

နိုလေးမောင်

မုဂ္ဂိုလ်

BURMESE CLASSIC

ရှမ်းလူမျိုးအမျိုးမျိုး

ငရဲဟူသည့်

တို့ဆေးလမ်းဆေးလမ်း

မျက်ကန်းတော

ပန်းချီ - စက္ကူ | Graphic : AMH

မူ : ယစ်ဆေးဝါးတိုက်ဖျက်ရေးနှင့်မူခင်းမျှားလျော့နည်းကျဆုံးရှုံးရေးသို့

နှစ်မင်းလေးညှိအလှူထုတ် အမှတ် ၂၃၄ အောက်တိုဘာ ၂၀၁၅ -ခုနှစ်

BURMESE
CLASSIC

မျက်ကန်းထွေ
တံဆိပ်
ကလေးမင်းမင်းမင်း
စုစုပေါင်း

အမှတ် ၁၈၉ ၊ ဒုတိယလမ်း (၃၄လမ်းအထက်)
ကျောက်တံတားမြို့နယ် ၊ ဗုံး ၈၉ ၅၁၉၆၃၃၁
Email : True.megazine@gmail.com
www.facebook.com/true.megazine

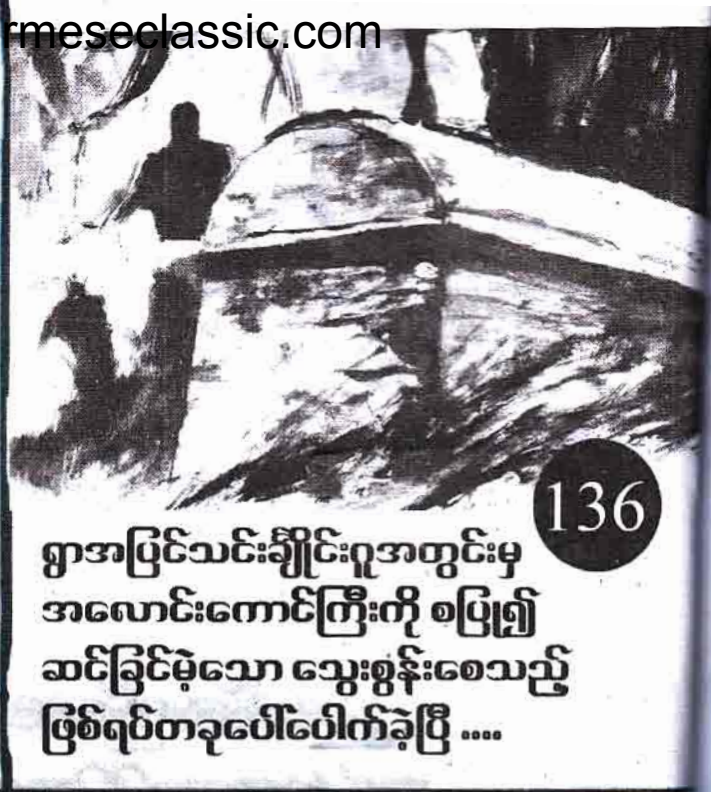
www.burmeseclassic.com

ပတ်လွယ်ရာ
သည့်လစာ

73

ဥပဒေရေးရာသီမှတ်စရာ

ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မကြာခဏ
ဝင်ရောက်မိတဲ့ထောင်ချောက်
အားနဲ့သူတို့ရဲ့
အစိုးစင်းဆုံး လက်နက်

136

ရွာအပြင်သင်းချိုင်းဂူအတွင်းမှ
အလောင်းကောင်ကြီးကို စပြု၍
ဆင်ခြင်မဲ့သော သွေးစွန်းစေသည့်
ဖြစ်ရပ်တခုပေါ်ပေါက်ခဲ့ပြီ

BURMESE
CLASSIC

33

လူပြောပြောများလှသည့်တိုင်းဒေသကြီး ကိုယ်တွေ့အသုံးအနှံ့တို့တိုင်းရိုက်
သမားကြီးရဲ့ ပွင့်ဟချက်၊ တိုင်းဒေသနဲ့ပတ်သက်တဲ့အမှုတွေကို ကိုင်တွယ်ခဲ့သော ရဲမှူးကြီးရဲရှင်းလင်းချက်

ခေတ်အဆက်ဆက်၊

ဖိနှိပ်မှုအမျိုးမျိုး အောက်တွင်
နာမည်ဆိုးများဖြင့်
ကျော်ကြားလှသော
သာဝတီထောင်၏
တစ္ဆန်းတစ်ရံပုံရိပ်အသစ်

126

သူယောင်မယ်လေလား
ဥစ္စာစောင့်လေလား
မထင်မှတ်ဘဲ ကြုံဆုံမိသူ
အမျိုးသမီးကြောင့်
ထူးခြားသောဘဝကို
ရရှိခဲ့သူတစ်ဦး၏
ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်

178

သေခက်ကျ
ကြိုးသမားတစ်ယောက်ကို
ကြိုးပေးသတ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေတဲ့
လုပ်ငန်းစဉ်တွေက
စိတ်ဝင်စားစရာပါ

195

164

အိမ်ထောင်ရေး
ပေါက်ပြန်သော
ချစ်မိန်းမအား
အမျှင်အေးသ
မထွက်ဘဲအမိမိတ်က
အထွက်ချ၍ သင်္ဘော
ပေးပို့ကာ နိုင်သည့်
ဖြစ်ရပ်မှန်တစ်ခု

ညစဉ်လာရောက်သောမြည်လျက်ရှိသည့်
ငှက်ဆိုးကြီးများက လူအသက် မိညာဉ်ကို
နုတ်ယူပို့ စေခိုင်းလိုက်ခြင်းပါတဲ့
အာပဒါကတော့တွင်းမှ
အပြေကုမရသော
မုန်ဆန်ဆန်အတတ်များ

119

ဝင်ခွာအမွှာငါးလမ်းမှ ချက်ကန်းတဲ့ဘေကြောင်း

ရန်ကုန်မိုး အရိုးမရလို့ ပြောတတ်ကြပါတယ်။ အသားအောက်နဲ့ပဲ ပြုန်းနေရုံ ရွာလို့ရတာ။ ဝန်ခိုင်းကျဲ ရွာနေပေမယ့် ပျက်နေတဲ့ တိတ်တိတ်တိတ်။ အဲဒီလို ကမောက်ကမ မှန်းဆလို့မရနိုင်တဲ့ ရန်ကုန်မိုးကို ရည်ညွှန်း တဲ့စကားပါ။

တစ်ဆက်တည်းမှပဲ ရန်ကုန်ဘတ်စ်ကား ယ့်စားလို့ မရဆိုတဲ့ အတွေ့အလေက ခေါင်းထဲ ဝင်လာပါတယ်။ ဖြစ်ပုံက ကျွန်တော်စီးလာတဲ့ ဘတ်စ်ကားကြီးဟာ သူ့ခရီးလမ်းမဆုံးခင် ပြုန်းနေထိုးရပ်သွားပါရောလား။ စပယ်သာရဲ့အသံ စာစာက ကားဟရိတ်ပေါက်သွားလို့ အောက်ကားပြောင်းစီးကြပါတဲ့။ ကြည့်စမ်းပြောလိုက်တာက လွယ်လွယ်လေး ဒီလို ရှုံးဆင်းချိန်၊ အလုပ်သိမ်းချိန်မျိုးဟာ ဘယ်လို အောက်ကားကိုစီးရမှာတဲ့ဟန်။ သူ့ဟာသူ ခရီးသည်အပြည့်တင်လာတဲ့ ဘတ်စ်ကားတွေဟာ ဒီလိုကားပျက်တာတွေရင် ရပ်ပေးဖို့ နေအေးသားသား လစ်ပြေးတတ်ကြတာ မွေတာမဟုတ်လား။

တကယ်တော့လည်း ဒီလိုအဖြစ်မျိုးဟာ နေ့စဉ် ဘတ်စ်ကားအားကိုးနေရသူတွေအတွက် ခေရ်တွေပါပဲ။ ကားသမားတွေက ဒီလိုလူကြပ်ချိန်မျိုးမှာ ကားကို ပြုန်းနေထိုးရပ်။ ဘာညာအကြောင်းပြ၊ ဆက်တွက်ဖို့မရဘူးပြော၊ ခရီးသည်တွေဆင်းသွားမှ အောက်ကြောင်းပြန်လှည့် ကြားကားအဖြစ်နဲ့ ပြန်ဝင်၊ ကားကို နှစ်ဆ၊ သုံးဆတောင်းလို့ ရိုက်စားလုပ်။

ဒီလို တာဝန်ခွဲကားသမားတွေရဲ့ အနိုင်ကျင့်ခံလိုက်ရတဲ့ ခရီးသည်တွေအများစော့ တစ်နေ့တာ အလုပ်ခွင်မှာ ပင်ပန်းနဲ့သမျှ အိပ်ရောက်မှ အနားယူ အပန်းဖြေမယ်ဆိုတဲ့အတွေ့တွေ လွင့်ပြယ်ကုန်ကြရပြီလေ။ ခုလည်း ကိုယ်သွားမယ့်နေရာနဲ့နီးတဲ့လူတွေကလည်း ကျန်းကြောင်းလျှောက်၊ ဝေးတဲ့လူတွေ ကလည်း ရလို့ရပြား အောက်ကားမျှော်ပေါ့။ ဒီနေ့မှာ ဒီလို ကလိန်ကကျစ်ကားကိုစီးနဲ့မိတဲ့ ကျွန်တော်ကရော ဘာလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားတော့ အောက်ကားရဖို့မလွယ်။ ခြေကျင့်လျှောက်ဖို့ကလည်း မနီး။ ဆိုက်ကားစီးတာက အဆင်ပြေဆုံး ဖြစ်နေတယ် ။

ဆိုက်ကားပေါ်ရောက်ကာမှ ခြေလျှင်သွားမိရင် အကောင်းသားလို့ အောင်တရလိုက်တယ်။ ကြည့်လေ... ဆိုက်ကားအရာ အယ်လီပြဿနာတွေများ ကြုံလာပါလိမ့် ။ နင်းလိုက်ပုံကလည်း ပြိုင်ကား မောင်းသမားအင်ရတယ်။ နှုတ်ထွက်စကားတွေကလည်း ကြမ်းသလားမမေးနဲ့၊ လမ်းဖြတ်ကူးသူတွေ ကိုလှမ်းကြိမ်းလို့ကြိမ်း ။ ဖြတ်သွားတဲ့ ကားတွေကိုအော်ဆဲလိုဆဲနဲ့ မကြာချင်ဘဲ ကြားနေရတဲ့ သူ့စကားတွေထဲမှာ တစ်နေ့လုံးရှာထားတဲ့ပိုက်ဆံတွေကို မိန့်မက ဘာတွေ “အော်” ပစ်လို့ဆိုလား ကုန်သွားတာလည်းပါရဲ့ ။ အံ့နာနဲ့ ရှင်းရတော့မယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စလည်းပါရဲ့။

မကြာချင်ဘဲ ကြားနေရတဲ့ ပြဿနာတွေကြောင့် စိတ်ရှုပ်ခေါင်အောက်ရတဲ့အထဲ ကားဟရိတ်အုပ်သံနဲ့အတူ ဆိုက်ကားအရာရဲ့ အဲဒါကြိမ်းမောင်းသံကြောင့် ကျွန်တော်လန့်သွားမိသလို အဲဒီမှာပဲ ဆိုက်ကားပေါ်က ဆင်း လိုက်တော့တယ်။ မှတ်တိုင်နှစ်တိုင်လောက် ခြေလျှင်သွားတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်ဆိုက်ကားက ရှာ ကားသမားကို ကြိမ်းမောင်းလိုက်ပုံက “တောက်... ဖျက်နာချင်းဆိုင် ထိုးဝင်ပေးလိုက်လို့ လျော်မဆုံးဖြင့်သွားမယ်၊ ဘာမှတ်သလဲ” တဲ့။ ခြေ... အလျှင်ရတာအောက်၊ လောလောဆယ် ကိုယ်သမားကိုတော့ မကြည့်။

မောဟဖိုးလွမ်းနေတဲ့ ဒီဆိုက်ကာဆရာနဲ့ ဆက်သွားလို့ မဖြစ်တော့ပါဘူး။ မိတ်ညစ်ဒေါသကြီးနေတဲ့ ဆိုက်ကာဆရာဟာ တကယ်လုပ်တော့မှာလေ။

ဒီလိုအတွေ့အကြုံမျိုးကလည်း ကျွန်တော့်မှာရှိနေတော့ အသက်ကို ဉာဏ်စောင့်ရပေမယ့်။

တစ်ခါက ကျွန်တော် ဖခင်လုပ်ကွက်မှာနေစဉ်က ကိုဖန်ဆိုတဲ့ ဆိုက်ကာဆရာတစ်ယောက်နဲ့ သိကျွမ်းခဲ့ဖူးတယ်။ ကိုဖန်ဆိုတာ သူ့နာမည်ရင်းမဟုတ်ပါဘူး။ အကြံအဖန်များလွန်းလို့ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေက ပေးထားတဲ့နာမည်ပါ။ ကျွန်တော် သူ့နဲ့ဆိုပုံက ကျွန်တော့်သားဖြစ်သူ ဇိုးတာတစ်ယောက် မော်တော်ဆိုင်ကယ် ခစီးတက်စီးတတ်နဲ့ တက်စီးရင်း ဆိုက်ကာကိုတိုက်မိလို့ အတော်များများ လျော်လိုက်ရတယ်။ အဲဒါကိုဖန်ဆိုက်ကာလေ။ “အဲဒီနေ့က ကျုပ်ကလည်း ခုံရာမခံကျေလို့ မိတ်ညစ်နေတာနဲ့ ချာတိတ်တစ်ယောက်နဲ့ ဆိုင်ကယ်ရှေ့ထိုးပြီး အလျော်တောင်းလိုက်ရတယ်” တဲ့။ နောက်ပိုင်း ကိုဖန်ရဲ့ဝန်ခံချက်လေ။ ကိုဖန်ဟာ အဲဒီလို အကြံအဖန်လုပ်ရသော ငွေချောင်တာသိသွားတော့ မကြာခဏကတိုက်မိတယ်။ အလျော်တောင်းတယ်။ ဓာတ်သိတော့က သူဆိုက်ကာကို ပေးပေးရှောင်ကြတယ်။ သူ့အကြောင်းသိတဲ့ ဆိုက်ကာခုံရာတွေကလည်း သူ့ကို ဆိုက်ကာမပေးတော့ဘူး။

“လွယ်လွယ်လေးပါဗျာ...။ ကားအခြေအနေကြည့် ငွေများများထွက်မယ့်ကားမျိုးကို ချက်နာချင်းဆိုင်ပြီး ဘီးနည်းနည်းလေးထိုးပေးလိုက်ရုံပါ။ လူကနုနုချလိုက်တာပေါ့။ ဆိုက်ကာတော့ နည်းနည်းနာတာပေါ့လေ”

ဘယ်လောက်မိုက်မဲတဲ့လုပ်ရပ်လဲ။ ကျွန်တော် ဖခင်လုပ်က တောဘင်္ဂါပြောင်းလာတော့ ကိုဖန်နဲ့မတွေ့တော့ဘူး။ သူ့သတင်းတော့ ကြားလိုက်ရတယ်။ တုန့်လှုပ်စရာပါ။ ကိုဖန်တစ်ယောက် ဗိုလ်တစ်ထောင် နယ်မြေမှာ ကားတိုက်ခံရလို့ ဝှဲချင်းပြီးသေသွားပြီတဲ့။ ခရီးသည် သားအမိနှစ်ယောက်ကို အေးခန်းသွားလို့ရင်း အတိုက်ခံရတာတဲ့။ သူ့ဆိုက်ကာစီးမိတဲ့ ကံဆိုးတဲ့ သားအမိနှစ်ယောက်ပါသူကတစ်လွှဲကို အဖော်ခေါ်သွားတယ်လေ။

ဒီကြေကွဲစရာဖြစ်ရပ်မှာ ကိုဖန်အကြံအဖန်လုပ်တာလား။ မတော်တဆလားဆိုတာတော့ မသိဘူးပေါ့။ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေကတော့ အဲဒီနေ့က ကိုဖန်ညစ်နေတယ်။ ငွေတော့ရှာရဦးမယ်လို့ ပြောသတဲ့။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟဆိုတဲ့ အဝိဇ္ဇာအမှောင်အောက်က လူသားတွေအကြောင်း စဉ်းစားရင်း ကျွန်တော့်နေတဲ့ လမ်းထိပ်အရောက်ကျမှ ဝုန်းခနဲအသံနဲ့ ကားတစ်စီးက အရှိန်မြင့်မြင့်နဲ့ မောင်းသွားတယ်။ ကျွန်တော့် ကိုယ်ပေါ်မှာတော့ခွံညွှက်တွေ မြင်မကောင်းဘူး။ မိုက်ရိုင်းတဲ့ကားသမား၊ လမ်းသွားတွေကို မညှာဘူး။ ဒေါသတရားက ထိပ်ရောက်စဉ်းစား ဉာဏ်ပျောက်သွားတယ်။

ဒြော်...လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟရဲ့ ဆိုးကျိုးကို အနီးစပ်ရင်း မိမိကိုယ်တိုင် အဝိဇ္ဇာအမှောင် အောက်ရောက်သွားတော့မလို့ပါလား။ အသိတရားက အချိန်မီရောက်လာလို့ပေါ့။ ကားကတော့ ဟိုး... အဝေးကြီးရောက်သွားပြီ။

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

ကိုဒီ ၊ သိတ်မြလှိုင် ၊ စံပြနီ

မျက်နှာဖုံးခေါင်းစီးစာလုံး

ပန်းချီတင်ထွက်

ဖြန့်ချိမှုတာဝန်ခံ

အောင်မိုးလှိုင်

အကြံပေး

စက်ဆက်အောင်

ထုတ်လုပ်မှုတာဝန်ခံ

မိုးမြင့်လှိုင်

အယ်ဒီတာအဖွဲ့ရုံးခန်း

အမှတ် ၁၈၉ ၊ ဒုတိယထပ်

(၃၄ လမ်းအထက်)

ကျောက်တံတားမြို့နယ် ၊

မိုး ၀၉၅၁ ၉၆၃၃၁ ၊

ကာတွန်း

ဦးအောင် ၊ ကာဠု ၊ မောင်တင်ယု

အာကာ ၊ ဟန်ထွေးနိုင်

စည်သူကျော် ၊ သန်းနိုင် ၊ သူရမိုး

ပန်းချီဒီဇိုင်းသရုပ်ဖော်

ကျော်ဦး ၊ မိုးဝေ ၊ သီဝံ

ကျော်ဝင်းမောင် ၊ စက္ကူ ၊

ကျော်စိုးညိုနိုး

ညီညီလွင်

မျက်နှာဖုံးဂရပ်ဖစ်ဒီဇိုင်း

အောင်မိုးလှိုင်

အတွင်းစာမျက်နှာ

မဆွေ

DTP

လရောင်ခြယ်

CTP ကမ္ဘာဦး

KabaOo Colour Separation

ပြည်တွင်းဖြစ်ရပ်မှန်

- စိုးတာ
တို့ဆေးလား ခတ်ဆေးလား ... ၃၃
- ဟင်္သာတ မောင်မျိုးသက်
ကြွက်ခုတ်ခံရသောကြောင့် ... ၆၆
- ချိုပြုံး(နမ့်စန်)
အမှန်နှင့် အမှား ... ၇၈
- ကျော်သောင်း(ဘုတလင်)
လူယုတ်မာ၏ကတိစကား ... ၉၀
- နီလေးမောင်
ကာလသားခေါင် ဘိုးထင် ... ၁၀၄
- မောင်သက်ဆွေ(မင်းလှစစ်ကွင်း)
လူဆင်းရဲသော်လည်း
စိတ်ဓါတ် မဆင်းရဲသူ ... ၁၅၀
- မင်းရွှေသိန်း(ဇင်းကျိုက်)
ဝါးသွားထက်မှ ပျားရည်စက် ... ၁၆၄
- မောင်ခက်ကျူ(ရွှေစက္က)
မျက်ကန်းတစ္ဆေ ... ၁၃၆
- သန်းမြင့်နိုင်(ထားဝယ်)
အာယုသုခ
ရေခွေးကြမ်းတခွက် ... ၁၇၈
- မောင်မင်းယဉ်(ကုမဲ)
ကျန်းမာရေးမှူးအတွေ့အကြုံများ ... ၄၂

နိုင်ငံတကာ သတင်းဆောင်းပါး

- ကန်ရာဇာ
အင်တာနက်မှ သတင်းမူခင်း ... ၁၃
- ခင်မမမျိုး
မိုင်းအန္တရာယ် သိမှတ်ဖွယ် ... ၂၆

ရဲဘဝအတွေ့အကြုံ

- စုံထောက်မောင်ရေခဲ
ကျွေးသောလက်ကိုပြန်ကိုက်သူ ... ၂၀၆
- မောင်မောင်အောင်မင်း (ဒဿနိက)
လုပ်သေနတ်နှင့် ခွားခိုး ... ၅၆

ဥပဒေရေးရာသိမှတ်စရာ

- နတ္ထလင်းချစ်လွင်
လန်ကြိုက်မုဒိမ်းမှုနှင့် ရှေ့နေ ... ၇၃

ဆုံမခန်းအဆန်းတကြယ်

- ညီညီနိုင်
မရဏခေါ်သံ ... ၁၁၉

ထောင်ဘဝအတွေ့အကြုံ

- ကျော်မြသန်း
လောကဇရဲ ဟူသည် ... ၁၂၆
- မျိုးထွန်းအောင်
ကြိုးဒဏ် ... ၁၉၄

အလွမ်းဖြစ်ရပ်မှန်

- သိမ်းသန်းအောင် (မြင်းခြံ)
လင်းလက်သော ကြယ်တပွင့်
ကြွေလွင့်ရှာပြီ ... ၅၀

နှစ်ပတ်လည် အထူးထုတ်

- ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း
- အောက်တိုဘာလ ၂၀၁၅
- ပထမအကြိမ်
- တန်ဖိုး ၁၅၀၀
- အုပ်ရေ ၁၀၀၀
- ဦးကျော်ဌေးမင်း
- (၀၀၄၃၅)
- အောင်သိန်းသန်း
- ပုံနှိပ်တိုက်
- အမှတ် ၄၄ (၁)
- ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်း၊
- ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊
- ရန်ကုန်တိုင်းတွင် ပုံနှိပ်၍
- မိုးကောင်းလှိုင်
- (၀၁၁၀၀)
- မူပိုင်စာပေ
- ၃ / ၂၆၇၊ ခရေပင်လမ်း၊
- ဝေဘာဂီ၊
- မ / ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊
- ရန်ကုန်တိုင်း

True.megazine@gmail.com

လွတ်ငြိမ်းချစ်သာခွင့်
ပေးပြန်ပြီတဲ့ ကိုယ်ဒေသ
ကိုယ်ရပ်ကွက် ကိုယ်အိမ်
လုံခြုံရေးတို့ဖြင့်
ရတော့မယ်

ဈေးကြားက ကုန်းရှင်
သတိထားကူး ဖုန်းပြောရင်း
မကူးနဲ့... စည်းတမ်းမဲ့
တိုက်ဆောင်းပြေးတွေနဲ့
တွေ့နေဦးမယ် ...

၁၃၅၆ -

၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇	၈	၉	၁၀
၁၁	၁၂	၁၃	၁၄	၁၅	၁၆	၁၇	၁၈	၁၉	၂၀
၂၁	၂၂	၂၃	၂၄	၂၅	၂၆	၂၇	၂၈	၂၉	၃၀
၃၁	၃၂	၃၃	၃၄	၃၅	၃၆	၃၇	၃၈	၃၉	၄၀
၄၁	၄၂	၄၃	၄၄	၄၅	၄၆	၄၇	၄၈	၄၉	၅၀
၅၁	၅၂	၅၃	၅၄	၅၅	၅၆	၅၇	၅၈	၅၉	၆၀
၆၁	၆၂	၆၃	၆၄	၆၅	၆၆	၆၇	၆၈	၆၉	၇၀
၇၁	၇၂	၇၃	၇၄	၇၅	၇၆	၇၇	၇၈	၇၉	၈၀
၈၁	၈၂	၈၃	၈၄	၈၅	၈၆	၈၇	၈၈	၈၉	၉၀
၉၁	၉၂	၉၃	၉၄	၉၅	၉၆	၉၇	၉၈	၉၉	၁၀၀

ကယ်ကြပါဦးရှင့်...
ဒီမှာ ကွန်မရဲ၊ သိန်းချီ တန်တဲ၊
စိန်ဆွဲ ငြိုးငြိုး လူသွားလို့...

မရှိမဲ့ နှိမ့်စား
ချန်ထားတာမျိုး ချွေတာပြီး
ဆုံးနေရတယ်ဗျ...

အာမခံချီးမှုန့်
တုန်း...

သိတာ...

ဟိုး

မင်္ဂလာဆောင်ပြီးစ
နေ့ အသစ်စက်စက်
ကလေးကို ဘာလို့သတ်
ထိုက်ရတာလည်း..

မင်္ဂလာ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းတွေ
သူ့ပိုင်တယ် ငါ့ပိုင်တယ်
ခွဲတမ်းချင်း အဝေမတည့်
ခုက ဖက်လွန်သွားတာပါ
ဆရာ..

ကျွန်း
စာအုပ်အိမ်

မမုန့်တမဖြာရင်
ချင်းသာရပါစေ
ရှ.ဗျာ....

မမုန့်တမဖြာရင်
ချင်းသာ..လုပ်
စမ်းပါ..

မင်းတို့တွေ
အဒါဖြောင့်
ဆင်းရဲနေတာ

ကာတွန်း:

အမေ့:

အဆင်တန်းကတော့..ရွှေသားမက်
ငွေသားမက်ဆိုဖြို..အိမ်ပေါ်
ခေါ်ဝင်တယ်.. အဆင်တန်းက
အသားသားမက်ဆိုဖြို..
ကန်ချလိုက်ဖြို..

ဒါဆို..
မင်းသောက်ခဲမက
ကားစပါယ်ယာလို့
သောက်ခဲမပေါ့..

စာရင်းပေါက်ချင်ရင်
ပမဆိုင်နဲ့ ကိဒေါင်းတွေ
မီးပေါင်းတတ်ပါတဲ့။ မျ
တကားလုံး မီးပေါင်းရင်
ကတွေ ပျောက်တတ်ပါတယ်
ဟေ့ -

အဖျတ်နဲ့
ပက်ပေါက်ပစ္စည်းတွေ
ပျောက်တတ်တာပေါ့၊
ဟေ့ -

တကားလုံး

www.burmeseclassic.com

ဘာကြောင့်ဖြစ်မှဖြစ်ပွားရမလဲ
မှခင်းကျဆင်းစောင့် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ

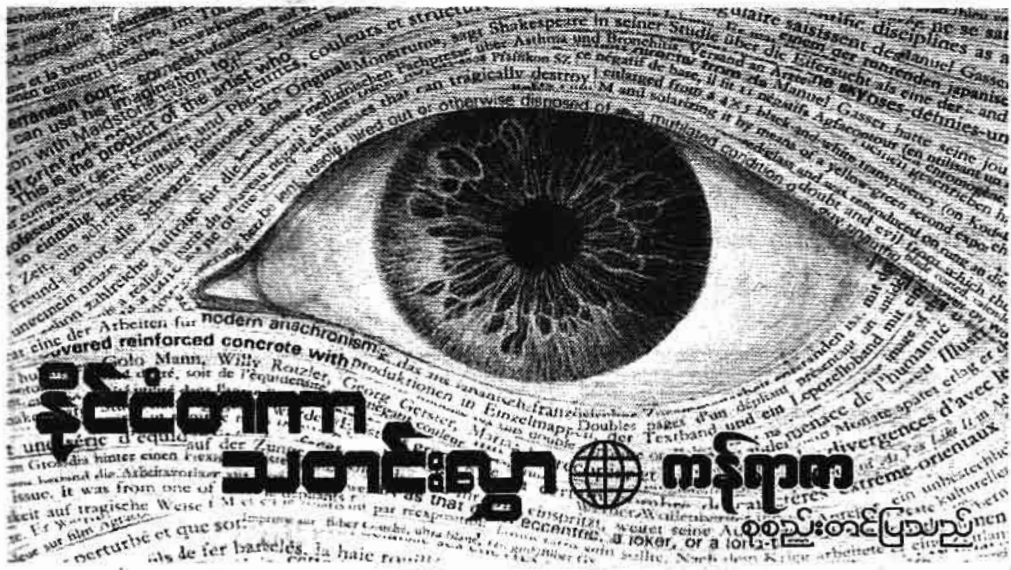
- ဖြစ်မှဖြစ်ပွားရခြင်း၏ အခြေခံအကြောင်းအချက်များ
- ရာဇဝတ်ကောင်တို့၏ အမှုအကျင့်၊ အလေ့အထ၊ လုပ်နည်း၊ ကိုင်နည်းများ
- မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့၏ မှခင်းကျဆင်းရေးဆောင်ရွက်ချက်များ
- အဲဒီအချက်တွေကို ကြိုတင်သိထားပါလျှင်
- အသက်တစ်ရာခန့်ရသော်လည်း အမှုတစ်ရာ တွေ့ရတတ်သည်
ဟူသောစကားကို ကျော်လွှားနိုင်မည် ဖြစ်ပါ၏ ၊

ဒါကြောင့်

လောဘ ဒေါသ မောဟ တရားတို့၏ ဆိုးကျိုးကို မီးမောင်းထိုးပြကာ
မှူးယစ်ဆေးဝါးတိုက်ဖျက်ရေးနှင့်
မှခင်းများ လျော့နည်းကျဆင်းရေးသို့ ဟူသော
ဦးတည်ချက်နှင့် ထုတ်ဝေနေသော

နီလေးမောင်
မြန်မာ
 မှခင်း

လက်စွဲပြု ဖတ်ရှုမှ ဖြစ်ပါ့မယ်

**အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာတရားမဝင်ချက်အရက်ကြောင့်
သမတာချစ်သူတွေသေခြင်းခံရ**

အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာတရားမဝင်ရောင်းတဲ့အရက်ကိုသောက်မိတဲ့အတွက် သေဆုံးသူ လူငါးထက်မနည်းရှိပြီး ၄၀လောက်ဆေးရုံတင်ထားရတယ်လို့ အိန္ဒိယသတင်းစာတွေမှာ ဖော်ပြပါတယ်။ မွန်ဘိုင်မြို့ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ထဲကအရက်ပန်းဆိုင်ကနေဝယ်သောက်ခဲ့ကြတယ်လို့ ယူဆနေ ကြပြီး ရဲအဖွဲ့ကတော့သေဆုံးလူစာရင်းကိုအတည် မပြုသေးပါဘူး ။ မဟာရာရှထရာပြည်နယ်ရဲ့ လူမျိုးစုဇနီးရာ ဝန်ကြီး အက်နက်သကက်စီ ကလည်း ဆေးရုံကိုသွား ကြည့်ခဲ့ပြီးအခုလို ဖြစ်ရတဲ့အကြောင်းကိုစုံစမ်း နေတယ်လို့ ပြောပါတယ် ။ ဒီကိစ္စဟာအရေးကြီးတဲ့အတိုင်း စုံစမ်းဖော်ထုတ်ဖို့ အမိန့် ပေးထား ပါတယ် ။ ရာဇဝတ်မှုဆိုင်ရာ

အဖွဲ့ခွဲက စုံစမ်းနေသလို အဆင့်မြင့်ကော်မတီက စုံစမ်းဖို့လည်းရှိတယ်လို့ပြောပါတယ် ဒီကိစ္စကို ပြည်နယ်ဝန်ကြီးချုပ်ဆီ တင်ပြသွားမယ် လို့လည်း ဆိုပါတယ် ။ လောလောဆယ် မှာတော့ အမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရဲကလူ ၃ယောက်ကိုဖမ်းဆီးထားတယ်လို့ ပြောပါတယ် ။ အိန္ဒိယမှာ တရားမဝင်အရက်တွေ သောက်ပြီး သေဆုံးတာဟာအရင်ကလည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ တောအရက်လို့ခေါ်တဲ့ တရားမဝင်ရောင်းတဲ့ အရက်တွေဟာ လိုင်စင်ရ အရက်တွေထက် ဈေးနှုန်းသက်သာတဲ့အတွက် ဆင်းရဲသားတွေက အဓိကမှီဝဲကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ■

036041570226

**အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု
၏ ဥပဒေကို
လက်တလုံးခြား
လှည့်စားနေသည့်တရုတ်တို့၏
ပီဇာလုပ်ငန်း**

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်မှာ နိုင်ငံရပ်ခြားကကိုယ်ဝန်ဆောင်တွေအတွက် ဖွင့်ထားတဲ့ ဟိုတယ်မှာတည်းခိုခဲ့တဲ့ တရုတ်နိုင်ငံသား ၁၀ ယောက်ကို စစ်ဆေးနေတယ်လို့ အမေရိကန် တရားရေးဌာနကပြောပါတယ် ။ ဒီလို ဟိုတယ်တွေမှာ နိုင်ငံခြားက ကိုယ်ဝန်ဆောင်တွေ တည်းခိုပြီး မွေးလာတဲ့ကလေးတွေကို အမေရိကန် နိုင်ငံသား လျှောက်လေ့ရှိတယ်လို့ တရားရေးဌာနက ဆိုပါတယ် ။ အဲဒီလို ဟိုတယ်တွေဟာ တရုတ်ပြည်က မိခင်တွေကို အပြီးအငြိမ်း ဒေါ်လာ ၁၅၀၀၀ ကနေ

၅၀၀၀၀ ထိ ယူပြီး ဝန်ဆောင်မှုပေးနေတယ်လို့ အာဏာပိုင်တွေက ပြောပါတယ် ။ ပြီးခဲ့တဲ့မတ်လကလည်းအာဏာပိုင်တွေဟာတောင်ပိုင်းကယ်လီဖိုးနီးယားကတခြား နေရာတွေမှာလည်းလျှပ်တပြက်စစ်ဆေးရေး ဝင်ခဲ့ပါတယ် ။အခုအမှုမှာ မျက်မြင်သက်သေဖြစ်တဲ့ တရုတ်အမျိုးသမီးကို မွေးခါစကလေးငယ်၊ သူရဲ့ ခင်ပွန်းသည် တို့နဲ့အတူ လောအိန်ဂျလီ နိုင်ငံတကာ လေဆိပ်မှာ အရင်တပတ်က ဖမ်းဆီးမိခဲ့ပါတယ်။သူတို့ ၁၀ ဦးလုံးကို အမေရိကန် ခရီးစဉ် အတွက် အမှန်တကယ် ရည်ရွယ်ချက်ကို ဖုံးကွယ်ပြီး လူဝင်

မူကြည့်ကြည့် အချက်အလက်
 အမှား ပေးပြီး ဗီစာမူနဲ့ တရားစွဲမယ်လို့
 တရားရေးဌာန ရဲ့ကြေညာချက်က ဆိုပါတယ်
 ။ အမေရိကန် နိုင်ငံရဲ့
 ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေအရ အမေရိကန်
 မြေပေါ်မှာ မွေးတဲ့ကလေးတိုင်းကို အမေရိကန်
 နိုင်ငံသား အဖြစ်အသိအမှတ် ပြုထားပါတယ်။
 လူဝင်မှု ကြီးကြပ်ရေးဥပဒေပညာရှင်တွေရဲ့အဆို
 အရ နိုင်ငံရပ်ခြားကနေ အမေရိကန်မြေပေါ် မှာ

ကလေးမွေးဖို့ သွားတယ် ဆိုရင်လည်း ဥပဒေ
 ချိုးဖောက်မှု မမြောက်ဘူးလို့ ဆိုကြပါတယ်။
 ဒါပေမယ့် နိုင်ငံရေးမျိုးတွေက ဖမ်းဆီးထားသူ
 တွေဟာ ဗီစာစည်းမျဉ်း စည်းကမ်းချက်မှာ
 အခွန်ငွေလိမ်လည်မှု၊ ငွေကြေးခဝါချမှု ကိစ္စတွေ
 လိုရာဇဝတ်မှုတွေ ကျူးလွန်ခြင်း ရှိ၊ မရှိဆိုတာ
 ကိုလည်း စစ်ဆေးဦးမယ်လို့ ဆိုပါတယ်။အပြစ်
 ထင်ရှားရင် ထောင်ဒဏ်အနည်းဆုံး ၂၅နှစ်
 ချမှတ်ခံရဖွယ်ရှိပါတယ် ။

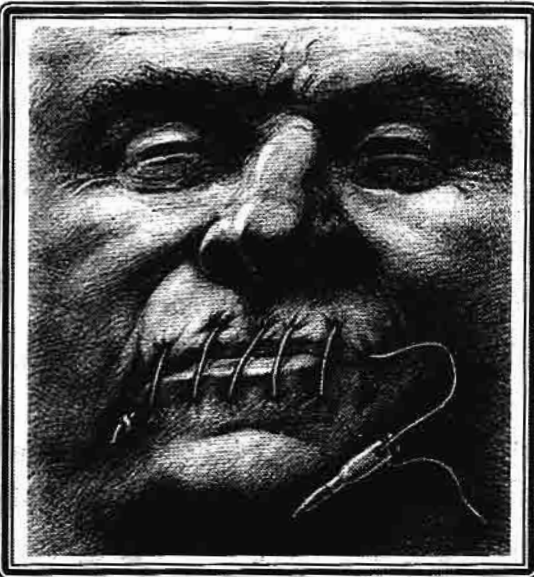

**ဘီတလီကမ်းခြေ
 လေကြောင်းပြပွဲမှ
 လေယာဉ်နှစ်စီး
 ပေပင်တွင်တိုက်မိ**

အီတလီနိုင်ငံအင်ရီယာတစ် ကမ်းရိုးတန်း တောရစ်တိုက်ကမ်းခြေကလေးကြောင်းပြပွဲ မစတင်
 မီမှာ လေယာဉ် ၂စီးလေထဲမှာတိုက်မိလို့ လေယာဉ်မှူးတယောက် သေဆုံးပါတယ်။ သေဆုံးသွားတဲ့
 လေယာဉ်မှူးကို ရင်ခွဲစစ်ဆေးဖို့ ပြီးခဲ့ တဲ့ ဇွန် ၁ရက်နေ့ကအမိန့်ထုတ်ခဲ့ပါတယ်။အသက် ၄၇ နှစ်
 အရွယ်လေယာဉ်မှူး ဟာတခြားလေယာဉ်မှူးတယောက်နဲ့အတူ ကြေးမုံပျံသန်းမှု လို့ခေါ်တဲ့ လေ
 ကြောင်းပြကွက်ကိုပြဖို့ ကြိုးစားအပြီးသေဆုံးခဲ့တာပါ။ မိသားစုတွေကလေ ကြောင်းပြပွဲကိုကမ်းခြေမှာ
 ကြည့်နေတုန်းလေယာဉ်အပျက်အစီးအပိုင်းအစတွေ ပင်လယ်ထဲကျခဲ့ပါတယ်။သေဆုံးသူလေယာဉ်မှူးနဲ့
 တွဲဖက်အသက် ၄၃ နှစ်အရွယ်ဝယ်လ်မိုဖရန်စွန်ရှက်တီကတော့ ဒီတိုက်မိမှုအတွင်း ထိခိုက်ဒဏ်ရာ
 မရခဲ့ပါဘူး။ အဖွဲ့ဝင်၂ယောက်ပါတဲ့ Good fellas အပျော်တမ်းအားကစားအဖွဲ့က ၂ယောက် စီး
 လေယာဉ်တွေ ၊ စတန်တွေနဲ့ ဖျော်ဖြေတဲ့ ဖရက်ဆေထရိုကိုလိုရီ လေကြောင်းပြပွဲ မတိုင်ခင်အခုလို
 တိုက်မိခဲ့တာပါ။ တနင်္ဂနွေနေ့ နောင်ပိုင်းအတွက် လေကြောင်းပြပွဲကို ဖျက်သိမ်းခဲ့ပါတယ်။

လူအသားများကို ချက်ပြုတ်ပြီး ရောင်းချနေသော
စားသောက်ဆိုင်... နိုင်ဂျီးရီးယားနိုင်ငံတွင်ဖမ်းဆီးမိ

နိုင်ဂျီးရီးယားနိုင်ငံ Anambra မြို့မှာရှိတဲ့ ဟိုတယ် စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုကိုလာရောက်ကြ
တဲ့ သူတွေက ရဲတပ်ဖွဲ့ကို အကြောင်းကြားခဲ့တာကတော့ ထိုစားသောက်ဆိုင်မှာ လူတွေရဲ့ အသား
တွေကို ရောင်းချနေတယ်ဆိုတာပါပဲ ။ BBC သတင်းရဲ့ ဖော်ပြချက်အရ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေဟာ စား
သောက်ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ရှာဖွေခဲ့ရာမှာတော့ စားသောက်ဆိုင်ရဲ့ အနောက်ဘက်မှာသိုလှောင်
ထားတဲ့ သွေးမတိတ်သေးတဲ့ လူတွေရဲ့ အသားတွေကို တွေ့ခဲ့ရပြီး အလိုလျောက် အသုံးပြုနိုင်တဲ့
လက်နက်တွေနဲ့ မိုဘိုင်းလ်ဖုန်းတွေကိုလည်း တွေ့ခဲ့တယ်လို့သိရပါတယ် ။ မသန်မရှင်းစွာ ဝတ်ဆင်
ထားတဲ့သူတွေ ၊ ထူးဆန်းတဲ့ပုံတွေနဲ့ ဟိုတယ်ထဲကို ဝင်ထွက်နေတာ ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် သံသ
ယဖြစ်လာခဲ့တယ် ။ ဒီသတင်းကြားရတော့ ကျွန်တော်သိပ်ပြီး မအံ့သြမိတော့ပါဘူး လို့ ဒေသခံ
တစ်ဦးကဆိုပါတယ် ။ ထို စားသောက်ဆိုင်မှာ လောလောလတ်လတ် ဝင်ရောက်စားသုံးခဲ့သူ ခရစ်
ယာန်ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါးကလည်း ထို စားသောက်ဆိုင်ဟာလူသားတွေကိုနိုင်ဂျီးရီးယားငွေ ၇၀၀
(၂.၂၀ စတာလင်ပေါင်) နဲ့ ရောင်းချနေတာဖြစ်တယ်လို့ သိရပါတယ်။ ထို ငွေပမာဏဟာ နိုင်

ဂျီးရီးယား နိုင်ငံသားတိုင်းမတတ်နိုင်တဲ့ပမာ
ဏဖြစ်တယ် လို့သိရပါတယ် ။ ကျွန်တော်
ဘာစားခဲ့လဲဆို တာကျွန်တော်မသိခဲ့ရပါဘူး
ကျွန်တော်ဈေး အရမ်းကြီးတာပဲ သိခဲ့ရပါ
တယ် ။ တန်ဖိုးနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ အရသာရှိ
တဲ့အသားတစ်မျိုး ပါလို့တော့သူတို့ကပြော
ပါတယ်လို့ ထိုဘုန်းတော်ကြီးက ပြောပြ
ပါတယ်။ထို မှုခင်းဖြစ်ရပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ဆက်ခွယ်နေသူ ၁၀ ယောက်ကိုလည်း ရဲ
တပ်ဖွဲ့က ဖမ်းဆီး နိုင်ခဲ့တယ်လို့ သိရပါ
တယ်။ (Mario)Ref : Metro

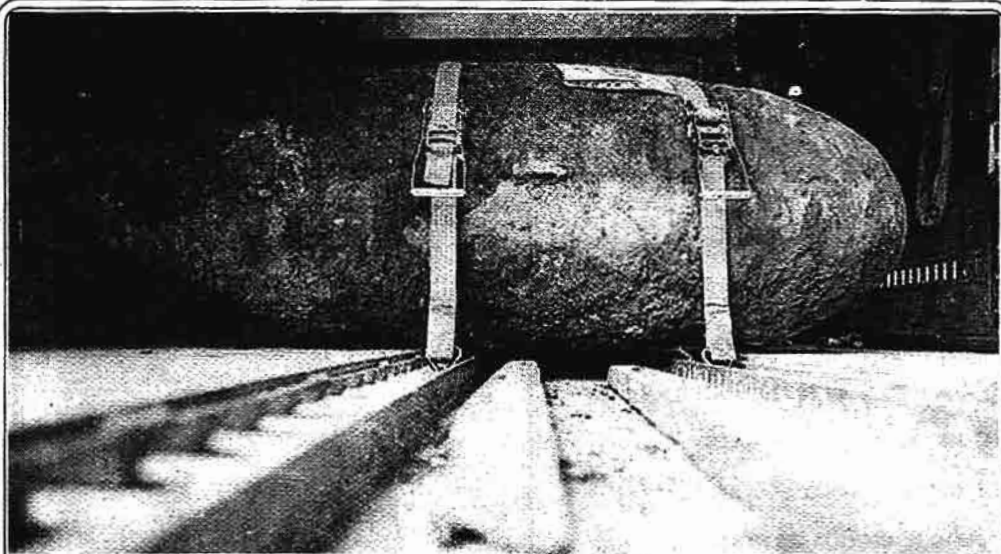
စင်ကာပူလူငယ်အင်တာနက်အလွဲသုံးမှုကြောင့်အရေးယူခံရ

မဖွယ်မရာပုံတွေ အင်တာနက်ပေါ်
ဖြန့်ချိမှု နဲ့ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တွေကိုစိတ်
အနှောင့်အယှက်ပေးမှု အတွက် ဆယ်ကျော်
သက်တဦးကိုအပြစ်ရှိကြောင်းစင်ကာပူတရား
ရုံးမှ မေ ၁၂ ရက် မှာ စီရင်ချက်ချ လိုက်ပါ
တယ်။ လောလောဆယ် တရားရုံးက ခြေချုပ်
နဲ့ လွှတ်ပေး ထားပြီး နောက်နေ့မှာပြစ်ဒဏ်
စီရင်ဖို့ရှိပါတယ်။ အသက် ၁၆ နှစ် အားမို့စ်ရီ
ဟာ ခေတ်သစ်စင်ကာပူကို တည်ထောင်သူ
ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း လီကွမ်ယုကွယ်လွန်တဲ့
အချိန်မှာ လီကွမ်ယု အပါအဝင် ခရစ်ယာန်
ဘာသာဝင်တွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သူ့ရဲ့သဘော

အားမို့စ်ရီ

ထားမှတ်ချက်ကို လူမှုကွန်ရက်မီဒီယာ ပေါ်ဖြန့်ချိခဲ့လို့ အဖမ်းခံခဲ့ရပါတယ်။ မေ ၇ ရက်က ဘာသာ
ရေးအုပ်စုကို စိတ်အနှောင့် အယှက်ပေးမှုနဲ့ မဖွယ်မရာဓာတ်ပုံတွေ ဖြန့်ချိမှုအတွက် ကြားနာစစ်ဆေး
ရာမှာ အားမို့စ်ရီ ကအပြစ်မရှိ ကြောင်းငြင်း ဆိုခဲ့ပါတယ်။ ဘာသာရေး အုပ်စုကို ထိခိုက်စေမှုဟာ
ထောင်ဒဏ် ၃ နှစ်အထိ ချမှတ်ခံရနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအမှုမှာ သူ့အသက် အရွယ်အတွက်
ဒဏ်ငွေရော ၊ ထောင်ဒဏ်ပါ မသင့်တော်ဘူးလို့ ရှေ့နေက ပြောပါတယ်။ သူ့အတွက်အာမခံငွေကို
စင်ကာပူဒေါ်လာ ၃၀၀၀၀ အဖြစ် ဧပြီ ၃၀ ရက် နေ့က သတ်မှတ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီအမှုကြောင့် စင်ကာ
ပူနိုင်ငံရဲ့ စာပေစိစစ်ရေးနဲ့ လူမှုရေး ထိန်းချုပ်မှုအပေါ် စိုးရိမ်မှုတွေ ပြန်ဖြစ်လာခဲ့ပြီး လူ့အခွင့်အရေး
တက်ကြွလှုပ်ရှားသူတွေက ဝေဖန်ခဲ့ကြပါတယ်။ အရင်လက အားမို့စ်ရီဟာ တရားရုံးမှာ ကနဦးကြား
နာပွဲအတွက်လာနေတုန်း တရားရုံးအပြင်မှာ ပါးရိုက်ခံခဲ့ရပါသေးတယ်။ သူ့ကို ရိုက်တဲ့အသက် ၄၉ နှစ်
အမျိုးသားကို မေ ၁၁ ရက်ကထောင် ဒဏ် ၃ ပတ် ပြစ်ဒဏ် စီရင်ခဲ့ပါတယ်။

အပိုးတုန်လာသော မြေအောက်မှ ပိစာလေလား နီးစပ်လာသောသေမင်းတမန်

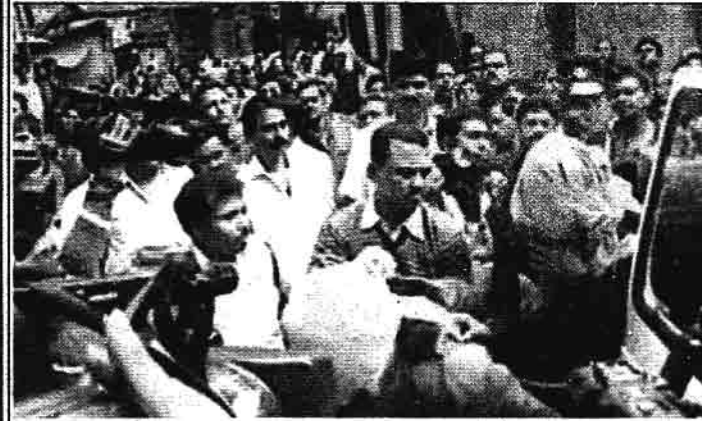
ဂျာမနီနိုင်ငံကိုလုံးမြို့မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြွင်းကျန်အလေး ချိန် ၁ တန်ရှိတဲ့ ဗုံးတလုံးကို စနစ်တံဖြုတ် ဖယ်ရှားဖို့ မြို့ခံ ၂ သောင်းလောက်ကို မေ ၂၇ ရက်နေ့က နေရာ ပြောင်းရွှေ့ ပေးခဲ့ကြပါတယ်။ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သူတွေနဲ့မသန်စွမ်းသူ ၁၁၀၀ လောက်ကိုလည်း နေရာပြောင်းရွှေ့ပေးခဲ့ပြီး စာသင်ကျောင်းတွေကိုလည်း ပိတ်ထားခဲ့ပါတယ်။ ဒီဗုံးကို ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က ရိုင်းမြစ်ကူး တံတားအနီး ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းခွင်တခုမှာ တွေ့ရှိခဲ့ပြီး ကိုလုံးမြို့ခံတွေကို ဒုတိယကမ္ဘာစစ်နောက်ပိုင်း အကြီးဆုံးယာယီပြောင်းရွှေ့ပေးမှုလို့ ဆိုပါတယ်။ ဗုံးတည်ရှိရာနေရာနဲ့ မီတာ ၁ ထောင်ပတ်လည်ကိုလည်း ကန့်သတ်နယ်မြေအဖြစ် သတ်မှတ်ထား တယ်လို့ ကိုလုံးမြို့မီးသတ်တပ် ဖွဲ့ပြောခွင့်ရသူက ပြောဆိုပါတယ်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် အတွင်းမဟာမိတ် လေယာဉ်တွေက ကြံချခဲ့တဲ့ ဗုံးတွေကို ဂျာမနီနိုင်ငံထဲ နှစ်စဉ် ဗုံးတန်ချိန် ရာနဲ့ချီပြီး ရှင်းလင်းဖယ်ရှား နေရတာပါ။ အခုဖယ်ရှားဖို့ လုပ်နေတဲ့ ဗုံးကတော့ အမေရိကန်လုပ်ဗုံးဖြစ်ပြီး မြေအောက်၁၆ ပေ အနက်မှာ မြှုပ်နေတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အခုလို မပေါက်ကွဲသေးတဲ့ဗုံးတွေကို များသောအားဖြင့် အထိအခိုက်မရှိ ဖယ်ရှားရှင်းလင်း နိုင်ပေမယ့် ၂၀၁၀ ခုနှစ်ကတော့ မိုင်းရှင်းလင်းရေးတပ်ဖွဲ့ဝင် ၃ ဦး ဗုံးမတော်တဆပေါက်ကွဲမှုဖြစ်ပြီး သေဆုံးခဲ့ပါတယ်။ ၂၀၁၁ ဒီဇင်ဘာလတုန်းကတော့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကျန် အကြီးဆုံး ဗုံးရှင်းလင်းမှု ကို ကိုဘလန်မြို့မှာ လုပ်ခဲ့ကြပါတယ် ။

အမေရိကန်နိုင်ငံ ဗွ သိုင်ကယ်စီး လမ်းသူရဲရဲလမ်း အုပ်စုဖွဲ့ ပစ်ခတ်မှုကြောင့်လူ ၉ ဦးသေဆုံးခဲ့

အမေရိကန်နိုင်ငံ တက္ကဆက်ပြည်နယ် ဝါကိုမြို့မှာ သိုင်ကယ်စီးဂိုဏ်းက ပစ်ခတ်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လူ ၁၉၂ ယောက်ကို ဖမ်း ဆီးပြီး အုပ်စုဖွဲ့ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်တဲ့ ပုဒ်မနဲ့ တရားစွဲ လိုက်တယ်လို့ ဒေသခံရဲတွေကမေ ၁၈ ရက်နေ့က ပြောပါတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ မေ ၁၇ရက် နေ့ကသိုင်ကယ်စီးဂိုဏ်းရဲ့ ပစ်ခတ်မှုကြောင့် လူ ၉ဦး သေဆုံးပြီး ၁၈ ယောက်ဒဏ်ရာရပါတယ်။ ဝါကိုရဲတပ်ဖွဲ့က ပက်ထရစ် စွမ်တန်က အဖမ်းခံ ရသူတွေဟာ မနေ့ညက Twin Peaks ဘား သိုင်ပစ်ခတ်မှုမှာ ပါတဲ့လူတွေလို့ ပြောပါတယ်။ခရိုင် အစိုးရရှေ့နေ မက်ခဲလန်နန်က အခင်းဖြစ် ရာမှာ ဖမ်းဆီးမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ညလုံးပေါက် ကူညီပေးနေခဲ့တယ်လို့ ပြောပါတယ်။မေ ၁၇ ရက်နေ့က အားကစားဝါသနာအိုးတွေ လာလေ့ရှိ တဲ့ ဘားဆိုင်မှာ ပြိုင်ဘက် သိုင်ကယ်ဂိုဏ်းတွေ ကြား ရန်စဟောင်းတခု ကစပြီး ယာဉ်ရပ်နားစခန်းမှာ သေနတ်နဲ့ ပစ်ခတ်ခဲ့ကြတဲ့အထိဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ဘားဆိုင်ကိုတော့ ဘေးကင်းရေး ကိစ္စအတွက် ၇ ရက် ပိတ်ထားမယ်လို့ ရဲကြပ်ကြီး စွမ်တန်က ပြောခဲ့ပါတယ်။

၆ မြန်မာ

ဂျပန်ကျောင်းသူကို
အုပ်စုဖွဲ့
အမေ့ပြုကျင့်
ခဲ့သဖြင့်
ဂျပန်
အစိုးရက
အိန္ဒိယရဲစစ်များ

India အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာ အသက် ၂၃ အရွယ်ဂျပန်ကျောင်းသူတစ်ဦးကို အုပ်စုဖွဲ့ အမေ့ပြုကျင့် ခဲ့တဲ့လူတို့ကို ဒီဇင်ဘာလ ၃ ရက်နေ့မှာ ရဲတွေကဖမ်းဆီးလိုက်ပါတယ်။ နိုဝင်ဘာလ ၂၃ ရက်နေ့ကစပြီး တလကျော်ကြာ အချိန်အတွင်း အနည်းဆုံးနေရာ ၂၃ မှာ အမေ့ပြုကျင့်ခံခဲ့ရတယ်လို့ ရဲတွေကပြောပါတယ်။ အနောက်ဘန်ဂေါပြည်နယ်ကမ်းခြေတစ်ခုမှာ ဂျပန်ဧည့်လမ်းညွှန်တွေ အဖြစ် ဟန်ဆောင်သူ ၂ ဦးကတခါ၊ အဲဒီနောက် ဗုဒ္ဓဂါယာကို ခေါ်ဆောင်သွားပြီး အဲဒီမှာတခြားအမေ့ပြု ကျင့်သူ ၃ ဦးကတခါကျူးလွန်ခဲ့ကြတာလို့ ကာလကတ္တားရဲမင်းကြီးကပြောဆိုပါတယ်။ အဲဒီမှာ ရက်သတ္တပတ်နဲ့ချီ အမေ့ပြုကျင့်ခံရပြီး ကာလကတ္တားမြို့ ပြန်အရောက် ဂျပန်ကောင်စစ်ဝန်ရုံးက တဆင့် ဒီဇင်ဘာလ ကုန်ပိုင်းမှာ အမှုဖွင့်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ကာလကတ္တားမြို့က အမေ့ပြုကျင့်ခဲ့ သူ ၂ ဦးကိုရော၊ ဗုဒ္ဓဂါယာ က ၃ ဦးကိုရော ရဲတွေကဖမ်းဆီး ရမိထားပါပြီ။ အမေ့ပြုကျင့်သူတွေဟာ ဂျပန်စကားကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပြောဆိုတတ်ပြီး အစီအစဉ်တကျကျူးလွန်ခဲ့တာလို့လည်း ရဲမင်းကြီးကပြောဆိုပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၂၄ ရက်က အိန္ဒိယဆေးကျောင်းသူ ၁ ဦး အုပ်စုဖွဲ့ အမေ့ပြုကျင့်မှု ဖြစ်ပွားခဲ့အပြီး အိန္ဒိယနိုင်ငံရဲ့ အမေ့ပြုကျင့်မှုတွေဟာ ပြည်တွင်းမှာရော၊ နိုင်ငံတကာမှာပါ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီဖြစ်ရပ်အပြီး ၂၀၁၃ ခုနှစ်မှာ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ သူတစ်ဦး၊ အဲဒီနောက် ၂၀၁၄ ခုနှစ်မှာ ဒိန်းမတ်နိုင်ငံသူတစ်ဦးတို့ အမေ့ပြုကျင့်ခံခဲ့ရပါသေးတယ်။ ထိထိရောက်ရောက် အရေးယူဖို့ ပြင်းထန်တဲ့ဥပဒေတွေ အစိုးရက ပြောင်းလဲ ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ပေမယ့် ထင်သလောက် ထိရောက်မှု မရှိဘူးလို့လည်း အိန္ဒိယ သတင်းမီဒီယာတွေမှာ ရေးသားဖော်ပြ ကြပါတယ်။

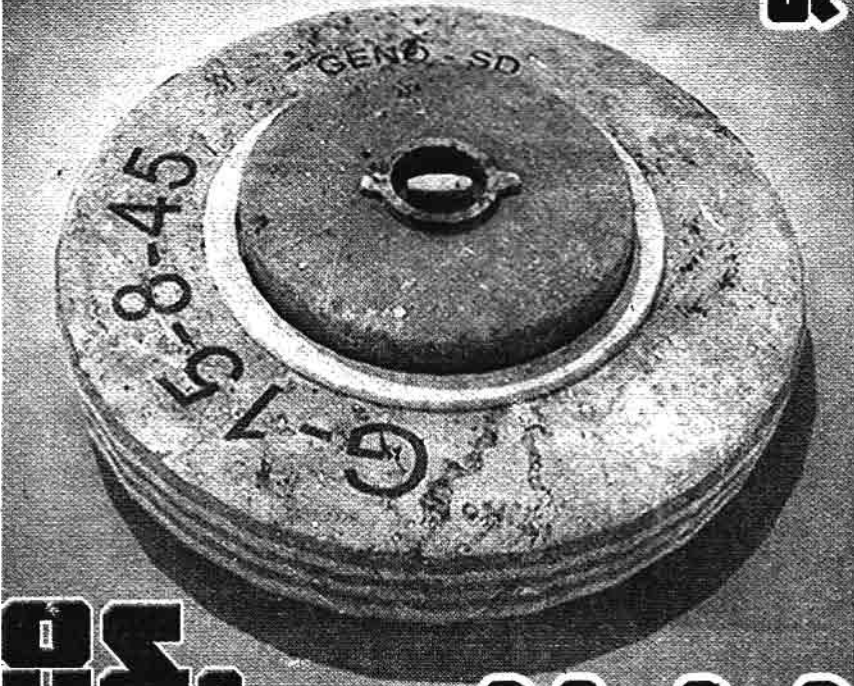
Source Internet

တစ်ရာခါစ ဓမ္မဗျူဟာကြီး

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဆိုးရွားစွာကြုံတွေ့ရသော ရေဘေးဒုက္ခအတွက်ဝမ်းနည်းခြင်း

၂၀၀၅ခုနှစ် ၂၄၊ ၂၅ မှစတင်၍ ပုံမှန်မဟုတ်သော
မိုးရွာသွန်းမှု၊ မုန်တိုင်းဝင်ရောက်ခါ မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်း
မှုများကြောင့် ပြည်နယ်နှင့်တိုင်း ဒေသအသီးသီးရှိ ကျေးရွာ၊
မြို့ပြအဆောက်အအုံ လမ်းတံတားများ ရေနစ်မြုပ်ခဲ့ပါသည်။
ထူးခြားစွာ ရေသိမ်းချိန်၌ ရေဘေးဒုက္ခ ခံစားခဲ့ရပြီးလျှင် အသက်များ၊
ကျွဲ၊ နွား၊ ဖိရိစ္ဆာန်နှင့် လယ်ယာမြေကေများစွာ ရေပုံးလွှမ်းကာ
ပျက်စီးဆုံးရှုံးခဲ့ခြင်းအတွက် သဘာဝဘေးဒဏ်သင့်ခဲ့ရသော
ပြည်သူများနှင့် ထပ်တူဝမ်းနည်းကြောင်း ဖြစ်ရပ်မှန်မဂ္ဂဇင်းမှ
မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည် ၊

ခင်မပျိုး

မိုင်းအနွယ်သိမှတ်ဖွယ်

မိုင်းဆိုသည့်မှာ

မိုင်းဆိုတာ လူကို သေစေတတ်တဲ့၊ ဒါမှမဟုတ် ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရစေတတ်တဲ့ ပေါက်ကွဲပစ္စည်းတွေ ပါဝင်တဲ့ အရာဝတ္ထု တခုဖြစ်ပါတယ်။ မိုင်းတွေကို မြေပြင်ပေါ်မှာ တွေ့ရှိနိုင်သလို မြေကြီးထဲမှာ မြုပ်နှံထားတာတွေလဲ ရှိပါတယ်။ မိုင်းတွေမှာ ဒီဇိုင်းတွေ အမျိုးမျိုး ကွဲပြားသလို တိိုက်မှု ဖြစ်စေနိုင်မှုကလဲ ပေါက်ကွဲအားပေါ် မူတည်ပြီး ကွဲပြားပါတယ်။

မိုင်း အသုံးပြုမှုသမိုင်းကြောင်း

ပထမကမ္ဘာစစ်အတွင်းမှာ တင့်ကားတွေကို စစ်လက်နက်ပစ္စည်းအဖြစ် စတင်အသုံးပြုလာချိန်က စပြီး တင့်ကားတွေကို တိုက်ခိုက်ဖို့ မိုင်းတွေကိုလဲ စတင်အသုံးပြုလာကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကမ္ဘာစစ်တပ် အသီးသီးမှာ မိုင်းတွေကို ရှာဖွေရှင်းလင်းတဲ့ အထူးတပ်တွေကိုပါ စတင် ဖွဲ့စည်းလာကြပါတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ ကမ္ဘာတလွှားမှာ ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ ပြည်တွင်းစစ်တွေမှာ မိုင်းတွေကို တွင်တွင်ကျယ်ကျယ် အသုံးပြုလာခဲ့ကြပါတယ်။

ဘာကြောင့် မိုင်းကို အသုံးပြုရသလဲ

- (၁) စစ်အခြေစိုက်စခန်းများကို ကာကွယ်ရန်
- (၂) ရန်သူ့စစ်ကြောင်းများကို လမ်းလွှဲရန် (သို့မဟုတ်) သတ်ကွင်းသို့ မောင်းသွင်းရန်
- (၃) အချို့သော လမ်းကြောင်းများကို ရန်သူများ အသုံးပြုခြင်းမှ ရှောင်ရှားစေရန်၊ နယ်မြေစိုးမိုးရန်
- (၄) ရန်သူ့လှုပ်ရှားမှုများ နှောင့်နှေးကြန့်ကြာစေရန်
- (၅) နိုင်ငံများအကြား ကျူးကျော်မှုများကို တားဆီးရေးအတွက် နယ်စပ်ဒေသ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန်
- (၆) ရန်သူများအား ထိခိုက်ဒဏ်ရာရစေရန်၊ သေကြေပျက်စီးစေရန်

ပေါက်ကွဲစေတတ်သော ပစ္စည်းအမျိုးအစားများ

- (၁) anti-personnel landmines

ဒီမိုင်းအမျိုးအစားမှာ မြေမြှုပ်မိုင်းနဲ့ ဆွဲမိုင်းတွေ ပါဝင်ပါတယ်။

- (၂) Anti-armor (တင့်ကားများ၊ လက်နက်ကြီးများ)

တင့်ကားတွေနဲ့လက်နက်ကြီးတွေကို ဖောက်ခွဲဖို့အသုံးပြုလေ့ရှိတဲ့ မိုင်းအမျိုးအစားဖြစ်ပါတယ်။

- (၃) ခဲယမ်းမီးကျောက်များ

လက်ပစ်ဗုံး၊ လက်နက်ကြီးကျည်၊ မော်တာကျည်၊ ဒုံးကျည်၊ ကျည်ဆံ စတာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

- (၄) လက်လုပ်ဗုံးများ

- (၅) ဓာတုပစ္စည်းများ

**မိုင်းနှင်းပါးတို့စေတတ်သော
မိသားစီးကျောက်များကြောင့်ဖြစ်ပွားတတ်သောချစ်မိုးချစ်ရတနာများ**

(၁) ကိုယ်ခန္ဓာ ထိခိုက်မှု- မိုင်းတွေ ပေါက်ကွဲခြင်းကြောင့် လူတွေ သေကြေပျက်စီးတာ၊ ခြေလက်အင်္ဂါဆုံးရှုံးတာ၊ အမြင်အာရုံ ရှို့ယွင်းတာတွေ ဖြစ်စေနိုင်ပါတယ်။

(၂) စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ထိခိုက်မှု- မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု၊ လျော့နည်းပြီး သိမ်ငယ်စိတ်များ ဖြစ်စေနိုင်ပါတယ်။

(၃) စီးပွားရေးဆိုင်ရာ ထိခိုက်မှု- မြေမြှုပ်မိုင်းတွေကို လယ်ယာမြေတွေမှာ မြှုပ်နှံမှုတွေကြောင့် ကျွဲနွားတွေ သေကြေပျက်စီးမှုဟာ လယ်သမား၊ ယာသမားတွေရဲ့ စီးပွားရေးကို ထိခိုက်စေပါတယ်။ လူကို ထိခိုက်ဒဏ်ရာရစေမှုမှာလဲ ထိခိုက်သူဟာ အိမ်ရဲ့ စားဝတ်နေရေးကို ရှာဖွေနေသူဆိုရင် မိသားစုတစ်ခုလုံးရဲ့ စားဝတ်နေရေးကို ထိခိုက်စေနိုင်ပါတယ်။ စိုက်ပျိုးမြေတွေကို စွန့်လွှတ်ရမှုတွေ ရှိစေပါတယ်။

(၄) ဘဝရပ်တည်ရေးဆိုင်ရာ ထိခိုက်မှု- အဆိုးဝါးဆုံးကတော့ သောက်သုံးရေ ရရှိနိုင်မယ့် နေရာဒေသတွေကို မသွားရဲအောင် ဖြစ်စေတတ်ပါတယ်။

ကာကြောင့်လူတွေမိုင်းဒဏ်ရာယိုရသားကောင်တွေဖြစ်ကြရသလဲ

တချို့က ဒါကို ကြောင့်လို့လို့ ဆိုတတ်ကြပါတယ်။ အရာအားလုံးမှာ ကံကိုယုံပြီး ဆူးပုံနင်းလို့ မရပါ။ မိုင်းအန္တရာယ်ရဲ့ သားကောင်ဖြစ်ရသူတွေကို လေ့လာကြရာမှာ နယ်မြေဒေသအခြေအနေကို သိရက်နဲ့ မလိုလားအပ်တဲ့ စွန့်စားမှုတွေ ပြုလုပ်တတ်သူတွေ အများအပြား ပါဝင်နေတာကို တွေ့ကြရပါတယ်။ ဘာကြောင့် ဒီလို စွန့်စားမှုတွေ လုပ်တတ်ကြသလဲ။

(၁) အမှမဲ့၊ အမှတ်မဲ့နေခြင်း- မိုင်းနင်းပြီးမှ သေမယ်ဆိုတဲ့ လူဟာ သေမှာပဲ။ ရှောင်လို့ ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး လို့ ယူဆပြီး အမှမဲ့၊ အမှတ်မဲ့နေခြင်း၊ အန္တရာယ်ကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားမှု မပြုခြင်း။

(၂) အတင့်ရဲခြင်း- အန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်ထားဖူးသူများမှ နောင်တွင်လည်း လွတ်မြောက်မည် ယူဆပြီး အတင့်ရဲခြင်း။

(၃) စွန့်စားခြင်း- အန္တရာယ်ရှိမှန်း သိလျက်နှင့် စွန့်စားသွားလာလိုစိတ်ရှိခြင်း။

(၄) စီးပွားရေးလိုအပ်ချက်- သံတည်ပစ္စည်းများအား ရှာဖွေရောင်းချခြင်း။ (စစ်အတွင်းမှ ကျန်ရစ်သော ဗုံးဆန်၊ အမြောက်ဆန်များကို ရှာဖွေရင်း အသက်ဆုံးရှုံးမှုများ ရှိတတ်ပါတယ်)

မိုင်းနှင့်ခဲယမ်းမီးကျောက်အန္တရာယ်ရှိနိုင်သောနေရာဒေသများ

- ပျက်စီးနေသော အဆောက်အအုံများ
- ဖုန်းဆိုးမြေ
- စစ်တလင်း ဒေသ ကွင်းပြင်များ
- တောလမ်းများ
- ယာယီအခြေစိုက် စစ်ခန်းချရာနေရာများ
- တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပွားတတ်သည့် ဒေသများ
- စစ်ကြောင်းများသွားလာလှုပ်ရှားတတ်သော လမ်းများ
- စွန့်ပစ်ထားသော စစ်လက်နက် ပစ္စည်းများ
- စွန့်ပစ်ထားသော အဆောက်အအုံ၊ နေရာဒေသများ

အချက်ပြအမှတ်အသားများ

အစိုးအနားမှ သစ်ပင်များတွင် စတုရန်း၊ ထောင့်မှန်စတုရံ၊ တြိဂံနှင့် အန္တရာယ် အချက်ပြ အမှတ်အသားများ ရှိတတ်သည်။ အဆိုပါ အချက်ပြအမှတ်အသားများ မရှိသော်လည်း မိုင်းနှင့် ပေါက်ကွဲစေသော ခဲယမ်းမီးကျောက် အန္တရာယ်ရှိသည်ဟု ယူဆနိုင်သော သက်သေများမှာ သေဆုံးနေသော တိရစ္ဆာန်များ၊ မိုင်းအစိတ်အပိုင်းများ၊ ဆွဲမိုင်း ဝါယာများ၊ လုံခြုံရေး အစိုးအပိတ်များ၊ ပုံမှန်မဟုတ်သော အမိုက်သရိုက် အစုအပုံများ၊ ကျည်ခွဲများ ပျံ့ကျနေမှုများ၊ ပုံမှန်မဟုတ်သော နယ်မြေဒေသအခြေအနေ စသည်တို့ဖြစ်သည်။

မိမိနှင့်အကျွမ်းဝင်သောနယ်မြေ

လမ်းခရီးကိုသွားရောက်ပါကလိုက်နာဆောင်ရွက်ရမည့်စည်းမျဉ်းများ

- (၁) နယ်မြေခံလူထုနှင့် တာဝန်ရှိသူများအား လုံခြုံသော လမ်းကြောင်းကို မေးမြန်းရန်
- (၂) တောလမ်းခရီး အသုံးပြုခြင်းမှ ရှောင်ရှားရန်
- (၃) လမ်းကြောင်းနှင့် လှေကားထောင့် စသည်များမှ အတားအဆီးများကို သတိပြုရန်
- (၄) မိမိ မမြင်ဖူးသော ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို တွေ့ပါက ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုခြင်းမှ ရှောင်ရှားရန်

သံသယဖြစ်ဖွယ်ဝစ္စည်းအားတွေရှိသကဲ့သို့သြဇာဆောင်ရွက်မည့်နည်း

(၁) အနီးသို့ မသွားပါနှင့်။ (ပစ္စည်းမဟုတ်ပဲ ပေါက်ကွဲမှုကြောင့် ရသော ဒဏ်ရာနှင့် လဲလျောင်းနေသူ ဖြစ်စေကာမူ အစောတလျှင် အနီးသို့ မသွားပါနှင့်။ ဝန်းကျင်တွင် ထပ်မံ ပေါက်ကွဲစေတတ်သော မိုင်းများ ရှိနေတတ်သည်)

- (၂) မကိုင်ပါနှင့်
- (၃) ပစ္စည်းကို ယူဆောင်ပြီး မလွင့်ပစ်ပါနှင့်
- (၄) နီးစပ်ရာ တာဝန်ရှိသူများကို ဆက်သွယ်ပါ

မိုင်းကွင်းထဲရောက်နေပါကသြဇာလွှင့်ဖွယ်ရာများ

- (၁) စိတ်ကို အေးအေး ထားပါ
- (၂) လှုပ်ရှားမှုများကို ရပ်တန့်ပါ
- (၃) မည်သည့်သံသယဖြစ်ဖွယ်ပစ္စည်းများကိုမှ မကိုင်တွယ်ပါနှင့်
- (၄) လူသူများအနီးအနားတွင် ရှိပါက အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းပါ။

မိုင်းအန္တရာယ်ထိခိုက်မှုအများအဝယ်ကြောင့်သတိသြဇာသင့်စေမည့်နည်း

မိုင်းအန္တရာယ်ကြောင့် အနည်းဆုံး ခြေတောက်ဆုံးရှုံးကြရသူများ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အမြောက်အမြား ရှိနေပါတယ်။ မိုင်းများကို ဖယ်ရှားရတာက ထုတ်လုပ်မှုအတွက် ကုန်ကျစရိတ်ထက် ပိုမို ကုန်ကျလျက်ရှိပါတယ်။ မိုင်းအန္တရာယ်သားကောင်များရဲ့ ရှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းမှာ အမျိုးသမီးနှင့် ကလေးသူငယ်များအပါအဝင် အရပ်သားပြည်သူလူထု သာဖြစ်ပါတယ်။ မိုင်းအန္တရာယ်ဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာအောင် လူ့အဖွဲ့အစည်းကို ခြိမ်းခြောက်နေဦးမှာပါ။

မိုင်းအန္တရာယ်ကင်းဝေးရေးအတွက်ဘာတွေလုပ်ဆောင်သင့်သလဲ

မိုင်းအန္တရာယ် ကင်းဝေးရေးအတွက် အစိုးရတွေ၊ နိုင်ငံတကာ အဖွဲ့အစည်းတွေ၊ အန်ဂျီအိုတွေ အပါအဝင် ပြည်သူလူထု တရပ်လုံးက နီးနီးကြားကြား ပါဝင်ဆောင်ရွက်သင့်ပါတယ်။ နိုင်ငံတကာမှာ

ပြုလုပ်လေ့ရှိတဲ့ လုပ်ငန်းဆောင်တာတွေတော့

(၁) မိုင်းအန္တရာယ်ပညာပေးခြင်း (Mine Risk Education)

- ရုပ်မြင်သံကြား၊ ရေဒီယို၊ စာနယ်ဇင်း စတာတွေကနေတဆင့် မိုင်းအန္တရာယ်ကို လူအများ သတိထားမိလာအောင် ပညာပေးခြင်း
- မိုင်းအန္တရာယ်ဖြစ်ပွားမှု၊ မြင့်မားသော နေရာဒေသများတွင် မိုင်းအန္တရာယ် ပညာပေးအဖွဲ့များ ဖွဲ့စည်းပြီး ကျေးရွာများတွင် လှည့်လည် ဟောပြောပညာပေးခြင်း
- လူထုအခြေပြု မိုင်းအန္တရာယ် လျှော့ချရေး (Community based mine risk reduction- CBMRR) စီမံကိန်းများ အကောင်အထည်ဖော်ခြင်း
- မိုင်းအန္တရာယ်သတိပြုမိစေရေး နေ့များ သတ်မှတ်ပြီး အခမ်းအနားများ ပြုလုပ်ခြင်း
- ဆိုင်းဘုတ်များ ရေးဆွဲပြီး လူထုပညာပေးခြင်း

(၂) ခြေချွတ်မိုင်းရှင်းလင်းရေး (Mine Clearance- Demining)

- မိုင်းရှင်းခွေးများ အသုံးပြုခြင်း
- UXO (Unexploded Ordnance) များ ရှင်းလင်းခြင်း
- စက်ပစ္စည်းများ အသုံးပြု ရှင်းလင်းခြင်း

(၃) အန္တရာယ်သားကောင်များအားကူညီခံ့ခိုးခြင်း (Victims Assistance)

၂၀၀၉ ခုနှစ် Convention on Cluster Munitions (CCM) မှာ သားကောင် ဆိုတာကို မိုင်းအန္တရာယ်နဲ့ အခြား ခဲယမ်းမီးကျောက်များ အသုံးပြုမှုကြောင့် ကိုယ်ကာယပိုင်းဆိုင်ရာ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရမှု၊ စီးပွားရေး ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှု၊ လူမှုရေး ထိခိုက်နစ်နာမှုနဲ့ လူသားတယောက်ခံစားရမယ့် အခွင့်အရေးများ ဆုံးရှုံးရမှုတွေကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရသူများလို့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုထားပါတယ်။ ဒီအထဲမှာ တိုက်ရိုက် ထိခိုက်သူတွေ ပါသလို သွယ်ဝိုက် ထိခိုက်ဆုံးရှုံးရတဲ့ မိသားစုဝင်တွေလဲ ပါပါတယ်။ ဒီလို သားကောင်တွေကို နိုင်ငံတော်နဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းက ကူညီစောင့်ရှောက်ရမယ့် ပြုလုပ်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

(၄) တို့ထိစားခြုံလျှောက်လိမ့်ချက်ပေးခြင်း (advocacy)

- အန္တရာယ်ကို လူအများ သတိပြုမိလာအောင် ပြုလုပ်ခြင်း
- မိုင်းအန္တရာယ် ကင်းဝေးရေး လှုပ်ရှားမှုများအတွက် လူစွမ်းအားနှင့် ဘဏ္ဍာရေး အရင်းအမြစ်များ ရှာဖွေအသုံးပြုခြင်း

- နိုင်ငံတော်အစိုးရနှင့် လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့အစည်းများမှ မိုင်းများအသုံးပြုမှုနှင့် ဖယ်ရှားမှုများတွင် နိုင်ငံတကာ ဥပဒေများ၏ စံချိန် စံညွှန်းနှင့် အညီ ဆောင်ရွက်ခြင်း ရှိမရှိ လေ့လာစောင့်ကြည့်ခြင်း
- အန္တရာယ်သားကောင်များ၏ လူ့အခွင့်အရေးများကို မီးမောင်းထိုးပြခြင်း
- မိုင်းအန္တရာယ်ကင်းဝေးရေးကို နိုင်ငံတော်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး စီမံကိန်းများတွင် ပါဝင်လာစေရန် ကင်ပိုင်းများ ဖော်ဆောင်ခြင်း၊ စည်းရုံးလှုံ့ဆော်ခြင်း
- မိုင်းအန္တရာယ်ကင်းရှင်းရေးအတွက် ဘဏ္ဍာရေး ခွဲဝေ အသုံးပြုမှု စရိတ် တိုးမြှင့်လာအောင် ဆောင်ရွက်ခြင်း
- နိုင်ငံတကာအဖွဲ့အစည်းများ၊ ဒေသဆိုင်ရာ အဖွဲ့အစည်းများနှင့် ဘဏ္ဍာရေး အဖွဲ့များတွင် မိုင်းအန္တရာယ်ကင်းရှင်းရေး စီမံချက်များ ထွက်ပေါ်လာအောင် ကြိုးပမ်းခြင်း
- အစီရင်ခံစာများ ထုတ်ဝေခြင်းစတာတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

(လူတိုင်း၊ လူတိုင်း မိုင်းနဲ့ ပေါက်ကွဲစေတတ်သော ခဲယမ်းမီးကျောက်များ အန္တရာယ်မှ ကင်းဝေးကြစေရန် ရည်သန်လျက်)

ရည်ညွှန်းကိုးကား။

Australia Agency for International Development (2005) Mine Action Strategy AUSADI

Chris Rush (2009) 'Sri Lanka: Mine Action in a Deteriorating Environment' Journal of Mine Action 13 (3) Mine Action Information Centre

Geneva International Centre for Humanitarian Mining (2005) Mine Action: Lessons and Challenges Geneva

Mudhafar Aziz Hamad (2007) 'The Child-to-Adult Method in Mine-risk Education' Journal of Mine Action 11 (1) Mine Action Information Centre

Salomon Schreuder (2007) 'Iraq Facing the Legacy of Landmines and Explosive Remnants of War' Journal of Mine Action 11 (2) Mine Action Information Centre

United Nations (2010) Gender Guidelines for Mine Action Programmes March 2010 US Department of State (2005) The Landmine Action Smart book 2nd edition

မကြာသေးခင်ကာလက မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်တွင် ကလောင်ရှင်တစ်ဦးက 'တို့ဆေး' နှင့်ပတ်သက်၍ ရေးသားထားသည့် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်လိုက်ရပါသည်။ အလားတူဂျာနယ်တစ်စောင်တွင်လည်း ကလောင်ရှင်တစ်ဦးက 'တို့ဆေး' ဖြင့်တို့ပြီး ပစ္စည်းများယူသွားကာ ရာဇဝတ်မှုကျူးလွန်ပုံကို ရေးသားထားသည်ကို ဖတ်လိုက်ရပြန်ပါသေးသည်။ သူတို့ရေးထားသည်က သူတို့ကိုယ်တိုင်ပဲ ကြံလိုက်ရသလိုမျိုး ရေးထားခြင်းပင်။

ထို 'တို့ဆေး' နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်သေချာဆွေးနွေးပြလိုပါသည်။ လွန်ခဲ့သည့် (၅) လကျော်ခန့်က ဖြစ်ရပ်မှန်မဂ္ဂဇင်းတွင် 'တို့ဆေး' ဆိုသည်မှာ လုံးဝ...လုံးဝ မရှိဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစကားကို ကျွန်တော်အရမ်းပြောခြင်းမဟုတ်။ စွတ်ရွတ် အလွတ်မယ့်ပြောခြင်းမျိုးမဟုတ်ပါချေ။ စင်စစ် 'တို့ဆေး' ဆိုသည်မှာ ကျွန်တော်နှင့်စိမ်းသည်တော့ မဟုတ်။ ကျွန်တော်ငယ်စဉ် ကလေးဘဝကတည်းက ရင်းနှီးခဲ့ခြင်းဖြစ်

သည်။ အကြောင်းမှာငယ်စဉ်က ကျွန်တော့်ကို မိဘတွေကနာရီနှင့်လက်စွပ်၊ ဆွဲကြိုးအစရှိသဖြင့် ရွှေထည်ပစ္စည်းများ ဆင်ထားပေးခဲ့သည်။

သားသမီးကိုချစ်၍ အလိုလိုက်၍ မိဘတွေက ရွှေများဆင်ပေးထားသော်လည်း မသမာသူ အချို့က ရွှေထည်ပစ္စည်းများကို မျက်စိကျပြီး အသက်ကိုရန်ရှာ လုယက်မည်စိုး၍ “နင်လျှောက်လျှောက်မသွားနဲ့နော်။ နင်ကို ဓားနဲ့ထိုးပြီး လုသွားလိမ့်မယ်။” “တို့ဆေး” နဲ့တို့ပြီး နင်ပစ္စည်းတွေ ချွတ်သွားလိမ့်မယ်” စသဖြင့် ပြောဆိုမှုတွေကြောင့် “တို့ဆေး” ဆိုသည့် ဝေါဟာရစကားလုံးနှင့် ရင်းနှီးနေခဲ့ခြင်းပင်တည်း။

တကယ်တမ်းကျတော့ မိဘတွေက စိတ်ပူ၍ ခြောက်လှန့်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အဖေအမေတို့လည်း “တို့ဆေး” ဆိုတာကို ကြုံခဲ့ဖူးသည်မဟုတ်။ ကျွန်တော်လည်း မကြုံခဲ့ရပါပေ။ သို့သော်ဘယ်သူက ဘယ်နေရာမှာ “တို့ဆေး” နဲ့အတို့ခံရလို့ ရွှေ၊ ငွေပစ္စည်းတွေ ပါသွားပြန်ပြီ ဘာညာအစရှိသဖြင့် မကြာခဏ ကြားနေရတတ်သည်သာ။

အရွယ်ရောက်တော့ ထို“တို့ဆေး” အကြောင်းကို ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားစွာ လေ့လာဖြစ်တော့သည်။ “တို့ဆေး” မိ၍ ပစ္စည်းတွေ ပါသွားသည်ဆိုသည့် လူတွေကို ကျွန်တော်မေးကြည့်မိသည်။

“ဟာ ဟုတ်တယ်ကွ လမ်းမှာလူတစ်ယောက်က ငါ့ကိုလက်ညှိုးလေးနဲ့ တို့လိုက်တာနဲ့ ငါဘာမှမသိတော့ဘူး။ သတိပြန်ရတော့ ငါ့ရွှေတွေ၊ ငွေတွေမရှိတော့ဘူးဟ” “တို့ဆေး” နှင့် ခံလိုက်ရပါ

သည်ဆိုသည့် လူလေးဦးခန့်ကို မေးလိုက်တိုင်း အဖြေက တစ်ပုံတည်းပင်။ တို့ဆေးကို မယုံကြည်ဘူး ဆိုသော်လည်း မကြုံဘူးသည့် ကျွန်တော့်ကို ခံလိုက်ရသည့် ကာယကံရှင်များစွာက တိကျသေချာစွာ ပြောနေသည်မို့ ကျွန်တော်ပင်ယုံကြည်ရမလိုလက်ခံရမလို ဖြစ်နေချေပြီတည်း။

သို့သော် ကျွန်တော်ကား အကြောင်းအရာတစ်ခုကို အလွယ်တကူလက်ခံ ယုံကြည်တတ်သူ မဟုတ်သည့်အလျောက် ရဲတပ်ဖွဲ့တွင် နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော်နီးပါး တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည့် ရဲအရာရှိဟောင်း တစ်ဦးနှင့် ဦးလေးတစ်ယောက်လို ခင်မင်ရင်းနှီးနေသည်မို့ “တို့ဆေး” အကြောင်းကို ကျွန်တော်မေးကြည့်မိသည်။ ရဲအရာရှိဟောင်းကြီးက ယခုကဲ့သို့ ပြောပြခဲ့၏။

“ဦး ရဲတပ်ဖွဲ့မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့တဲ့ သက်တမ်းတစ်လျှောက် အမျိုးသားရော၊ အမျိုးသမီးတွေရော အရွယ်စုံ၊ လူမျိုးစုံ ရဲစခန်းထဲဝင်လာပြီး ‘တို့ဆေး’ နဲ့အတို့ခံရ’ လို့ ပစ္စည်းတွေ ပါသွားတယ်ဆိုပြီး လာတိုင်အမှုဖွင့်တာတွေ အများကြီး ကြုံဖူးတာပေါ့ကွာ။ အေး တကယ့်တကယ့် စစ်ဆေးကြည့်တော့ ‘တို့ဆေး’ ကြောင့် မဟုတ်ဘူးကွ။ ဆိုပါတော့ကွာ ရွှေ၊ ငွေပါတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို မျက်စိကျလိုချင်တဲ့ မသမာသူက အချို့သတ်ပြီး အတင်းဝင်ရော၊ ပြီးတော့ ဆန်ဘယ်နှအိတ်ရမယ်၊ ဆီဘယ်နှပိဿာရမယ်၊ ဘာရမယ်၊ ညာရမယ်ပေါ့ကွာ။ အကြောင်းအရာမျိုးစုံကို မက်လုံးပေးစွယ်တော့တာပဲ။ အမှန်တော့ လိမ်တာပေါ့ကွာ။ ဒီဟာတစ်ဖက်လူကလည်း အချောင်ရမှာဆိုတော့ လိုချင်

တာပေါ့။ အဲဒီတော့ သူ့မှာပါတဲ့ ပစ္စည်းက
ငါးသောင်းပဲ ထားဦး။ ကဲအလွန်ဆုံး တစ်သိန်း
ပဲထားကွာ။ ဟိုကပြောချက်အရ ပြန်ရမှာက လေး၊
ငါး၊ ဆယ်သိန်းဆိုတော့ လောဘကတက်နေပြီ။
အဲတော့ကာ...ကိုယ်မှာရှိသမျှပါသမျှတွေ
ချွတ်ပေးလိုက်ရော။ မသမာသူ ကလည်း
ပစ္စည်းတွေရတာနဲ့ ဟိုနားကစောင့်ပါ။ ဒီနား
ကစောင့်ပါလို့ အယုံသွင်းပတ်ထားခဲ့ပြီး လစ်သွား
ရော။ ဒီတော့မှခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိဖြစ်။
အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြရင်လည်း ရှက်စရာမို့
လမ်းသွားရင်း၊ ဈေးသွားရင်း၊ ကျောင်း သွားရင်း၊
လူတစ်ယောက်က 'တို့ဆေး'နဲ့တို့ပြီး ပစ္စည်းတွေ
ယူသွားပါတယ်လို့ ရဲစခန်းမှာ အမှုလာ ဖွင့်ကြရော။
ဖြစ်ရပ်မှန်ကို ဖုံးကွယ်ပြီးလိမ်ဖွင့်ကြ တာပေါ့ကွာ။"

"အဲလိုအဖြစ်မျိုးတွေက အမျိုးသမီးတွေ ပိုခံ
ရတာများတယ်။ အဓိကတော့ အချောင်ရလိုစိတ်၊
လောဘစိတ်ကြောင့်ပေါ့ကွာ။ အဲ...အဲ အမျိုးသား
တွေ ဖြစ်ပုံကျတော့ တစ်မျိုးကွ။ ဒီလိုဟေ့ ဒီလို။
သူတို့မှာဝတ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေပါမယ်။ ဒါမှ
မဟုတ် အလုပ်ကိစ္စက ငွေတွေပါချင်ပါမယ်။ အဲဒါ
ကို လိုက်ချောင်းနေတဲ့ မသမာသူက အမျိုးသမီးနဲ့
ဆွယ်တယ်။ တချို့အမျိုးသမီးတွေကတော့ ကိုယ်
တိုင်ပဲ ဝင်ဆင်လှုပ်ရှားတယ်။ ယောက်ျားလေးဆို
တာကလည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ။ 'မ'စိတ်မွန်ပြီး
တော့ အချောင်ရတာပဲဆိုပြီး အမျိုးသမီးခေါ်ရာ
နောက် လိုက်လွှား။ နောက်ဆုံးတော့ လှည့်ကွက်ထဲ
ဝင် ပစ္စည်းတွေယူပြီး ပတ်ထွက်သွားတော့မှ ဒုက္ခ
ရောက်မှန်းသိရော။ ဒီတော့သူ့ခမျာလည်း အဖြစ်

မှန်ကို မပြောရဲ။ အသိမိတ်ဆွေတွေကြားသွားရင်
လည်း 'နာဘူး'ဆိုပြီး ရှက်စရာဖြစ်မယ်။ ဒီကြားထဲ
အိမ်က မိန်းမသိသွားရင် ပိုဆိုးမယ်။ မိုးမီးလောင်
မယ်။ အဲဒီတော့ 'တို့ဆေး'ကြောင့်ဆိုတာကိုပဲ ပုံချ
ပြီး ရဲစခန်းတိုင်ပြန်ရော။ တချို့ယောက်ျားလေးတွေ
ကျတော့ လောင်းကစားဝိုင်းတွေ ဝင်ကစားရင်း
ပါသမျှကုန်တော့ ထုံးစံအတိုင်း စာအုပ်ကြီးအတိုင်း
'တို့ဆေး'ဆိုတာပဲ လွဲချပြီး ရဲစခန်းတိုင်ပြန်ရော
ငါ့တူရ။"

"ဦးပြောခဲ့သလိုပေါ့ကွာ။ ပါသွားတဲ့ ခံလိုက်
ရတဲ့ လူတွေတိုင်းက 'တို့ဆေး'ကြောင့်လို့လာတိုင်
ကြပေမယ့် တကယ်စစ်လိုက်တော့ ဘာ 'တို့ဆေး'
ကြောင့်မှ မဟုတ်ဘူးဟေ့။ လောဘစိတ်၊ လောင်း
ကစားစိတ်နဲ့ မ, စိတ်တွေကြောင့်ပဲဟ။ ဦးတာဝန်
ထမ်းဆောင်ခဲ့တဲ့ နှစ် ၂၀ ကျော်နီးပါးလုံး 'တို့ဆေး'
မိလို့ ခံရလို့ပါဆိုပြီး အမှုတွေအများကြီး လာဖွင့်ပေ
မယ့် 'တို့ဆေး'ကြောင့်ဆိုတာ တစ်မှုမှမတွေ့ကြုံခဲ့ရ
ဘူး။"

"အဲဒါကြောင့် 'တို့ဆေး'ဆိုတာမရှိဘူးလို့
ဦးပြောရဲတယ်၊ ပြောနိုင်တယ်။ အေးတစ်ခုတော့
ရှိတယ်။ 'တို့ဆေး'ဆိုတာ မရှိပေမယ့် 'ခတ်ဆေး'

ဆိုတာတော့ ရှိသကဲ့။ အေး အခတ်ခံရလို့ လာတိုင်းတဲ့ အမှုမျိုးတွေတော့ ကြုံခဲ့ရဖူးတယ်လေ” ကဲ စာဖတ်သူတို့အနေနှင့် ‘တို့ဆေး’ အကြောင်းကို ယခုကဲ့သို့ ရဲအရာရှိဟောင်းကြီးတစ် ဦး အတွေ့အကြုံအရ ပြောပြချက်ကို အတော်အသင့် နားလည်သဘောပေါက်ကြမည် ထင်ပါ၏။

ကျွန်တော်ကား ရဲအရာရှိဟောင်းကြီး၏ ခိုင်လုံတိကျစွာ ပြောသည်ကို အားမရသေး။ ထို့

ဘာ ‘တို့ဆေး’မှ မဟုတ်ဘူး။ ဪ...လူတွေ... လူတွေနယ်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်က လောဘာတွေတုက် နှာဘူးတွေထပြီး သူတို့ကပဲ လိုလိုချင်ချင်နဲ့ချွတ်ပေး တာ”

“ဒီမှာကောင်လေးနဲ့မင်းကိုငါ အပွင့်လင်းဆုံး ပြောလိုက်မယ်ကွာ။ ငါတို့က လိမ်စား၊ ညာစားတာ ကွ။ ဒီတော့ တစ်ဖက်သားယုံအောင် စကားလုံးနဲ့ ဆွယ်၊ မက်လုံးတွေပေးလိုက်တယ်။ ငါတို့က

ကြောင့်ပင် ထောင်ထဲ၌ ပြစ်ဒဏ်ကျခံနေရသည့် ‘တို့ဆေး’ဝိဇ္ဇာကြီးဟုအားလုံးက ကင်ပွန်းတပ်အသိ အမှတ်ပြုထားသည့် အကျဉ်းသားကြီးကို ရင်းနှီးမှု ဖြင့် အစတည်လျက် တို့ဆေးနှင့် ပတ်သက်၍မေး ကြည့် ဖြစ်ပါသေး၏။

“ဟား...ဟား...လူတွေက တော်တော် ရယ်ရတယ်ကွ။ ငါ့ကိုရော၊ ငါ့အဖွဲ့၊ ငါ့အမှုတွဲတွေ ကိုပါ ‘တို့ဆေး’ပိုဏ်းဆိုပြီး အထင်တွေကြီး သတ် မှတ်ထားကြတယ်။ အမှန်တော့ ဘယ်က ‘တို့ဆေး’

အတင်းချွတ်၊ အတင်းလုတာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ပြီးမှ ဟိုတိုင်ဒီတိုင်၊ ဟိုပြောဒီပြောနဲ့ လျှောက်ပြော တာကွ”

“မင်းစဉ်းစားကြည့်နော်။ သူတို့ပြောတဲ့ ‘တို့ဆေး’ဆိုတာ အာလာဒင်မီးခွက်လို တကယ့် ‘လိုတရ’ကွ။ အဲဒီလူတွေ ပြောသလို လက်ကလေး နဲ့ တို့လိုက်တာနဲ့တင် ပါသမျှရှိသမျှတွေ ပေးကြပါ တယ်ဆိုရင် ဒီမှာဟေ့ကောင် ငါ့မှာ အဲလို ‘တို့ဆေး’ မျိုးသာ ရှိကြည့်စမ်းပါ။ အဲဒီလူတွေကို ဘယ်တို့

တော့မလဲကွ၊ သူတို့မှာ ပစ္စည်းတွေ၊ ငွေတွေ၊
ဘယ်လောက်ပါမလဲ။ မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊
ရွှေ၊ ငွေအားလုံး တစ်သိန်းထား အိုကွာ
အာဏာကုန်နှစ်သိန်းပေါ့၊ အေး အဲဒီနှစ်သိန်း
လောက် ရဖို့ကို ငါကဒီလို တို့ဆေးနဲ့သုံးပါ့မလား။
ဥပမာကွ မင်းမျက်စိထဲကို မြင်အောင်
ငါပြောမယ်နော်။ အခုလို ဈေးကွက်စီးပွားရေးဆိုတဲ့
ကာလမှာ ငွေကြေးရှင်တွေ၊ လုပ်ငန်းကြီးတွေ

ကဲ...အဲဒီလိုလူကို သူတို့ပြောတဲ့ တို့ဆေးနဲ့သာတို့
လိုက်ရရင် အနည်းဆုံး သိန်းငါးရာဆိုတာအောက်
ထစ်နော်။ သိန်းထောင်ချီဆိုလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။
ဟား...ဟား ငါတောင် အဲဒီဝင်ကို သရေကျလွန်း
လို့ တို့ဆေးဆိုတာကို လိုချင်တာကွ၊ တစ်ခုတော့
မင်းကိုငါဝန်ခံလိုက်ပါ့မယ်*** တို့ဆေးဆိုတာ
လုံးဝမရှိပေမယ့်ခတ်ဆေး ဆိုတာတော့ ရှိသကွ”
ယခုကဲ့သို့ တို့ဆေးဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် ဘဝ

လုပ်နေကြတာ။

ပုဂ္ဂလိကတို့၊ ဖက်စပ်တို့စတဲ့ဘဏ်တွေ
အများကြီးဖွင့်ထားတာ မင်းလည်းအသိ ပါ”

“ဘဏ်တွေမှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တွေ
များ ငွေတွေလာသွင်း၊ လာထုတ်လုပ်နေကြတာ။
ဟ...ငွေခွဲအိတ်တွေ၊ ဂုန်နီအိတ် တွေစတဲ့ အိတ်ကြီး
တွေနဲ့ တကယ်ကိုထုထည်ကြီး၊ အထုပ်ကြီးတွေနဲ့
လူတစ်ယောက်တည်း ထမ်းရင်တောင်မနိုင်ချင်ဘူး။
ဆန်အိတ်တစ်အိတ်ထမ်းရသလို နှင့်နေတာပဲကွ။

ဖြင့် ထောင်နန်းစံနေရသော ဒုစရိုက်သမားကြီး
ကိုယ်တိုင်က ပွင့်လင်းစွာမချွင်းမချန် ပြောသွား
သည်ကို စာဖတ်သူတို့အနေနှင့် မဓမ္မိဋ္ဌာန်ကျကျ
တွေးပြီး တို့ဆေးရှိ မရှိဆိုသည်ကို စဉ်းစား၍
ဆုံး ဖြတ်ယုံကြည်နိုင်မည် ထင်ပါသည်။

တို့ဆေးအကြောင်းကို ပြောပြသော
ရဲအရာရှိနှင့် ထောင်တွင်းမှတို့ဆေးဝိဇ္ဇာကြီး
သူတို့၏လုပ်ငန်းနှင့် အလုပ်အကိုင်တို့မှာ ပြဒါး
တစ်လမ်း၊ သံတစ်လမ်းပင် ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော်

သူတို့နှစ်ဦး၏ တူညီချက်နှစ်ခု ရှိနေသည်။ ရဲအရာရှိက သူတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည့် သက်တမ်းတစ်လျှောက် ‘တို့ဆေး’ဆိုသည်ကို မရှိပါဟု ဆိုခဲ့သလို ဒုစရိုက်သမားကလည်း ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့သည့် ကာလတစ်လျှောက်တွင် ‘တို့ဆေး’လုံးဝမရှိဟု ဆိုသွားကြချေပြီ။ တူညီချက် နောက်တစ်ချက်က ‘ခတ်ဆေး’ရှိသည်ကိုမူ နှစ်ဦးစလုံးက တစ်ညီတည်းဝန်ခံသွားကြပြီ မဟုတ်ပါလော။

ခတ်ဆေး ဟုတ်ပါသည် ခတ်ဆေး။ ထိုခတ်ဆေးနှင့် ပတ်သက်၍မူ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မကြုံဘူးသော်လည်း ယုံကြည်ပါသည်။ ရှိပါသည်။ ‘ခတ်ဆေး’ အတွေ့အကြုံကို ရဲအရာရှိဟောင်းကြီးကလည်း ဤသို့ ပြောပြခဲ့ပါသေး၏။

“ဦးပြောခဲ့သလိုပေါ့ကွာ။ စခန်းမှာ တို့ဆေးကြောင့်ဆိုပြီး လာတိုင်ချက်ဖွင့်ကြပေမယ့် တကယ်သေချာစစ်ဆေးကြည့်တော့ လောဘစိတ်တို့၊ ဘာ

တို့ကြောင့်ခံရပြီးမှ ကလိမ်ကကျစ်လုပ်ပြီး ‘တို့ဆေး’အတို့ခံရလို့ဆိုပြီး အကြောင်းပြကြတယ်”

တချို့ကတော့ တကယ့်ကိုခတ်ဆေးကြောင့်ပစ္စည်းတွေပါသွားတာလည်း ရှိတယ်လေ။ ခတ်ဆေးဆိုတာ ဒီလိုကွာ။ မသမာသူဒုစရိုက်ခံနေတွေက သူတို့နည်းသူတို့ဟန်နဲ့ ဖော်စပ်ထားတဲ့ ဆေးနည်းတွေရှိတယ်။ အမှန်တော့ ပေါက်တတ်ကရဆေးတွေ ပေါင်းစုံရောပြီး စပ်ထားတာပေါ့ကွာ။ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေနဲ့ သူတို့မျက်စိကျတဲ့ လူကိုဆို အတင်းဝင်ရော မိတ်ဖွဲ့ရင်းနှီးအောင်လုပ်ပြီးတော့ ခင်မင်မှုအမှတ်တရ ဘာညာဆိုပြီး လက်ဖက်ရည်၊ အအေးတွေတိုက် မုန့်တွေကျွေးလိုက်ပါလေရော”

“အေး သိတဲ့အတိုင်းပဲကွ။ တို့မြန်မာလူမျိုးတွေကလည်း ခက်တယ်။ အရင်ကတည်းက သိကျွမ်းတာ ရင်းနှီးတာမဟုတ်ပေမယ့် အားနည်းစားလိုက်သောက်လိုက်ကြတာပဲ။ အဲပြီးတော့ သူလည်း သတိရရော ဟိုလူကိုလည်းမလွှဲ ပါသမျှရှိ

သမျှ ပစ္စည်းတွေလည်းကုန်ပြီလေ” ဒီတော့မှ
မျက်နှာပျက်ပျက်ငိုကြွေးချက်မနဲ့ ရဲစခန်း
ကိုလာတိုင်ကြတာပဲဟေ့။ တကယ်ဆို အဲလို
အဖြစ်တွေ၊ ကိစ္စတွေက မကြာခဏဖြစ်တတ်။ ဖြစ်
နေကြတာပဲလေ။ ပြောရမယ်ဆိုရင် အားနာလို့ ခါး
ပါတယ်ဆိုတာမျိုးပေါ့ကွာ။ တစ်ခုတူတာက ခတ်
ဆေးမိတဲ့ လူတွေဟာကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေ
တယ်ကွ”

အထက်ပါစကားများကား ရဲအရာရှိဟောင်း
ကြီး၏ လုပ်ငန်းသက်တမ်းတစ်လျှောက် တွေ့ကြုံခဲ့
ရပုံ တစ်ပိုင်းတစ်စကို ပြောပြခြင်းပင်။

ဒုစရိုက်သမား ပြောပြသည်က တစ်မျိုး။
သူတို့ဘက်မှ အတွေ့အကြုံဖြစ်ပါ၏။

“အေး ငါကမင်းကိုခင်လို့ ပြောပြတာနော်။
လျှောက်တော့ အော်ချက်မထုတ်နဲ့ဦး။ ပြီးတော့
ခုကတည်းက မင်းကိုကြိုမှထားလိုက်မယ်။ ငါ
ပြောတဲ့ ခတ်ဆေးနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘယ်လိုစပ်တယ်။
ဘာနဲ့စပ်တယ်။ ဘယ်လိုဖော်တယ်။ ဘာတွေပါ
တယ်ဆိုတဲ့ ဆေးနည်းတော့ လာမမေးလေနဲ့ ငါ့လူ။
မင်းကိုဘယ်တော့မှ ငါပြောပြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ
တင်မဟုတ်ဘူးကွာ။ တို့လို ဆေးခတ်လုပ်စားတဲ့
အဖွဲ့တွေ လူတွေအားလုံးက ဆေးစပ်နည်းကို ဘယ်
တော့မှ ပြောလေ့မရှိဘူး။ အဲဒါက စည်းတစ်မျိုးပဲ
ကွ။ ကဲ...ကဲ နားထောင်ပေတော့။ ထောင်ထဲမှာ
ငါ့ကိုတို့ဆေးသမားကြီးဆိုပြီး သိထားကြ၊ မြင်နေကြ
အထင်တွေကြီးနေကြတာပါ။ ခြော်...နောက်ဆုံး
ကွာ ငါ့ရဲတို့ဆေးနည်းကို ပြောပြပါ။ သင်ပြပေးပါ
ဆိုပြီး ဝိုင်းအပူကပ်ဂျီကျနေကြလေရဲ့ ရယ်တော့

ရယ်ရတယ်ကွ”

“တကယ်ဆို ငါပြောခဲ့ပြီးသလိုပေါ့ကွာ။
‘တို့ဆေး’ဆိုတာကို ငါလည်း တကယ်မသိသလို
ငါတို့လောကမှာလည်း တို့ဆေးဆိုတာ မရှိဘူးကွ။
ငါတို့အသုံးပြုနေတာက ခတ်ဆေးပဲ။ ဟေ့ကောင်
...ဟဲ့ကောင် ဆေး ဘယ်လိုစပ်တာလဲလို့ မမေးဖို့
ကြိုမှထားပြီးသားနော်။ အခုငါပြောမှာက ခတ်
ဆေးအကြောင်းပဲ။ မင်းသိချင်တယ်ဆိုလို့ ငါပြော
ပြမှာ တို့ဆေးက နာမည်ပရိတာ တကယ်မရှိပါဘူး
ကွာ”

ကဲ ချုံပြီးပြောလိုက်မယ်။ ငါတို့အသုံး ပြုဖို့
စပ်ထားတဲ့ ခတ်ဆေးက နှစ်မျိုးရှိတယ်ကွ။
တစ်မျိုးကအမှုန့်နဲ့ တစ်မျိုးက အရည်ပေါ့ကွာ။ တန်
ရုံခပ် နိမ့် နိမ့်အဖွဲ့တွေကအမှုန့်ကို သုံးတာများတယ်။
အရည်စပ်ဖို့ မလွယ်ဘူး။ ဟဲ့...ဟဲ့ တို့လိုဆရာကြီး
တန်းတွေကြတော့ အရည်ကိုပဲ သုံးတယ်။ အမှုန့်နဲ့
အရည်နဲ့ ဘယ်လိုကွာသလဲ ဟုတ်လား။ မင်းက
လည်း စပ်စုပြန်ပြီ။ အေးပါ...အေးပါ အဲဒါလောက်
တော့ ငါပြောလို့ရပါတယ်။ ထပ်တော့မတွန့်နဲ့မရစ်
နဲ့တော့နော် ဟေ့ကောင်။ ဒီလိုကွ ခတ်ဆေးအမှုန့်က
အစားအသောက်တွေပေါ်မှာ ထည့်လိုက်ရင်သိသာ
တယ်၊ တွေ့နိုင်တယ်။ မသေသပ်ဘူးပေါ့ကွာ။

CRIME
REPORT

အရည်ကျတော့ စားစရာမှာပဲထည့်ထည့်၊
သောက်စရာမှာပဲ ရောရော၊ ဘယ်သူမှဘယ်လိုမှ
မသိနိုင်ဘူး။ တစ်ခုတော့သတိထားရတယ်။
ခတ်ဆေးရည်ကို လောဘကြီးပြီး အရမ်းထည့်လို့
တော့မရဘူးကွ။ အချိန်အဆ ဆိုတာရှိတယ်”

“ဥပမာကွာ ထည့်မယ်ဆို တစ်စက်လောက်
ပဲထည့်။ အလွန်ဆုံးနှစ်စက်ထည့်ရင် လုံလောက်ပြီ။
ခံရတဲ့လူလည်း တော်တော်ထိနေပြီ”

“အဲဒါကိုမှ လောဘတက်ပြီး အချိန်အဆ
မရှိဘဲ လေးစက်၊ ငါးစက်လောက်ထည့်လိုက်ရင်
ဆေးခတ်ခံရတဲ့ လူခမျာ (၃)ရက်လောက် ရူး
ကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားတတ်တယ်။ တချို့ဆို
အသက်ပါ သေသွားနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ငါတို့
ဟာ သူများပစ္စည်းကို လိုချင်ပေမယ့် အသက်အန္တရာယ်ကိုတော့
မထိခိုက်အောင် အရမ်းသတိထားဆင်ခြင်ရတယ်။
အရေးကြီးဆုံး အချက်ကတော့ ကွာ ငါတို့ဆေးခတ်တယ်ဆိုတာ
ပစ္စည်းရဖို့ အဓိကလေ။ ဒီတော့ တို့လှုပ်ရှားတဲ့ပွင့်မှာ
အရွယ်စုံ၊ လူမျိုးစုံပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာမှ ခပ်ငယ်ငယ်
ချောချောလှလှ မိန်းကလေးတွေ အမျိုးသမီးတွေဆို ဟဲ...ဟဲ
ပြောရရင် မက်ချင်စရာပေါ့ကွာ။ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။
ငွေကိုယူသည်။ ပြီးတော့လူကိုယူပါသည်ဆိုတာမျိုး။
အေး...အဲဒီကိစ္စကိုတော့ လုံးဝမလုပ်ရဘူးကွ။
ဆေးခတ်တဲ့အဖွဲ့အားလုံးမှာ အဲဒီစည်းတော့ထားရတယ်။
အမျိုးသမီးတွေ ပစ္စည်းတွေအကုန်ယူကွာ။
နောက်ဆုံး တစ်ကိုယ်လုံးက အဝတ်တွေပါ ချွတ်ယူလိုက်ဦး
ရတယ်၊ ကိစ္စမရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် လူကိုတော့
လုံးဝမစော်ကားရဘူး။ စည်းထားရ

တယ်”

“တကယ်လို့ အဲဒီစည်းအကန့်ကို ကျော်ခဲ့ရင်လည်း
အဲဒီကောင်ကို ရဲကဖမ်းမိတာနောက်မှ လောလောဆယ်
အရင်ဆုံးတစ်ခုခု ဒုက္ခတွေကြုံရတာတော့ အတိအကျပဲကွ။
ငါလည်းအဲဒီကိစ္စတော့ ယုံကြည်တယ်”

“ဘာ ငါတို့တွေ လှုပ်ရှားတတ်တဲ့ပွင့်လား။
မင်းကလည်း တကယ့်နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်နဲ့ ရတာ
ကို လိုက်မေးနေတာပဲ။ မထူးပါဘူး ပြောပြပါမယ်။
ကျေးဇူးရှင်ရယ်။ ငါတို့လှုပ်ရှားတာ အများအားဖြင့်
တော့ မီးရထားပေါ်တို့၊ အဝေးပြေးကားပေါ်တို့မှာ
ကွ။ အနီးအနားက ခရီးသည်ကိုမိတ်ဖွဲ့ ရင်းနှီး
အောင်လုပ်ပြီး လုပ်ငန်းစတာပဲ။ လုပ်တိုင်းလည်း
ရတာများပါတယ်။ ဟဲ...ဟဲ တစ်ခါတလေတော့
လည်း အခန့်မသင့်ရင် ခုလိုထောင်ထဲရောက်ရတာ
ပေါ့ကွာ” ကဲ ယခုလောက်ဆိုရင် တို့ဆေး ရှိမရှိ၊
ခတ်ဆေးရှိမရှိ ဆိုသည်ကို စာဖတ်သူတို့အနေနှင့် ခွဲခြားနား
လည်လောက်ပြီ ထင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ပြောလိုသည်မှာ
အဲဒီတို့ဆေးသည် အမှန်တကယ်မရှိကြောင်းကို သိထားဖို့လိုပါ၏။
မရှိသည့် တို့ဆေးကိုမယုံကြည်ကြဖို့ စိတ်ထဲအစွဲမထားဖို့
လိုအပ်ပါသည်။

သို့သော် တကယ်ရှိနေသည့် ဒုက္ခပေးနိုင်သည့်
ခတ်ဆေးကိုမူ ဂရုတစိုက် ရှောင်ရှားနိုင်အောင် ကြိုးစားစေချင်ပါသည်။
အထူးကြိုးစားစရာတော့ မလိုပါ။

ခရီးဝေးဝေးသွားသွား၊ နီးနီးသွားသွား ယောက်
ဆုံးအိမ်ထဲမှာပဲ ထိုင်နေနေ မသိကျွမ်းသူ ဘဝမ်းတရံ

က အတင်းဝင်ရော၊ စိတ်ဖွဲ့ပြီး အတင်း ကျွေးသည် အစားအသောက်များပင် မက ထွမ်းတစ်ရာ၊ ရေတစ်ခွက်ကိုမျှ မသောက် သုံးမစားဘဲအလိမ္မာနည်းဖြင့် ငြင်းပယ်ကာ ထိုဒုစရိုက်သမား အကြံသမားတို့၏ ခတ်ဆေး သားကောင်ဘဝမှ ကင်းလွတ်ကြပါလိမ့် မည်။ တစ်ဆက်တည်း အထူးသတိပေးလိုသည်မှာ စာရေးသော ကလောင်ရှင်များကို ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးဆရာကြီး တစ်ဦးက ပြောခဲ့ဖူးသည်ကို မှတ်မိ နေပါသေးသည်။

“စာရေးဆရာဟူသည် အကြောင်းအရာများ စွာကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်၊ အတွင်းကျကျသိရန် မလိုအပ်ပေ။ သို့သော် အကြောင်းအရာမျိုးစုံကိုမူ အပေါ်ယံကြောလောက် သိထားသင့်ပေသည်။ သို့ မှသာ ကိုယ်ရေးလိုသည့်အကြောင်းကို ရေးသင့်ပေ

သည်။”ဟုတ်ပါသည်။ ထိုစာရေးဆရာကြီး၏ အဆိုအမိန့်သည် မှန်ပါ၏။ တန်ဖိုးရှိလှစွာ၏။ ဆရာ ဝန်အနေနှင့် ဆေးပေးဆေးထိုးမှားလျှင် လူနာတစ် ဦးသာ ဆုံးရှုံးနိုင်သော်လည်း ကလောင်ရှင်တစ်ဦးက အကြောင်းအရာတစ်ခုကို သေချာမလေ့လာ မသိဘဲ ရမ်းသမ်းရေးလိုက်လျှင် “အလိမ္မာစာမှာရှိသည်”။ “စာအုပ်စာပေလူမိတ်ဆွေ”ဆိုသည့်အတိုင်း စာ ဖတ်သူတွေအဖို့ အတွေးမှား၊ အမြင်မှား စိတ်ကြီး များ စွဲသွားနိုင်ပါသည်။

သို့ပါ၍ ကလောင်ရှင်များအနေဖြင့် မိမိတို့ ဝတ္ထုဆောင်းပါးကို မဂ္ဂဇင်းတွင်၊ ဂျာနယ်တွင် ပုံနှိပ် အဖော်ပြခံရပြီးရော စာမူခရလျှင်ပြီးရော စိတ်ထား မျိုးဖြင့် မရေးသားကြရန် များစွာလိုအပ်လှပါ ကြောင်း။

မိုးတာ

လက်ဝတ်လက်စားများ သတိပြု

- ❑ မရှိဝမ်းစာ ရှိတန်ဆာဟု ဆိုရိုးစကား ရှိသော်လည်း လက်ဝတ်လက်စား အလွန်အကျွံ ဝတ်ဆင်မှုသည် မှုခင်းဖြစ်ပွားမှုကို ဖိတ်ခေါ်နေကြောင်း သတိပြုပါ။
- ❑ လက်ဝတ်လက်စားကို တော်သင့်ရုံ ဝတ်ဆင်ခြင်းသည် မှုခင်းဖြစ်ပွားမှုကို ထိန်းသိမ်းကာကွယ်ရာ ရောက်ပါသည်။
- ❑ လောဘသား ဒုစရိုက်သမားသည် သင်၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု၊ သွားလာလှုပ်ရှားမှုကို အမြဲတစေ ချောင်းမြောင်း စောင့်ကြည့်လျက်ရှိကြောင်း မမေ့ပါနှင့်။
- ❑ မျက်စိတမှိတ်၊ လျှပ်တစ်ပြက်၊ သင်သတိမေ့လျော့သည်နှင့်ပေါ်ဆသည်နှင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူသည် သင့်အပါးသို့ ပြစ်မှုကျူးလွန်ရန် ရောက်ရှိလာနိုင်ကြောင်း သိထားပါ။
- ❑ လက်ဝတ်ရတနာကို ကြားစရာဟု ထင်မှတ်ထားပါက သင်သည် မလွဲမသွေ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်း ခံရဖို့ သေချာပါသည်။

ကျန်ဆက်နေ

ကန်ဒါနုပညာသင်တန်း

■ မောင်မင်းယဉ်(ကုမ္ပဏီ)

ဝတ္ထုထဲက မစ္စတာ

ဘေထီးနဲ့သူ့ချင်းသို့သူ့နီမောင်

ကျွန်တော်ဟာအရာရာမှာ
စေ့စပ်သေချာပါတယ်။ အချိန်ဆို
ရင်လည်း အလွန်တိကျပါတယ်။
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အချိန်တိကျ
သလို ကျွန်တော်နှင့်တွဲလုပ်ရတဲ့
ဝန်ထမ်းတွေ၊ မိတ်ဆွေတွေကို
လည်း အချိန်တိကျမှ ကြိုက်ပါ
သည်။

ကျွန်တော်ရှစ်တန်းမှာ
တက္ကသိုလ်လည် ရက်ရှစ်ဆယ်

(Round the world in 80
days) စာအုပ်ကိုသင် ခန်းစာ
အဖြစ် သင်ရပါတယ်။

အဲဒီထဲက မစ္စတာဖောက်
ရဲ့ အချိန်တိကျမှုတွေ စေ့စပ်မှု
တွေကို အလွန်အားရကျေနပ်မိပါ
တယ်။

မစ္စတာဖောက်ကအစည်း
အဝေးမှာ အချိန်အတိ အကျ
ရောက်သလို အလောင်းကစား
လုပ်ပြီး ရက်ရှစ်ဆယ်ပြည့်တာနဲ့
ကမ္ဘာကိုတစ်ပတ် ပတ်မိတာကို

အလွန်အားကျခဲ့ပါတယ် ။

ဒါနဲ့ကျွန်တော်ကျောင်းတွေ
တက်၊ တက္ကသိုလ်တွေတက်၊
သင်တန်းတွေတက်ပြီး လုပ်ငန်း
ခွင်ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ကျောင်း
ဆရာ လုပ်ခဲ့တော့လည်း အချိန်
အတိအကျလုပ်၊ အလုပ်ကို
လည်း အချိန်တိတိကျကျ လေး
လေးစားစား လုပ်ခဲ့ပါတယ်။

ကျောင်းဆရာကနေ ကျန်း
မာရေးမှူးဘဝ ကူးပြောင်းခဲ့တော့
လည်း အချိန်အလွန် တိတိကျ

ကျ လုပ်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ (၈)နာရီ
ထိုးတာနဲ့ ကျွန်တော့်ဆေးခန်းစား
ပွဲမှာ ထိုင်တော့တာပဲ။ ကျွန်
တော့်ဆေးခန်းထဲ ရောက်တာနဲ့
ကျွန်တုဆရာမတွေ P.H.S II
တွေ၊ ကျောက်တုံးဆရာတွေ
ဆေးခန်းထဲကိုရောက်မှ ကြိုက်
ပါတယ်။

ကျွန်တော်အချိန်တိကျ
သလိုသူတို့မရောက်ရင်တော့
ကျွန်တော်က ဆူတော့တာပါပဲ။

လပတ်အစည်းအဝေး
လုပ်ရင်လည်း မနက်(၁၀)နာရီ
ဆို(၁၀)နာရီ အတိအကျအား
လုံးရောက်မှမရောက်ရင် နောက်
ကျတဲ့သူကို ဆူခေါက်ပါတယ်။

အချိန်မတိကျတဲ့ ဝန်ထမ်း
တွေကို ခဏခဏဆူခေါက်ရ
တော့ ကျွန်တော်မဆူရင်တော့ပါ
ဘူး။ ဒါနဲ့တစ်မျိုးပြောင်းပါ
တယ်။

နောက်ကျတဲ့ဝန်ထမ်းတွေ
ကို တစ်မိနစ်တစ်ကျပ် ဒဏ်ငွေ
တပ်ပါတယ်။ (အစည်းအဝေး
မှာလည်း နောက်ကျရင် နှစ်မိ
နစ်တစ်ကျပ် ဒဏ်ငွေတပ်မယ်
လို့ သဘောတူလက်မှတ်ရေးထိုး

ကိုင်းတန်းတို့
သူရဗိုလ်၊
ဗျက်မြင်သက်သေ
ရယ်မရှိတော့
ကိုယ်ဝန်ဗျက်ချ
ပေးနေတို့
ခါလာကြီးကိုလို့
အချိုးသမီးတွေက
တန်းတန်လျက်ပါပဲ။

ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်လုပ်ထားပါ
တယ်။

ပြီးတော့မှ နောက်ကျတဲ့
ဝန်ထမ်းတွေဆီကရမယ့်ပိုက်
ဆံတွေကို ကျွန်တော်ကစိုက်
ထုတ်ပြီးကျန်ဝန်ထမ်းတွေနဲ့
မုန့်ဝယ်စား ကြပါတယ်။
အပျော်ပါ။လကုန်ရက်မှာတော့
ကျွန်တော်က နောက်ကျတဲ့ ဝန်
ထမ်းတွေ ဆီကငွေကို ဖြတ်ယူ
ပါတယ်။ဒီတော့ ကျွန်တော်အ
ဆူအငေါက်မလုပ်ရတော့ပါဘူး
သက်သာ သွားပါတယ် ။ ဝန်
ထမ်းတွေလည်း အချိန်တိကျလာ
ပါတယ်။

သုခိန်းနှင့်သို့ရောင်
လောလော ဆရာမတစ်ဦး
တစ်ရက်မှာဆရာမတစ်ဦး
ဟာ (၉)နာရီထိုးပြီးတဲ့အထိ
ဆေးခန်းကို ရောက်မလာပါဘူး။
(၉)နာရီနဲ့တော့မှ လူတစ်ယောက်
ဆေးခန်းကို ရောက်လာပါတယ်။
“ဆရာ...ဆရာမက
လွှတ်လိုက်လို့ပါ”

ဆရာမက ဘာတဲ့လဲ၊
အဲဒီလူက စာတစ်စောင်
ထုတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။စာက-
“ဆရာ ကျွန်မပွေးပင်ရိုး

က ဦးသာမောင်ရဲ့ဇနီး ဒေါ်တင် မြကို ငွေးပင်ရိုးမှာ မွေးပေးနေပါတယ်

“မွေးလူနာပါ”။ ဆရာ ဆရာမတွေအဖို့ မွေးလူနာဆိုတာ အချိန်မရွေးလိုက်ရပါတယ်။ ဆရာမတွေ လိုက်မွေးပေးခွင့်ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က “ဆရာမကို ပြောလိုက်ပါ။ အေး အေးဆေးဆေး မွေးပေးပါလို့”။ ဒါနဲ့အဲဒီ လူပြန်သွားပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်းကျန်တဲ့ ဆရာမတွေနဲ့ ဆေးခန်းဆက်ဖွင့် နေလိုက်ပါတယ်။

ညနေ(၂)နာရီ ထိုးတော့ လည်း မွေးလူနာလိုက်သွားတဲ့ ဆရာမ ပြန်လာတာမတွေ့ရပါဘူး။

ဒါနဲ့ဆေးခန်းပိတ်ခါနီးတော့ ညနေ(၄)နာရီ ထိုးခါနီးတော့ ကျွန်တော့်တပည့် P.H.S II မောင်မြင့်ဝေကို ငွေးပင်ရိုးကို လိုက်ခိုင်း လိုက်ပါတယ်။

ပြီးတော့ ဒီလောက်အမွေး ခက်နေရင် ဆေးရုံပို့လိုက်ဖို့မှာ လိုက်ပါတယ်။

ဆရာမက မွေးခါနီးပြီလို့ မှာလိုက်ပါတယ်။ L.H.V

အမျိုးသမီး ကျန်းမာရေးဆရာမ ကိုလည်းအကူအညီမတောင်း။ ကျွန်တော့်ဆီလည်း အကူအညီ မတောင်းတော့ သာမန်ကိုယ်ဝန် ပဲလို့ ထင်လိုက်မိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်ထဲတော့ တထင့် ထင်နေပါ။

ဒါနဲ့ညနေမိုးချုပ်တော့ အဲဒီသားမွေးဆရာမ မွေးလူနာကို ဒေါ်ပြီးကားနဲ့မြို့နယ်ဆေးရုံသွားရတယ်လို့ ကြားလိုက်ရပါတယ်။ ပြီးမှ ဒီဇာတ်လမ်းကို ဆက်ပြောပါမယ်။

သေလေးချစ်ချစ်
မေးလော ခါလောကြီး

ကျွန်တော်တာဝန်ကျတဲ့မြို့နယ်မှာ ကလေးဖျက်ချရာမှာ အလွန်နာမည်ကြီးတဲ့ ခါလာကြီးလို့ ခေါ်ကြတဲ့ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက် ရှိပါတယ်။

တရားမဝင် ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချတဲ့ အရပ်လက်သည် အမျိုးသမီးကြီးပါ။

နိုင်ငံတော်အစိုးရက ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချတာကို ခွင့်မပြုပါဘူး။ ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချရင် ဖျက်ချပေးသူ ရော ဖျက်ချခံသူပါ(နှစ်ဦးစလုံး) တရားဥပဒေအရ အရေးယူပါ

တယ်။ ဒါပေမယ့်တိုင်တန်းတဲ့သူရယ်၊ မျက်မြင်သက်သေရယ်မရှိတော့ ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချပေးနေတဲ့ ခါလာကြီးတို့လို အမျိုးသမီးတွေက ယန်းဝန်လျက်ပါပဲ။

ဒါကြောင့် ခါလာကြီးဆိုရင် လက်နှစ်ဖက်လုံး တတောင်ဆစ်အထိ ဒီ-သားလက်ကောက်တွေ အပြည့်ပေါ့။ မြို့နယ်ခြားတွေကတောင် ခါလာကြီးဆိုလာပြီး ကလေးဖျက်ချကြပါတယ်။

ကျွန်တော်မြို့နယ်တစ်ခုက ဆေးခန်းတစ်ခုမှာတုန်းက ခါလာကြီး ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချပေးတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦး တက်နေလို့ ကျွန်တော့်ဆီရောက်လာပါတယ်။ ကျွန်တော်က အဲဒီအမျိုးသမီး သွေးဆင်းပုံရယ် သားအိမ်ကိုက်တာ၊ သားအိမ်ရောင်တာရယ် မသင်္ကာလို့မေးတော့ ဘာမှမဖြေပါဘူး။ ကိုယ်ဝန်ဖျက်မချပါဘူးလို့ ငြင်းနေပါတယ်။

ဒါနဲ့မိတ္တီလာဆေးရုံကြီးကို ပို့လိုက်တော့ ကလေးဖျက်ချလို့ မေးခိုင်းဝင်သွားတာပါတဲ့ အဲဒီအမျိုးသမီးမချာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဆုံးသွားရှာပါတယ်။

ကျွန်တော်အတော်ယူကျုံး
မရ ဖြစ်ရပါတယ်။ အဲဒီလူနာ
ဆုံးသွားမှ သူနဲ့လိုက်သွားတဲ့
အမျိုးသမီးက ခါလာကြီးဆီသွား
ဖျက်ကြတာပါတဲ့...

ဒါပေမယ့် လက်ဆုပ်
လက်ကိုင် မပြနိုင်တော့။ ရဲက
ခါလာကြီးကို အရေးယူလို့ မရ
ပါဘူး။

ခါလာကြီးက မွေးလမ်း
ကြောင်းက တစ်ဆင့် သားအိမ်
အဝထဲကို စက်ဘီးစပုတ်တန်
အချွန်နဲ့ထိုးပြီး ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချ
ပေးတာပါတဲ့... ဘယ်လောက်များ
အန္တရာယ်ကြီးလိုက်သလဲ။

ထားလိုက်ပါတော့ အဲဒီမြို့
မှာ မြို့နယ်ဆရာဝန်၊ O.G (မီး
ယပ်သားဖွား အထူးကု)ဆရာဝန်
နဲ့ တစ်နယ်လုံးက အဲဒီခါလာ
ကြီးရဲ့ လုပ်ရပ်ကို သိနေကြပါ
တယ်။

ဒါပေမယ့် လက်ဆုပ်
လက်ကိုင် မပြနိုင်လို့စောင့်ကြည့်
နေကြတာပါ။

ခါလာကြီး ကလေးဖျက်
ချပေးလို့ သေရတဲ့ မိခင်တွေ၊
သန္ဓေသားလောင်းတွေဟာ
မနည်းတော့ပါဘူး။ ဒါနဲ့ရဲကရော

ဆေးရုံကပါ ခါလာကြီးရဲ့ လုပ်
ရပ်စောင့်ကြည့်နေကြပါတယ်။
လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မိရင်တော့
ထိထိရောက်ရောက် အပြစ်ပေး
အရေးယူမယ်ပေါ့။

သတိပေးချော့၍သိသိ
ကျကျမသေသေ ဆရာမ
ဒါနဲ့နောက်နေဆေးခန်းဖွင့်
တော့ ဆရာမ(၈)နာရီ မထိုးခင်
ဆေးခန်းကို ရောက်လာပါတယ်။
ကျွန်တော်က “ဆရာမမနေ့က
မွေးလူနာ အခြေအနေဘယ်လိုပဲ
ဆေးရုံသွားရတယ်ဆို...”

တုတ်ကဲ့ဆရာ ဆေးရုံ
မရောက်ခင်လမ်းမှာ အသေလေး
မွေးလို့ ပြန်လာခဲ့ရပါတယ်။

“ဆရာမက နေ့လည် (၂)
နာရီလောက်အထိ မမွေးနိုင်တာ
ကို ဘာလို့စောစောစီးစီး ဆေးရုံ
မပို့တာလဲ”။

“(၂)နာရီလောက်အထိ
ရောဂါမပေါက်သေးတော့ မွေးလို့
ရမယ် ထင်လို့ပါ”။

L.H.V. (အမျိုးသမီး
ကျန်းမာရေး) ဆရာမကတော့
ကျွန်တော်မေးနေတော့ ဘာမှဝင်
မပြောပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကွယ်
ရာမှာ သူတို့ချင်းဆိုပြီးပြောပြီး

ဖြစ်ဟန်တူပါတယ်။

ဒါနဲ့အဲဒီနေ့တစ်နေ့ကုန် အဲ
ဒီအကြောင်း မပြောဖြစ်တော့ဘဲ
ဆေးခန်းဆက်ဖွင့်ကြပါတယ်။
ဒါနဲ့တစ်နေ့ကုန်သွားပါတယ်။

နောက်နေဆေးခန်းပိတ်တော့
ကျွန်တော်လည်း လုပ်စရာရှိတဲ့
စာရင်းဇယားတွေလုပ်ရင်း ဆေး
ခန်းမှာ နေပါတယ်။

ညနေ(၅)နာရီလောက်မှာ
မွေးလူနာမွေးပေးတဲ့ ဆရာမငို
ကြီးချက်မနဲ့ ကျွန်တော့်ဆီရောက်
လာပါတယ်။

“ဆရာ ကျွန်မကို ကယ်
ပါဦး ဆရာ”။

“ဟာ...ဆရာမဘာဖြစ်လို့
လဲ”

“မနေ့က ကျွန်မကိုမြို့နယ်
ရဲမှူးနဲ့ O.G ဒေါက်တာက
ခေါ်စစ်တယ်ဆရာ။မေးတာ
လည်းစုံ နေတာပဲ။ အလုပ်
ပြုတ်နိုင်တယ်လို့လည်းပြော
တယ်ဆရာ”

“ကဲ ငါဘာမှနားမလည်
ဘူး။ ငါ့ကို အပြည့်အစုံပြောပြမှ
ငါကယ်နိုင်မှာပေါ့။ မြို့နယ်ဆရာ
ဝန်ကို တင်ပြနိုင်မှာပေါ့။ တိတိ
ကျကျပြောပါ။ မလိမ့်နဲ့ မထိန်

ချန်နဲ့”

“ဒီတော့မှ ဆရာမက သူ
ဇာတ်လမ်းအစုံကို တိတိကျကျ
ပြောပြပါတယ်”

ဖြစ်ပုံက ဒီလိုပါတဲ့...

ကျွန်တော် ကျန်းမာရေး
ဌာနကနေ မြို့နယ်ဆေးရုံသွားရင်
(၈)မိုင်လောက်ဝေးပြီး (၃)မိုင်
လောက်ရှည်တဲ့ ကန်ကိုဖြတ်သွား
ရပါတယ်။ မြို့နယ်မရောက်ခင်
ကန်ဘောင်မှာ ဂိတ်တစ်ခုရှိပါ
တယ်။ ဂိတ်ဘေးမှာ ရွာတစ်ရွာ
ရှိပါတယ်။

အဲဒီရွာကဥက္ကဋ္ဌကမနက်
ခင်းမှာ လမ်းလျှောက်လာတော့
ကန်ဘောင်ဘေးမှာ ခွေးတစ်
ကောင် ကလေးလက်ပြတ် တစ်
ခု ချီလာတာတွေ့ရပါတယ်။
အစတော့ ဝက်ပေါက်စခြေ
ထောက်လို့ ထင်နေတာပါ။
သေချာကပ်ကြည့်တော့မှ ဝက်
ပေါက်စရဲ့ ခြေထောက်မဟုတ်ဘဲ
ကလေးပေါက်စရဲ့ လက်ပြတ်
လေး ဖြစ်နေတာတွေ့ရပါတယ်။
လက်မောင်းရင်းက ပြတ်နေတဲ့
လက်ကလေးတစ်ဖက်ပါ။ ဒါနဲ့
အဲဒီနားက ခါလာကြီးအိမ်နဲ့
လည်းနီးတော့ ကလေးလက်

မနက်ခင်းမှာ
လမ်းလျှောက်
လာတော့
ကန်ဘောင်ဘေးမှာ
ခွေးတစ်ကောင်
ကလေးလက်ပြတ်
တစ်ခုချီလာတာ
တွေ့ရပါတယ်။

တစ်ဖက်ဟာ ခါလာကြီးအိမ်က
ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုပြီးရဲကို အ
ကြောင်းကြားပါတယ်။ ရဲက
လာစစ်ပြီး မြို့နယ်ဆေးရုံကို
ပို့လိုက်ပါတယ်။

မြို့နယ်ဆေးရုံက ကလေး
ဖျက်ချတာ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း ဖျက်
ချလို့ ကလေးသေတာ ဖြစ်နိုင်
ကြောင်း ထင်မြင်ချက်ပေးပါ
တယ်။ ဒါနဲ့ရဲကလည်းစေ့စပ်
သေချာစွာ ရဲလုပ်ငန်းတွေ လုပ်
ပါတယ်။ ကန်နားက ဂိတ်အဝင်
အထွက်ကိုစစ်တော့ ကန်စောင့်
က မနေညက ငွေးပင်ရိုးရွာက
ကားတစ်စီးလာတာ တွေ့ရ
ကြောင်း အဲဒီကားက ဂိတ်နဲ့(၂)
ဖာလုံလောက် အကွာမှာ နာရီ
ဝက်လောက် ရပ်ပြီး ပြန်လှည့်
သွားကြောင်း အစစ်ခံပါတယ်။
ဂိတ်က ကားနဲ့ ပါတ်လည်းမှတ်
ထားတော့ ကားမောင်းတဲ့လူကို
ချက်ချင်း ခြေရာခံမိပါတယ်။

ကားမောင်းတဲ့လူကို စစ်
လိုက်တော့ ကားမောင်းတဲ့လူက
ငွေးပင်ရိုးက မွေးလူနာကို မနေ
ကညမိုးချုပ်မှာ ဆေးရုံလိုက်ပို့
ကြောင်း...

ကန်ဘောင်ဂိတ်ကလေးနဲ့

မြို့ကိုရောက်ခါနီးမှာ ကလေး ထွက်ကျလာကြောင်း ဒါကြောင့် ဆရာမက ကားကို ရပ်ခိုင်းပြီး ကလေးကို အသက် ရှူအထောက်အကူ နည်းကို သုံးပြီးပါးစပ်ကိုမှတ်ပေးကြောင်း ပြီးတော့ ဆရာမက ကလေး ကိုကြည့်ပြီး “ကိုသာ မောင် ရှင့် ကလေးက အသက် မရှူတော့ဘူး။ အသေမွေးလေး ...ဒီမှာပဲ ထားခဲ့မလား” ရော ယူသွား...

ကိုသာမောင်က ကလေး အသေလေးကိုယူပြီးသင်္ချိုင်းကုန်း ဘက်ကို သွားပါတယ်။ ခဏနေ တော့ ကိုသာမောင် သင်္ချိုင်းကုန်း ဘက်က ပြန်လာပြီး ကျွန်တော် လည်း ကားမောင်းပြီး ရွေးပင်ရိုး ရွာကို ပြန်ပို့လိုက်ပါတယ်။ ဆရာမကတော့ သူ့ရွာမှာ ဆင်း နေခဲ့ပါတယ်။

ကားသမားက ဒီလိုအစစ် ခံတော့ ရဲမှူးက မြို့နယ်ဆရာဝန် နဲ့အတူ ဆရာမနဲ့ကိုသာမောင်ကို ခေါ်စစ်ပါတယ်။

OG ဒေါက်တာက “ဆရာမ...ကလေးအသေမွေးရင် ဒီလိုသင်္ချိုင်းကုန်းကို လွှင့်ပြစ်ရ

မယ်လို့...ဆရာမ သားဖွားသင် တန်းတက်တုန်းက သင်ခဲ့ရ လား”

“ဆရာမလူနာရှင်ကို တိ တိကျကျ မခိုင်းဘဲ ဒီလိုလွှင့်ပစ် ခိုင်းတာ တာဝန်ခံတယ်။ ဒီတော့ အလုပ်ပြုတ်နိုင်တယ် သတိထား ပါ”

ဆရာဝန်လည်း ဒေါသ ဖြစ်ဖြစ်နဲ့ ဆရာမကို ဆူပါတော့ တယ်။ ဆရာမကလည်း မြို့နယ် ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ မီးယပ်သားဖွား အထူးကုက ဒီဇေါက်နေတော့ ဘာမှမပြောဘဲ ငိုနေပါတယ်။

ဒီတော့မှ မြို့နယ်မှူးကြီး က ဆရာမနဲ့မွေးလူနာရဲ့ ယော ကျား ကိုသာမောင်ကို ကလေး အလောင်းကို မဆင်မခြင် လွှင့် ပြစ်မှုနှင့် စွဲချက်တင်ပါတယ်။ ကိုသာမောင်က ကလေးအ လောင်းကို မြေမြှုပ်ဘဲသင်္ချိုင်း ကုန်းမှာ ဒီအတိုင်းလွှင့်ပစ်ခဲ့ တာကိုး။ ကလေးဖျက်ချတာ မဟုတ်တော့ ကလေးဖျက်ချမှုနဲ့ တော့ အရေးမယူပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ဆရာမက တရား စွဲ ခံ ရရင် အလုပ် ပြုတ် မှာ ကြောက်လို့ ကျွန်တော့် ဆီလာပြီး

ငိုပြီး အကူအညီတောင်းနေတာ ပါ။ ဒါနဲ့ကျွန်တော်က ဆရာမ ကို-

“ဆရာမ လုပ်တုန်းက တော့လုပ်ပြီး ခုမှဘာလာငိုနေ တာလဲ။ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် တိ တိကျကျ တာဝန်ကျေကျလုပ် ပါလား။”

“ကိုသာမောင်ကို က လေးအသေကို သေချာတွင်း နက်နက်တူးပြီး မြှုပ်ခိုင်းပါလား။ ဘာကြောင့် ဒီလိုမလုပ်တာလဲ”

ကျွန် တော် ကလည်း ဆရာမကို ဆူလိုက်ပါတယ်။

ဒီတော့မှ ဆရာမက “ကျွန်မမှားပါတယ် ဆရာ...။ ဒီတစ်ခါ သင်ခန်းစာပါပဲ။ ကျွန်မ ကိုသာမောင်ကို သေချာမြှုပ်ဖို့ မမှာလိုက်မိပါဘူး”

“ကိုသာမောင်လက်ထဲ ကလေးအသေကို ထည့်ပေးမိပါ တယ်။ ကျွန်မသင်္ချိုင်းကုန်းဘက် ကိုလည်း မလိုက်ရဲပါဘူး ဆရာ”

ဒါနဲ့ဆရာမ ကံကောင်း တာက ကျွန်တော့်ဆေးခန်းရှိတဲ့ ရွာမှာ မြို့နယ်ကောင်စီအလုပ်သ မှဆောင်အဖွဲ့ဝင် တစ်ဦး ယူနစ်

ကော်မတီဝင်တစ်ဦး ရှိပါတယ်။

ဒါနဲ့ ဆရာမပါခေါ်ပြီး သူတို့ဆီသွားပါတယ်။ ဆရာမက သူတို့ရွာသူခို ဆရာမရိုးသားကြောင်း သူတို့သိထားကြပါတယ်။

ဒါနဲ့ကျွန်တော်က “ဆရာတို့ရေ...ဆရာမက အမှတ်တမဲ့ကလေးအသေကို ကိုသာမောင်ကို ပေးလိုက်တာပါ”

“ဆရာမမှာ တာဝန်ရှိပေမယ့် သူကိုယ်တိုင်ကလေးကို လွှင့်ပစ်လိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာမပေါ့ပေါ့ဆဆနဲ့ တိတိကျကျ မခိုင်းလို့ ဖြစ်ရတာမှန်ပေမယ့် ဒီတစ်ခါဆရာမကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ ဆရာမလည်း ဟိုးလေးတကြော်ဖြစ်လို့ တော်တော်ရှက် နောင်တရနေပါပြီ။ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ” လို့ ပြောဆိုရပါတယ်။

ကျွန်တော်က ပြီးတော့မှ မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ သားဖွားဇီယပ်ဆရာဝန်မကြီးကို ပြောပြရပါတယ်။ မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီးထလည်း မြို့နယ်ရဲမှူးကြီးနဲ့ တရားသူကြီးကို အကျိုး

အကြောင်း ပြောပြရပါတယ်။

ပြီးတော့မှ မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီးက ဆရာမကို ထချေလွှာတောင်းပြီး သတိပေးစာထုတ်ပြန်လိုက်ပါတယ်။ ဆရာမလည်း တော်တော်ကို နောင်တရသွားရှာပါတယ်။

ပြီးတော့မှမြို့နယ်တရားရုံးက ကလေးအသေကို ပေါ့ပေါ့ဆဆ လွှင့်ပြစ်ခဲ့တဲ့ ကိုသာမောင်ကို ရုံးမင်းဘထိုင်နဲ့ ဒဏ်ငွေရိုက်လိုက်ပါတယ်။ ဒီထက်ပို အပြစ်ပေးလို့ ရပါတယ်။ သက်ဉာဏ်လိုက်တာပါ။

ဒါဟာသင်ခန်းစာ တစ်ခုပါပဲ။ သန္ဓေသားလောင်းလည်း “လူ”၊ မွေးစကလေးလည်း “လူ” ပါပဲ။

“လူ”ဆိုတာ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါ။

သန္ဓေသားလောင်းဖြစ်စေ၊ မွေးစကလေးဖြစ်စေ၊ အသေဖြစ်စေ၊ အရှင်ဖြစ်စေ... “လူ”ဟာ “လူ”ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် “လူ”ကို “လူ”လိုပဲ တန်ဖိုးထားကြဖို့ လိုပါတယ်။ ကလေးအသေကို တိရစ္ဆာန်လို လွှင့်ပစ်လို့ မရပါဘူး။ လေး

လေးစားစား မြေမြုပ်ရပါမယ်။

ဒါကြောင့် လူလူချင်းဆက်ဆံရာမှာလည်း လေးစားကြဖို့ လိုပါတယ်။

ဒါလည်း...ကျွန်တော့်ရဲ့ ကျန်းမာရေးမှူးဘဝ အတွေ့အကြုံတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်ကိစ္စမဆို တိတိကျကျ တာဝန်ကျေကျ လုပ်ကြဖို့ စိတ်ရှည်ကြဖို့ လိုပါတယ်။ ကိုယ်စိတ်မရှည်ရင် ကိုယ်မတိကျရင် တာဝန်မငြေ့ရင် တစ်နေ့မှာ ကိုယ့်ဆီ ဂယက်ပြန်ရိုက်လာမှာ အမှန်ဖြစ်ပါတယ်။

ခါလာကြီးကို အရေးယူချင်နေတဲ့အဖွဲ့လည်း ခါလာကြီးကို အရေးမယူရဘဲ ဆရာမနဲ့ကိုသာမောင်ကို အရေးယူကြရပါတယ်။ ယုန်ထောင်ကြောင်မိ ဖြစ်သွားကြပါတယ်။

နောက် ပိုင်းတွင် ခါလာကြီးလုပ်ဆောင်ချက်များကို ဖမ်းမိ၍ အရေးယူအပြစ်ပေးခံလိုက်ရကြောင်းကြားသိလိုက်ရပါတယ်။

စောင်ခင်းထုတ် (ဆုခံ)

အလွမ်းဖြစ်ရပြန်
လင်းလက်သော
ကြယ်တစ်ပွင့်
ကြွေလွင့်ရာမြို့

အလွမ်းဖြစ်ရပြန်

ဇနီးရက်တို့သည်တစ်ရွေ့ရွေ့ဖြင့် ကျော်လွှားဖြတ်သန်းခဲ့ကြရင်း လူ့ဘဝအား ပုံဖော်လျက်ရှိနေပါသည်။ ထိုကျော်လွှားဖြတ်သန်းခဲ့ရသော ဇနီးရက်အထိုထိုတို့တွင် ဝမ်းသာကြည်နူးဖွယ်ရာများနှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ကြရသလို ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများဖြင့်လည်း ရင်ဆိုင်ရတတ်လေ့ရှိပါသည်။

တစ်နေ့.....
ထိုနေ့မှာ (၂၄.၈.၂၀၁၁) ရက်နေ့ နေ့လည် ၁၂ နာရီ မိနစ် ၂၀ လောက်ကဟု ခန့်မှန်းမိရပါ၏။ စာပေရောင်းရင်း ကဗျာဆရာ ကိုမျိုးသင်း (မျိုးမြင့်သိန်း- အမရပူရ)၏သား မောင်ငြိမ်းချမ်းတစ်ယောက် မမျှော်လင့်ဘဲ စာရေးသူ၏နေအိမ်သို့ ရောက်လာပါသည်။ သူ့လက်

ထဲတွင် ကြေးမုံသတင်းစာ တစ်စောင်လည်း ပါလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
စာရေးသူက ဖော်ဖော်ရွေရွေပင် ဧည့်ကြိုပြုလျက် အကျိုးအကြောင်းအား မေးမြန်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ မောင်ငြိမ်းချမ်းက “ဖေဖေက ဆရာခေါ်ကို ဒီသတင်းစာ ပို့ခိုင်းလိုက်လို့ပါ” ဟု ဆိုပါသည်။ စာရေးသူ အနေ

ဖြင့် မောင်ငြိမ်းချမ်းစကား
ကြောင့် အတော်လေး အံ့အား
သင့်သွားမိပါသည်။ ဆိုရလျှင်
စာရေးသူမှာ သတင်းစာကို
ဖတ်ချိန်မရသဖြင့် နေ့စဉ်ထုတ်
သတင်းစာများကို အမှတ်တရ
ဖတ်မိခဲ့ခြင်းမရှိပါ။ သို့ အတွက်
မောင်ငြိမ်းချမ်းအား ပြန်မေးလိုက်
ရပါသည်။

“ဟ သတင်းစာထဲမှာ ဘာ
တွေ ထူးထူးခြားခြား ပါလာလို့
ငါ့ကို လာပြရတာလဲ။ ဘာလဲ
မင်းအဖေ ထိပေါက်လို့လား။”

ဟု အရွန်းဖောက်၍ ပြန်
လည်မေးလိုက်မိပါသည်။ ဒီ
တော့မှ မောင်ငြိမ်းချမ်းက
သတင်းစာ၏ စာမျက်နှာများ
အားလှန်၍ တစ်မျက်နှာ
အရောက်၌ စာရေးသူအား လက်
ညှိုးထောက်လျက် ပြသလိုက်ပါ
တော့သည်။ မောင်ငြိမ်းချမ်း
လက်ထောက်ပြနေသည်က နာ
ရေးကြော်ငြာ စာမျက်နှာ။ ဖတ်
ကြည့်လိုက်တော့-

“ဟာ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်
ကျိုးနည်းပါပေါ့လား။ ဖြစ်မှ
ဖြစ်ရလေ ဆရာနီရယ်”

အသံထွက် တမ်းတလိုက်မိ

ကာ စာရေးသူမှာ တုန်လှုပ်
ချောက်ချားသွားလိုက်မိပါတော့
သည်။

ဦးသက်လှိုင် (ခ)

**စာရေးဆရာ နီလေးမောင်
အယ်ဒီတာ၊ ဖြစ်ရပ်မှန်မဂ္ဂဇင်း
အသက် (၇၃)နှစ်**

စာရေးသူအနေဖြင့် မျက်စိ
ရှေ့မှ စာပိုဒ်အား ဆက်လက်
ဖတ်ရှုနိုင်စွမ်း မရှိပါလေတော့။
ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှု လှိုင်းတံပိုး
တွေက ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ်
လာဘိတော့သည်။ သတင်းစာ
ပါ နာရေးကြော်ငြာအား စာရေး
သူ ဖတ်လိုက်မိသည် နေ။
(၂၄.၈.၂၀၁၁) ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ညနေ
(၃)နာရီအချိန်ဝယ် ဆရာနီ၏
ရုပ်ကလာပ်အား ရေဝေးသုသာန်
သို့ ပို့ဆောင် မီးသင်္ဂြိုဟ်မည်ဟု
သိရှိလိုက်ရပါသည်။ စာရေး
သူမှာ များစွာစိတ်ထိခိုက်မိလိုက်
သည့် ဖြစ်ခြင်း။ ရန်ကုန်နှင့်
စာရေးသူ နေထိုင်သော မြင်းခြံ
မြို့က မိုင်လေးရာငါးဆယ် ကျော်
အလှမ်းကွာဝေး နေပါသည်။
မည်သို့မျှဆရာနီ၏ နောက်ဆုံး
ခရီးစဉ်အား လိုက်ပို့ နိုင်စွမ်း
မရှိပါလေတော့။ ဖြစ်မှ

ဖြစ်ရလေ ဆရာနီရယ်ဟုသာ
ခေါင်းငိုက်စိုက်ချရင်း ညည်း
တွား လိုက်မိပါတော့၏။

ထိုနေ့သည်ကား ဝမ်းနည်း
ကြေကွဲခြင်းဖြင့် တွေ့ကြုံရင်
ဆိုင်လိုက်ရသော အမင်္ဂလာနေ့
ရက် တစ်ရက်သာ ဖြစ်သည်ဟု
ဆိုလိုက်ချင်ပါသည်။ မောင်ငြိမ်း
ချမ်း ပြန်သွားသည့်တိုင် စာရေး
သူမှာ ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်း ဖြင့် မိမိ၏
အစ်ကို ဆရာပမာ ကြည်ညို
လေးစားအားထားခဲ့ရသော ဆရာ
နီလေးမောင်တစ်ယောက် စာပေ
မဂ္ဂဇင်းလောကမှ အပြီးအပိုင်
ထွက်ခွာသွားပါပကောလား ဆို
သည့်အသိနှင့် ကြေကွဲဝမ်းနည်း
စိတ်တို့ကသာ လွှမ်းမိုးကြီးစိုး
နေခဲ့ပါတော့သည်။ ပြောရမည်
ဆိုလျှင် ဆရာနီလေးမောင်
ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်ခဲ့သည့်
အကြောင်းကိစ္စအတွက် သာမ
က ဆရာနီနှင့်နွယ်လျက် ခင်မင်
ရင်းနှီးခွင့်ရခဲ့ရသော ဆရာနီ၏
သား မောင်ဖိုးတာ၊ ဆရာနီ၏
ဇနီး ဒေါ်တင်တင်မြတို့ ကွယ်
လွန်အနိစ္စ ရောက်စဉ်ကာလက
လည်း အလှမ်းကွာဝေးသော
ခရီးစဉ်ကြောင့် စာရေးသူမှာ

တာဝန်ပျက်ကွက် ခဲ့ရသဖြင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာဆို ဖွယ်ရာမရှိ။ ထိုအဖြစ်များအား ပြန်လည်တွေးမိလေသောအခါ ဆရာနီနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ရသော အတိတ်ကဖြစ်ရပ်များက စာရေးသူ၏ အတွေးရိပ်ဝယ် အစီအရီ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရပြန်တော့သည်။

စာရေးသူ၏ ဝတ္ထုစာမူများအား ဆရာနီ၏ ၁၉၉၅ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလထုတ် 'မူခင်းစာစဉ်' တွင် စတင်အသုံးပြုခြင်း ခံခဲ့ရပါသည်။ ထို့နောက်၁၉၉၅ ခုနှစ် ဧပြီလထုတ် ဖြစ်ရပ်မှန်မဂ္ဂဇင်း၌ ဆက်လက်အသုံးပြုခြင်းခံခဲ့ရပြန်ပါသည်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် ထိုအချိန်မှစ၍ စာရေးသူ၏ သိမ်းသန်းအောင် -မြင်းခြံဆိုသည့် ကလောင်အမည်အား ရဲဝံ့စွာ ဖော်ထုတ်အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံခဲ့ရသည်ဟုပင် ဆိုချင်ပါသည်။ ထို့နောက်ပိုင်းမှစလျက် ဆရာနီ၏ မြေတောင်မြှောက်ပေးမှုကြောင့် စာရေးသူ၏ ကလောင်အမည်မှာ မဂ္ဂဇင်း လောက၌ ထည့်ဝါတည်တံ့စွာ ရပ်တည်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူ
မကြိုက်သော်လည်း
သူတစ်ပါး
အကြိုက်ကို
အလိုက်သိတတ်
သူပါကလား
တူလည်း လေးစား
ကြည့်ညို့
ခဲ့ရပါသည်။

ရန်ကုန်စာပေ လောကအတွင်းသို့ တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ ခြေမချခဲ့ဖူးသော စာရေးသူ အနေဖြင့် ဆရာနီ၏ဖိတ်ခေါ်မှုကြောင့် ဖြစ်ရပ်မှန်မဂ္ဂဇင်း တွင် အတူရေးဖော် ရေးဖက်ဖြစ် သော ဆရာတက္ကသိုလ် လွမ်းမြင့်ဝေ (ယခုကွယ်လွန်)၊ စာရေးသူ၏ သား မောင်ဇော်တင့်အောင်တို့ သုံးဦးမှာ ဆရာနီတို့မိသားစု နေထိုင်သော မြောက်ဥက္ကလာပမြို့ ဝေဘာဂီရပ်ကွက်၊ ခရေပင်လမ်းရှိ နေအိမ်သို့ ညအိပ်ရောက်ခဲ့ဖူးပါသည်။ နယ်ဝေးမှ ရောက်လာကြသော စာရေးဆရာများအား ဖော်ရွေပျူငှာစွာ ဧည့်ခံကျွေးမွေးပြုစုခဲ့သည်ကို စာပေလောကမှ ကြားရသူတိုင်းက ဩဇာယူကြပါသည်။ ဤမျှ ရပ်ဝေးစာရေးသူများအပေါ် စိတ်ထားကောင်းသော ဆရာနီပါပေ။ ထိုနေ့ရက်ကိုကား ရက်စွဲအတိအကျ မမှတ်မိသော်လည်း ရင်ထဲကတော့ ကမ္ဘာ့ထိုးထိုးထားခဲ့သဖြင့် ယခုတိုင် တင်ကျန်နေဆဲဖြစ်ပါသည်။

တစ်ဖန် စာရေးသူကဝတ္ထုကို ပေါင်းချုပ်စာအုပ် ထုတ်ချင်ပါသည်ဟု ဆိုသောအခါ ပထမ

ပိုင်းတွင်ဆရာနီမှ ဆိုင်းဝံထား
ရန် အကြံပြုပါသေးသည်။
နောက်ဆုံး၌ စာရေးသူ၏ပြင်း
ပြသောအာသီသနှင့် ဆရာနီ၏
စိတ်ချယုံကြည်မှုအတိုင်းအတာ
အရ မရဏအမွေနှင့် ဖြစ်ရပ်မှန်
မှုခင်း ဝတ္ထုတိုများစာအုပ်ကို
၂၀၀၅ ခုနှစ် မေလတွင် ထုတ်
ဝေဖြန့်ချိနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ပထမ
ခြေလှမ်းကို လှမ်းရာ၌ လမ်း
လျှောက်တတ်ခါစ ကလေးငယ်
တစ်ဦးပမာ စာပေလောက
အတွင်းသို့ ဆရာနီကျေးဇူးဖြင့်
စမ်းတဝါးဝါး ဝင်ရောက်လာနိုင်
ခဲ့ပါသည်။ စာရေးသူအနေဖြင့်
အမြတ်ကြေးငွေမရသော်ငြား
စာရေးသူ၏ အာသီသစွမ်းအား
ဆရာနီ၏ မြေတောင်မြှောက်
ပေးလိုသော စိတ်ဆန္ဒသဘော
ထားကြောင့် ပုံနှိပ်စာအုပ်တစ်
အုပ်အဖြစ် နိုင်ငံတစ်ဝန်းအား ခြေ
ဆန့်ဖြန့်ဝေနိုင်သည့် အခြေအနေ
အကျိုးအမြတ်ကိုမူ ရရှိခဲ့ပါ
သည်။

ထို့နောက် စာဖတ်သူများ၏
အားပေးမှု၊ စာရေးသူအပေါ်
ဆရာနီ၏ ယုံကြည်စိတ်ချမှုတို့
ကြောင့် ဒုတိယအကြိမ်မြောက်

လင်းလက်သော ကြယ်တစ်ပွင့် / ကြွေလွင့်ရာပြီ

ဖြစ်သည့် 'အဖြူရောင်ကို ဆေး
ဆိုးခြင်းနှင့် ဖြစ်ရပ်မှန် မှုခင်း
ဝတ္ထုတိုများ' စာအုပ်အား ၂၀၀၆
ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလတွင် ပုံနှိပ်
ထုတ်ဝေဖြန့်ချိနိုင်ခဲ့ပြန်ပါသည်။
မည်သို့ပင်ဆိုစေ ယနေ့ စာရေး
သူ၏ ကလောင်အမည် သိက်း
သန်းအောင် (မြင်းခြံ) ဆိုသည့်
အမည်နာမအား ဆရာနီလေး
မောင်က မွေးထုတ်ပေးခဲ့ခြင်းသာ
ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကျေးဇူးကား
ကြီးမားလှပါဘိတောင်း။

ရန်ကုန်မြို့သို့ စာရေးသူနှင့်
ဆရာတက္ကသိုလ် လွမ်းမြင့်ဝေ
တို့ရောက်ခဲ့ကြရာ၌ ဆရာနီနှင့်
တွေ့စဉ်ကာလက အဖြစ်များကို
လည်း ပြန်လည်တွေးတောမြင်
ယောင်လာမိပါသည်။ သွေး
မတော် သားမစပ်သည့် စာရေး
သူများအပေါ် ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်
သည်သာမဟုတ် စာပေနှင့် ပတ်

သက်လျှင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
ဝေဖန်တတ်ပုံကိုလည်း သွား၍
သတိရမိပြန်ပါသည်။ တစ်ခါ
ဆရာနီနှင့်တွေ့စဉ် စာရေးသူ
များ၏ စာမူများအပေါ်ပွင့်
လင်းစွာ ဝေဖန် အကြံပြုခဲ့ပူး
သည်ကို ယနေ့တိုင် မေ့မရ
နိုင်သေး ပါချေ။

“ကျွန်တော့်ရဲ့ ဖြစ်ရပ်မှန်
မဂ္ဂဇင်းဆိုတဲ့ စက်ကြီးလည်ပတ်
နိုင်ဖို့အတွက် လိုအပ်နေတဲ့စာမူ
ဆိုတဲ့ မူလီတွေကို အစဉ်အမြဲ
လက်ကမ်းကြိုဆိုပါတယ်။ ဒါ
ပေမယ့် ဆရာတို့ ရေးဖို့လိုက်တဲ့
စာမူ မူလီတွေက ငါးမူးလုံး မူလီ
တွေဖြစ်နေတယ်။ ဖြစ်ရပ်မှန်
မဂ္ဂဇင်း စက်ကြီးမှာ အမှန်တ
ကယ် လိုအပ်နေတာကတစ်မူး
လုံး မူလီတွေလေ။ ဒါကြောင့်
ဆရာတို့အနေနဲ့ တစ်မူးလုံးမှ
တွေ့ဖြစ်အောင် ရေးပေးကြပါ။

ဒါမှ ကျန်တော့ အတွက် အသုံးဝင်သလို ဆရာတို့ အတွက် လည်းပေးပို့ရကျိုး နပ်မှာပေါ့”

ဟု ဆရာနီက ပညာသားပါ ပါဖြင့် ဝေဖန်အကြံပြုခဲ့သဖြင့် ဖြစ်ရပ်မှန် မဂ္ဂဇင်းအတွက် လိုအပ်နေသော တစ်မူးလုံး စာမူများကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးသား ပေးပို့ခဲ့သဖြင့် ဖြစ်ရပ်မှန် မဂ္ဂဇင်းတွင် စာရေးသူတို့အား စာမျက်နှာများ ဖွင့်ပေးခဲ့ပါသည်။ အကြိမ်ကြိမ် ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်ပုံကလည်း ကြည့်ပါဦးလေ။

ရန်ကုန်ရောက်တိုင်း ဆရာနီအား ဦးခိုက်လေ့ရှိသော စာရေးသူနှင့် ဆရာတက္ကသိုလ် လွမ်းမြင့်ဝေတို့အပေါ် အလိုက်သိ

တတ်စွာဖြင့် ဖြစ်ရပ်မှန်မဂ္ဂဇင်း၏ ပင်တိုင်ပန်းချီဆရာ ကိုသံဝံ (ကွယ်လွန်) အား

“နယ်ကလာတဲ့ဆရာတွေကို သူတို့ကြိုက်တတ်တဲ့ ဖျော်ယမကာလေးတွေနဲ့ သွားပြုစုပေးလိုက်ပါဦး” ဟုဆိုကာ ငွေထုတ်ပေးခဲ့သည်မှာလည်း အကြိမ်ကြိမ်။ ဪ သူမကြိုက်သော်လည်း သူတစ်ပါးအကြိုက်ကို အလိုက်သိတတ်သူပါ ကလား ဟုလည်း လေးစားကြည်ညိုခဲ့ရပါသည်။ ဤမျှစာရေးသူများအပေါ် မေတ္တာစေတနာအပြည့်ဖြင့် ပညာမျိုးစေ့ ချပေးကာ စာပေလောကသို့ လက်တွဲခေါ်ဆောင် မြေတောင်မြှောက်ပေးခဲ့သော ဆရာကောင်းတစ်ဦးဖြစ်

သည့် ဆရာနီကား ယခုတော့ဖြင့် မရှိတော့ပြီ။

သို့ပေမယ့် အဆိုးထဲမှ အကောင်းတော့ ရှိနေပါသည်။ ဆရာနီလေးမောင်သည် စာပေလောကနှင့် ပတ်သက်လျက် အဆင့်ဆင့် တက်လာသော ရင့်ကျက်သည့်စာပေ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဝီဝီ နောင်တစ်ချိန်ဝယ် သူမျက်ကွယ်ပြုခဲ့သည့်တိုင်အောင် မိသားစုအား စာပေလောကဖြင့် မကင်းကွာလေအောင် သူတွယ်တာမြတ်နိုးသော စာပေလောကဝယ် ကျင်လည်စွာ လှုပ်ရှားလုပ်ကိုင်နိုင်ရန်အတွက် မဂ္ဂဇင်းထုတ်လုပ်မှု ပညာများအား သူ့မျိုးဆက်သစ် ရင်သွေးများကို အမွေပေးခဲ့ပါသည်။ ထိုကိစ္စ ဖြင့် ပတ်သက်၍ ယုံမှားသံသယအလျဉ်းမဖြစ်မိပါချေ။ ဖခင်ကြီးမှာ သဘာဝတရားကို မလွန်ဆန်နိုင်သဖြင့် ရင်သွေးများနှင့် စာပေလောကကြီးအား မျက်ကွယ်ပြုလျက် ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းသွားခဲ့ရသည့်တိုင် ကျန်ရစ်သူ သားသမီးများက ဆေးနီကိုယ်စား မျိုးစေ့ပွားလျက် ဖခင်ကြီး ရည်မှန်းသားသည့်

ဖြစ်ရပ်မှန် မဂ္ဂဇင်း ထာဝရ
ရပ်တည်နိုင်ရေး အတွက်
ဆက်လက် ကြိုးပမ်းဆောင်
ရွက်သွားကြ လိမ့်မည်ဆိုသည်
ကိုယုံကြည် ထားပြီးလည်း
ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာနီ၏ရင်သွေးများနှင့်
အတူ စာရေးသူများအနေဖြင့်
လည်း ဖြစ်ရပ်မှန်မဂ္ဂဇင်း ဆက်
လက်အခွန်ရှည် တည်တံ့ရေး
အတွက် ဝိုင်းဝန်းကြိုးပမ်းကြ
လိမ့်မည်ဟုလည်း ယုံကြည်ထား
ပြီးလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာ
နီလေးမောင်သည် စာပေလော
ကတွင် လင်းလက်တောက်ပ

သော ထင်ရှားသည့် ကြယ်တစ်
ပွင့်အဖြစ် ရပ်တည်ရင်း လူ့ဘဝ
သက်တမ်းပြည့် နေနိုင်သွား
သည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ ထို့
အတူ စာပေတာဝန်ကိုလည်း
မမှီတ်မသုန် ထမ်းဆောင်ခဲ့သူ
လည်း ဖြစ်ပါသည်။ တက်သစ်
စ စာပေဝါသနာရှင်များအတွက်
လည်းရေးတတ်သလိုရေး ကဏ္ဍ
ဖြင့် စာပေလမ်းဖွင့်ပေးခဲ့သူ
လည်း ဖြစ်ပါသည်။

သို့ဆိုပါလျှင် -

မြတ်စွာဘုရား တရားတော်
နှင့်အညီ အနိစ္စအမြဲမရှိဆိုသည့်
သင်္ခါရတရား သဘောအရ

ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်ကာ
ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းသွားခဲ့
သော်ငြား ဆရာနီကား ကောင်း
ရာသုဂတိသို့ မလွဲမသွေ ရောက်
ပါစေဟု ဆန္ဒပြုလိုက်ရပါသည်။

ကျွန်ုပ် ပြုပြုသမျှ ကုသိုလ်
ကောင်းမှုတို့အား ဘဝတစ်ပါး
သို့ ပြောင်းသွားပါသော ဆရာ
နီလေးမောင်အား အမျှပေးဝေပါ
သည်။

“အမျှ....အမျှ....အမျှ
ပေးဝေလိုက်ပါ၏။ ရောက်ရာ
ဘဝ ဘုံဌာနမှ သာဓုမောဒနာ
ခေါ်ဆိုနိုင်ပါစေသတည်း”
ကျေးဇူးတရားသိတတ်စွာဖြင့်။

သိန်းသန်းတောင် (မြင်းခြံ)

၎် တာ ဝ တွ ပြ ည့် ခုံ ဘုံ မိ က ဝါ ခု န် သ က န် န် လျှ ဝါ န် န်

မိဂဒါဝုန် သင်္ကန်းတိုက်

သင်္ကန်းအမျိုးမျိုးနှင့် သံဃာအသုံးအဆောင်လှူဖွယ်ပစ္စည်းများ လက်လီထူထား ခုန့်င်ပါသည်။
ရှင်ဖြူ၊ ရဟန်းခံ၊ ဝါဆို၊ ကထိနီအလှူမင်္ဂလာပွဲမှာ ခန္ဓာအမှီ ဉာဏ်အသိ နဲ့သတိကပ်ပြီး
လှူဒါန်း ခုသာ ကုသိုလ်ရကာ၊ ဘဝ သံသရာမှ လွတ်မြောက်နိုင်မှာ ။

တိုတိုဆင့် ၊ မအေးအေးသိန်း
အမှတ် ၃၆၁ ၊ မြေညီ (B) ၊ မာတာနွယ်ထမ်း
ပေတ္တာညွန့်ရပ်ကွက် ၊ တာမွေမြို့နယ်
ရုံး ဝ ၁ ၅၅၅၄၆၂

လုပ်သေရက် နှင့် ရွေးချိုး

မောင်မောင်မောင်မောင်
[အသံအသံ]

လုပ်သေနတ် နှင့် နွားခိုး

မောင်မောင်မောင်မောင် | ၁၃၂၁ ခုနှစ် |

၁၉၈၉ ခုနှစ်က စာရေးသူသည် မကွေးမြို့ အမှတ် (၁) ရဲစခန်းတွင် ရဲအုပ် (စခန်းမှူး) တာဝန် ဆောင်ရွက်ခဲ့စဉ် နွားခိုးမှုဖြင့် ဖမ်းဆီးထားသော သက်မောင်ထံမှ လုပ်သေနတ် တစ်လက်ကို ဖော်ထုတ်စစ်ဆေးသိမ်းဆည်းနိုင်ခဲ့ပါသည်။ တစ်နေ့သော နံနက် (၉) နာရီခန့် စခန်းမှူးရုံးခန်းသို့ ဒုရဲအုပ်စိုးဟန် (ရဲအုပ်အဆင့်ဖြင့် မူခင်းမှတ်တမ်းအရာရှိအဖြစ် စလင်းမြို့တံခွန်ထမ်းဆောင်နေစဉ် (ကွယ်လွန်) က အလေးပြုဝင်ရောက်သတင်းပို့ပါသည်....

“ဆရာ ကျွန်တော် သတင်းပို့ရာ တစ်ခုရှိလို့ပါ”

“သတင်းထူးလား ကိုစိုးဟန်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ.. အချုပ်

ခန်း အမှတ် (၆) ထဲက နွားခိုးမှုနဲ့ ဖမ်းထားတဲ့ သက်မောင်ဆီမှာ လုပ်သေနတ် တစ်လက်ရှိတယ်လို့ သတင်းအတိအကျ ရတယ်။ အဲဒီ သေနတ်ကို သက်မောင် ဝှက်ထားတယ်လို့ သိရတယ် ဆရာ”

“ကိုစိုးဟန်က ဘယ်လို သတင်းရလို့လဲ”

“ကျွန်တော်စစ်နေတဲ့ မူးယစ်ဆေးဝါး အမှုနဲ့ ဖမ်းထားတဲ့ ခင်မောင်ဝင်းဆီက တစ်ဆင့်သိရတာပါ ဆရာ”

“အဲဒီ ခင်မောင်ဝင်းက ဘယ်လိုသတင်းရလို့လဲ”

“အချုပ်ခန်းတစ်ခန်းတည်းမှာ အတူနေရတော့ သက်မောင်ပြောလို့ သိရတယ်လို့ ပြောတယ်။ ခင်မောင်ဝင်းက သူပြောတယ်လို့ သက်မောင်ကို မသိပါ

စေနဲ့လို့လဲ ပြောတယ်။ သက်မောင်က အချုပ်ခန်းအမှတ် (၆) ထဲမှာ တန်းစီးလုပ်နေတော့ ခင်မောင်ဝင်းက သူ့ကို ကြောက်နေရတာပေါ့ ဆရာ”

“ဟုတ်မဟုတ် ဒီည သက်မောင်ကို စစ်ကြောရေးလုပ်ကြည့်တာပေါ့ ကိုစိုးဟန်၊ သက်မောင်ဆီမှာ တကယ် ရှိနေရင်တော့ အမှုမှန်ပေါ့မှာပါ”

ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါ ဆရာ။ ခင်မောင်ဝင်းဆီက သတင်းရတယ် ဆိုတာတော့ သက်မောင်မသိပါစေနဲ့ ဆရာ”

“စိတ်ချပါ ကိုစိုးဟန်”

ထိုအချိန်က မကွေးမြို့အမှတ်(၁) ရဲစခန်းတွင် အချုပ်သားက (၂၀၀) ကျော်ခန့်ရှိသည့် အချုပ်ခန်းပေါင်း (၁၂) ခန်းရှိသည်။ အချုပ်သားအချုပ်ခန်း (၁)

ခန်းထားရှိပြီး ကျွန် (၁၁) ခန်းက အမျိုးသားများ ထားရှိပါသည်။

ထိုနေ့နံနက်တွင် နယ်ထိန်း ခေါင်းဆောင် ဒုရဲအုပ် ဝေဇင်နှင့် နယ်ထိန်းတပ်ဖွဲ့ဝင် (၂) ဦးအား ရဲစခန်း၌ ည (၈) နာရီ အသင့် စောင့်နေရန် ကြိုတင် မှာကြား ထားခဲ့ပါသည်။

ထိုနေ့ည (၈)နာရီခန့် စခန်း သို့ ရောက်ရှိသည့်အခါ နယ်ထိန်း ခေါင်းဆောင် ဒုရဲအုပ်ဝေဇင်နှင့် နယ်ထိန်းတပ်ဖွဲ့ဝင် (၂) ဦး အသင့် ရောက်ရှိနေသည်ကိုတွေ့ ရပါသည်။ စာရေးသူက...

“ကိုဝေဇင်ရေ...အချုပ်ခန်း အမှတ် (၆) ထဲက နွားခိုးမှုနဲ့ ဖမ်းထားတဲ့ သက်မောင်ကို သေ သေချာချာ လက်ထိပ်ခတ်ပြီး ထုတ်ခဲ့ဗျာ။ ဒီညစစ်ကြောရေး လုပ်ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ဆယ်မိနစ်ခန့် အကြာတွင် သက်မောင်ကို လက်ထိပ်နောက် ဖြန်ခတ်လျက် စစ်ကြောရေး အခန်းထဲသို့ ခေါ်ခဲ့ပါသည်။ သက်မောင်၏ ဇာတိကျေးရွာက ကွေးမြို့နယ် မြေပြာကန်ကျေး ရွာဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော (၃)

လခန့်က နွားခိုးမှုဖြင့် အဖမ်းခံခဲ့ရ သူ ဖြစ်ပါသည်။

“ကိုဝေဇင်ရေ ဒီသက် မောင်က နွားခိုးမှုနဲ့ တရားရုံးမှာ စစ်ဆေးနေဆဲ တရားခံ အခုသူ့ ဆီမှာ လုပ်သေနတ် တစ်လက်ရှိ တယ်လို့ သတင်းတိတိကျကျ ရ ရှိထားတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ။ ကျွန်တော့်ဆီမှာ သေနတ်မရှိပါ ဘူး”

“ဟေ့ကောင် သက်မောင် မင်းကို ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး မင်းကို မေးမှပြော”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ။ ကျွန် တော်မှားပါတယ်”

“ဒီည သက်မောင်ကို အဲ ဒီသေနတ်ကိစ္စ စစ်ကြောရေးဝင် မယ်။ ဒီကောင်ကို မိုးလင်းအထိ စစ်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ။ ကျွန် တော်တို့ နယ်ထိန်းအဖွဲ့စစ်လိုက် ပါမယ်။ ဆရာနားရင် အိမ်မှာ သွားနားလိုက်ပါ”

“မနားပါဘူး ကိုဝေဇင် ရယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် ဝင်တွေဆိုတာ အမှုစစ်နေရရင် ပျော်နေကြတာ။ ကိုယ်စစ်တဲ့အမှု

တရားခံဆိုတာ
ငြင်းကွယ်မရတဲ့
အခြေအနေရောက်မှ
ဝန်ခံကြတာ ၊
အဲဒီ အခြေအနေ
ရောက်အောင်
မဖြစ်စေချင်ဘူး

ပေါ်ရင် ပိုလို့တောင် ပျော်မိသေး
တယ်။ ထမင်းမေ့၊ ဟင်းမေ့
မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ...
အလုပ်ဆိုတာ ချက်ချင်းထလုပ်
တာက အကျိုးရှိပါတယ်။ အခု
မနက်က သတင်းရတယ်။ အခု
ဒီည ချက်ချင်းစစ်တယ်ဆိုတာ
အကျိုး ရှိပါတယ်”

“သက်မောင် မင်းကိုနွား
ခိုးမှုနဲ့ တရားရုံးက စစ်နေတာ
အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ”

“အိမ်ချတော့မှာပါဆရာ။
အမှုက ကျွန်တော်လွတ်မှာ
မဟုတ်ပါဘူး။ သက်သေခံ
ပစ္စည်း နွားနဲ့အတူ အဖမ်းခံရတာ
ဆိုတော့ လွတ်မယ် မထင်ပါဘူး
ဆရာ”

“မင်းက အရင်ကလည်း
နွားခိုးမှုနဲ့ ထောင်ကျဘူးတယ်
မဟုတ်လား”

“တစ်နှစ်ကျဘူးပါတယ်
ဆရာ”

“အခုမင်းဆီမှာ လုပ်သေ
နတ် တစ်လက်ရှိတယ်ဆိုတာ ဒို့
ရဲတပ်ဖွဲ့က ကြိုတင်သတင်းရပြီး
သား။ မင်းက မှန်မှန်ကန်ကန်
အစစ်ခံထွက်မယ်ဆိုရင်တော့

မင်းလည်း မပင်ပန်း၊ ဒို့လည်း
မပင်ပန်းဘူးပေါ့ကွာ။ အမှန်ကို
မထွက်ဘူးဆိုရင်တော့ မင်းကို
လက်ဖျားနှံ့တောင် မတို့ဘဲ စစ်
ဆေးနည်းမျိုးစုံနဲ့ မင်းကို စစ်
မယ်။ အဲဒီနည်းတွေကို မင်း
လည်း သိပြီးသားပါ။

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်
ဆရာ။ ကျွန်တော့်ဆီမှာ တကယ်
မရှိပါဘူး”

“ဒို့ကသတင်းရထားပြီး
သား။ အဲဒီသတင်းကို မပေါ်ပေါ်
အောင် စစ်မှာနော်။ မင်းကလည်း
ငြင်းမှာပဲ။ ဒို့ကလည်း အမှုမှန်
ပေါ်အောင် စစ်မှာပဲ။ မင်းက
ငြင်းနိုင်သမျှ ငြင်း၊ မင်းလည်း
ပင်ပန်းဒို့လည်း ပင်ပန်းပေါ့ကွာ။
ဒါပေမယ့် တရားခံဆိုတာ ငြင်း
ကွယ်မရတဲ့ အခြေအနေရောက်မှ
ဝန်ခံကြတာ။ အဲဒီအခြေအနေ
ရောက်အောင် မဖြစ်စေချင်ဘူး
သက်မောင်။ ရှေ့ရှေ့ရှုရုံ ဖြစ်
သွားရင် အကောင်းဆုံးပဲ။

“မဟုတ်လို့ပါ ဆရာ။
ဟုတ်ရင် ကျွန်တော်ဝန်ခံပါ
တယ်”

“သက်မောင်... အခုငါက
မင်းကို အလုပ်သမား ပါးစပ်နဲ့

ရှင်းပြနေတာနော်။ သတင်းအတိအကျ ရပြီးသား မင်းဒီဒေါနတ် ဝယ်စဉ်က ကျည်ဆံလေးတောင့်ပါတယ်။ အဲဒီကျည်ဆံလေးတောင့်ကို မင်းတို့တောထဲမှာ ပစ်လိုက်ကြပြီးပြီ။ ပစ်စရာ ကျည်ဆံမရှိတော့လို့ အဲဒီဒေါနတ်ကို တောထဲမှာ ဝှက်ထားတာ”

ထိုသို့ စာရေးသူက တိတိကျကျ ပြောလိုက်တော့ သက်မောင်တော်တော်လေး တွေဝေသွားပါသည်။ စာရေးသူကို စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ တကယ်လည်း သတင်းက ထိုကဲ့သို့ ရရှိထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း သက်မောင်က...

“မရှိလို့ပါ ဆရာရယ်။ ရှိနေရင် ကျွန်တော်ဝန်ခံပြီးလိုက်ပြလိုက်မှာပေါ့”

“အေးပေါ့ကွာ...တရားခံဆိုတာ ရနိုင်သမျှတော့ ငြင်းဆန်တာက ထုံးစံပဲ။ ကိုဝေဇင်ရေ... သက်မောင်ကို ဒီနေ့ည မကွေးကနေ ရန်ကုန်ကို ဆိုင်ကယ်နဲ့ လွှတ်လိုက်ရအောင် ဒီညတစ်ညလုံး စီးသွားရင် မိုးလင်းရန်ကုန်ရောက်သွားမှာပါ။ မင်းစီးနိုင်မှာပါ သက်မောင်”

“မစီးရပါစေနဲ့ ဆရာရယ် ကျွန်တော် တစ်နာရီလောက်စီးရင် ပစ်လဲသွားမှာပါ”

“မင်း...ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဆိုင်ကယ်စီးခိုင်းပြီး စစ်ဆေးမှာကို သဘောပေါက်သားပဲ။ ဆိုင်ကယ်စီး စစ်ဆေးမှာကို မင်း သဘောပေါက်သလောက် ပြောပြစမ်းပါဦးကွာ”

“ဒူးနှစ်ဖက် ကွေးပြီး လက်နှစ်ဖက်က ရှေ့ကိုဆန့်တန်း၊ ပါးစပ်က ဆိုင်ကယ်စက်သံထွက်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်ဆရာ။ ကြာရင် ဒူးညောင်းပြီး ပစ်လဲသွားတာပါ”

“ဒါဆိုလည်း မင်းသိနေပြီးသားပဲ။ အမှန်ကိုပြောလေကွာ အဲဒီဒေါနတ်ကို ရေနံချောင်းမြို့က ဝယ်တာဆိုတာလည်း ဒို့ကသိပြီးသား သက်မောင်။ ကဲ...ဒါဆိုလည်း ဆိုင်ကယ်စီးပြီး ရန်

ကုန်လွှတ်လိုက်ရုံပဲ ရှိတယ်။ ကိုဝေဇင်ရေ...သက်မောင်ကို ဆိုင်ကယ်စီးစီးခိုင်းရအောင်။ ဓာတ်ဆီတော့ တိုင်ကီအပြည့်သာ ထည့်ပေးလိုက်ပါ”

“ဆရာတို့က သတင်းတွေ တိတိကျကျ ရထားမှတော့ ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံပါတော့မယ် ဆရာ။ ကျွန်တော် ဝှက်ထားတဲ့ နေရာကို လိုက်ပြပါမယ်”

“အဲဒီလို လုပ်စမ်းပါ သက်မောင်။ ငါတို့က မင်းကို လက်ဖျားနဲ့ မထိဘဲ စစ်ဆေးတဲ့နည်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဒီမှာ လက်ဖက်ရည်အချို၊ ဒီမှာ ပေါင်မုန့်၊ အဲဒါစားပြီးရင် ဒီမှာ စီးကရက်သောက် မနက်ဖန်ခါသာ မင်းဝှက်ထားတဲ့ နေရာကို သေသေချာချာ လိုက်ပြဖို့ အရေးကြီးတယ်။

“စိတ်ချပါဆရာ။ ကျွန်တော်လိုက်ပြပါ့မယ်”

ထိုနေ့ညက မိုးအလင်းလောက် စစ်ရမည်ထင်ပြီး လက်ဖက်ရည် ပေါင်မုန့်နှင့် စီးကရက်များ ကြိုတင်ဝယ်ယူထားခဲ့ရာ ည (၁၀) နာရီကျော်လောက်၌ သက်မောင်က အမှန်အတိုင်းဝန်ခံထွက်ဆိုခဲ့ပါသည်။ လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်စားပြီးနောက် စီးကရက် သုံးလိပ်ကိုလည်း သက်မောင်ကို ပေးလိုက်ပြီး အချုပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဖို့လိုက်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် (၉) နာရီခန့် သက်သေခံပစ္စည်းလာရောက် သိမ်းဆည်းရန် ညဦးက တည်းက စီစဉ်ရပါတော့သည်။

“ဆရာသန်းဦး လာတာနဲ့ အတော်ပဲ။ မနက်ဖန်ခါ နံနက် (၉) နာရီ ခရီးသွားမှာမို့ ကျွန်တော့်အတူ အရာရှိတစ်ဦး၊ အကြပ် (၂) ဦး ထည့်ပေးလိုက်ဖို့ ဒီညကတည်းက စီစဉ်ထားလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ။ အရာရှိကတော့ ဒုရဲအုပ်သန်းမြင့်ဦးကို ထည့်ပေးလိုက်ပါ့မယ်။ နယ်ထိန်း (၂) ဦးကတော့ တပ်

ကြပ်သိန်းဌေးနဲ့ ဒုတပ်ကြပ်လှရွှေ ထည့်ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီဆရာသန်းဦး”
စာရေးသူလည်း အသင့်ဝင်လာသည့် တပ်ကြပ်ကြီးသန်းဦးအား အထက်ပါအတိုင်း မှာကြားပြီး အချုပ်ခန်းအား တာဝန်မှူးနှင့် အတူ လှည့်လည်စစ်ဆေး၍ အိမ်ပြန်ခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က ဒုရဲအုပ် သန်းမြင့်ဦးမှာ ယခု ရန်ကုန်တိုင်း ဒေသကြီး လိုင်သာယာမြို့၌ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး၊ (၆) မှူး၊ အဆင့်ဖြင့် တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက် ရှိပါသည်။ တပ်ကြပ်သိန်းဌေးမှာ တပ်ကြပ်

ကြီး အဆင့်ဖြင့် အငြိမ်းစားယူပြီး မကွေး၌ပင် နေထိုင်လျက်ရှိပါသည်။ ဒုတပ်ကြပ်လှရွှေမှာ တပ်ကြပ်ကြီး အဆင့်ဖြင့် ရဲတပ်ရင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသည်ဟု သိရပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် (၉) နာရီခန့်တွင် ညဦးကတည်းက ကြိုတင်စီစဉ်ထားခဲ့သည့် အတိုင်း မကွေးမြို့နယ် မြေပြာကန်ရွာသို့ ကားဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ ကားကို ဒေါင်းနေရွာတွင် ထားခဲ့ရပါသည်။ မြေပြာကန်ရွာသို့ ခြေလျင်သွားရပါသည်။ ယခုတော့ ဒေါင်းနေရွာနှင့် မြေပြာကန်ရွာ ကားလမ်းပေါက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ဒေါင်းနေရွာအရှေ့ဘက်၌ မြေပြာကန်ရွာ ရှိပါသည်။ မြေပြာကန်ရွာရောက်တော့ နံနက် (၁၁) နာရီခန့် ရှိနေပါပြီ။ ကျေးရွာလူကြီးဦးထွန်းရင်နှင့် ရပ်မိရပ်ဖဦးပွ (၁၁) တို့နှင့် တွေ့ပြီး အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြပါသည်။ ယခုတော့ ဘဗွမရှိတော့ပါ။ နှစ်ရှည်လများ လေဖြတ်ခံခဲ့ရပြီး ကွယ်လွန်သွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြပြီး နောက် စာရေးသူက သက်မောင်

ကို လှမ်းပြောလိုက်ပါသည်။

“သက်မောင်...မင်းသေ နတ် ဝှက်ထားတဲ့ နေရာကို သေ သေချာချာ ပြန်ရ။ နေကလည်း (၁၁)နှာရှိကျော်ဆိုတော့ ရာသီဥ တုက ပူနေပြီ။

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ။ စိတ် ချပါ”

မြေပြာကန်ရွာမှ တစ်နိုင်ခန့် လမ်းလျှောက်သွားရပါသည်။ သက်မောင်က နှမ်းပင်များပုံထား သည့် အောက်၌ ဝှက်ထားသည် ဟု ပြောသဖြင့် နှမ်းပင်များဖယ် ပြီး ရှာသော်လည်း သေနတ်ကို မတွေ့ရပါ။ ထို့ကြောင့် စာရေး သူက...

“သက်မောင် မင်းအချုပ် ခန်းထဲ ရောက်နေတာ (၃) လ လောက်ရှိနေပြီ။ ဒီနှမ်းပင်တွေက လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်မှ နှမ်း တွေခါပြီး ပုံထားတာ။ ဘယ်လိုမှ ဒီနေရာမှ ဝှက်ထားတာ မဖြစ်နိုင် ဘူး သက်မောင်။ မင်း...မှန်မှန် ပြန်ရ။ နေကပူ ထမင်းကဆာ အချိန်မကြာကြာအောင် လုပ်နေ ရင် စိတ်မရှည်ဘူးနော်။ လက် ထိပ်ဖြတ် ထွက်ပြေးတယ်ဆိုပြီး သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်မှာနော်”

နေကပူ
ထမင်းကဆာ
အချိန်မကြာကြာအောင်
လုပ်နေရင်
စိတ်မရှည်ဘူးနော်
လက်ထိပ်ဖြတ်
ထွက်ပြေးတယ်ဆိုပြီး
သေနတ်နဲ့
ပစ်သတ်မှာနော်။

“မလုပ်ပါနဲ့ဆရာ။ ဒီတစ် ခါ အမှန်မြုပ်ထားတဲ့ နေရာကို ပြပါမယ်”

“သေချာရဲ့လား သက် မောင်။ မဟုတ်တဲ့နေရာ လိုက်ပြ လို့ကတော့ မင်းကို ပြောပြီးသား ထွက်ပြေးတယ်ဆိုပြီး သေနတ်နဲ့ တကယ်ပစ်မှာ”

“တကယ်ပါဆရာ။ ဟို အနောက်ဘက်က ယာခင်းထဲက သစ်ပင်အောက်မှာ မြုပ်ထားတာ ပါ”

“ဆရာသန်းမြင့်ဦးရေ...ဒီ တစ်ခါမဟုတ်တဲ့ နေရာပြလိုက် တော့ လက်ထိပ်ဖြတ်ပေးလိုက် ထွက်ပြေးတယ် ဆိုပြီး သေနတ် နဲ့ တကယ်ပစ်သတ်ပေတော့”

“စိတ်ချဆရာ... သက် မောင် သေနတ်နဲ့ ပစ်ဖို့ အိမ်နီးရပြီး ပြန်ရ။ အိမ်နီးရပြီးရင်တော့ မပစ် မှာ မပူနဲ့။ တကယ်ပစ်မှာ”

“စိတ်ချပါ ဆရာ။ အဲဒီနေ ရာမှာ မတွေ့ရင် ကျွန်တော့်ကို တကယ်ပစ်သတ်လိုက်ပါ”

စာရေးသူက ဒုရဲအုပ်သန်း မြင့်ဦးအား မျက်စိမှိုက်ပြလိုက် သည်ကိုတော့ သက်မောင်မမြင့် လိုက်ရပါ။ သစ်ပင်အောက်

ရောက်သည့်အခါ သက်မောင်
ကိုယ်တိုင် လက်ညှိုးထိုးပြသည့်
နေရာကို အနည်းငယ်တူးဆွလိုက်
သောအခါ ခြေကပ် ခုံးပြူးသေ
နတ်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။
ဓာတ်ပုံဆရာအား လိုအပ်သည့်
ရိုက်ကူးရိုက်ကွက်များကို ဓာတ်ပုံ
မှတ်တမ်းရိုက်စေလိုက်ပါသည်။
မြေပြာကန် ပြန်ရောက်တော့ နေ့
လည် (၁) နာရီကျော်နေပြီ ဖြစ်
ပါသည်။ ဦးလေးပွ (ဘပွ)အိမ်
တွင် ကြိုတင် စီစဉ်ထားသည့်
ထမင်းဝိုင်း၌ နံနက်စာကို စားကြ
ရပါသည်။ ဘပွအိမ်တွင်နွားများ
နှင့် ဆိတ်များကို စီးပွားဖြစ် မွေး
ထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

မြေပြာကန်ရွာ၌ ထမင်း
စားပြီး နာရီပတ်ခန့်အကြာ ဒေါင်း
နေရွာသို့ ခြေလျင်ပြန်ခဲ့ကြပါ
သည်။ ဒေါင်းနေရွာတွင် မောင်
စိုးနိုင်က အအေးဖြင့် ဧည့်ခံ
သဖြင့် အအေးသောက်ပြီး ခဏ
အကြာ ကားဖြင့် စခန်းသို့ ပြန်ခဲ့
ကြပါသည်။ စခန်းရောက်သည်
နှင့် မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးထံ အစီရင်
ခံစာနှင့်တကွ ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်း
များကို ပူးတွဲပေးပို့ အစီရင်ခံစာ
တင်ပြလိုက်ပါသည်။ မြို့နယ် ရဲ

တပ်ဖွဲ့မှူး ဒုရဲမှူး ဘဟိန်းက
လည်း တိုင်းရဲတပ်ဖွဲ့မှူးထံ အစီ
ရင်ခံစာနှင့်တကွ ရိုက်ယူထား
သော ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းကို ယူ
ဆောင်၍ တိုင်းရဲတပ်ဖွဲ့မှူးထံ
လူကိုယ်တိုင် သွားရောက်တင်ပြ
ခဲ့ပါသည်။ နွားခိုးသက်မောင်ထံ
မှ လုပ်သေနတ်တစ်လက်ကို
ဖော်ထုတ်သိမ်းဆည်း နိုင်ခဲ့သဖြင့်
ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်ခဲ့ကြရသော်
လည်း ဝမ်းမသာနိုင်သူက နွား
ခိုးသက်မောင် ဖြစ်သည်။ နွားခိုး
မှုအပြင် လက်နက်မှုဖြင့် နောက်
ထပ် တစ်မှုတိုးခဲ့သောကြောင့်
ဖြစ်ပါသည်။ သက်မောင်သည်
နှစ်မှုပေါင်း ထောင်ဒဏ် (၅)
နှစ်ကျသွားခဲ့ရပါသည်။

ယခုတော့ သက်မောင်
လည်း မရှိတော့ပါ။ ထောင်မှ
လွတ်လာပြီး မကြာမီ ရွာတွင်

သေဆုံးသွားခဲ့ကြောင်း ကြားသိခဲ့
ရပါသည်။ မြေပြာကန်ရွာက ရပ်
မိရပ်ဖ ဦးပွ (ဘပွ)လည်း လေ
ဖြတ်ခံရပြီး ဒုက္ခိတာဘဝဖြင့် သင်္ခါ
ရ၍ နှိပ်စက်မှုဒဏ်ခံခဲ့ရ၍ ကွယ်
လွန်သွားခဲ့ရရှာပြီ ဖြစ်လေသည်။

ယနေ့လက်ရှိ အခြေအနေ
တွင် မကွေးတိုင်းဒေသကြီး၌ နွား
ခိုးမှုများ ကင်းရှင်းနေကြောင်း သိ
ရသဖြင့် ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်ခဲ့မိပါ
သည်။ ထို့အပြင် “၁၉၉၄ ခုနှစ်
နွားခိုးမှု နှိမ်နင်းပပျောက်ရေး
နှစ်”ဟု မကွေးတိုင်း ရဲတပ်ဖွဲ့
မှူးရုံးက စီမံချက်ရေးဆွဲပြီး နှိမ်
နင်းခဲ့ပါသည်။ ထိုစီမံချက်ကာ
လ၌ စာရေးသူသည်နတ်မောက်
မြို့မ ရဲစခန်းမှူးအဖြစ် ဆောင်
ရွက်နေသည့် အချိန်ကာလဖြစ်
သဖြင့် နွားခိုးများကို ထိထိ
ရောက်ရောက် နှိမ်နင်းပစ်ခတ်
ဖမ်းဆီးခဲ့ရပါသည်။ တရားဥပ
ဒေ စိုးမိုးနိုင်ရေး ဆိုသည်မှာ ပြ
ဋ္ဌာန်းထားသည့် ဥပဒေကို ပီပီ
ပြင်ပြင် လက်တွေ့အကောင်အ
ထည်ဖော် ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်းက
သာလျှင် ဥပဒေစိုးမိုးနိုင်ရေးကို
ထို “၁၉၉၄ခုနှစ် နွားခိုးနှိမ်နင်း
ပပျောက်ရေးနှစ် စီမံချက်”က

လက်တွေ့သာခက ပြနိုင်ခဲ့သည်
ဟု ခံယူမိပါသည်။

ထို့ကြောင့် ယခုအခါ
မကွေးတိုင်းဒေသကြီး အတွင်းရှိ
ကျေးရွာများမှ တောင်သူဦးကြီး
များမှာ စိတ်ချလက်ချ အိပ်စက်

နေနိုင်ကြပြီ ဖြစ်ပါသည်။ အုတ်
တစ်ချပ် သဲတစ်ပွင့်ပမာ မိမိ
ကိုယ်တိုင် ပါဝင်လှုပ်ရှားဆောင်
ရွက်ခဲ့သည့် ထိုနားခိုးမှု နှိမ်နင်း
ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့မှုအပေါ် တာဝန်
မှ အငြိမ်းစား ယူခဲ့ရသော်လည်း

ထိုအောင်မြင်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့
မှုအတွက် စာရေးသူ ယနေ့တိုင်
ဂုဏ်ယူဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်လျက်
ရှိနေပါတော့သည်။

မောင်မောင်အောင်မင်း
(ဒသနိက)

တရားမဝင် လက်နက်ခဲယမ်းများ လက်ဝယ်ထားရှိခြင်း မပြုလုပ်ကြဘဲ ဆက်ဆံရောင်းချနေကြရန်

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကျင့်သုံးလျက်ရှိသော လက်နက်ကိုင်ဆောင်ရေးမူအရ လေသေနတ်
အပါအဝင် သေနတ်လက်နက်အားလုံးကို လိုင်စင်ဖြင့်သာ ကိုင်ဆောင်ခွင့်ပြုသဖြင့် လိုင်စင်
ဖြင့် ကိုင်ဆောင်ခွင့်ရရှိရန် ဥပဒေလုပ်ထုံးလုပ်နည်းများနှင့်အညီ ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဌာန
(လက်နက်ကိုင်ဆောင်ခွင့် လိုင်စင်/ပါမစ်စိစစ်ရေးအဖွဲ့) သို့ တင်ပြလျှောက်ထားမှုအပေါ်
စိစစ်ခွင့်ပြုချက်ရမူသာ ကိုင်ဆောင်ခွင့်ရှိသည်။ လိုင်စင်မဲ့ကိုင်ဆောင်လျက်ရှိသော လက်နက်
ခဲယမ်းနှင့် ဆက်စပ်ပစ္စည်းများအား မြန်မာနိုင်ငံ ရဲတပ်ဖွဲ့မှ အစဉ်တစိုက် စုံစမ်းဖော်ထုတ်
အရေးယူလျက်ရှိရာ ၂၀၁၅ ခုနှစ် ဇွန်လတွင် မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီးနှင့် ရန်ကုန်တိုင်း
ဒေသကြီးတို့အတွင်းမှ လက်နက်ခဲယမ်းနှင့် ဆက်စပ်ပစ္စည်းများအား ဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီးရမိ
ခဲ့၍ ဥပဒေနှင့်အညီ အရေးယူဆောင်ရွက်လျက်ရှိပြီး ဆက်စပ်တရားခံများကိုလည်း
ဆက်လက်ဖော်ထုတ်အရေးယူလျက်ရှိသည်။ တရားမဝင် လိုင်စင်မဲ့ လက်နက်ကိုင်ဆောင်မှု
များနှင့် ပတ်သက်၍ ၁၈၇၈ ခုနှစ် လက်နက်များအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ အရ အလုပ်ကြမ်း
နှင့် ထောင်ဒဏ်သုံးနှစ်ထက်မနည်း၊ ခုနစ်နှစ်ထက်မပိုသော ထောင်ဒဏ်များ ချမှတ်နိုင်
ကြောင်း ပြဌာန်းထားသည်။ သို့ဖြစ်ပါ၍ တရားမဝင် လက်ဝယ်ထားရှိသော လက်နက်/
ခဲယမ်းများအား နီးစပ်ရာ တပ်၊ ရဲစခန်းများ၊ ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံးများသို့ အမြန်ဆုံးလာရောက်
အပ်နှံကြရန်နှင့် လာရောက်အပ်နှံခြင်းမပြုဘဲ လက်ဝယ်ထားရှိ၍ စုံစမ်းဖော်ထုတ်ရရှိပါက
တရားဥပဒေအရ အရေးယူသွားမည်ဖြစ်ကြောင်း အသိပေးကြေညာအပ်ပါသည်။

(ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဌာန)

GG

မြန်မာ့

ART

chitoo

pho chit 2015

မြန်မာ့အသံသံသရာ

တစ်ခဏလောက်မျိုးသက်

ခင်မေချို...

လူနှင့် နာမည်နှင့်လည်း
လိုက်ဖက်ပါသည်။ အသက်
အရွယ်အားဖြင့်လည်း ၂၅နှစ်၊
အရွယ်ကောင်းမိန်းမတို့၏ ပြည့်
ဖြုံ သော အင်္ဂါရပ်နှင့်လည်း
ညီသည်။ ခါးသေးရင်ချို စံချိန်မီ၊
အပျိုတော့မဟုတ် တစ်ခုလပ်မ၊
တရားဝင်ကွာရှင်း ပြတ်စဲခဲ့သည့်
ကားမဟုတ်။ သဘောထားချင်း
မတိုက်ဆိုင်၍ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်
လျှောက်ခဲ့သူများသာ။

ထိန်လင်း...၊ ခင်မေချိုနှင့်
အသက်တူ၊ ရုပ်ရည်လည်း မဆိုး၊
မိဘက အသင့်အတင့်ရှိသူဖြစ်၍
သပ်ရပ်စွာ ဝတ်စားတတ်သည်၊
လူ အထင်ကြီး နေတတ်အောင်
နေသည်။ အလုပ်ကားမရှိ၊ မိဘ
ထံ လက်ဖြန့် တောင်းသူ လက်
ဖဝါးလို လူစား။ ဟန်ပြကောင်း
သော ထိန်လင်းနှင့် ချောမော
တောင့်တင်း လှပသော ခင်မေချို
တို့ ချစ်ကြိုက်ခဲ့ရာမှ လက်လပ်
သည်အထိ။ ခင်မေချိုအနေနှင့်

ထိန် လင်းအိမ် လိုက်နေသော်လည်း စာဝင်မကျ၊ မိသားစုများ လွန်းသည်။ လိုက်နေကတည်းက အိမ်၏ ကိစ္စအဝဝကို တာဝန်ယူ ရသလိုမျိုး ဖြစ်ခဲ့ရာ ဒဏ်မခံနိုင်ချေ။ ထိန်လင်းကလည်း အလုပ်မရှိ၊ မလုပ်၊ မိဘအရိပ်ခိုစားသလို ဖြစ်နေသည်။ အမှန်မှာ ခင်မေချို၏ မိသားစုမှာ ထိန်လင်းမိသားစုထက် စီးပွားရေး နိမ့်ကျပါ၏။ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစား လုပ်ကိုင်ခဲ့ပါသည်။ အချက်၊ အပြုတ်၊ အဝတ်လျော် အားလုံး၏ကိစ္စအဝဝ ခိုင်ခံ့။ ကြာတော့ ဒဏ်မခံနိုင် စကားများသည်၊ လမ်းခွဲသည်။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ထွင်၊ ကိုယ်ပြင် ကိုယ်လျှောက်ကြ။ နေမြဲအတိုင်း ကိုယ့်မိဘ အိမ်ကိုပင် ပြန်နေကြသည်။ ထိန်လင်းကမူ ဗီစစရိုက်အတိုင်း နေမြဲတိုင်၊ ခင်မေချိုကမူ အိမ်ရှေ့တွင် ကွမ်းယာဆိုင်ဖွင့်သည်။

ကွမ်းစားသော ခေတ်ဖြစ်၍ ကွမ်းယာ ရောင်းကောင်းသလို မိန်းမချော ရောင်း၍ကွမ်းယာ ရောင်းရခြင်းလည်း ဖြစ်မည်ထင်သည် ၊ ရောင်းရပါသည်။ မိဘ၏အိမ်စရိတ်ကို တစ်ဖက်

တစ်လမ်းမှ ပံ့ပိုးနိုင်ခဲ့၏။ ပါဆယ်ထုတ် ငါးဦးခန့်ရှိသည်။ ယင်းငါးဦးတွင် ဦးမြတ်သူလည်း ပါသည်။ သူသည် မြို့စွန်တွင် ဆီစက် တည်ထောင်ထား၏။ ဇနီးဖြစ်သူ ခင်ခင်စီသည် ပဒေသာဈေးကြီးအတွင်း အထည်ဆိုင်ရှိ၍ နှစ်ဦးစလုံး လူသိများသော မြို့မျက်နှာပိုး။ ဆီစက်သို့ ဦးမြတ်သူ သွားလျှင် ခင်မေချို၏ ဆိုင်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားရရာ ဆိုင်အဝင်အထွက်ရှိ သွားသည်။ ရင်းနှီးမှုလည်း ရသွားသည်။

“ရောင်းကောင်းရဲ့လား”

“မကြီးပွားလောက်ပါဘူး။ အိမ်စရိတ် ကာရံပဲ”

“မချို့က ကြီးပွားချင်တာလား”

“မကြီးပွားချင်တဲ့သူ ဘယ်သူရှိလဲ ရှင် ဦးမြတ်သူတောင် ကြီးပွားချင်လို့ ဆီစက်ထောင် စီးပွားရေး လုပ်နေတာ မဟုတ်လား” ဟူသော အပြောများနှင့် ဆီစက်သို့ အသွားအပြန်ဝင်၍ ကွမ်းယာယူ၍ ပိုမိုရင်းနှီးမှုကို ဦးမြတ်သူရှာ၏။ ခင်မေချိုလည်း မိန်းမပါး၊ သည်ယုန်မြင်၍ သည်ခြံထွင်သည်ကို သိပြီးသား။

စီးပွားရေးအရဟု သဘောထားလိုက်၏။

တစ်နေ့...

“ဦးကို အကူအညီတစ်ခုပေးစမ်းပါ။ အိမ်မှာ မီးဖိုချောင်ကိစ္စ နှစ်ယောက်ရှိတာ။ တစ်ယောက်က ထွက်သွားလို့ ဒေါ်တင်စိန်ဆိုတဲ့ သူပဲကျန်တယ်။ ဦးလိုချင်တာက ၂၄-၂၅ နှစ်လောက်။

“ကျွန်မ လုပ်မယ်လေ။ အချက်အပြုတ် ကျွမ်းပါတယ် လစာသာ အရေးကြီးတာ”

တကယ်လား မချို့လုပ်ရင် နှစ်သောင်းပေးမယ်။ တစ်သောင်းခွဲကတော့ အိမ်က ခင်ခင်စီဆီကထုတ်။ ကျန်ငါးထောင်က ဦးပေးမှာ။ ထုံးစံက တစ်သောင်းခွဲ။ ငါးထောင်က ဦးစေတနာပါ”

သို့နှင့် ဦးမြတ်သူ ဒေါ်ခင်ခင်စီတို့၏ တိုက်သို့ ခင်မေချိုရောက်သွား၏။ သွက်လက်ချက်ချာသော ခင်မေချို၊ ခင်ခင်စီ၏ အထာကိုသိသော ခင်မေချိုသည် တစ်လမကြာမီပင်ဒေါ်ခင်ခင်စီ၏ လက်စွဲဖြစ်သွားသည်။ မနက်စောစော ဦးမြတ်သူ ဆီ

စက်သွား။ ဒေါ်ခင်ခင်စီ ဈေးထွက်ချိန် ချက်ရေးပြတ်ရေးကို ဒေါ်တင်စိန်နှင့် ကူညီချက်ပြတ်၍ ဈေးသို့ ထမင်းချိုင့်လိုက်ပို့ရ၏။ ညနေဈေးသိမ်းမှ ဒေါ်ခင်ခင်စီနှင့် ပြန်ရသည်။ ဦးမြတ်သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ချိန် နည်းသည်။

ထိုရက်အတွင်း ရန်ကုန်တွင် ကွန်ပျူတာသင်တန်း တက်နေသည်ဆိုသော ဦးမြတ်သူတို့သား မြတ်ကိုကို ပြန်ရောက်လာသည်။ ခင်မေချိုနှင့် မတိမ်းမယိမ်း။ ငယ်လျှင် ခင်မေချိုထက်တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်၊ ခင်မေချို အလုပ်ပိုသွားသည်။ မနက်ခင်း ဒေါ်တင်စိန် ထမင်းစောင့်ကျွေးသော်လည်း ညဘက်တွင် ခင်မေချိုတာဝန် (၇)နာရီ ၈ နာရီ မိုးချုပ်သည်။ ကိုရီးယားဇာတ်လမ်း တွဲကောင်းကောင်းမကြည့်ရ။ မြတ်ကိုကို ပြန်လာလျှင် ထမင်းခူးကျွေးရသည်။ ပြန်ရောက်ခါစတွင် အနေတည် သလောက် နောက်ပိုင်းတွင် ခင်မေချိုကို ထိကပါး ရိုကပါး လုပ်လာသည်။ သွေးတိုးစမ်းနေသည်ကို သိ၏။ တကယ်

ဖြစ်လာလျှင် မယူနိုင်၊ ရှောင်တိမ်းမည်ကိုသိ၏။ အတွေ့အကြုံ ရှိသော ခင်မေချိုသည် မတုန်လှုပ်။ တစ်နေ့တွင်မူ တစ်ဆင့် တက်လာသည်။ ည ၈နာရီခန့် မြတ်ကိုကို ပြန်လာသည်။ ခင်မေချို တံခါးဖွင့်ပေး၏။ အားလုံး အပေါ်ထပ် စဉ့်ခန်းတွင်ကိုရီးယားကား ကြည့်နေကြသည်။ တံခါးဖွင့်ပေးပြီး ပြန်ဝိတ်ပြီး နောက်အလှည့် မြတ်ကိုကို၏ ပွေ့ဖက် ဖျစ်ညစ် နမ်းရှုံ့ခြင်းကို ခံလိုက်ရ၏။

“ဟို....” ခင်မေချို ရုန်းထွက်လိုက်၏ ဘာမှမပြော။ ထမင်းစားပွဲပေါ်မှ အုပ်စောင်းကို ဖွင့်ပေးလိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့သည်။ ဒေါ်ခင်ခင်စီသည် ခင်မေချိုကို လှမ်းကြည့်

၏။

“သားကို ထမင်းခူးကျွေးလိုက်လေ”

“ပြင်ဆင်ပြီးပါပြီ အန်တီ၊ အစ်ကိုလေးက ငါအေးအေးဆေးဆေး စားမှာ။ ပြီးမှ လာသိမ်းလှည့်ဆိုလို့ပါ”

ဒေါ်ခင်ခင်စီ ဆက်မပြော။ ဖန်သားပြင်ဘက်သို့ မျက်နှာပြန်လှည့်သွားသည်။ နောက်နေ့ နောက်နေ့များတွင် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တက်လာသော မြတ်ကိုကိုကို တောင်းပန်ရတော့သည်။

“မဖြစ်နိုင်တာ မကြိုးစားပါနဲ့ အစ်ကိုလေးရယ်။ ကျွန်မကို အစ်ကိုလေး မယူနိုင်ပါဘူး၊ အဆင့်ချင်း မတူပါဘူး။ အပရိုကလိုက် လျောတာနဲ့ပဲ ကျေနပ်ပါ။

အစ်ကိုလေး အဖေအမေ သိရင်
မိုးမီးလောင်မှာ။”

မြတ်ကိုကိုပင် ဆင်ခြင်၍
လား။ ခင်မေချိုအရှောင် အတိမ်း
ကောင်း၍လား ဆယ့်ငါးရက်ခန့်
ကြာသွားသည်။ နှစ်ကြိမ်သာ ဆုံ
ကြ၏။ ဆုံတော့လည်း မြတ်ကိုကို
အကဲမသေး။ ဆယ့်ငါးရက်ခန့်
ကြာပြီးနောက်တွင် မြတ်ကိုကို
သည် ခင်မေချို၏ တုံ့ပြန်လာ
သော အထိအတွေ့များကြောင့်
မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင်ဖြစ်လာသည်။

ဒီညတော့ တွေ့ခွင့်ပေးပါ။
အစ်ကိုလေး မနေနိုင်တော့ဘူး
နော်...နော်” ဟု ပြောလာသဖြင့်
ခင်မေချို ခေါင်းညိတ်လိုက်ရ၏။
ချိန်းတဲ့ည-ချိန်းတဲ့ အချိန်။

ဒေါ်တင်စိန်သည် အောက်
ထပ်အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် အိပ်၍
ခင်မေချိုက မီးဖိုချောင်နှင့် ကပ်
လျက် အခန်းတွင်အိပ်သည်။
အခန်းတံခါးကား မရှိ။ ဦးမြတ်
သူ မိသားစုက အိမ်ပေါ်မှာ အိပ်
သည်။ အိမ်ပေါ်ထပ်တွင် အိမ်
သာ၊ ရေချိုးခန်း အပြည့်အစုံရှိ
သည်။

ညသန်းခေါင်ကျော် နံနက်
၁ နာရီခွဲခန့်။

မြတ်ကိုကို ရောက်လာ၏။
၂နာရီကျော်ကျော် အိမ်ပေါ် ပြန်
တက်သွားသည်။ မကြာလိုက်
ဒေါ်တင်စိန်ကို ခင်မေချို သွား
နှိုးသည်။ အင်္ကျီများ စုတ်ပြုနေ
သည်။ ဘော်လီကြိုးလည်း ပြတ်
နေ၏။ ထမီလည်း တွန့်ကြေ
နေသည်။

“သမီးကို အစ်ကိုလေးရယ်၊
အဟင့်... အဟင့်...”

ခင်မေချို သရုပ်ကောင် လှ

သည်။ မြတ်ကိုကိုမှ သူမအား
မတရား ပြုကျင့်စေကာ
ကြောင်း၊ တောင်းပန်မရ၊ ရုန်း
မရခဲ့ကြောင်း၊ မကျေနပ်ကြောင်း
မနက်စောစော အိမ်ပြန်မည်။
ရဲစခန်းတိုင်မည်၊ ဒါမှဒီနီးမူပဲဟု
ပြောသွားသည်။ သက်သေခံ
အဖြစ် အင်္ကျီထမီ၊ ဘော်လီတို့
ကို ဒေါ်တင်စိန်ရှေ့မှာပင် သေ
သပ်စွာ ထုတ်လိုက်၏။ ပြော
သည့်အတိုင်း မနက်စောစော

ခင်မေချို ပြန်သွားသည်။

ဦးစွာနှီးလာသူမှာ ဒေါ်ခင်ခင်
စိဖြစ်၏။ အကျိုးအကြောင်းကို
ပြောပြလိုက်သည်။ ဒေါ်တင်စိန်
၏ စကားကြောင့် ဒေါ်ခင်ခင်စိ
ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားသည်။
ချက်ချင်း အိမ်ပေါ်တက်၍ ဦး
မြတ်သူကို နှိုးသည်။ အကျိုး
အကြောင်း ပြောပြသည်။

“ဘာ...ဦးမြတ်သူ၏ နား
သို့ မိုးကြိုးပစ်ခံရသလို မျိုးက
မန်းကတန်း ထလိုက်၏။”

“ဟုတ်ပမလား... မြတ်
ကိုကို မနှိုးသေးဘူးလား။ ဒီ
ကောင်ကို မေးကြည့်မှ”

မြတ်ကိုကို အခန်းသို့ သွား
နှိုး၏။ တော်တော်နှင့် မနိုး။
ဆယ်ခွန်းလောက် နှိုးရသည်။
အကျိုးအကြောင်း မေး၏။ ပထမ
တော့ ငြင်းသေးသည်။

“မဟုတ်ဘဲနဲ့ ဒါမျိုး ကိစ္စ
မပေါ်ဘူး။ ဒီအမှုဟာ သေးသေး
ကွေးကွေးအမှု မဟုတ်ဘူးနော်၊
ထောင်ဒဏ် တစ်သက်တစ်ကျွန်း
ချနိုင်တယ်။ မှန်တာပြေ၊ အချိန်
မလွန်ခင် တားရမယ်။ မိသားစုရဲ့
သိက္ခာအပွန်းအပဲ့ မခံနိုင်ဘူးကွ”
နောက်ဆုံးတွင် မြတ်ကိုကို

ဝန်ခံလိုက်သည်။

“သူချိန်းလို့ သားသွားမိ
တာပါ”

“သူချိန်းလို့ပဲ သွားသွား၊
မင်းပဲ ကျူးလွန်ကျူးလွန် အဖြစ်
က ပြင်မရအမှား တစ်ခုပဲ၊ ရဲ့
စခန်းမတိုင်မီတားမှ၊ မြို့ပေါ်မှာ
အရှက်ကွဲမခံနိုင်ဘူး။ ဂုဏ်နဲ့
သိက္ခာနဲ့...”

ဦးမြတ်သူသည် ခင်မေချို၏
အိမ်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့၏။ လက်
ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ထိုင်ရင်းအပြန်
အလှန်စဉ်းစားသည်။ သား၏
စကားကိုယုံသည်။ ခင်မေချို ခွင်
ဆင်တာမျိုးလား။ ပထမမူလ
ခင်မေချိုကို စတင် ခွင်ဆင်သူမှာ
သူဖြစ်၏။ ချောချောလှလှ ခင်
မေချိုကို ဒေါ်ခင်ခင်စီ မျက်ခြေ
ပြတ်မခံ။ အမြဲ သတိထား၏။
စိတ်မချသည်မှာ ဦးမြတ်သူ
စတင် ခေါ်လာ၍ စိတ်မချခြင်း
ဖြစ်သည်။ နောက်တော့ အခြေ
အနေမပျက် နေကြသောကြောင့်
သတိမထားမိတော့။ သည်တော့
မထင်မှတ်စရာ...။

ခင်မေချိုတို့ဘက်မှ တွက်
ထားသလိုပင် ဦးမြတ်သူ လာ
လိမ့်မည်ကိုသိ၍ စောင့်၏။

သူမအား
မတရား ပြုကျင့်
၏ကားကြောင်း၊
တောင်းပန်မရ၊
ရုန်းမရခဲ့ကြောင်း၊
မကျေနပ်ကြောင်း၊
မနက်စောစော
အိမ်ပြန်မည်။
ရဲစခန်းတိုင်မည်၊
ဒါမုဒိမ်းမှုပဲဟု
ပြောသွားသည်။

စကား အခြေအတင် ပြောရ
သည်။ စကားပြောမှပင် တစ်မှု
မှ နှစ်မှုဖြစ်လာသည်။

“ကျွန်တော်က ခင်မေချိုရဲ့
ယောက်ျားပါ။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး
စကားအခန့်မသင့်လို့ ကွဲနေပေ
မယ့် တရားဝင်ကွာရှင်းထားတာ
မဟုတ်ဘူး။ ခု ပြန်ပေါင်းသွား
ပြီ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က
လည်း ဦးမြတ်သူရဲ့သားကို
မယားခိုးမှုနဲ့ တရားစွဲမယ်။ ကျွန်
တော့်နာမည် ထိန်လင်း”

ဦးမြတ်သူ ရင်မောသွားပါ
သည်။ ဆုပ်ဆူး စားရူးဘဝ။
မည်သို့ပင် ယှဉ်ယှဉ် ရုံးမည်ကို
တွက်မိပါသည်။ ခင်မေချိုဘက်
မှ ခွင်ဆင်၍ လုပ်ကြံခဲ့ရိုးမှန်လျှင်
ခွင်မိသွားပေတော့မည်။ ဦးမြတ်
သူ အနေနှင့်လည်း တရားရုံး
တက်အမှုရင်ဆိုင်ရန် လုံးဝမဖြစ်
နိုင်။ အမှုက အရှက်နှင့် သိက္ခာ
ကို ထိပါးစေခဲ့သော အမှု။ မြို့
ကျက်သရေဆောင် ဘုရားကြီး၏
ဂေါပကအဖွဲ့ဝင်၊ သာရေးနာရေး
ကိစ္စအဝဝတွင် မပါမဖြစ်ပါနေရ
သော မြို့မိ မြို့ဖ၊ ဆီစက်ပိုင်ရှင်၊
အထည်တိုက်ပိုင်ရှင်...၊ ဂုဏ်နှင့်
သိက္ခာနှင့် အပွန်းပဲ့မခံနိုင်။

“နေ့လည် ရပ်ကွက် ရုံးမှာ စကားအဆုံးသတ် ပြောကြမယ်၊ ခင်မေချိုတို့ဘက်ကလည်း တိုင်ပင်ညှိနှိုင်း၊ အားလုံးကို အဆင်ပြေ ရစေမယ်၊ ကျွန်တော့် မိသားစုကို သနားပါ...”

နေ့လယ်ချိန်းဆိုသည့်အတိုင်း ရယက ဥက္ကဋ္ဌနှင့်အဖွဲ့ဝင် (၁) ဦး၊ ရပ်ကွက် ရဲကင်းမှူးနှင့် နှစ်ဖက်ညှိကြ၏။ နှစ်ဖွဲ့အတွက် ၄၀ နှင့် ပြီးပြတ်သွားသည်။ ပွန်းပဲ့လုနီး သိက္ခာမှီးတိမ်ကား လေနှင့် ရာ ရွေ့သွားရသလို ငွေနှင့်ရာ ရွေ့လျော့ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီ။

ဤဇာတ်လမ်းကို ပီပြင်နိုင်ရန် စီမံညွှန်ပြသူမှာ ထိန်လင်းဖြစ်သည်။ ခင်မေချိုသည် ထိန်လင်းနှင့်ကွဲနေစဉ် ဦးမြတ်သူ၏ အိမ်တွင် အလုပ်လုပ်နေသည်မှာ ရိုးရိုးသားသား။ နေ့စဉ် ဒေါ်ခင်ခင်စီ၏ဆိုင်သို့ ထမင်းပို့သွားရာမှ ထိန်လင်းနှင့် ပြန်ဆက်သွားမိသည်။ ထိန်လင်းသည် လူပေါ်ကျော့၊ အလုပ်ကို မယ်မယ်ရရ မလုပ်၊ ကြီးပွားရာ ကြီးပွားကြောင်းသာ မစဉ်းစား တတ်သော်လည်း ကလိန်ကကျစ် ဉာဏ်ကား ထွက်၏။

“ယောက်ျားတစ်ယောက် ကိုယ့်ဘက်ပါလာအောင် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းတာ ဘာဆန်းလို့လဲ၊ လွယ်လွယ်လေး နောက်ဆက်တွဲ ကိစ္စကတော့ဖြစ်ပါ့မလား၊ ဘဝပေးရမှာနော်”

“အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားပြီးပါပြီချီရာ။ ကိုယ်လည်း ဒါမျိုးဘယ်ဖြစ်စေချင်မှာလဲ။ ဒီလိုမလုပ်ရင် မဖြစ်တော့ဘူး။ ကိုယ်ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါတယ်။ ကတိပေးတယ်၊ ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် တို့နှစ်ယောက် ဘဝထွက်လမ်း မမြင်ဘူး”

အကွက်ချ ခွင်ဆင်ခဲ့၏။ ဆင်သည့်အတိုင်းလည်း မိမိပါသည်။ ဦးမြတ်သူမိသားစုဘက်မှ အရှက်နှင့်သိက္ခာကို သိန်း ၄၀ အရင်းအနှီး ပြု၍ ဝယ်ယူနိုင်ခဲ့သလိုပင် ထိန်လင်း ခင်မေချိုတို့ဘက်မှလည်း ဘဝတစ်ခုကို ထူထောင်နိုင်ရန် အတွက် ခန္ဓာကိုယ်ရင်းနှီးခဲ့ရသည်တည်း။

ကြောင်နှင့်ကြွက်.... ကြွက်သည် ကြောင်၏ အစာ ဖြစ်၏။ ကြောင်ခုတ်ခံရသော ကြွက်သာရှိသည်။ ဦးမြတ်သူ

သည် မြို့ပေါ်တွင် ကြောင်လို အတန်းစား။ ခင်မေချိုကား နိမ့်ကျသူ ကြွက်လို အတန်းစား။ သို့သော် ဦးမြတ်သူသည် ကြွက်ခုတ်ခံရသောကြောင် ဖြစ်သွားလေပြီတည်း။ ထိုသို့ သော အကြောင်းရင်းမှန်ကို ဦးမြတ်သူ သိလျှင်သိလျှင်လည်း ဘာတတ်နိုင်မည်နည်း။

ဟာသာတ
မောင်မျိုးသက်

လန်ကြက် မုဒိမ်းမှုနှင့် ရှေ့နေ

နတ်ဂါလင်းချစ်လွင်

မုဒိမ်းမှုနှင့်ပတ်သက်ပြီး အစိုးရရှေ့နေအို (ဥပဒေအရာရှိ(ငြိမ်း)) က ရှေ့နေဖို့တို့အတွက် လက်ဆင့်ကမ်းအမွေ ကြံ့တန်းပါးပါရစေ။ မုဒိမ်းအကျင့်ခံရသူ (အထူးသဖြင့် ငယ်ရွယ်သူ (သို့) အရှက်အကြောက်ကြီးသူ) တို့သည် ဖြစ်ရပ်ကို ထွက်ဆိုရမည်ကို မဝံ့မရဲဖြစ်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် မုဒိမ်းမှုစစ်လျှင် တရားခွင်ကို ၂ ဘက်ရှေ့နေ၊ ကာယကံရှင် (မုဒိမ်းကျင့်ခံရသူ) နှင့် တရားသူကြီး၊ စာရေးနှင့် တရားခံတို့မှတစ်ပါး အခြားသူမရှိစေရဘဲ တရားခွင်တံခါးပိတ်စစ်ရသည်။ ဤသို့စစ်သည့်တိုင် မချောက် “သူလုပ်တယ်၊ လုပ်တယ်” သာပြောနေသည်။ ဘာကိုလုပ်တာလဲ။ ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ မေးမရ၊ တရားလိုရှေ့နေက ဖျောင့်ဖျံ၊ တရားသူကြီးကလည်း ကြားဝင်တိုက်တွန်း ပြောဆိုမှ ပါးစပ်မှ မပြောဒီကို သူဟာကြီးနဲ့ အတင်းထိုးတယ်။ လုပ်တယ်ဟု ထွက်ဆိုသည်။ ဤတွင် ဥပဒေအရာရှိ (သို့) တရားလိုရှေ့နေ (ဥပဒေအရာရှိ ကြီးကြပ်မှုအောက်မှ ကျင့်ပုဒ်မ (၄၉၃) အရလိုက်ပါသူ)က တရားသူကြီးတို့ ကျင့်ပုဒ်မ (၃၆၃) အရကို ‘သက်သေ၏ အမူအယာကို မှတ်တမ်းတင်ပေးပါရန် လျှောက်ရသည်။ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ ဖြစ်ရန်ကိုး ။ ဒါကိုပင် တဆင့်ပြန်ကြားသိသူတို့က “ဆွဲချ” - “ဆွဲချ” “အပြစ်မရ ရအောင် ဆွဲချနေပြီ” ဟု ပြောကြသည်။ တကယ်တော့ အပြစ်ရှိသူဥပဒေနှင့်အညီ အပြစ်ရအေး

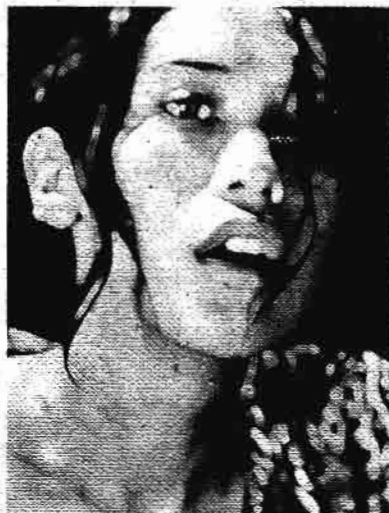
လုပ်ဆောင်ခြင်းပါ။ တရားစီရင်ရာ၌ အမှန်တရားစီရင်ကြောင်း အများမြင်အောင် အမှုရှုပ်လုံးဖော်သည့် အပိုင်း၌ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက် အင်္ဂါရပ်ပုံပေါ်လာရန် ထိုဆွဲချဟု သတ်မှတ်ခံရသူက စစ်ဆေးနေခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ရုပ်ရှင်၊ ဇာတ်သဘင်မှ အနုပညာသမားတို့နှင့် နှိုင်းယှဉ်ရသော် သဏ္ဌာန်လုပ် သရုပ်တူ အောင် လူမုန်းချင်မုန်းပါစေ။ တာဝန်ကျေဖို့လိုသည်ဟု ခံယူသည်။ ထို့ထက် အပြစ်ရှိသူ (၁၀၀) အပြစ်မှ လွတ်သွားပါစေ။ အပြစ်မရှိသူတစ်ယောက် ပြစ်ဒဏ်မကျခံရပါစေနဲ့ဟူသော ဆိုရိုးစကားရှိ သည်။ အစွမ်းကုန် အမှန်တရားရအောင် စစ်ဆေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ မလိုမုန်းထား မဖြစ်သည်ကို အပြစ်ပြောအောင် ထွက်ဆိုခိုင်းနေခြင်း မဟုတ်ပါ။

အလျင်းသင့်၍ ဆွဲချက်စွဲကို ရှင်းပြနေရသော်လည်း ယနေ့တိုင် မလိုသူတို့က ယခင်ကိုလိုနီခေတ် ထဲက အခေါ်အဝေါ် “ဆွဲချ” ကိုပင် ဖြန့်ရေယှက်ရေ ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲနေကြတုန်းပင်။ (အမှုစစ်ဆေးရာတွင် မရိုးသားကြဘဲ လိုသလိုစစ်နေသူများ ရှိနေတာကိုး)။

ယခုအခါ တရားစီရင်ရေးမဏ္ဍိုင်သည် အားနည်းနေသည်။ တာဝန်ရှိသူများမှာ တရားသူကြီး၊ ဥပဒေအရာရှိ၊ ရှေ့နေ၊ ရဲတို့ဖြစ်သည်။ အမှုသည် (တရားလို၊ တရားခံ) တို့သည် ဥပဒေမဟုတ်မရှိ မတတ်သာလို့ရောက်လာ၍ ကြုံတွေ့ကြ၊ မျက်စိသူငယ်၊ ယောင်လည်လည်။

ထို့ထက် တရားရုံးဝန်းကျင်ရှိ အမှုပွဲစားများ၊ ရှေ့နေရှေ့ရပ် ဒလန်များက ပိုဆိုးသည်။ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်း ချက် အဆိုးအပြစ်၊ ခံစားနိုင်သည့် အခွင့်အရေးကို ကိုယ်တိုင်လည်း ထဲထဲဝင်ဝင် မသိ၊ ဟောက်စား၊ ခြောက်စားဖို့သာ သူတို့အာရုံရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျင်လည်ခဲ့ရာ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း ဝန်းကျင် ဖြစ်သည့် တရားစီရင်ရေး ဖြူစင်ရေးအတွက် အတွေ့အကြုံ တွေကို မျှဝေဒါနပြုခြင်းဖြစ်သည်။

လူသတ်မှု၊ အလွဲသုံးစားမှု၊ မူးယစ်မှု၊ လူကုန်ကူးမှုတွေကြားထဲ က အထူးသဖြင့် လူတို့စိတ်ဝင်စားတဲ့ မုဒိမ်းမှု-

ဘုရားစူးစေ၊ တကယ်ပါဗျာ။ သစ္စာရေသောက် ဆိုသောကံ၊ ကျိန်ဆိုကျိန်ပုံပါတယ်။ မလိမ်ပါဘူး။ ဟိုတစ်ခါက (၃) ကြောင်းစပ်၊ ပိုင်ကဒ်ကဗျာလေးဖြစ်တဲ့၊ “မလိမ်မညာ မကျိန်ပါဘူး၊ ချိန်ခါရှိတိုင်း သတိရတယ်” ဆိုတာလို ရှေ့နေကြီးမောင်ချစ် မုဒိမ်းမှုလိုက်တိုင်း ဒီစီရင်ထုံးလေးကို အမှတ်ရနေလို့ပါ။ အဲ · စာပေစိစစ်ရေး မရှိတော့ဘူး။ စာပေ လွတ်လပ်ခွင့် ရပြီဆိုပြီး တဏှာအကြံအဖန်၊ အပြာဆန်ဆန်တွေ ရေးပြီး စာဖတ်ပရိသတ်ကို “ရိုက်စား” လုပ်မယ့် လှည့်လည် မယ့် ဇာတ်လမ်းမဟုတ်ပါဘူး။ နှောင်းလူငယ် ရှေ့လူငယ်ကစ

တို့တွင် မုဒိမ်းမှု (ဖြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၇၆) အမှုကို တရားခံဘက်က လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်ရင်း နှမချင်းမစာနာ၊ သားသမီးချင်းကိုယ်ချင်းစာစိတ် မရှိ၊ ပက်ပက်စက်စက် မေးမှမေးရက် ပလေလို့ ကြားရသူနဲ့ ကာယကံရှင် မုဒိမ်းကျင့်ခံရသူ မိန်းကလေးတို့ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက် အမျက်မပွားရ အောင် ရှေ့နေတစ်ယောက် အမှုမှန်ပေါ်ပေါက်ရေးအတွက် သူ့အလုပ်သဘောတာဝန်နှင့် ဝတ္တရားအရ နှုတ် လွန်စကားကျွံခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း လက်ခံနိုင်ကြစေဖို့ပါ။

“မုဒိမ်းမှု” ဆိုတာကလည်း အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ရဲစခန်းရောက် တရားရုံးရောက်ဖြစ်ကြရာ မှာ (၁) နှစ်ဦးသဘောတူ ကာမစပ်ယှက်လူမိ (လူသိ) သွားခြင်း၊ (ကာမပိုင်လင်ရှိလျက် ကြာကူလိသမား နှင့် ဖောက်ပြန်ရာမှ လူမိ (လူသိ) သွား၍ မိမိအလိုမတူဘဲ အစောကားခံရခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အများတံတွေး ခွက် ပက်လက်မျောရန် အခြေအနေကြောင့် ရုန်းထွက်ခြင်း)၊ (၂) အပျော်မယား (တိတ်တိတ်ပန်းမယား) က အိမ်ထောင်ရှိသူနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေရာမှ ငွေကြေး (သို့) သူမ တောင်းဆိုသည့် အခွင့်အရေးမရ သည့်အခါ ထိုယောက်ျား အရှက်တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်စေရန် အကွက်ဆင် ဖန်တီးတိုင်ကြားခြင်း၊ (၃) မိန်းမက အလိုမတူခွင့်မပြုဘဲ သေစေရာကျင့်စေမည်ဟု ခြိမ်းခြောက်ခြင်း၊ လှည့်စား၊ သွေးဆောင်၊ အယုံသွင်း၊ ဆေးကျွေးစသည်တို့ပြုလုပ်၍ ကာမ ရယူခြင်းတို့ကြောင့် “မုဒိမ်းမှု” ဟူ၍ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ မိဘ (သို့) အုပ်ထိန်းသူက သဘောမတူ ခွင့်မပြုသူနှင့်လိုက်ပြေး၍ အနီ အမျိုးသမီးကို ပြန်လည် သိမ်းယူနိုင်သည့်အခါ မထူးတော့ပါဘူး။ အပျိုဖြစ်လာမှာမှ မဟုတ်တာဟု သဘောထားမကြီးနိုင်ကြဘဲ “နင်လိုကောင်မျိုးနဲ့ မပေးစားဘူး။ ခွေးအမြီးဖြတ်ပြီး ပေးစားလိုက်မယ်” ဟု ကြိမ်းမောင်းပြောဆို၍ သမီးဖြစ်သူကိုလည်း ချောတစ်ခါ ခြောက်တစ်လှည့်ဖြင့် စည်းရုံးသွေးဆောင်ခေါ်ယူပြီး ပြစ်မှုပုဒ်မ ၃၆၃ (သို့) မုဒိမ်းမှုဖြစ်အောင် ဥပဒေအကျိုးမဝင် ဝင်အောင် ဥပဒေတီးခေါက်မှုရှိသူတို့ထံ အကြံဉာဏ်ရယူ၍ ရဲစခန်းတွင်တိုင်ချက်ဖွင့်သည့် “မုဒိမ်းမှု” မျိုးလည်း ရှိတတ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ မုဒိမ်းမှုအကြောင်း သောင်းပြောင်းထွေလာပါပဲ။ ဟုတ်ကဲ့။ မောင်ချစ်တို့ ယောက်ျားသား များခမြာမှာတော့ အကြံအပန် မုဒိမ်းမှုနဲ့တွေ့တွေ့၊ အနှုန်အကန်မုဒိမ်းမှုနဲ့ပဲဆုံဆုံ၊ ရဲအရေးပိုင်မှု၊ အာမခံမရသော ပုဒ်မဖြစ်၍ အချုပ်နှင့် (၁) လနေရဖို့တော့ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။ တရားရုံးရောက်တော့လည်း အာမခံမလွယ်၊ မအေးဆေးဘဲ ချွေးပြန်ရသူတွေကတော့ သူတို့ဘက်က အမှုလိုက်ပါဆောင်ရွက်တဲ့ တရားခံရှေ့နေတွေ၊ ကြည့်လေ မုဒိမ်းမှုအတွက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ (၃၇၅) ရှင်းလင်းချက်မှာ ယောက်ျား၏ အင်္ဂါဇာတ် (တန်ဆာ) သည်၊ မိန်းမ၏ အင်္ဂါဇာတ်အတွင်း သွင်းမိလျှင် “မုဒိမ်း” ကျူးလွန်ရန်အတွက် လိုအပ်သော ကာမ စပ်ယှက်မှုမြောက်ရန်လုံ လောက်သည်တဲ့။ ဒီတော့ ကန်တော့ပါရဲ့ နာနဲ့မနာ၊ ဖဝါးနဲ့နာပါ “သွင်းခြင်း” ကိစ္စက စကားပြောပြီ၊ သူကအဓိကလေ သို့မဟုတ်လျှင် ပြစ်မှုပုဒ်မ ၃၅၄ (ကာယိန္တရဗျူဟာဆီးမှု) မှာသာပဲ၊ ဖက်လုံပြီးနောက်သွင်းထုတ် မရှိလျှင် (၃၅၄) လေ၊ ထိုအခါ

တရားလိုဘက်မှ အမှုလိုက်ရှေ့နေ (ဥပဒေအရာရှိ) ကလည်း အချို့ အမျိုးသမီးဖြစ်ပြန် တရားသူကြီးကလည်း အမျိုးသမီးနှင့်ဆုံနေ ပြန်ဆိုတော့ ခရေစတေတွင်းကျ ဂဃနဏ မမေးရဲ၊ မမေးချင်။ နစ်နာသူ(မုဒိမ်းကျင့် ခံရသူ) အမျိုးသမီးကလည်း မပွင့်တပွင့်၊ ပါးစပ်သိပ်မဖွင့် “ကျွန်မကို သူလုပ်တယ်၊ လုပ်တယ်၊ ကျွန်မကို သတ်ပစ်မယ်ပြောလို့ ကြောက်ပြီးငြိမ်နေရတယ်” စသည်မျိုး အဓိပ္ပာယ်ရှိသည့် ထွက်ဆိုချက်သာ အမှု တွဲတွင် မှတ်တမ်းတင်ရနိုင်သည်။ သို့ဖြင့် ယင်း “သွင်း” ကိစ္စမပေါ်ပေါက်လျှင် ရှေ့နေ (လို/ခံဘက်) ကဖြစ်စေ၊ တရား

သူကြီးရုံးမေးဖြင့်ဖြစ်စေ၊ အဖြစ်မှန်ပေါ်အောင် မှတ်တမ်းတင်ဖို့ မေးမြန်းထားရသည်။

ထို့အတူ တရားလိုဘက်မှ အမျိုးသမီးကို ပြစ်မှုမြောက်အောင် လုံးစေ့ပက်စေ မေးပြီးပြီ။ တရားခံဘက် က ပြန်လှန်မေးခွန်း (Re-examinaion) မေးပြီးဆိုပါစို့။ အမျိုးသမီးဘက်က အခြေအနေအရ အကြံအဖန် မုဒိမ်းမှုဖြစ်ဖို့မှ ထို“လံကြွတ်”ဇာတ်လမ်းဖြစ်ကြောင်း သူ့ဆက်ဆံစဉ်အပြုအမူနှင့် ပတ်သက်၍ ထုတ်ဖော် နိုင်ဖို့လိုသည်။ အများအားဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်၊ အိမ်နီးချင်း၊ အခန်းနီးချင်းများသို့ အော်ဟစ် အကူအညီ တောင်းခံပါက ရနိုင်သည့် အခွင့်အရေးရှိပါလျက် အဘယ်ကြောင့် မတောင်းခဲ့သည်ကိုသာ မေးကြသည်။ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းက သဘောတူကြည်ဖြူရာ ရောက်သည်ပဲ။ အလိုတူ အလိုပါကဏ္ဍ၊ ထို့ကြောင့်-

၁၉၆၆ ခုနှစ် မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး (ဗဟိုတရားရုံး “ယခုတရားလွှတ်တော်ချုပ်”) စာ ၅၂၇ “ဦးပန်းအေးနှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ အမှုတွင်-

× × × ဦးပန်းအေးက မ..... ကို ကာမရာဂစပ်ယှက်နေစဉ် အနီးတွင် အိပ်နေသော ကလေး များငိုနေကြ၍ မ..... က ဦးပန်းအေးအား တန်ဆာကို ချွတ်ခိုင်းသည်။ ထိုနောက်ကလေးများ အငို တိတ်စေရန် ချောပြီး အိပ်စေသည်။ ထို့နောက် ဦးပန်းအေးက မ..... ကို ဆက်လက်မုဒိမ်းကျင့်သည့် ဟူသော ပြောဆိုချက်မှာ မ..... က ဦးပန်းအေး၏ ကာမရာဂစပ်ယှက်မှုကို အလိုတူရာဖြစ်ကြောင်း ထောက်ပြသည်။

မုဒိမ်းမှုများတွင် မုဒိမ်းကျင့်ခံရစဉ်အခါက မုဒိမ်းကျင့်ခံရသော မိန်းမသည် အလိုတူ၊ မတူမှာ သူ၏ အပြုအမူကို စဉ်းစားရသည်။ ဤအမှုမှာ မ..... ပြောသည့် (ထွက်ဆိုသည့်) အတိုင်းမှန်ခဲ့လျှင် မ..... သည် ဦးပန်းအေး၏ ကာမရာဂစပ်ယှက်မှုကို သဘောတူရာရောက်သည်ဟု ယူဆသည်” ဆိုကာ ဦးပန်းအေးကို အမှုမှ အပြီးပြတ်လွှတ်လိုက်သည်။

ဤအမှုတွင် တရားခံရှေ့နေသည် အမှုမှန်ပေါ်ပေါက်အောင် (တရားခံကပြောပြထားသည်ကို လိပ်ပတ်လည်အောင် Leading Question (နိမိတ်ပြမေးခွန်း)များသုံး၍ ပြန်လှန်မေးရာတွင် ဥပဒေနှင့် အညီ ၎င်းရလိုသော အခွင့်အရေးကို ပိုင်နိုင်စွာ အသုံးပြု၍ စစ်ဆေးနိုင်သောကြောင့် ၎င်း၏တရားခံအမှုမှ လွတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ အကြံအဖန်မုဒိမ်းမှုများနှင့်တွေ့လျှင် တရားခံရှေ့နေကို “လျှာလည်းရှည်တဲ့ မိကျောင်းသား” ဟု အပြစ်တင်မစောရာ၊ မိန်းမမာယာသဲကိုးဖြာကို သတိချပ်၍ အကြံအဖန် ဇာတ်ထုတ်ဖြစ်ကြောင်း ပီပြင်ရေး၊ သူ့ခမြာ တိုက်ပုံမည်းမည်း၊ ဝတ်ရုံနက်နက်ဖြင့် ဘီလူးဇာတ်ခင်းပြီးနေရခြင်းသာ ဖြစ်၍ လူကြမ်းကြီးရှေ့နေ ဖြစ်နေရခြင်းပါဗျာ။

နတ္ထလင်းချစ်လွင်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ နှစ် ပုဒ်မးမှုအတွက် ပြစ်ဒဏ်

မုဒိမ်းမှု ကျူးလွန်သူကို တစ်သက်တစ်ကျွန်း ဒဏ်ဖြစ်စေ၊ ဆယ်နှစ်ထိ ထောင်ဒဏ် တစ်မျိုးမျိုးဖြစ်စေ ချမှတ်ရမည့်အပြင် ငွေဒဏ်လည်း ချမှတ်နိုင်သည်။

မုဒိမ်းကျင့်ခံရသော မိန်းမသည် မိမိ၏ မယားဖြစ်၍ အသက် တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်အောက် မဟုတ်လျှင်မူကား မုဒိမ်းကျင့်သော ထိုလင်ကို နှစ်နှစ်ထိ ထောင်ဒဏ် တစ်မျိုးမျိုးဖြစ်စေ ငွေဒဏ်ဖြစ် စေချမှတ်ရမည်။

ရာသေတံကြီး

အမှန် နှင့် အမှား

ချိုပြုံး(နမ့်စန်)

ဟိုတစ်ရက်က မနက် အစော မိုးမလင်းခင် မိုးလေးက တဖျောက်ဖျောက်အိပ်လို့ကောင်း တဲ့အချိန် အိမ်ရှေ့က ဦးလေး ကျော် ဦးလေးကျော်နဲ့ ခေါ်သံ ကြားတာနဲ့ အိပ်ယာကထပြီး အိမ် ရှေ့က မီးခလုတ် ဖွင့်ကြည့်လိုက် တော့ နှစ်အိမ်ကျော်က ဖိုးတုတ် မိုးတောင် မလင်းသေးဘူး။ ဒီ လောက်အစောကြီး ဘာများ အရေးကြီးလို့လည်းကွ ဆိုတော့ သူကားလာငှားတဲ့ သူက မြို့ကို မနက်(၁၀)နာရီ အရောက်ဆို တော့ အစော ထမောင်းရမှာ အပြန် သူတစ်ယောက်ထဲမှီအဖော် လိုက်ခဲ့ပါဦးတဲ့။ နေ့တွက် ငါး ထောင်ပေးပါ့မယ်ဆိုပြီး အတင်း လာခေါ်တာနဲ့လိုက်သွားခဲ့တယ်။

ဒီဖိုးတုတ်ဆိုတဲ့ ကောင် လေးက အိမ်ထောင်နဲ့ကလေး တစ်ယောက်အဖေ။ ငွေရှာတော်

တယ် ဆိုပေမယ့်လည်း သူတို့ အိမ်ထောင်ရေးက အမြဲလိုလို ပူ ညံ့ပူညံ့နဲ့။ အိမ်နီးနားခြင်းဆိုတော့ အမြဲလိုလို ကြားနေရတယ်။ တခြားကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါ ဘူး။ ဒီဖိုးတုတ်ဆိုတဲ့ ကောင် လေးက ဆေးစွဲဆိုတယ်ကြား တယ်။ တစ်ယောက်စကားတစ် ယောက်နား ဆိုသလို ကြားလာ ရတဲ့ သတင်းစကား။ ဒီလိုနဲ့ အဖော်အဖြစ် လိုက်သွားခဲ့တယ်။ ခရီးသည်သုံးယောက် ငှားသွား တဲ့မြို့ကို မနက် ၀၉:၃၀ အချိန် ရောက်ပြီး ခရီးသည်အား အိမ် တိုင်ရာရောက် ပို့ခဲ့ကာ ဖိုးတုတ် နဲ့ နှစ်ယောက်သား ဆီချက် ခေါက်ဆွဲ တစ်ယောက်တစ်ပွဲ စား၊ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။

မြို့အထွက် နှုတ်ခွန်းဆက် သပါ၏ ဆိုင်းဘုတ်အကျော်

ကားကို ဖိုးတုတ်တစ်ယောက် လမ်းညာဘက်ဘေးကို ထိုးရပ် လိုက်တယ်။ ဖိုးတုတ်က ကျွန် တော် ဆေးလိပ်သောက်ချင် တယ်။ မီးခြစ်လည်းမရှိဘူး မေ့ သွားတယ်။ ဒီနားကားထားပြီး မြို့ထဲပြန်ဝယ်လိုက်မယ်တဲ့။ ဆေးလိပ်များ ဒီနားဆိုင်တွေပေါ ပါတယ်။ အိမ်ဆိုင်တွေပေါလိုက် တာ ဘယ်ဆိုင်ဝယ်ဝယ် ရပါ တယ်။ ကြိုက်တဲ့ ဆေးလိပ်ရ တဲ့ အကြောင်းပြောတော့ ကျွန် တော်သောက်တဲ့ ဆေးလိပ်ဒီနား ကဆိုင်တွေ မရှိဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ ကားပေါ် ထိုင်နေလိုက်တယ်။ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်ရှိတော့ ဆိုင် ကယ်တစ်စီးနဲ့ ကားနားပြန် ရောက်လာတယ်။

ဖိုးတုတ်ရဲ့အကြောင်း ကြို သိထားတယ်။ ရပ်ကွက်ထဲ လည်း အပုတ်နံ့က လွှဲကနေလေ

တော့ ကျုပ်က ခပ်တည်တည်နဲ့
ဖိုးတုတ်ရာ မင်းရဲအသက်က ငါ
မြေးအဆင့်ပဲ ရှိပါတယ်။ မင်း
အခုမြို့ထဲ ဘာသွားဝယ်တယ်ဆို
တာ သိတယ်။ ရှင်းရှင်းပြောမယ်
ကွာ နံပါတ်ဖိုးသွားဝယ်တယ်ဆို
တာ ငါသိတယ်ဆိုတော့ မျက်
နှာပျက်သွားတယ်။ ဦးလေး
ကျော် ဘယ်လိုလုပ်သိလဲတဲ့။ ငါ
လည်းသုံးချင်လို့ပေါ့ကွ ဆိုတော့
သူဝယ်လာတဲ့ နံပါတ်ဖိုးကို
ထုတ်ပြတယ်။ ဘယ်လောက်ဖိုး
လဲကွဆိုတော့ သုံးသောင်းဖိုးတဲ့။
ပလတ်စတစ်သေးသေးလေး မီး
နဲ့ပိတ်ထားတာ တွေ့ရတယ်။

အပြန်အဖော်မရှိလို့ လိုက်
လာတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ ဖိုး
တုတ်လုပ်ရပ်က သူ့ကားနဲ့ဆက်
လိုက်ကောင်းဖွယ် မကောင်းဖွယ်
ထားစီးရင်းနဲ့ စဉ်းစားပြီး ရှေ့က
ရွာ အစ်မတစ်ဝမ်းကွဲနဲ့ မတွေ့ရ
တာ ကြာပြီ တွေ့ရအောင်ဆိုပြီး
ဆင်းနေခဲ့တယ်။ တစ်ရက်နှစ်
ရက် အိပ်လိုက်ဦးမယ်။ အိမ်ကို
ပြောပြလိုက်ပါဆိုပြီး လမ်းခု
လတ်မှာပဲ ဆင်းနေခဲ့တယ်။ သုံး
ထောင်အကြာ ဖိုးတုတ်မောင်းလာ
ခဲ့တဲ့ ကားပေါ်က နံပါတ်ဖိုးနဲ့ပိတ်

ကြွဆေးပြားများ မိလို့ဆိုတဲ့
သတင်းက ချက်ချင်းပြန့်နှံ့လာ
တယ်။ ကားက ဖိုးတုတ်ကိုယ်ပိုင်
ကားမဟုတ်လေတော့ ကားပိုင်
ရှင် မနေသာတော့ပေ။ ဖိုးတုတ်
ကအချုပ်ထဲ ကားကရဲစခန်းထဲ
ရဲတပ်ဖွဲ့ အနေနဲ့က တော့ ဥပဒေ
အရ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည်
များ ဆောင်ရွက်ပြီး တရားရုံး
တော်ကို အမြန်ဆုံးစွဲ တင်နိုင်ဖို့ပဲ။
ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဖိုးတုတ် တစ်
ယောက် ဥပဒေကပေးတဲ့အပြစ်
ကိုတော့ မလွှဲမသွေ ခံရပေဦး
တော့မည်။

ဒီကောင်လေးက အသား
လေးကဖြူ ရုပ်လေးကချော ဝတ်
တာစားတာကအစ အမြဲတမ်း

သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်တတ်
တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်ပါ။
ပြောတာဆိုတာလည်း ယဉ်ယဉ်
ကျေးကျေး သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့
ပြောတတ်တယ်ဆိုတော့ အားလုံး
က သူ့ကို ချစ်ခင်ကြတယ်။
ဆယ်တန်းအောင်ပြီး မိဘရဲ့လုပ်
ငန်းများ အားလုံးလိုလို မျက်နှာ
လွှဲရတဲ့ ကောင်လေး။ အချိန်တန်
အရွယ်ရောက်ပြီဆိုတော့လည်း
တစ်မြို့ထဲအတူနေ ကောင်မလေး
တစ်ယောက်နဲ့ မေတ္တာမျှနေကြ
တယ်။ ဒီကောင်မလေး မိဘများ
ကလည်း တစ်မြို့နယ်လုံးက သိ
တဲ့ ကုန်သည်ကြီးများ စာရင်းဝင်
ပါပဲ။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ငြင်းစရာ
အကြောင်းမရှိ။ ဒါပေမယ့်

ကောင်လေးလုပ်သူက ဆေးစွဲနေတယ်။ ဒီအကြောင်းကို ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောမှတဲ့လား။ ချစ်သူကောင်မလေးက ပိုလို့တောင်သိနေတယ်။ ဆေးသုံးဖို့ ပိုက်ဆံပြတ်တဲ့အချိန် ကောင်မလေးက ငါးသောင်းတစ်သိန်းထိအောင် ထုတ်ပေးခဲ့တယ်။ ပြီးတဲ့ကိစ္စပြီးပြီ အမှားကိုပြင်ဖို့ပဲလိုတယ်။ သူနဲ့မယူခင်ကာလ ဒီနံပါတ်ဖိုးကို အပြတ်ဖြတ်ရမယ်။ ပြတ်ပြီဆိုမှ မိကောင်းဖခင် သားသမီးပီပီလုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာ ဆက်လုပ်မယ်။ ဒီနံပါတ်ဖိုးကို မဖြတ်ရင် လမ်းခွဲရမှာပဲ။ ဘိန်းစားမိန်းမဖိုးသမားမိန်းမ အပြောမခံနိုင်တဲ့ အကြောင်း ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောပြလိုက်တယ်။ ဒီလိုဆိုတော့ ကောင်လေးက ဖြတ်ပါ့မယ် စိတ်ချပါဆိုတဲ့ စကားက ထပ်နေတော့သည်။ သုံးလအတွင်းပြတ်စေရမယ်။ ကောင်မလေးကို ကတိပေးလိုက်တယ်။

သူတို့နှစ်ယောက် မေတ္တာမျှ ချစ်ခင်စုံမတ်နေကြတယ်ဆိုတာ နှစ်ဖက်မိဘလုပ်သူတွေ သိကြတယ်။ နှစ်ဖက်မိဘများက ဆွေမျိုးအရင်းအချာတွေ ဖြစ်နေ

ကြတဲ့အပြင် မွေးရာဇာတိမြို့ရွာကလည်း အတူတူ ဖိတ်ခြင်းဖိတ်ကိုယ့်အိတ်ထဲကိုယ် ဖိတ်စေချင်ကြတယ်။ ကောင်လေးဘက်က မိဘများက လုပ်ငန်းကြီးများလုပ်ကိုင်ကြပြီး လူနေမှုအဆင့်အတန်းအဆင့်မီမီ နေနိုင်ထိုင်နိုင်ကြတယ်ဆိုပေမယ့် ဒီသားတစ်ယောက် အတွက်နဲ့ စိတ်ဆင်းရဲနေကြရတဲ့ မိသားစု။ တစ်နေ့ကုန်ပင်ပန်းသမျှ ညပိုင်းအနားယူအိပ်မယ် ကျန်ဒီသားကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့ ခေါင်းထဲ ဝင်လာတာနဲ့ကို အိပ်မပျော်။

ကိုဇော် ဖိုးသမားဘဝက လွတ်မြောက်အောင် အမြင်မှန်ရသွားတဲ့အထိ သမီးတာဝန်ယူပါတယ်ဆိုတော့ ကောင်လေးမိဘများ ဝမ်းသာအားရနှင့် ပြုံးပြုံးကြီးချွေးမလောင်း မျက်နှာကြည့်ပြီး စကားမပြောနိုင်။ အတန်ကြာမှ သမီးရယ်လုပ်ဦး။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပြတ်ပြတ် သားလေးအတွက် ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် ဒီဆေးပြတ်ဖို့ပါပဲ။

မိဘလုပ်သူက ဘယ်လောက် ချောပြောပြော ခြောက်ပြောပြော ငိုပြောပြော နောက်

မလုပ်တော့ပါဘူးဆိုတဲ့ စကားက သူ့ရဲ့လက်သုံးစကား။ အခုများတော့ ကျွန်တော်ဆေးရုံတက် ဖြတ်ပါတော့မယ်။ ဒီမူးယစ်ဆေးဝါး မသုံးရလို့ သေမယ်ဆိုသေပါစေ။ သူ့ကိုယ်တိုင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖြတ်ခြင်တဲ့ဆန္ဒများက ပြင်းထန်နေတော့သည်။

ခြောက်လခန့်အကြာ အိမ်ပြန်ရောက်လာခဲ့တယ်။ တစ်လနဲ့တစ်လ သူမတူအောင် တောင့်တင်းဝါပြီးလာပြီး ဗိုက်ကြီးကရွဲ့။ ဒီကောင်လေး ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား သေသေချာချာကြည့်ယူရတဲ့အဆင့်။ ပွဲရုံအလုပ်တစ်နေ့ကုန်လုပ်တဲ့အပြင် ညပိုင်းအားလပ်တဲ့အချိန်လေးတောင် စာဖတ်နေတတ်တဲ့အကျင့်။ အိမ်ထဲအိမ်ပြင် မထွက်လို့တောင် မိဘများနဲ့တွဲပြီး မနက်အစောထ လမ်းလျှောက်ရတယ်။

အချိန်တန်တော့ မိဘတို့ ဝတ္တရားရှိသည်နှင့်အညီ စောစောက ဆွေမကင်းမျိုးမကင်းထဲက သူတို့အချင်းချင်း မေတ္တာမျှနေကြတဲ့ ကလေးမလေးနဲ့ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာဆောင် နှင်းထေလိုက်တော့တယ်။ ခုများတော့

ဒီကောင်လေးက အမှန်လမ်းကို
လျှောက်လှမ်းပြီး မြို့နယ်ရဲ့ သာ
ရေးနာရေး လူမှုကိစ္စအဝဝ ဦး
ဆောင်ဦးရွက် ပါဝင်လုပ်ဆောင်
နေလေတော့ မြို့လူထုရဲ့ အချစ်
တော်လေးတစ်ယောက် အဖြစ်
ခံယူနေပြီပေါ့။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်
မှားမှန်းသိ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဆိုတဲ့
ကိုယ်ပိုင် အသိတရားလေးနဲ့
ပြင်ဖို့ပဲရှိတယ်။ ပညာသိက္ခာ
သမာဓိသည် အရွယ်နဲ့လိုက်
အောင် ကြီးမြင့်ကြဖို့ပါပဲ။

သူတို့စုံတွဲက တော်တယ်
လို့ပဲ ဆိုရမယ်။ မင်္ဂလာဆောင်
ပြီးတာနဲ့ အိုးခွဲလိုက်ကြတယ်။
ကိုယ့်အားကိုယ်ချွန်ကြတဲ့ စုံတွဲ။
နှစ်ယောက်လုံးက ပညာကိုယ်စီနဲ့
ဆိုတော့ စားဝတ်နေရေးအတွက်
တော့ နေ့စဉ်ဆိုသလို ပုံမှန်ဝင်ငွေ
ရှိတဲ့စုံတွဲ။ စီမံကိန်းနဲ့ လင်မယား
အိမ်ငှားဘဝက လွတ်မြောက်ပြီး
ငါးနှစ်တာကာလအတွင်း ကိုယ်
ပိုင်အိမ် ကိုယ်ပိုင်ပိုင်နဲ့ ဖြစ်ရမယ်
ဆိုတဲ့ဆန္ဒနဲ့ အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာ
မှာတော့ မနေမနားအတုယူ
လောက်ပါရဲ့။ လင်မယားနှစ်

ယောက်ထဲ စားမယ့်သောက်မယ့်
သူမရှိတဲ့ဆိုပေမယ့် ရှေ့ရေးရည်
မှန်းချက် အပြည့်အဝနဲ့ ရှင်သန်
နေတဲ့ လင်မယား။

အပြောနဲ့တော့ညီတယ်လို့
ဆိုရမယ်။ အိမ်ထောင်သက်လေး
ငါးနှစ်အတွင်း လှပ ခန့်ညား
လိုက်တဲ့တိုက် ရောင်စုံမီးများက
တထိန်ထိန်နှင့် အိမ်ထောင်သက်
နှုန်းလေး နှစ်ဖက်မိဘအထောက်
အပံ့မရှိဘဲ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး
ကြိုးစားရှာဖွေ တိုးတက်လာတဲ့စုံ
တွဲ။ မိန်းမလုပ်သူကိုလည်း
လက်ဝတ်လက်စားအစုံ ကားဆို
တာက ရောင်းလိုက်ဝယ်လိုက်
အထည်လဲ စီးနေတဲ့စုံတွဲ။ ဒီ
ကောင်လေးရဲ့ ယောက္ခမဖြစ်သူ

စုံတွဲကလည်း ဒီသမက်တော်တဲ့
အကြောင်း ကြွားရတာအမော။
ကျုပ်သားသမက်က လူပျိုဘဝ
ကတည်းက အကဲခတ်မိတယ်။
စီးပွားမှာတော့ ပြောစရာမလိုဘူး။
အသောက်အစားဆိုတာကလည်း
လူပျို ဘဝကတည်းက ကင်း
ကင်းရှင်းရှင်း နေတဲ့သူဆိုတော့
ကျုပ်သမီးနဲ့တော့ပိုဆိုး လက်
ဖက်ရည်ဆိုင်လေးတောင် မထိုင်
တော့ဘူး။ ဒီလိုသမက်မျိုးတော့
မကြုံဘူးပေါင်တော်တဲ့။

ရှေ့လကျုပ်တို့လင်မယား
နှစ်ယောက် အိမ်စောင့်ကြမယ်။
သမီးတို့လင်မယား နှစ်ယောက်
ရန်ကုန် သွားကြလိမ့်ဦးမယ်။
ကျုပ်တို့အဖိုးကြီးအဖွားကြီး နှစ်

ယောက်အတွက် ဘုရားသွား
ကျောင်းတက်လုပ်ဖို့ ကားတစ်စီး
သွားဝယ်မလို့တဲ့ ကြားမယ်ဆို
လည်း ကြားချင်စရာပါပဲ။ စီးပွား
ရေးက တစ်နေ့တခြားကို တိုး
တက်နေတဲ့ လင်မယားစုံတွဲ။

တစ်ရက်မနက် ၉:၀၀
နာရီသားသမက်ကြီးတို့ လင်
မယားနှစ်ယောက်လုံးရဲတပ်ဖွဲ့က
အိမ်ကိုလာရောက်ပြီး လက်ထိပ်
ခတ် ရဲစခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွား
တော့သည်။ ပတ်ဝန်းကျင် အိမ်
နီးနားချင်းများက ဘာများပါ
လိမ့်။ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်နဲ့
ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

ဒီလိုပါတဲ့ လင်မယားနှစ်
ယောက်လုံးက မူးယစ်ဆေးဝါး
ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားမှု လက်
ဝယ်ထားရှိမှု၊ သုံးစွဲမှုတို့ကြောင့်
ပါတဲ့။ သားသမက် လုပ်သူနဲ့
သမီးလုပ်သူပါ ဒီမူးယစ်ဆေးဝါး
အလုပ်ကို ဘယ်သူသေသေ
တောမာပြီးရော ရောင်းဝယ်လုပ်
ကိုင်နေတာ ကြာပြီဆိုပဲ။ ရဲတပ်
ဖွဲ့ဝင်များနဲ့ ပြည်သူ လူထု ပူး
ပေါင်းဖော်ထုတ်လိုက်တဲ့ ဖြစ်ရပ်
မှန်လေးတစ်ခုပါ။

ဒီကောင်လေးက တစ်ဦး
တည်းသောသားလေး မိဘရှာ
ဖွေသမျှ သုံးမယ့်သူဆိုလို့ ဒီ
ကောင်လေးတစ်ယောက်ပဲပေါ့။
မိဘများက ဒီသားတစ်ယောက်
အပေါ် အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့
အစိုးအဖွားများကလည်း ထူး
မခြားနား သူတို့မြေးပြန်မလာ
မချင်း လည်ပင်းတရှည်ရှည်နဲ့
မိဘလုပ်သူများက ငွေရေးကြေး
ရေး ပြည့်စုံကြွယ်ဝတဲ့ အဆင့်
အတန်းထဲကဆိုတော့ သားပူဆာ
တယ်ဆို အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်၏။
သင့်၏ မသင့်၏ အသက်အရွယ်
နှင့် ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင် ရှေ့နောက်
မစဉ်းစားတော့ဘဲ ဘာမဆိုဥုံဟဲ့
ဖွဟဲ့ ရောက်စေဆိုတဲ့ အထဲက
ပါပဲ။ ဒီကောင်လေးအသက်က
ဆယ်ကိုးနှစ် တစ်ရပ်ကွက်ထဲ
အတူနေ သီတာဆိုတဲ့ ကောင်
မလေးနဲ့ ထွက်ပြေးပါရောလား၊
အလုပ်အကိုင်မရှိနဲ့ မခက်လား။
မိဘများကပဲ တင်ကျွေးထားရ
တော့မှာပဲပေါ့။ ထင်သလိုဟုတ်
ပါရဲ့။ မိန်းမလုပ်သူအိမ်ထားပြီး
ဟိုရောင်ရောင် ဒီရောင်ရောင်နဲ့
တစ်မြို့လုံး ရပ်ကွက်အနှံ့ဝေလေ
လေ၊ ညမိုးချုပ်မှ အိမ်ပြန်လာ။

ဒီတော့မိန်းမလုပ်သူနဲ့ နေ့စဉ်တ
ကျက်ကျက်။

မိဘများက ခြေငြိမ်အောင်
ဆိုပြီး အထည်ဆိုင်ကိုလင်မယား
နှစ်ယောက်လုံးကို တာဝန်ပေး
လိုက်တယ်။ ရောင်းရတဲ့ငွေ နေ
တိုင်း လျော့လျော့နေတော့ ရေ
ရာသေချာအောင် မိန်းမလုပ်သူ
က သေချာရေတွက်ပြီး ဝိုက်ဆံ
သေတ္တာထဲ ထည့်ထားလိုက်
တယ်။ ယောက်ျားဖြစ်သူအပြင်
ထွက်သွားတဲ့အချိန် ရေတွက်
ထားတဲ့ငွေ ပြန်ကြည့်လိုက်တော့
ငွေတစ်သောင်း ချက်ချင်းပျောက်
သွားပြီ။ သေချာပါပြီ။ အိမ်တွင်း
သူခိုးမှ အိမ်တွင်းသူခိုးပါ။ အပြင်
က လူယူတယ်ဆို တစ်ပြားတစ်
ချပ်မကျန် ယူသွားပြီး သေတ္တာ
အခွံပဲ ချန်ခဲ့မှာပဲပေါ့။

ဒါနဲ့ မိန်းမလုပ်သူက ရပ်
ကွက်အနှံ့ အသိအားလုံးကို သူ
ယောက်ျားအကြောင်း တိုးတိုး
တိတ်တိတ် စုံစမ်းပေးဖို့အကူ
အညီ တောင်းထားလိုက်တယ်။
ယောက်ျားလုပ်သူ အပေါင်းအ
သင်းများက ရှင်းပါတယ်။ ခု
ကုတ်ရှိရာ ချိုကုတ်ပဲပေါ့၊ ချို
ထောင်မလာတာတော့ သေချာ

ပါတယ်။ သင့်ကို ဘယ်သူတွေ နှင့်တွေ့ရလေ့ရှိကြောင်းကို ပြော ပြပါ။ သင်ဘယ်လိုလူစားဖြစ် ကြောင်း ကျွန်ုပ်ပြောပါမည် ဆို သလိုပါပဲ။

ရှင်းပါတယ်။ ဒီကောင် လေးတွဲနေတဲ့ အပေါင်းအသင်း များက ဖိုးသမားနဲ့ ဘိန်းစား။ မကောင်းသတင်းများ မြန်ပါ တယ်။ ဒီကောင်လေး ဖိုးစွဲနေ တာ အိမ်ထောင်မကျခင် က တည်းကဆိုပဲ။ လွန်ပြီးမှသိရတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ဘဝ ဘာတတ် နိုင်တော့မှာလဲ။ အစွန်းကုန် အလို လိုက်ထားခဲ့တဲ့ တစ်ဦးတည်း သားလေးရဲ့ ဖြစ်ပျက်နေမှု မျိုးစုံ ကို မိဘလုပ်သူနဲ့ အဖိုးအဖွား လုပ်သူများ သိကြတယ်။ အား လုံးက တိုးတိုးတိတ်တိတ် လူ မကြားအောင် ဆေးပြတ်ပြီးတာပဲ ဘယ်လောက်ကုန်ကုန် ကုသကြ တယ်။ ဒီကြားထဲ မိန်းမလေး လုပ်သူက တိုးတိုးတိတ်တိတ် နှစ် ကိုယ်ကြား ချောပြောလိုက် ငို ပြောလိုက် နေ့စဉ်ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ဘဝ။ ဘယ်လို ချောပြောချောပြော ဘယ်လိုငိုပြ ငိုပြ အေးပါကွာ ဖြတ်ပါ့မယ်

ဒီကောင်
လေးတွဲနေတဲ့
အပေါင်းအသင်းများက
ဖိုးသမားနဲ့ ဘိန်းစား။
မကောင်းသတင်းများ
မြန်ပါတယ်။
ဒီကောင်လေး
ဖိုးစွဲနေတာ
အိမ်ထောင်မကျခင်
ကတည်းကဆိုပဲ။

စိတ်ချပါ။ နောက်မလုပ်တော့ပါ ဘူးဆိုတဲ့ စကားတွေက ရိုးနေပါ ပြီ။ ခွေးပြီးကောက်ကျည်တောက် စွပ် ဆိုသလို ထူးမခြားများပါပဲ။

ဘယ်လိုမှပြောမရတဲ့အဆုံး ကောင်မလေး ဘာဆက်လုပ်မလဲ သူ့ကိုကွာရှင်းပေးဖို့ တောင်းဆို လာတယ်။ အကြိမ်ကြိမ် အခါ ခါ နေ့စဉ်ဒါပဲတောင်းဆိုနေလေ တော့ ယောက်ျားဖြစ်သူက မြို့ နယ်တရားရုံးမှာ နှစ်ဦးသဘော တူ ကွာရှင်းပေးလိုက်တော့တယ်။ ကောင်မလေးက သူမိဘအိမ်မှာပဲ သိုးမွေးထိုး စက်ချုပ် လုပ်ကိုင် နေရင်း သုံးနှစ်ခန့်နေတော့နောက် အိမ်ထောင် ပြုလိုက်တော့တယ်။ ဗူးကောင်းတော့ စင်ခံ လင် ကောင်းတော့စံ ဆိုသလိုပဲကောင် မလေးဘဝ သိသိသာသာပြောင်း လဲသွားပြီပဲ။ မြို့မျက်နှာဝန်းလင်မ ယားစုံတဲ့။

ဒီလင်မယားရဲ့ တိုက် အဆောက်အဦး ပတ်ပတ်လည် အုတ်တံတိုင်းများ ကာရံထားတဲ့ အပြင် ရှေ့က သံတံခါး။ တိုက် ပတ်ပတ်လည် မီးများထိန်လင်း နေသည်။ တိုက်ဘေးကားကြီး တာယာအသစ်နှစ်လုံး မီးခန်း

တစ်နှစ်
နှစ်နှစ်လောက်
အညောင်းအညာ
လည်းပြေ
လူတစ်ကိုယ်လုံး
လေထဲလွင့်ယှဉ်နေသလို
လူ့ဘဝမှာ
ဒီလောက်စိမ်နှိုတဲ့
အရသာ
သုံးကြည့်မှသိတယ်။

အသေးတစ်လုံး ပျောက်သွားပါ
ရောလား။ ဒီတော့နီးရာ ရဲစခန်း
တိုင်ကြား ထားလိုက်တော့တာ
ပေါ့။ နှစ်ရက်အတွင်း ခိုးရာပါ
ပစ္စည်း တာယာနှစ်လုံး မီးစက်ပါ
ခိုးယူသူနှင့်အတူ လက်ပူးလက်
ကြမိပြီ။ ရဲတပ်ဖွဲ့က ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ
ကို ခေါ်ပြပြီး ၊ ခိုးယူတဲ့ တရားခံ
ပါ ထုတ်ပြလိုက်တယ်။ ရဲတပ်ဖွဲ့
ကို တိုင်ကြားထားတဲ့ လင်မယား
နှစ်ယောက်လုံး မျက်စေ့မျက်နှာ
ပျက်သွားတယ်။ ခိုးယူသွားတဲ့သူ
က ဒီကောင်မလေးရဲ့ အရင်အိမ်
ထောင် ဖိုးသမားကောင်လေးဖြစ်
နေတာကိုး။

ဒီတော့ လင်မယားနှစ်
ယောက်လုံးက နှစ်ဦးသဘောတူ
မှားတာတော့ မှားခဲ့ပြီးပါပြီ။ ရှေ့
ဆက်မမှားဖို့ပါပဲ။ ပြုပြင်လိုက်ရင်
သူရဲဘဝသိသာ ပြောင်းလဲသွား
မှာပါ။ စခန်းမှူးကိုတင်ပြပြီးအမှု
ဖွင့် အရေးယူခြင်းမပြုလုပ်တော့
ဘဲ ဆုံးမစကားပြော ပြန်လွှတ်
ပေးလိုက်တယ်။

ဒီကောင်လေးက ဆေးရုံ
တက်ပြီး ဆေးဖြတ်လိုက်တဲ့အကြောင်း
သူကိုယ်တိုင် မိဘများကို ပြောပြ
တော့ ချက်ချင်း ဆေးရုံပို့ ဖြတ်စေ

ခဲ့တယ်။ ဘာကြာလိုက်လည်း
သုံးလခန့်နေတော့ ဆေးရုံကဆင်း
မိဘများရဲ့အလုပ်ကို ဦးဆောင်
လုပ်ကိုင်ခဲ့တယ်။ တစ်နှစ်ခန့်နေ
တော့ ဒီကောင်လေးကို တစ်မြို့
တည်းအတူနေတဲ့ သူများက
တောင် မမှတ်မိကြ။ သေသေချာ
ချာ ကြည့်ယူကြရတယ်။ တခြား
ကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါ။ အသား
ကဖြူ ပါးနှစ်ဖက်ကမောင်း ဗိုက်
ကရွဲ ဝတ်တာစားတာကအစ
သေသေသပ်သပ်။ ဖိုးသမားဘဝ
နဲ့ နှိုင်းယှဉ် ကြည့်မြင်လိုက်ကြ
တော့ တခြားစီပေါ့။ ခုများတော့
မိသားစုနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နာမည်
ကြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီး
တစ်ယောက်ပါတဲ့။ လူတိုင်းမှားမိ
တာသိပြီး ပြင်ဖို့ပါပဲ။ နောက်
ထပ် အမှားမကျူးလွန်မိဖို့ပဲ။ ဒီ
အတိုင်း ဆက်လက်ကျင့်သုံးသွား
ရင် လူလိမ္မာပဲ။

အပေါင်းအသင်း အပေါင်း
အသင်းနှင့် ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်လေး
နှင့် ယှဉ်ပေါင်းသင်းတတ်ရန် လို
ပေသည်။ ဒါလေးစမ်းကြည့်စမ်း
ပါ။ တစ်နှိုက်နှစ်နှိုက်လေး
အညောင်းအညာလည်းပြေ
တစ်ကိုယ်လုံး လေထဲလွင့်ယှဉ်နေ

သလို လူ့ဘဝမှာဒီလောက် ဖိနှိပ်ရတဲ့ အရသာ သုံးကြည့်မှ သိတယ်။ အမျိုးမျိုး ပြောဆိုစွဲဆောင်ကြသည်။ ကောင်း၏၊ မကောင်း၏ အစစ အရာရာ ဝေဖန်ခဲ့ခြား သိမြင်တတ်မှုရှိရန် အရေးကြီးပါသည်။

ခြောက်သွေ့သော သစ်ပင်များတွင် တွယ်ကပ်နေသည့် ပုတ်သင်ညိုသည် သစ်ခြောက်ရောင်ရှိပြီး သစ်ရွက်စိမ်းများကြား နေသည့် ပုတ်သင်ညိုသည် အစိမ်းရောင်ဘဝသို့ ပြောင်းလဲသွားသည်ကို တွေ့မြင်ရပေမည်။

ပြောရဦးမယ် ဟိုတလောက... ဟိုတလောက ဆိုပေမယ့် နှစ်လပဲရှိပါသေးတယ်။ ဒီကောင်လေးက ဘွဲ့ရလူငယ်လေး သူ့အလုပ်သူ့အကိုင်နဲ့ပါ။ အိမ်ထောင်မပြုဘဲနဲ့ မိဘညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေကို လစဉ်ထောက်ပံ့နေတဲ့ ကောင်လေး။ တော်တယ်လို့ပဲ ဆိုရမှာပေါ့။ ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းကလည်း ချီးကျူးကြတယ်။ အပေါင်းအသင်းရဲ့ စွဲဆောင်မှုဒဏ်ကြောင့် ဒီကောင်

လေး မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲနေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းက ဝါစိန်မြို့လုံး မွှေးကြိုင်လို့။ တစ်ရက်ဒီကောင်လေးအိမ် ရောက်သွားခဲ့တယ်။ အော်ဟစ်ပြီး ကုတင်ပေါ်လူးလိုမိနေတယ်။ ဟိုကုတ်ဒီကုတ်နဲ့ ယင်းထတယ်ဆိုတာ ရုပ်ရှင်ဗွီဒီယိုဆဲမှာ သရုပ်ဆောင်တာ မြင်တွေ့ခဲ့ရဘူးပေမယ့် အခုတော့ လက်တွေ့ မြင်ရတွေ့ခဲ့ရတယ်။

သူ့ကို ဘိန်းမဲဖြစ်ဖြစ်နဲ့ပါတ်ဖိုးဖြစ်ဖြစ် သွားဝယ်ပေးပါ။ တဖြည်းဖြည်း မျှည်းဖြတ်မှဖြစ်မယ်ပေါ့။ မျက်ရည်တွေကကျ နှာခေါင်းက နှာရည်တွေကရွဲ။ မအေလုပ်သူ ညီမလုပ်သူ ညီလုပ်သူတွေက အနားတိုင် နင်းပေး နှိပ်ပေးအညစ်အကြေးတွေ သုတ်ပေးပေါ့။ ဝယ်ပေးပါဗျ လုပ်ပါဗျ မနေနိုင်တော့ဘူး။ သူသေရပါတော့မယ်နဲ့ အော်ဟစ်ပြီး ကုတင်ပေါ်ရေလက်ပြစ်ကူးသလို ကူးခတ်နေတယ်။

မကြည့်ရက်တဲ့ မအေလုပ်သူက ဘယ်ကိုသွားဝယ်ပေးရမှန်းလည်းမသိ ဒါနဲ့ အတူလက်တွဲနေတဲ့ ကောင်လေးခေါ်ပြီး ပြောပြလိုက်တော့ ဖိုက်ဆံသာပေးပါ။ ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း ရောက်လာစေရမယ်တဲ့။ ပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ သူ့အဆက်အသွယ်နဲ့သူတော့ ဟုတ်နေတာပဲ။ တစ်ရက်နည်းနည်းလျော့ပြီး သုံးစွဲဆေးထိုးဆေးစား လုပ်နေတဲ့ ကောင်လေး။

ဒီကောင်လေးရဲ့အိမ်ကို ခပ်ငယ်ငယ် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့် အမျိုးသမီးလေး တစ်ယောက် နေ့စဉ် ကားလေးတစ်စီးနဲ့ ဆေးစွဲနေတဲ့ကောင်လေးချစ်သူ ဆိုပါလား...။ အချစ်မျက်စေ့ မပါဘူးတဲ့၊ ကန်းနေလို့ပေါ့။ နေ့စဉ်မုန့်ဆို အမျိုးမျိုးချိုင့်နက် ကြက်စွပ် ဝက်စွပ်ဆိတ်စွပ် တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးရလေအောင် အမြဲပေးနေတဲ့ လောင်မ

လေး။ ဒါတင်ပဲလား မဟုတ်
သေးဘူး။ ကောင်လေးကို နင်း
နှိပ်ပေးသေးတာ။ တစ်ယောက်
က ညီမတစ်ယောက်က မောင်
စကားလည်း ပြောမကုန် နိုင်ပေ။

ကောင်မလေး ကားမောင်း
ထွက်သွားတဲ့အချိန် စောင့်ပြီး
ဆေးဖြတ်နေတယ်ဆိုတဲ့ ကောင်
လေးနားသွားပြီး သိချင်တာလေး
တွေ မေးမိခဲ့တယ်။ မင်းတို့ကွာ
ဒီစိတ်ကြွဆေးပြားတို့ နံပါတ်ဖိုး
တို့ ဘိန်းတို့ ဘယ်သွားဝယ်
လည်း ဆိုတော့ ပိုက်ဆံပဲလိုပါ
တယ်။ သူ့အဆက်နဲ့သူပေါပါ
တယ်တဲ့။ ဦးတို့သွားဝယ် ဘယ်
သူကမှ မရောင်းဘူး၊ ဆေးသမား
အားလုံးကို သူတို့ကသိတယ်။
တကယ့်ဖိုးသမား၊ ဘိန်းစားမှ
ရောင်းပေးတာ။ အခုကျွန်တော်
သွားဝယ်မယ်ဆို ဘိန်းလားစိတ်
ကြွဆေးပြားလား နံပါတ်ဖိုးလား
တစ်ခုရီ မကြာဘူး ပြန်လာပါ
လာစေရမယ်။ ဒီမြို့ပေါ်ဝယ်ရ
တာမှ အန္တရာယ်ရှိသေးတယ်။
ပတ်ဝန်းကျင်ရွာတွေ ဘယ်ရွာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ပေါသလားမမေးနဲ့။
လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဘယ်သူမှ
ကြောက်စရာမလိုဘူး။ တောရွာ

မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုမှာ ရှစ်ဘာ
သာစကားအရ “ယာမ” စိတ်
ကြွဆေးပြား သုံးစွဲတတ်သူကို
သုံးလေးလုံး လက်ဆောင်ပေး
တာ တွေ့ခဲ့ရတယ်။

မကောင်းမှန်းသိလို့ မူး
ယစ်ဆေးဝါး ဖြတ်နေတဲ့ ကောင်
လေး ချစ်သူကောင်မလေးနဲ့
နောက်နှစ်ထဲ မင်္ဂလာဆောင်ပွဲ
ကျင်းပတော့မယ်ပေါ့။ ကြားရ
တဲ့သတင်းက ဒီကောင်လေးမူး
ယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲမှု ရောင်းဝယ်
ဖောက်ကားမှုတို့နဲ့ တပ်ဖွဲ့က
ဖမ်းသွားပြီဆိုတဲ့ သတင်း။ မှန်ပါ
သည်။ ဒီကောင်လေး ဥပဒေက
ပေးတဲ့ အပြစ်ကိုတော့ ခံရပေဦး
တော့မည်။

ဘယ်သူသေသေ ငတေ
မာပြီးရောဆိုတဲ့ စီးပွားရေးဝိသ
မသားများ အားလုံးကို ပြည်သူ
လူထုနှင့်ရဲတပ် ဖွဲ့ဝင်များပေါင်း
ပြီး ကျူပင်ခတ်ကျူငုတ် မကျွန်စုံ
စမ်းဖော်ထုတ်အရေးယူ ဆောင်
ရွက် သွားကြပါစို့။

တိုင်းပြည်ကို ကောင်း
သောကြမ္မာ ဖန်တီးနိုင်သည်မှာ

လည်း လူငယ်၊ ဆိုးသောကြမ္မာ
ဖန်တီးနိုင်သည်မှာလည်းလူငယ်
ပင် ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံ၏ အနာ
ဂတိသည် လူငယ်တို့၏ လက်
ထဲတွင်သာ ရှိပါသည်။

အမှားကြောက်သူဟာ လူ
ညွန့်တုံးသူ ဖြစ်တယ်။ အမှားပြင်
ရမှာ ကြောက်သူဟာ အမှန်ကို
မှန်းသူဖြစ်တယ်ဆိုတာကို သတိ
ပြုပါ။

မွေးချင်းနဲ့ သေချင်းက
ခဏပဲ နေချင်းကသာ ကြာတာ။
ဘယ်လို နေသွားမယ်ဆိုတာ
အရေးကြီးပါတယ်။

သန်းအောင်(အညာမြေ)
သို့ အမှတ်တရ။

ချိုပြုံး(နမ့်စန်)

မူးယစ်သားကောင်ဘဝ ကျရောက်ခြင်း၏ အဓိကအချက်များ

ဆေးစွဲသူသည်-

- ၁။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ မိမိ၏ အပေါင်းအသင်းများ၊ လူငယ်အချင်းချင်း အတူယူမှားခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ယုတ်စွအဆုံးမူးယစ်ဆေးစွဲသော မိဘနှင့် ဆွေမျိုးသားချင်း တစ်ဦးဦးထံမှလည်း ဆေးမှီဝဲသည့် အလေ့အကျင့် ရယူတတ်ခြင်း၊
- ၂။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မှားယွင်းသော ပြိုင်ဆိုင်မှုအရ သုံးစွဲခြင်း၊
- ၃။ မူးယစ်ဆေးဝါး သောက်သုံးရန်အပေါင်းအသင်းများက လှုံ့ဆော်ခြင်း၊
- ၄။ မူးယစ်ဆေးဝါး သောက်သုံးသူမှ ဂိုဏ်းဝင်ဖြစ်ရန် လှုံ့ဆော်ခြင်း၊ (ဂိုဏ်းသမားအချို့က စီးပွားရေးအရ မိမိပစ္စည်းရောင်းချနိုင်ရန် ဆွယ်ခြင်း၊ လူငယ်အချင်းချင်း သိမ်းသွင်း စည်းရုံးခြင်း)၊
- ၅။ မိဘဆွေမျိုးများ၏ ဆုံးမမှု မှားယွင်းသောကြောင့် ဖြစ်ပါရခြင်း၊
- ၆။ မိမိ မလုပ်ဆောင်မှုသည့် လုပ်ရပ်ကို လူငယ်ပီပီ စမ်းသပ်လိုခြင်း၊ လက်တည့်စမ်းလိုခြင်း၊
- ၇။ အပေါင်းအသင်းတို့က မိမိကို ရှောင်ကြဉ်ခြင်း မဖြစ်စေရန် အပေါင်းအသင်းအား မှီခို ခင်တွယ်မှုဖြင့်လုပ်ဆောင်ခြင်း၊
- ၈။ ဆေးဝါးသုံးစွဲမှုကို ခေတ်မီသည်ဟု အယူအဆမှားခြင်း၊

- ၉။ မိမိ၏ တဒဂံသောကကို ပယ်ဖျောက်လို၍ သုံးစွဲခြင်း၊
- ၁၀။ ဆေးဝါး အလွယ်တကူ ရရှိခြင်းနှင့်ငွေကြေးနှင့် အချိန်ပိုမှုများကို အလွဲသုံးစားပြုမှုခြင်း၊
- ၁၁။ အမှားအမှန် ပိုင်းခြားမှုဉာဏ် နည်းပါးသည့် လူငယ်ပီပီ မူးယစ်ဆေးဝါးကို မှီဝဲမိခြင်း၊
- ၁၂။ တစ်ခဏမျှ ခံစားမှုကို ခံမင်စွဲလမ်းရာမှ ဖြတ်၍မရဘဲ ဆေးစွဲလာခြင်း၊ (တစ်နည်းအားဖြင့် လိင်စိတ်၊ စိတ်ကူးယဉ်မှု၊ စည်းစိမ် ရှိသည်ဟု အထင်မှတ်မှားခြင်းတို့ကြောင့် တစ်စတစ်စဖြင့် ဆေးစွဲလာခြင်း)
- ၁၃။ ဆေးအဖြစ် စနစ်တကျ မှီဝဲရမည့်အစား စနစ်တကျ ညွှန်ကြားသူမရှိဘဲ မိမိအလေ့အကျင့်အရ တန်ဆေးလွန်ဘေးဖြစ်ရခြင်း၊ (မှတ်ချက်။ ဘိန်းမှ အဆွယ်အပွားပစ္စည်းများသည် ဆေးဝါးအဖြစ် ယနေ့တိုင် သုံးစွဲလျက်ရှိသော်လည်း တတ်ကျွမ်းနားလည်သူတို့၏ ညွှန်ကြားမှုကို စနစ်တကျ မလိုက်နာဘဲ လုပ်ဆောင်ခြင်း၊)

အထက်ပါ အကြောင်းအချက်တစ်ခုဖြစ်စေ၊ ပူးပေါင်း၍ဖြစ်စေ ဆေးမှီဝဲရာမှ စတင်ကာ ဆေးစွဲသူအဖြစ် ရောက်ရှိလာလေသည်။

မူးယစ်ဆေးနှင့် တိုင်းရင်းဆေး
ကျော်သန်းထွန်း (စက်မှု/ဆေးဝါး)

လူယုတ်မာ၏ ဂုဏ်ဂုဏ်

မောင်မောင်
(ဘုကလင်)

သူ့မနာမည်က ခိုင်ပန်းနွယ်
နာမည်လေးက ချစ်စရာ
ကဗျာဆန်ဆန်။

နာမည်ကဗျာဆန်သော်လည်း
တောသူစစ်စစ်။

ခိုင်ပန်းနွယ် မိဘတွေက ရိုး
ရိုးသားသား ဆင်းရဲသားမိသား
စု။ လုပ်ကိုင်စားသောက် ကြ
တဲ့အလုပ်က ဖွတ်ချေးကုန်း ယာ
မြေအနည်းငယ်နှင့် လုပ်စားကိုင်
စားဘဝ။ စားအိုးက ခိုင်ပန်းနွယ်
ရဲ့ အဘိုးအဘွား၊ မိဘနှစ်ပါး၊
ညီအစ်ကို မောင်နှမ ငါးယောက်

SAWIN
2015

နှင့် စုစုပေါင်းကိုးယောက် စားအိုး။

မိမိတို့ပိုင် ဖွတ်ချွေးကုန်းယာမြေ ငါးဧကနှင့် စားရေးသောက်ရေး အဆင်မပြေတဲ့အတွက် ကလေးငါးယောက်ကို ကျေးရွာရှိ မူလတန်းကျောင်းကို တောင်လေးတန်း အောင်သည်အထိ မထားနိုင်လို့ ခိုင်ပန်းနွယ် ကိုယ်တိုင် ဒုတိယတန်းနှင့် ကျောင်းထွက်လိုက်ရပြီး လယ်ကူလီ၊ ယာကူလီ လုပ်ကိုင်ရတဲ့မိသားစု။

ခိုင်ပန်းနွယ်ဆိုသည့်နာမည်ကို ခိုင်ပန်းနွယ်ရဲ့ မိဘနှစ်ပါးက ယာတောအသွား လမ်းဝဲယာ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေ အပေါ်ပွင့်နေတဲ့ နဖူးပန်း၊ အုံ့မုန်းပန်း၊ တောပန်း၊ တောင်ပန်းတွေကြည့်ပြီး ပေးခဲ့တဲ့ နာမည်။

ခိုင်ပန်းနွယ်တို့ရွာက မုံရွာမြို့ကြီးနဲ့ ငါးတိုင်ကွာ။ မြို့နယ်ရုံးစိုက်ရာ ဘုတလင်မြို့နှင့်လည်း ငါးတိုင်ဝေးလေတော့ မြို့ရောက်ဖို့၊ သွားဖို့လာဖို့ အင်မတန် ခက်ခဲတဲ့ရွာ။ ခိုင်ပန်းနွယ် အဖျိုကြီးဖားဖား အသက်နှစ်ဆယ် တွင်းရောက်သည့်တိုင် တစ်နှစ် တစ်ခေါက် မုံရွာကိုမရောက်ဖြစ်။

ခေတ်ပေါ် အဝတ်အထည်ဆိုတာ သူမဝတ်ရ၊ ရိုးရိုးပွင့်ရိုက်သယက်ထည် လုံချည်နှင့် နိုင်လွန်စအင်္ကျီဆိုတာက သူ့အတွက် အကောင်းစား ပွဲနေပွဲထိုင်။

ရေမွှေး ပေါင်ဒါ မိတ်ကပ်တို့ဆိုတာ ဝေလာဝေး။ ရွာအရှေ့အလှေပေါက်၊ ကျောက်ကုန်းမှာ ပေါက်တဲ့ ပိုင်ရှင်မဲ့ သနပ်ခါးတုံး သနပ်ခါးမြစ်တို့ကို ကိုယ်တိုင် ခုတ်၊ ကိုယ်တိုင်တူးပြီး လိမ်းချယ်ရတဲ့ဘဝ။ နံနက်လင်းသည်နှင့် တံခင် သို့မဟုတ် ပေါက်တူးကိုင်ပြီးတော့ ဖျင်အင်္ကျီ၊ ဖျင်ထမီ အဟောင်း အနွမ်းလေးဝတ်ပြီး ဦးခေါင်းတွင် အထက် အညာဖောင်းပြင်နယ်ကထွက်တဲ့ နှီးခမောက်ဆောင်းပြီး တစ်နေကုန်နှမ်းရိတ်၊ ပြောင်းရိတ်၊ ပဲဇင်းငုံခုတ်၊ ပေါက်တူးပေါက်ဘဝဖြင့် လူဖြစ်လာခဲ့ရသူ။

ခိုင်ပန်းနွယ် အဝတ်ဆင်းရဲ၊ အစားဆင်းရဲ၊ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကိုင်နေရသော်လည်း ခိုင်ပန်းနွယ်ရုပ်ရည်က တောလုပ်တောင်လုပ်နေပူထ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေရသော်လည်း သူ့ အသားအရည်က ပင်ကိုယ်ဖြူလေးဖြစ်

သည့်အပြင် တောလုပ်၊ တောင်လုပ် လုပ်ကိုင်ရာတွင် ခိုင်ပန်းနွယ် ဖျင်အင်္ကျီလက်ရှည် အမြဲဝတ်ပြီး ဦးခေါင်းတွင် ပုဆိုးဟောင်းတစ်ထည် ဝတ်မြဲထားသည့်အတွက် ခိုင်ပန်းနွယ်ရဲ့ ဖြူနေတဲ့ အသားအရည်တို့မှာ ညိုမဲ့ မသွားဘဲ ပါးမို့မို့လေး နီရဲပြီး ဖြူမွှေးသော အသားအရည်နှင့် မျက်နှာဝိုင်း ပါးဖောင်းဖောင်း၊ နှာတန်သွယ်သွယ်၊ လည်တိုင်ကျော့ကျော့၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ တင်ရင်တို့ဖြင့် တောပန်း အလှကြွယ်တဲ့ ခိုင်ပန်းနွယ်လေးပါ။

ခိုင်ပန်းနွယ်တို့ရွာက ချင်းတွင်းမြစ် နဘေးတွင် တည်ရှိတဲ့ ရွာဖြစ်လေတော့ သောက်ရေ သုံးရေ နွားရေ၊ အဝတ်လျှော်ရေချိုးကအစ ချင်းတွင်းမြစ်ကို ဆင်းပြီး အသုံးပြုကြတယ်။

ရေချိုး ရေခတ်ဆင်းရတာကို က ပျော်စရာ တစ်မျိုးကောင်းတဲ့ ရွာပါ။ ရွာအနောက်ဘက် မြစ်ဆိပ်အဆင်း မြစ်ရေနည်းချိန်ပေါ်နေတဲ့ နှုံးခုံကြီးပေါ် ရေချိုးဆင်းတဲ့ ကလေးတွေ လူးကြ၊ ငုတ်ကြ၊ ခိုင်ပင်ထိုးကြ၊ ဆေးကစားကြဖြင့် အလွန်သားသားတဲ့ ရွာဖြစ်

ဆိပ်ပါ။

ချင်းတွင်းမြစ်ကို အမှီပြုရတဲ့ ရွာဖြစ်လေတော့ ဖောင်ပို့၊ ဖောင်စုန်အလုပ်တွေ၊ ရေလုပ်ငန်း (တံငါသည်)၊ အလုပ်တို့ဖြင့် လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြသူတွေလည်း အများအပြားရှိတဲ့ရွာ။

ယောက်ျားလေး မှန်လျှင် ဖောင်သမား၊ မိန်းကလေးတွေက လယ်ကူလီ၊ ယာကူလီ ၊

အချို့ မိန်းကလေးတို့က မြို့တက်ပြီး အိမ်အကူ အိမ်ဖော် အလုပ်တို့ကိုလည်း သွားရောက်လုပ်ကိုင်ကြသူတွေလည်း ရှိကြတယ်။

ခိုင်ပန်းနွယ်တို့ ရွာက ယောက်ျားလေးတွေက ဖောင်သမားများ ဖြစ်ကြလေတော့ အထက်ချင်းတွင်း ခန္တီးမြို့နယ်၊ ဟုန်းမလင်းမြို့နယ်၊ ဖောင်းပြင်မြို့နယ်၊ မော်လိုက်၊ ကလေးဝ၊ မင်းကင်းမြို့နယ်များရှိ သစ်၊ ဝါး၊ ကြိမ် ထွက်ရှိရာ ဒေသများသို့ မရောက်ဖူးသူ မရှိလောက်အောင် သွားလာလုပ်ကိုင် စားသောက်ကြပြီး အောက်ပြည် အောက်ရွာဆိုလျှင် သစ်ဖောင်များ ပို့ကြရာ ဟင်္သာတ၊ ဓနုဖြူ၊ ညောင်တုန်း၊

မအူပင်၊ ရန်ကုန်မြို့အထိယောက်ျားလေးမှန်လျှင် မရောက်ဖူးသူမရှိ။

မိန်းကလေးတွေကတော့ အရောက်အပေါက် နည်းကြလို့ နယ်မြေဗဟုသုတ နည်းကြသော်လည်း ယောက်ျားလေးတိုင်းကတော့ နယ်မြေအကြောင်း၊ ချင်းတွင်းမြစ်အကြောင်း၊ ဧရာဝတီမြစ် အကြောင်း မြို့အကြောင်း၊ ရွာအကြောင်း သိသူများကြတယ်။

ချင်းတွင်းမြစ် အတွင်းက လှေသမား၊ ဖောင်သမားတို့ကို မိုးတွင်းမိုးခါး မြစ်ရေကြီးချိန် ဒုက္ခပေးတဲ့ ဝဲကြီးတွေအကြောင်းကို (အထက်မှာ ပေ၊ အောက်မှာရွှေ အလယ်ဝယ်သိုက် မျက်

ဖြူဆိုက်) ဟူ၍ ရှေးအခါက တည်းက ခေါ်ဝေါ်မှတ်သားလာခဲ့ကြရတဲ့ ဖောင်သမား၊ လှေသမားတို့၏ အမှတ်အသားစကား။ ယခုတိုင်သုံးစွဲလျက်။

ကလေးဝမြို့ရဲ့ အောက်ဖက်နားက ပေဝဲ၊ မင်းကင်းမြို့ရဲ့ အောက်ဖက်နားမှာရှိတဲ့ ဝက်သိုက်၊ ဘုတလင်မြို့နယ် ရွှေစာရေးရွာအနီးရှိ ဝဲကြီးကို မှတ်သားထားတဲ့ စကားပုံ။

တစ်ဖန် မော်လိုက်မြို့နဲ့ အထက်ဖက် ငိုလာခေါ်တဲ့နှစ်စဉ် ရေကြောင်း ကြပ်သည့်နေရာကို ရွှေစာရေးရွာက လှေသူကြီး ဦးဘိုးလွှာဆိုသူက လှေပေါ်မှ ကုန်များကို ကိုးခါကွဲပြီး ခုန်ရ

ဆန်ရတဲ့အတွက် ထားခဲ့တဲ့ စကားပုံက။

(ရိုးလာ ဘိုးလွှာ၊ ကိုးခါ တောင် ကယံကဲ့ရ) ဟု စကား ပုံကလည်းရှိသေး။ ချင်းတွင်းမြစ် အတွင်းက အံ့သြဖွယ်ရာ မှတ် သားဖွယ်ရာတို့မှာ များစွာရှိသည် တို့ကို ခိုင်ပန်းနွယ်တို့ရွာက ဖောင်သမားတို့က အားလုံးသိ ကြ ပြောကြလို့ ခိုင်ပန်းနွယ် ကြားဖူးနားဝ ရှိနေရတယ်။

ခိုင်ပန်းနွယ်တို့ရွာက ခိုင် ပန်းနွယ်နဲ့ သက်တူရွယ်တူ မိန်း

ကလေးအချို့ မြို့တက်ပြီး အိမ် ဖော်၊ အိမ်အကူ၊ စားသောက်ဆိုင် စားပွဲထိုးတက်လုပ်ကြပြီး တစ် နှစ်၊ တစ်ခါ၊ ရွာနတ်ပွဲ ပြန်လာ ကြပြီး ဝတ်ကြ၊ စားကြ ဒါတွေ မြင်ရတော့ ခိုင်ပန်းနွယ်သူတို့ကို ကြည့်ပြီး အားကြလာခဲ့တယ်။

ခိုင်ပန်းနွယ်တို့ရွာမှာ တစ်နှစ် တစ်ကြိမ် ဘိုးတော်ကြီးနတ်ပွဲရှိ တယ်။ ဘခြားတစ်နယ် တစ် ကျေးသွားရောက် အလုပ်လုပ် နေကြသူတွေ၊ အိမ်ထောင်ကျ နေကြသူတွေ အားလုံးနီးပါး ဘိုး တော်ကြီး နတ်ပွဲရောက်သည်နှင့် ရွာကို ပြန်လာကြပြီး ခေတ်ပေါ်

အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ကြ၊ မိဘ တွေကို ထောက်ပံ့ကြတာ ဒါတွေ မြင်တွေ့ရတော့ ခိုင်ပန်းနွယ် ဘိုး တော်ကြီးနတ်ပွဲ ပြီးလျှင် ရွာက ထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်တယ်။

ဘိုးတော်ကြီး နတ်ပွဲက တပေါင်းလပြည့်ကျော် (၅) ရက် နေ့ နံနက်ဆယ်နာရီ။ ဆယ့်တစ် နာရီခန့် အလုံဘိုးတော်ကြီး နန်း ကနေ ကျွဲလှည်းများဖြင့် စတင် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပြီး ခိုင်ပန်းနွယ် တို့ရွာဦးကို စတင် ရောက်တယ် လေ။

ခိုင်ပန်းနွယ်တို့ရွာက ကလေး

လူကြီးမကျန် ရွာမြောက်ဘက်ရှိ စရပ်တန်းကနေ ဘိုးတော်ကြီး နတ်လှည်းများကို ကြိုကြရ တယ်။ နတ်ပွဲကြိုဆိုရာမှာ ရွာရှိ အပျို၊ လူပျိုများလှပေ ပပေဆို သည့် အဝတ်အစားတို့ကို အပြင် အဆိုင် ဝတ်ကြပြီး ရွာတွဲလဲ၊ ငွေ တွဲလဲ ကြွားလံးထုတ်တဲ့ပွဲလို့ ပြောရမယ့် ပွဲကြီးပါ။

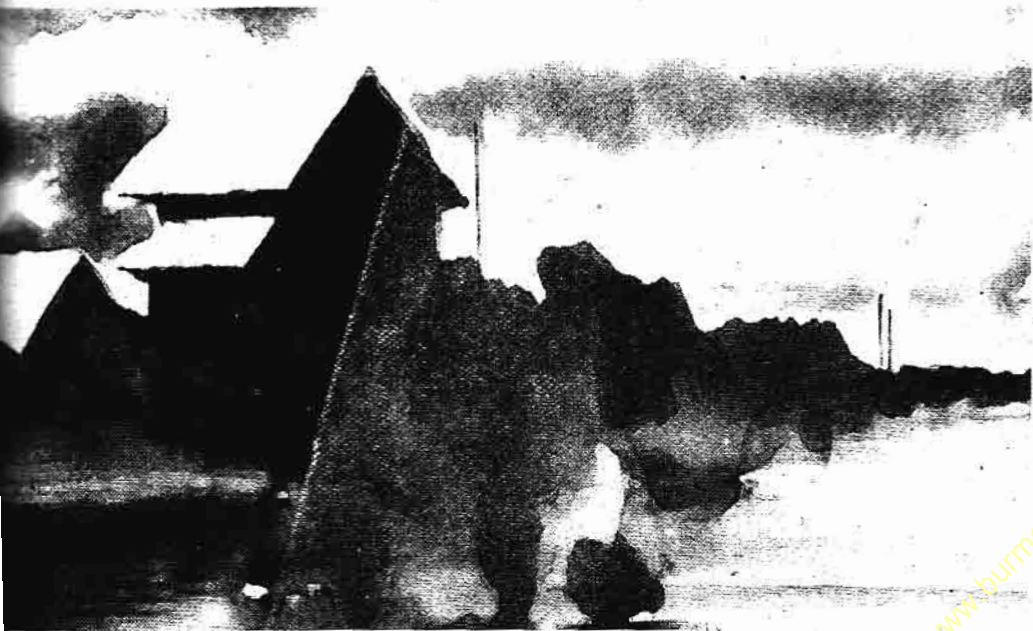
ဘိုးတော်ကြီးနတ်လှည်းများ က (၅) ရက်နေ့ ညနတ်စင် ညအိပ် မီးပုံပွဲကျင်းပ၊ (၆) ရက် နေ့ နံနက် နတ်တောင်တက် (၆) ရက်နေ့ည ရွာနတ်စင်အိပ်၊ မီးပုံ ပွဲကျင်းပကြပြီး (၇) ရက်နေ့

နံနက် ရှာပြေးရွာ နတ်စင်သို့ နတ်လှည်းများ ပြောင်းရွှေ့သွားပြီး နတ်ပွဲက (၈) ရက်နေ့ ရှားပြေး တောင်ပေါ် ရွှေကျောက်ဆောင် ဆိုသည့် ကျောက်လုံးကြီးတွေရှိ ရာ နတ်ပွဲကျင်းပပြီး ထိုည ရှား ပြေးနတ်စင် နတ်ပွဲကကြပြီး တပေါင်းလဆုတ် (၉) ရက်နေ့ နံနက်အလုံ ဘိုးတော်ကြီး နန်း ပြန်အလုံ ဘိုးတော်ကြီး ပွဲတော် ကို တပေါင်းလပြည့်ကျော် (၃) ရက်နေ့မှ နတ်ပွဲကိစ္စ ပြီးဆုံးကြ တယ်။

ခိုင်ပန်းနယ်တို့ရွာသူ ရွာသား များနှင့် ရွာကို ပြန်လာကြတဲ့ လူ

များဟာ (၆) ရက်နေ့ ညောင် သူများ နတ်တောင်၊ (၈) ရက်နေ့ ရှားပြေးနတ်တောင်၊ (၁၁) ရက် နေ့ အလုံဘိုးတော်ကြီး နတ်စင်ရှိ ရာ ရေစင်သောက်ပြီးမှ နတ်ကိစ္စ ပြီးဆုံးပြီး မိမိတို့ အလုပ်ရှိရာ နေထိုင်ရာကို ပြန်ကြတယ်။

ခိုင်ပန်းနယ် တူတူတန်တန် ဝတ်ချင်တာရယ်၊ မိဘကိုလုပ် ကျွေးချင်တာရယ် တခြားကို ထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်ရန်ဆုံးဖြတ် ပြီး တန်ခူးလဆန်းသည်နှင့် အလုံ မြို့ရှိ အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော် အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးတို့ တိုက် သို့ အိမ်ဖော်လုပ်ကိုင် ရန်သူ

အရင်က အလုံတွင် နေကြသော သူငယ်ချင်းများနှင့် တိုင်ပင်ပြီး လိုက်သွားပါတော့သည်။

ခိုင်ပန်းနွယ်လေးမှာ အသက် နှစ်ဆယ်ရောက်သည့်တိုင် ဝတ်ချင်တာမဝတ်ရ၊ ဧားချင်တာမစားရ၊ တောလုပ်တောင်လုပ်ဖြင့် အချိန်တွေကုန်လွန်ခဲ့ရာမှ ရွာမှာရှိတဲ့ ကောင်လေးတစ်ဦး၏ ချစ်ရေးဆိုမှုကို ခံရပြီးသည်မှလွှဲ၍ အခြားမရှိခဲ့။

ကောင်လေးရဲ့ ချစ်ရေးဆိုမှုကိုလည်း ဆင်းရဲလွန်းလို့ ငြင်းဆန်ခဲ့ရာမှ ယနေ့တိုင် ဖိုဆိုလျှင် ယင်ဖိုတောင် မသန်းခဲ့သူလေးပါ။ ခိုင်ပန်းနွယ် အဘိုးကြီး အဘွားကြီးတို့ အိမ်နေပြီး အိမ်မှုကိစ္စဘာယီရ အားလုံးလုပ်ကိုင်မှုတို့ကို အိမ်ရှင်ကျေနပ်မှုရှိသဖြင့် လခလည်း ကောင်းကောင်းပေးတယ်။ အဝတ်တွေလည်း ဝယ်သဖြင့် ခိုင်ပန်းနွယ် နေရတာ ပျော်တယ်။

ခိုင်ပန်းနွယ် အလုပ်ကထမင်းချက်၊ အဝတ်လျှော်၊ အဘိုးကြီးထမင်းဟင်ခူးခပ်ကျွေး၊ ဆေးတိုက်၊ မျက်နှာသစ်ရေကအစ လုပ်ကိုင်ပေးရတယ်။ ခိုင်ပန်းနွယ်

ထိုအိမ်တွင် ခြောက်လခန့်အကြာ နေသားတကျရှိနေစဉ် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်တည်း ထမင်းစားခန်းအတွင်း ခူးခတ်ကျွေးနေစဉ်။

အဘိုးကြီးကစတင်၍ -

“သမီးနေရတာပျော်သလားတဲ့”

“ပျော်ပါတယ် ဘဘကြီး”

“ဘဘကြီးသမီးကို တစ်ခုပြောမယ်”

“ပြောပါဘဘကြီး”

“သမီးကိုဘဘကြီး လက်ထပ်ယူချင်တယ်။ သမီးယူမလား”

“ဘဘကြီးသမီးကို ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ။ သမီးရှက်လိုက်တာ ဘဘကြီးရယ်။ သမီး ရှက်လိုက်တာ။ သမီးရွာပြန်တော့မယ်” လို့ ပြောပြီး ခိုင်ပန်းနွယ် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာပြီး ငိုလိုက်တော့။

“သမီးငိုနေတယ်။ ဘဘကြီး မှားပါတယ်။ ဘဘကြီး မှားပါတယ်။ သမီးမကြိုက်ရင် နောက်မပြောတော့ပါဘူး။ သမီးမပြန်ပါနဲ့။ သမီးမပြန်ပါနဲ့”

ခိုင်ပန်းနွယ် ရှက်လည်းရှက်

ကြောက်လည်းကြောက် နောက်ရက် သူ့အဝတ်အစားလေးတွေ ယူပြီး လူကြံ့ရှိတာနှင့် ရွာကိုပြန်ခဲ့တော့တယ်။

ရွာရောက်ပြီး တစ်လလောက်အကြာ မုံရွာစားသောက်ဆိုင်နေတဲ့ သူငယ်ချင်းရဲ့အဆက်အသွယ်နဲ့ မုံရွာမြို့ စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ကို ပန်းကန်ဆေးခွက်ဆေး အလုပ်ဖြင့် ရောက်ခဲ့ပြန်ပြီ။

မုံရွာရောက်ပြီး တစ်လလောက်အကြာ ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီးက ခိုင်ပန်းနွယ် ပန်းကန်ဆေး အလုပ်မလုပ်ပါနဲ့။ သမီးကလှတယ်။ ပန်းကန်ဆေးလို့ မသင့်တော်ပါဘူး။ သမီး စားပွဲထိုး လုပ်မလား။ မပင်မပန်းဘဲနဲ့ ငွေရလွယ်တယ်။ သမီးလုပ်ရင်လေ သမီးအတွက် ဝတ်စရာစကပ်တို့ ဂါဝန်တို့ ဝယ်ပေးမယ်။ သမီး အဲဒီ အဝတ်အစားတွေဝတ်ပြီး လုပ်ပါလား။

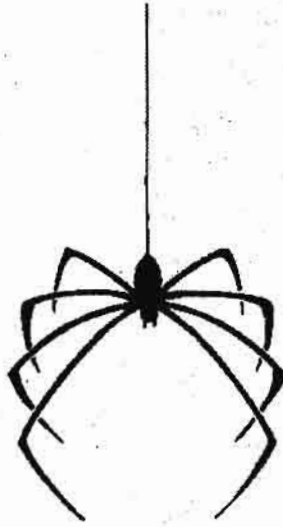
ပြီးတော့ ညည်းခေါင်းက ဆံပင်တွေကိုလည်း ဖြတ်ပြီး ခေတ်ဆန်ဆန် ညှပ်ပေးမယ်။ သမီးလုပ်မလား။ သမီးလုပ်ချင်ပါဘူး။ ပန်းကန်ဆေးပါမယ်။

အေးလေ ဒါတော့ ညည်း
သဘောပေါ့။

စားသောက်ဆိုင်တွင် သုံးလ
လောက် ပန်းကန်ဆေးနေပြီး မုံရွာ
မြို့ ကျောက္ခလမ်းတွင် ဖွင့်လှစ်
ထားသော လက်ဖက်ရည်နှင့်
မုန့်တီရောင်းသည့်ဆိုင်က ဆိုင်
ရှင် ကိုဆွေသန်းနှင့် ဇနီးနဲ့ ညီမ
ဝမ်းကွဲတော်သူ မယဉ်ယဉ်ထွေး
တို့က ခေါ်သဖြင့် ပြောင်းရွှေ့လုပ်
ကိုင်ပါတော့သည်။

ကိုဆွေသန်း မယဉ်ယဉ်
ထွေးတို့ ဆိုင်က သိပ်ပြီး မကြီး
ကျယ်လှ။ အခန်းကျဉ်းကျဉ်း
တွင် ဖွင့်လှစ်ထားပြီး လက်ဖက်
ရည်ဖျော်နှင့် မုန့်ဆရာ သက်
ထွန်းအောင်၊ စားပွဲထိုးကောင်
လေး တစ်ယောက်နှင့် ဗာယီရ
လုပ်ဖို့ ခိုင်ပန်းနွယ်ပါမှ အလုပ်
သမား သုံးယောက်ရှိတဲ့ဆိုင်။

ခိုင်ပန်းနွယ်အလုပ်က နံနက်
လေးနာရီ အိပ်ရာကထ၊ မျက်နှာ
သစ်၊ မီးမွေး၊ မုန့်ဟင်းခါး
အတွက် ဟင်းချိုရေအိုးတည်။
ရေနွေးအိုးတည်။ ခိုင်ပန်းနွယ်
အိပ်ရာက စောစောထရသလို

(အဖျော်ဆရာ)တီးဆရာ

သက်ထွန်းအောင်ကလည်း
အိပ်ယာကထပြီး မုန့်နယ်၊ မုန့်လုံး
အချိုခြောက်နှပ်ဖြင့် အတူတူ
လုပ်ကြရတယ်။

မယဉ်ယဉ်ထွေးက ညီမဝမ်း
ကွဲတော်သူ ခိုင်ပန်းနွယ်အား
အိပ်ရာနေရာအတွက် သူတို့လင်
မယား အိပ်သည့် ဆိုင်ခန်း
အပေါ်ထပ် ထပ်ခိုးတွင် နေရာ
ပေးပြီး သူတို့က ဆိုင်ခန်း၏
ဘေးရှိ ဗီဒီယိုရုံဟောင်းနေရာ ခု
တင်တွင် ဆင်းအိပ်ကြပြီး တီး
ဆရာ သက်ထွန်းအောင်နှင့် စား
ပွဲထိုးကောင်လေးတို့က ဆိုင်ပိတ်
ပြီးမှ ဆိုင်ခန်းသည့်နေရာတွင်

စားပွဲခုံဆက်ပြီး အိပ်ကြရတယ်။

ခိုင်ပန်းနွယ်အိပ်သည့် ထပ်
ခိုးကို လက်ဖက်ရည်ဖျော်သည့်
နေရာမှ လှေခါးပြုလုပ်ထားပြီး
ထိုလှေခါးမှအတက်အဆင်း လုပ်
ရပြီး ထပ်ခိုးအခန်းကိုတော့ တံ
ခါးအဖွင့်အပိတ် ပြုလုပ်ထား
သဖြင့် မိန်းကလေးအတွက် လုံ
ခြုံမှုရှိတယ်။

တီးဆရာသက်ထွန်း အောင်
မှာ အသက်နှစ်ဆယ် ကျော်
ကျော်၊ ခိုင်ပန်းနွယ် အသက်
ထက် သုံးနှစ်ခန့်ကြီးပြီး အဝေး
သင်နှင့် ကျောင်းပြီးထားသူ။
မိဘ အစ်ကိုတို့နှင့်နေပြီး လက်
ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် လက်ဖက်ရည်
ဖျော်အလုပ်ကို ဝင်ရောက် လုပ်
ကိုင်နေသူ။

ကိုဆွေသန်း မယဉ်ယဉ်ထွေး
တို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က
အရောင်းအဝယ် သိပ်မဖြစ်လေ
တော့ ဆိုင်အလုပ်သမား နည်း
နည်းသာရှိပြီး နေ့ပိုင်းရောက်တဲ့
အခါ ဆိုင်ပိုင်ရှင် မယဉ်ယဉ်
ထွေးက အစိုးရရုံးဝန်ထမ်းဆို
တော့ ရုံးသွား၊ ဆိုင်ပိုင်ရှင်ကို
ဆွေသန်းက မြို့ထဲဈေးဝယ်သွား
တဲ့အခါမှာဆိုလျှင် နေ့ပိုင်းလူ

ရှင်းချိန်များတွင် သက်ထွန်းအောင်၊ ခိုင်ပန်းနွယ်နှင့် စားပွဲထိုး ကောင်လေးသာရှိပြီး ဗီဒီယိုခွေထိုးပြီး သုံးယောက်သားထိုင်ကြည့်ကြတယ်။

ဆိုင်တွင် ခိုင်ပန်းနွယ် ရောက်ပြီး ဆယ်ရက်လောက်ကြာတော့ သက်ထွန်းအောင်နှင့် ခိုင်ပန်းနွယ်တို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောဆို ဆက်ဆံလုပ်ကိုင်ကြတဲ့ အဆင့်ရောက်ခဲ့ကြပြီ။

နံနက်စောစော ခိုင်ပန်းနွယ် ဆိုင်ရှင်တို့ အိပ်ရာကမထမီ အိပ်ရာကထ၊ မီးမွှေး ဟင်းချိုအိုးတည်၊ ဆိုင်မှာ လုပ်စရာရှိသည့် ကိစ္စ လုပ်ကိုင်နေလျှင် သက်ထွန်းအောင်ကလည်း မအိပ်တော့ဘဲ ရေနွေးအိုးတည်၊ လက်ဖက်ခြောက်နှစ်၊ မုန့်ကိစ္စလုပ်ကိုင် ရင်းဆိုင်ကျဉ်းကျဉ်းအတွင်း ရန်ဖန်ရန်ခါ အသားချင်းထိသည်အထိ လုပ်ကိုင်ကြရတယ်။

ဆိုင်လူရှင်း ရှင်းသလို သက်ထွန်းအောင်၊ ခိုင်ပန်းနွယ်ကို ထိကပါး ရိုကပါးပြောတယ်။ ခိုင်ပန်းနွယ်ကလည်း သက်ထွန်းအောင် ပြောသမျှကို ပြုံးရွှင်

သော မျက်နှာထားနှင့် လက်ခံလေ့ရှိတယ်။

တစ်နေ့သော နေ့ခင်း ဆိုင်လူပြတ်ပြီး ကိုဆွေသန်းဆိုင်မရှိခိုက်-

“ခိုင်ပန်းနွယ်”

“ရှင်”

“သိပ်လှတာပဲ”

“ကိုသက်ထွန်းအောင်နော် သူများကို မြှောက်နေပြန်ပြီ”

“မမြှောက်ပါဘူး။ လှလို့ လှတယ်ပြောတာ”

“ခိုင်ပန်းနွယ်”

“ရှင်”

“လက်ဖက်ရည်သောက်မလား”

“သောက်မှာပေါ့။ သောက်မယ်ဆို ကိုသက်ထွန်းအောင် ကောင်းကောင်းပျော်ပေးမယ်”

“ပေးလေ သောက်မှာပေါ့”

ခိုင်ပန်းနွယ် ဆိုင်ရောက်လို့ ဆယ်ရက်ကျော်လာရာ ဆိုင်လူရှင်းရင် ရှင်းသလို သက်ထွန်းအောင် ခိုင်ပန်းနွယ်ကို ရည်းစားစကားပြောဆိုလာရာ ခိုင်ပန်းနွယ်ကလည်း သဘောကျ လက်ခံတဲ့ အဆင့် ရောက်လာ ကြတယ်။

“ခိုင်ပန်းနွယ်”

“ရှင်”

“ခိုင်ပန်းနွယ်ကို ကိုသက်ထွန်းအောင် ချစ်တယ်။ ကိုသက်ထွန်းအောင်ကို ပြန်ချစ်မလား”

“ကိုသက်ထွန်းအောင် ခိုင်ပန်းနွယ်က တောသူ၊ စာမတတ်၊ ပေမတတ်၊ ကိုသက်ထွန်းအောင်က ပညာတတ် ဘွဲ့ရတစ်ယောက်။ ကျွန်မကိုချစ်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပမလား။ ကျွန်မမယ့်ဘူး။ ကြောက်တယ်။ မချစ်ဝင့်ပါဘူး ကိုသက်ထွန်းအောင်ရယ်”

“ကိုယ့်ကိုယ် မယ့်လို့လား။

“ဟုတ်တယ် မယ့်ဘူး”

“ယုံပါ ချစ်ကလေးရယ်။ မင်းကို အတည်ယူ အတည်ပေါင်းပါ့မယ်။ ကိုယ်လေ မင်းမိဘတွေရှိရာ ရွာကိုတောင်းယူပါ့မယ်”

“အဟုတ်လား ကိုသက်ထွန်းအောင်ရယ်၊ အဟုတ်ပြောတာပါ ခိုင်ပန်းနွယ်”

ကိုယ့်ကိုမယ့်ရင် အစ်ကိုရဲ့ ကျောင်းသားကတ်ကို သက်ဆွေအဖြစ် ခိုင်ပန်းနွယ် ယူထားရော”

သက်ထွန်းအောင် အင်္ကျီအိပ်ကပ်ထဲမှ ကျောင်းသားကတ်

ကိုထုတ်ပြီး ခိုင်ပန်းနွယ်ပေး
လိုက်ရာ ခိုင်ပန်းနွယ် သက်
ထွန်းအောင်ပေးတဲ့ ကျောင်းသား
ကတ်ကိုယူ၍ စဉ်းစားနေစဉ် -

“မင်းမယုံရင်ယူထား၊ အစ်
ကိုမင်းကို တကယ်တောင်းပြီး
တကယ်ယူမှာပါ။ အချစ်က
လေးရယ်”တဲ့။

“ခိုင်ပန်းနွယ်”

“ရှင်”

“ညဆိုင်ပိတ်လို့ ကိုဆွေ
သန်းနှင့် မယဉ်ယဉ်ထွေးတို့ ဟို
ဘက်အခန်းအိပ်တဲ့အချိန် အစ်ကို
လေ ခိုင်ပန်းနွယ်အိပ်ခန်းကို
လာခဲ့မယ်”

“မလာပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်။
ကျွန်မကြောက်တယ်။ ကိုယ့်ကို
မယုံဘူးလားကွာ။ မယုံဘူး
ကျွန်မ ကြောက်တယ်”

“ညသန်းခေါင်ကျော် အစ်
ကိုတက်ခဲ့မယ်။ တံခါးဖွင့်
ထားပါ”

“မဖွင့်ဘူး။ ပိတ်အိပ်မှာ”

“မပိတ်ပါနဲ့”

“ပိတ်ထားမှာ။ ဟော ဟိုမှာ
လက်ဖက်ရည်သောက်မယုံသူ
လာနေပြီ”

ထိုည (၁၁)နာရီ ဆိုင်လည်း
လူရှင်းသွားပြီ။ ခိုင်ပန်းနွယ် ဆိုင်
လုပ်စရာကိစ္စများ သိမ်းတဲ့ဟာ
သိမ်း၊ ဆေးစရာရှိတာ ဆေး
ကြောပြီးည (၁၁)နာရီခွဲတော့ ကို
ဆွေသန်း မယဉ်ယဉ်ထွေးတို့
လည်း အိပ်ရာဝင်၊ ဆိုင်တံခါး
များပိတ်၊ ကိုသက်ထွန်းအောင်
တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်
လည်း အိပ်ရာအိပ်ခင်း ပြင်နေ
ကြစဉ် ခိုင်ပန်းနွယ် ဆိုင်ထပ်ခိုး
ရှိရာ တက်ပြီး အိပ်ရာဝင်ခဲ့ရာ။

မုံရွာမြို့ရဲ့ တပေါင်းလရာသီ
ပူအိုက်စပြုလာတဲ့ အချိန်။ ခိုင်
ပန်းနွယ် အိပ်ရာပေါ်ရောက် ခြင်
ထောင်ကိုချ အိပ်ရာပေါ်လဲ
လျောင်းပြီး အိပ်လို့မရဘဲ ကို
သက်ထွန်းအောင်ကြီး တကယ်

များ တက်လာမှာလား။ ဟိုတွေး
ဒီတွေးဖြင့် အိမ်ရာပေါ် ဟိုဘက်
စောင်း ဒီဘက်စောင်းနှင့် စဉ်း
စားနေစဉ်-

ညသန်းခေါင်ကျော် (၁) နာရီ
ခန့် အားလုံးအိပ်မောကျချိန် ခိုင်
ပန်းနွယ်က အိပ်လို့မပျော်။

ထိုအခိုက် ခိုင်ပန်းနွယ်အိပ်
သည့် အပေါ်ထပ် ထပ်ခိုးတက်
သည့် လှေခါးဆီမှ ခြေဖုနည်းသံ
သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရာ ဟင် သူသူ
တက်လာပြီ တက်လာပြီး တစ်
ဖက်စောင်းပြီး အိပ်ယောင်
ဆောင် နေလိုက်စဉ် ခြေသံသဲ့
သဲ့မှာ ခိုင်ပန်းနွယ်အိပ်သည့်
အခန်းက ဝင်လာသည့်အသံကို
ကြားနေရပြီး ခိုင်ပန်းနွယ်
အသက် နှစ်ဆယ် ကျော်လာ

သည်အထိ ရည်းစားတောင် မထားခဲ့။ ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် နီးနီးကပ်ကပ် တောင်မှ အသားချင်းမထိဘူး လေတော့ ကြောက်စိတ်တွေဝင် ရင်တွေတုံ့၊ နှစ်လုံးခုန်တွေ မြန်ပြီး တပေါင်းနေရဲ့ အပူရှိန် နဖူးပြင် ချွေးလေးများပင် စို့ထွက်ကျလာတယ်။

ကိုသက်ထွန်းအောင် ခိုင်ပန်းနွယ်အိပ်နေတဲ့ ဘေးဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ခိုင်ပန်းနွယ်ရဲ့ စောင်းအိပ်နေတဲ့အပေါ် ပါးပြင်ကို အားရပါးရကြီး မွေးမွေးပေးလိုက်တယ်။

ခိုင်ပန်းနွယ် ကြောက်စိတ်ရှက်စိတ်တို့ဖြင့် ကိုသက်ထွန်းအောင်ရဲ့ မျက်နှာကိုတွန်းဖယ်သော်လည်း ကိုသက်ထွန်းအောင် နောက်ဆုတ်မသွားဘဲ နမ်းရာကဖက်၊ ဖက်ရာက ခိုင်ပန်းနွယ်ရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကြိုးယူငင်လိုက်ပါတော့သည်။

ခိုင်ပန်းနွယ် ရှက်စိတ်၊ ကြောက်စိတ် သာယာစိတ်တို့ဖြင့် ရောပြွန်းလျက် မျက်ရည်တွေစီးကျလာခဲ့ရာမှ အစ်ကိုခိုင်ပန်းနွယ်ဘဝ ပျက်ပါပြီ။ စိတ်ချပါ နွယ်လေးရယ်။ အစ်ကို

ကျောင်းသားကတ် သိမ်းထား၊ အစ်ကိုကို ယုံပြီလား။

“အစ်ကို ပြန်ဆင်းတော့ အစ်မတို့ နီးလာလို့သိကုန်ရင် ဒုက္ခဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်။ ဆင်းတော့နော်။ ဆင်းပါတော့”

ကိုသက်ထွန်းအောင် ခိုင်ပန်းနွယ်အား အကြိမ်ကြိမ်မွေးမွေးပေးပြီးတော့မှ ဆင်းသွားတော့ သန်းခေါင်ကျော်လို့ (၃)နာရီပင် ထိုးခဲ့ပါပြီ။

နောက်ည နောက်ညတွေမှာလည်း သက်ထွန်းအောင်ခိုင်ပန်းနွယ်ဆီသို့ လစ်ရင်လစ်သို ချောင်လျှင် ချောင်သလိုလာခဲ့ရာမှ ခိုင်ပန်းနွယ်ကို ကျန်းမာရေးကောင်းအောင်ဆိုသည့် စကားလုံးဖြင့် သက်ထွန်းအောင်တိုက်သည့် ဆေးလုံးများကိုလည်း အကြိမ်

ကြိမ် သောက်ခဲ့ရတယ်။

“ခိုင်ပန်းနွယ်”

“ရှင်”

“တို့လေ ဒီလိုနေရတာ ပျော်ရဲ့လား”

“ပျော်တော့ ပျော်ပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် ဒါပေမယ့်ကဘာလဲ ခိုင်ပန်းနွယ်”

“တော်ကြာ မတောင်းမရမ်းဘဲနဲ့ ခိုင်ပန်းနွယ် ကိုယ်ဝန်ရမှာ ကြောက်တယ်”

“မကြောက်ပါနဲ့ ညီမအစ်ကို ညီမကို တိုက်တဲ့ ဆေးပြားတွေက ကိုယ်ဝန်မရတဲ့ ဆေးပြားတွေ”

“ဟင် ဟုတ်လား ခိုင်ပန်းနွယ် မစားချင်ဘူး။ တောင်းရမ်းပါတော့အစ်ကိုရယ်”

“အေးကွာ တောင်းမှာပါ။ တစ်နှစ် နှစ်နှစ်လောက် ဒီလို နေကြပါဦးစို့”

ခိုင်ပန်းနွယ် ဆိုင်ရောက်ပြီး နှစ်လခန့်အကြာ ကိုဆွေသန်းနှင့် မယဉ်ယဉ်ထွေးတို့က ခိုင်ပန်းနွယ်နှင့် သက်ထွန်းအောင် ဟဲ့ရဲ့နေပုံ၊ ထိုင်ပုံ၊ ပြောပုံ၊ သံသ့ဆက်

ဆံပုံတို့ကိုကြည့်ပြီး သင်္ကာ
မကင်းဖြစ်လာခဲ့ရာမှ သတိထား
စောင့်ကြည့်ခဲ့ရာ-

တန်ခူးလရဲ့ ညတစ်ည ည
သန်းခေါင်ကျော် (၁) နာရီ ဘော
လုံးပွဲကြည့်ရန် အကြောင်း ပြန်ပြီး
ဆိုင်ပိုင်ကိုဆွေသန်း ဆိုင်ပိုင်တံပြီး
ချိန် အပြင်ဘောလုံးပွဲ ပြသသည့်
ရုံသို့ ပွဲလုံးပွဲကြည့် ထွက်သွားခဲ့
ရာ ဇနီးမယဉ်ယဉ်ထွေး အိပ်ရာ
ဝင်၊ သက်ထွန်းအောင်နှင့် စားပွဲ
ထိုးကလေးတို့ကလည်း အိပ်ရာ
ဝင်၊ ခိုင်ပန်းနွယ်လည်း အိပ်ခန်းရှိ
ရာ အပေါ်ထပ် တက်သွားကြပြီး
ဖြစ်၍ ဆိုင်တံခါးကို အပြင်က
သော့ခတ်ပြီး ထွက်ခဲ့ပါတော့
သည်။

ကိုဆွေသန်းမှာ ဘောလုံးပွဲ
ညဉ့်(၁)နာရီခွဲ ကြည့်နေရာမှာ
(၂)နာရီအချိန်ခန့် တစ်ယောက်
တည်း ဆိုင်ပြန်လာခဲ့ပြီး တံခါး
သော့ဖွင့်ပြီး ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်
လိုက်စဉ်-

သက်ထွန်းအောင်မှာ တံခါး
ဖွင့်သံကြားလို့ ခိုင်ပန်းနွယ် အခန်း
မှထွက်ပြီး လှေခါးအဆင်းကိုဆွေ
သန်းနှင့် ပက်ပင်းတိုးခဲ့ရာမှ
သက်ထွန်းအောင်ကို ဘာမှ

“မကြောက်ပါနဲ့
ညီမ အစ်ကို
ညီမကိုတိုက်တဲ့
သေးပြားတွေက
ကိုယ်ဝန်မရတဲ့
သေးပြားတွေ”

မမေးဘဲ အိပ်ပျော်နေသောမယဉ်
ယဉ်ထွေးအား နှိုးပြီး ခိုင်ပန်းနွယ်
အား ခေါ်၍ အကြောင်းစုံမေး
တော့မှ-

ခိုင်ပန်းနွယ်က သူ့ကိုသက်
ထွန်းအောင်က တောင်းမည်ရမ်း
မည်ပြောကြောင်း ယခုလော
လောဆယ် မတောင်းသေးဘဲ
နှစ်နှစ်လောက်စောင့်ရန် ပြော
ထားကြောင်း၊ သူ့ကိုစိတ်ချရ
အောင်ဆိုပြီး ကျောင်းသားကတ်
ကိုပေးထားကြောင်း ပြောဆိုခဲ့ပါ
သည်။

ခိုင်ပန်းနွယ်ကို မေးမြန်းနေ
စဉ် သက်ထွန်းအောင်မှာ ဆိုင်မှာ
မရှိတော့ဘဲ အပြင်ကိုထွက်သွား
ခဲ့ရာမှ နံနက်မိုးလင်းသည်အထိ
ဆိုင်ကို ပြန်မလာသဖြင့် သက်
ထွန်းအောင်နေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်
သို့ မယဉ်ယဉ်ထွေး၏ ဖခင်နှင့်
ဦးကြီးတို့ ကိုယ်တိုင်သွားရောက်
ကြပြီး အကျိုးအကြောင်းမေးမြန်း
ကြရာ-

သက်ထွန်းအောင်နှင့် သက်
ထွန်းအောင် အစ်ကိုတို့လင်မယား
နှင့်တွေ့ပြီး အကျိုးအကြောင်း
ကိုမေးမြန်းရာ သက်ထွန်းအောင်
၎င်း၏အစ်ကိုနှင့် ရပ်ကွက်လူ

ကြီးများကိုပါခေါ်၍ ယနေ့ ညနေမှာပဲ ကိုဆွေသန်းတို့ ဆိုင်ကို လာရောက်ပြောဆိုကြမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်သဖြင့် ပြန်လာခဲ့ကြပြီး ခိုင်ပန်းနွယ် မိဘများရှိရာ ရွာသို့ ဖုန်းဆက်၍ ယနေ့နေ့ပိုင်း အမြန်လာကြရန် ခေါ်လိုက်ပါတော့သည်။

နေ့ပိုင်းတွင် ခိုင်ပန်းနွယ်မိဘများ ရောက်လာကြပြီး သက်ထွန်းအောင်နှင့် သက်ထွန်းအောင် အစ်ကိုတို့ ပြောစကားအရ ညနေပိုင်းတွင် ကိုဆွေသန်း၊ မယဉ်ယဉ်ထွေး၊ ဦးကြီးညီလေးတို့နှင့် သက်ထွန်းအောင်တို့အလားကို စောင့်ကြည့်နေ အချိန်ကုန်သည်အထိ လာရောက်ပြောဆိုခြင်း မရှိတော့ပါ။

နောက်ရက် နံနက်အထိ စောင့်နေကြသော်လည်း လာရောက်ပြောဆိုခြင်း မရှိတော့မှ ရပ်ကွက် ရ.ယ.က ဥက္ကဋ္ဌထံသွားရောက်တိုင်တန်းတော့ ရပ်ကွက် ရ.ယ.က ဥက္ကဋ္ဌက မောင်သက်ထွန်းအောင်ကို ရုံးလာရောက်ရန် ခေါ်ဆိုသော်အခါ မောင်သက်ထွန်းအောင် ကိုယ်တိုင်မလာရောက်ဘဲ ၎င်း၏

အစ်ကို ရ.ယ.ကရုံးရောက်လာပြီး တောင်းမည့် ရမ်းမည့် အကြောင်း ဝန်ခံသွားခဲ့ပါသည်။

ခိုင်ပန်းနွယ် မိဘများ မောင်သက်ထွန်းအောင်တို့ လာရောက်တောင်းရမ်းကြမည် ပြောသဖြင့် မုံရွာမှ ရွာသို့ မပြန်ကြဘဲ ဆိုင်းနေခဲ့ရာ ငါးရက်ကြာသွားသည်အထိ လာရောက်ခြင်းမရှိသည့်အတွက်-

နောက်တစ်ပတ်ခန့်အကြာ မခိုင်ပန်းနွယ် ကိုယ်တိုင် တရားလိုပြုလုပ်၍ မုံရွာမြို့နယ် တရားရုံးတော်သို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၇ ဖြင့် ဦးတိုက်လျှောက်ထား တရားစွဲဆိုခဲ့ရာ မြို့နယ် တရားရုံးတော်မှ တရားလို ဦးတိုက်လျှောက်ထားသူ မခိုင်ပန်းနွယ်အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၀ ဖြင့် စစ်ဆေးပြီး အမှုကို လက်ခံလိုက်ပါသည်။

ရုံးချိန်းတွင် လျှောက်ထားခံရသူ တရားခံမောင်သက်ထွန်းအောင်ဘက်မှ ရှေ့နေ ဌားရမ်းပြီး လိုက်ပါဆောင်ရွက်စေခဲ့ပါသည်။

မုံရွာမြို့နယ် တရားရုံးတော်မှ တရားလိုနှင့် တရားလိုက ပြသည့် သက်သေများကို စစ်ဆေးပြီး တရားခံမောင်သက်ထွန်းအောင်ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၇ ဖြင့် စွဲချက်တင်ခဲ့ရာ တရားခံက အပြစ်မရှိကြောင်း ငြင်းဆိုခဲ့သဖြင့် ရုံးတော်မှ တရားခံနှင့် တရားခံကပြသည့်သက်သေ (၂)ဦးတို့အား စစ်ဆေးပြီးနောက် တရားလိုတရားခံတို့၏ အကျိုးဆောင်များ နောက်ဆုံးလျှောက်ထားချက်၊ လျှောက်လဲချက်များကို ကြားနာပြီးနောက်-

ရုံးတော်မှ နောက်ဆုံးအမိန့်ချမှတ်ရာတွင် 'တရားခံအပေါ် အပြစ်ရှိကြောင်း ဆုံးဖြတ်ပြီး တရားခံအားအလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် ၁၀လ ချမှတ်လိုက်ပါသည်။

ဤ ဖြစ်ရပ်သည် ၂၀၀၉ ခုနှစ်တွင်းက အမှန်တကယ်

ဖြစ်ခဲ့သော ဖြစ်ရပ်မှန် တစ်ခုကို
အမည်နာမများ လွှဲပြောင်းပြီး
ရေးသားလိုက်ခြင်းဖြစ်ပြီး ဖြစ်ရပ်
မှန် စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးအား
တင်ပြရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်က-
ယနေ့တိုင်းပြည်တွင် လုပ်
သားပြည်သူများ ဆင်းရဲတွင်း
နက်ခဲ့ရာမှ စားရေး၊ ဝတ်ရေး၊
နေရေး၊ ထိုင်ရေး၊ ကြပ်တည်း
ခက်ခဲမှုကို အကြောင်းခံပြီး ထွက်
ပေါက်ရှာကြရာမှ ကျေးလက်
တောရွာများမှ ရိုးသားသော
အမျိုးသမီးလေးများ လူပွဲစားတို့

ရဲ့ ရောင်းစားခံရ၊ ငွေကြေးခံန
ရှိသူတို့၏ အဖျက်အဆီးခံကြရ
ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော လူ
ယုတ်မာတို့၏ ဖျားရောင်းသွေး
ဆောင်မှုတို့ကြောင့် ဘဝပျက်ကြ
ရသူတို့ထဲတွင်-

ရိုးသားဖြောင့်မတ်ပြီး ဆင်းရဲ
သော မိဘများနှင့် မိသားစုကို
လုပ်ကျွေးချင်စိတ် မိမိအတွက်
တင့်တောင်း တင့်တယ် ဝတ်ချင်
မှုတို့ကြောင့် မိမိကျေးရွာက
ထွက်ခွာပြီး မြို့တက်အလုပ်
လုပ်ကိုင်ရာမှ ခိုင်ပန်းနွယ်တည်း

ဟူသော ကျေးတောသူမလေး
အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်သည်
အထိ ရည်းစားမှ မထားဘူးတဲ့
ဖြူစင်သန့်စင်တဲ့ ခိုင်ပန်းနွယ်
လေး ကို ဘွဲ့ရခေတ်ပညာတတ်
သက် ထွန်းအောင်ဆိုတဲ့ လူ
ယုတ်မာ၏ ကတိစကားကို ယုံ
မှားမိလို့ ဘဝပျက်ခဲ့ရသည့်
အကြောင်းကို သင်ခန်းစာယူ
နိုင်ကြစေရန် တင်ပြ လိုက်ရပါ
သည်။

ကျော်သောင်းဘုတလင်

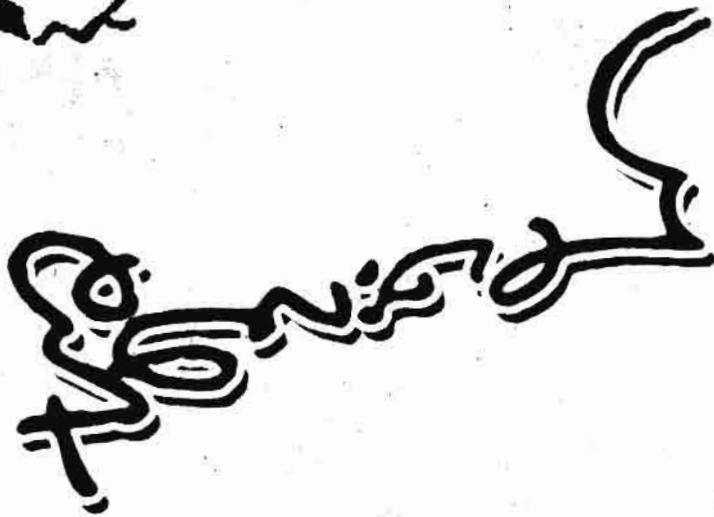
ဖြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇

မည်သူမဆို လင်ရှိမယား လည်းဖြစ်၍ လင်ရှိမယားဖြစ်ကြောင်း မိမိသိသည်လည်း
ဖြစ်သော သို့တည်းမဟုတ် သို့ဖြစ်ကြောင်း မိမိယုံကြည်ရန် အကြောင်းရှိသည်လည်း
ဖြစ်သော မိန်းမကို လင်ဖြစ်သူ သဘောမတူဘဲသော်လည်းကောင်း၊ အလိုတူရာ ရောက်ခြင်း
မရှိဘဲသော် လည်းကောင်း၊ ကာမစပ်ယှက်ခြင်း ပြုရာ၌ မုဒိမ်းမှု မမြောက်လျှင် မယားခိုးမှုကို
ကျူးလွန်ခြင်းဖြစ်၍ ထိုသူကို ငါးနှစ်ထိ ထောင်ဒဏ်တစ်မျိုးမျိုး ဖြစ်စေ၊ ငွေဒဏ်ဖြစ်စေ
ဒဏ်နှစ် ရပ်လုံးဖြစ်စေ ချမှတ်ရမည်။ ထိုအမှုမျိုးတွင် မယားဖြစ်သူကို အားပေးကူညီသူ
အဖြစ်ဖြင့် ပြစ်ဒဏ် မထိုက်စေရ။

(ရာသေတ်ကြီး)

၁၀၄

ကာလသားခေါင်း ကိုဖိုးထင်

ကာလသားခေါင်း

ကိုဖိုးဝင်း

နီလေးမောင်

-မိခင်ကသားအပေါ် ထားရှိ
သည့်ချစ်မေတ္တာ
-မောင်က နှမအပေါ်ထားရှိ
သည့် ချစ်မေတ္တာ
-ဖအေက သမီးအပေါ် ထားရှိ
သည့်ချစ်မေတ္တာ

စသည်စသည်ဖြင့် ၅၂၈
သွယ်သော ချစ်ခြင်းမေတ္တာ
တရားသည် ကိလေသာတဏှာ
ရေးကို အခြေမခံသဖြင့် အေးမြ
ကြည်လင်သည်ဟု သာမန်အား
ဖြင့် ယူဖွယ်ရှိပါ၏။

စင်စစ်မှု တစ်ဦးတစ်ယောက်
အပေး ရည်စူးသတ်မှတ်ထားအပ်
သော မေတ္တာ (ဝါ) အတ္တကို
အခြေခံသော မေတ္တာ တရားဟု
သည်ကလည်း ပူပြင်း လောင်
မြိုက်နိုင်သည့် စွမ်းအားဖြင့်
အပြည့်အဝ ရှိနေသည်သာ ဖြစ်

ပါ၏။
ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်စွဲမကင်း
သည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရား
တွင် ပူယန်ကြောင့်ကြရခြင်း၊ ဝမ်း
နည်းကြေကွဲရခြင်း၊ သောက
ဒေါသပွားများရခြင်း စသော ပူ
လောင်မှုတရားများဖြင့် တန်ဆာ
ဆင်ထားသည် မဟုတ်ပါလော့။

ယခုတင်ပြမည့် ဖြစ်ရပ်မှာ
ညီမအပေါ် ချစ်သည့်ဇောကြောင့်
စဉ်းစားဉာဏ်ကွယ်ပျောက် ကာ
ထိတ်လန့်ကြေကွဲဖွယ် အမှုများ
ကို ဆက်တိုက်ကျူးလွန်ခဲ့မိ
သော အစ်ကိုတစ်ယောက်၏
ကြီးမားသော ချစ်မေတ္တာ အရေး
အခင်းတစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ပြင် တကယ့်ဖြစ်ရပ်များ
သည် တစ်ခါတရံတွင် စိတ်ကူး
ယဉ်ဝတ္ထုထက် ဆန်းကြယ် နက်

နဲလှပုံကိုလည်း ဤဖြစ်ရပ် ဤ
ဇာတ်လမ်းက ထင်ရှားပါချိန်မည်
တည်း။

သိပ်သည်းနက်ရှိုင်းလှသော
အမှောင်ထုက အိပ်မောကျလျက်
ရှိသော သပြေကန်ရွာကလေးကို
ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းအောင်
ပင် လွှမ်းခြုံကြီးစိုးလျက်ရှိသည်။
တစ်နေ့တာလုံး အလုပ်ခွင်
ဝယ် ပင်မန်းခဲ့ရသည့် ရွာသူ ရွာ
သားများအဖို့ ဤအချိန်သည်
အကောင်းဆုံးသော အနားယူ
အိပ်စက်ချိန်ပဲ ဖြစ်ပါ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ရွာပြင်
သင်္ချိုင်းဆီသို့ ကြည့်ကာ စူးစူး
ဝါးဝါး ဟောင်နေသော ငွေ့တစ်
ကောင်၏အသံကို သတိထား

ဂရုမပြုမိခြင်း ဖြစ်ပေမည်။
အကယ်၍ ရွာသားတစ်ဦးတစ်
ယောက်သည် ထိုခွေးဟောင်သံ
ကြောင့် အိပ်ရာမှနိုးကာ ရွာပြင်
သစ်ခိုင်းဆီသို့ ကြည့်လိုက်မိပါက
တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှု တစ်ခုကို
ရင်ဆိုင်ရမည်သာ ဖြစ်၏။

မည်းမည်းသဏ္ဌာန်တစ်ခုက
ရွာပြင်သစ်ခိုင်းရှိရာသို့ တစ်ရွေ
ရွေသွားလျက်ရှိသည် မဟုတ်ပါ
လော။

ထိုသဏ္ဌာန်၏ လှုပ်ရှားမှု
ကြောင့် သစ်ခိုင်းတွင်းရှိ ကုက္ကို
ပင်ကြီးတစ်ပင်ထက်မှ ညဉ့်ငှက်
တစ်ကောင်က အလန့်တကြား
ပျံတက်သွားကာ စူးစူးရဲရဲ မြည်
ကြွေးလိုက်သံက မှောင်မိုက်
တိတ်ဆိတ်သော ညကို ပို၍ပင်
အကျည်းတန်စေပြန်ချေ၏။

စင်စစ် ထိုမည်းမည်းသဏ္ဌာန်
ကား သပြေကန်ရွာသားကာလ
သားခေါင်း ကိုဘိုးထင်ပဲဖြစ်ပါ
၏။

ကိုဘိုးထင်ကား သူ၏ရှေ့
တူရှုတွင် ရှိနေသော တစ္ဆေသူရဲ
ခြောက်လှသည်ဟု လူပြောများ
သည့် သစ်ခိုင်းမြေကို လှမ်းမျှော်
ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူတစ်ဦးတစ်
ပင်ရောက်
အိပ်စက်ရမည်
ဖြစ်သော
သစ်ခိုင်းမြေကို
ကြည့်ရင်း
ကျောထဲမှ စိမ့်တက်
လာခဲ့မိသည်။

မှောင်မည်းမည်းတွင် သစ်ခိုင်း
တွင်းရှိ ကုက္ကိုပင်ကြီးများမှာ
လေအရှိန်ဖြင့် ယိမ်းယိုင် လှုပ်ရှား
နေသည်မှာ သစ်ခိုင်းစောင့်သူရဲ
ကြီးများ ကခုန်မြူးတူးနေသ
ယောင်ပင် ထင်ရပေသည်။

ကိုဘိုးထင်ကား သူတစ်ဦး
တာ ဝင်ရောက်အိပ်စက်ရမည်
ဖြစ်သော သစ်ခိုင်းမြေကို ကြည့်
ရင်း ကျောထဲမှ စိမ့်တက်လာခဲ့
မိသည်။

သပြေကန် ရွာသားများအဖို့
ကား နေဝင်ပြီဆိုလျှင် ထိုသစ်ခိုင်း
အနီးသို့ မသွားမလာတော့ပေ။
ဖြတ်သန်းသွားလာမိသူမှာလည်း
ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာများ
နှင့် ရင်ဆိုင်ရလေ့ရှိသည်ဟု
ကျော်ကြား သတင်းကြီးခဲ့၏။

အထူးသဖြင့် မကြာမီကမှ
ထိုသစ်ခိုင်းအတွင်းရှိ ကုက္ကိုပင်
ကြီးတစ်ပင်ဝယ် ကြိုးဆွဲချကာ
သတ်သေသွားသောရွာဦးကျောင်း
မှ ကိုရင်ကြီး သုမနသည် သူရဲ
ကြီးဖြစ်နေသည်ဟု တစ်ရွာလုံး
က ယုံကြည်နေကြ၏။ ထို့
ကြောင့်လည်း နေ့လယ် နေ့ခင်း
ဘက်မှာပင် ထိုသစ်ခိုင်း အနီးသို့
တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း ပြတ်

သန်းသွားလာခြင်းကို ရှောင်ရှားကြလေသည်။

ကာလသားခေါင်း ကိုဘိုးထင်ကား ဤသင်္ချိုင်းမြေ၏ ကြောက်မက်ဖွယ်သတင်းစကားများကို မကြားမသိ၍ တစ်ကိုယ်တည်း သင်္ချိုင်းတွင်းဝယ် တစ်ညလုံးနေရန် ထွက်လာခဲ့သည်ကား မဟုတ်ပါပေ။ သူကိုယ်တိုင်ပင် အနီသင်္ချိုင်း၏ ကြောက်မက်ဖွယ်သတင်းဆိုးများကို မကြာခဏ ကြားခဲ့ရဖူးပါ၏။

သို့သော် ညဦးပိုင်းက စုဝေးသောက်စားကြသောကာလသားများ၏ ထမင်းပိုင်းဝယ် ရောက်တတ်ရာရာ စကားများကို ပြောဆိုကြရင်း တစ္ဆေသူရဲ အကြောင်းကို ရောက်သွားသောအခါတစ္ဆေသူရဲကို မယုံသော ကိုဘိုးထင်နှင့် ကာလသားအချို့ တစ္ဆေသူရဲရှိမရှိကို အခြင်းအခု ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ဤသည်မှစ၍ ကိုဘိုးထင်က ရွာပြင်သင်္ချိုင်းဝယ် သူတစ်ယောက်တည်း တစ်ညလုံး သွားနေပြမည်ဟု အရက်မူးမူးနှင့် ကြေညာလိုက်ခဲ့မိ၏။ ထိုအခါ တစ်ဖက်မှ ကာလသားများသည် ကိုဘိုးထင် သင်္ချိုင်းတွင်းဝယ်

တစ်ညလုံးနေပြပါကငွေ နှစ်ဆယ်နှင့် အရက်ငါးလုံးပေးမည်။ အကယ်၍ မနေရဲပါက ကိုဘိုးထင်ကပေးရမည်ဟု အလောင်းအစား ပြုလိုက်ကြတော့သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူရဲခြောက်လှသည်ဟု နာမည်ကြီးကာ ရွာသားတိုင်း ရှောင်ရှားကြသော ထိုသင်္ချိုင်းသို့ ကိုဘိုးထင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ကိုဘိုးထင်သည် သင်္ချိုင်းဝသို့ ခြေချမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပုပ်ဟောင်ညှို့စို့သော အနံ့ဆိုးကြီးက စတင် နှုတ်ဆက်လိုက်တော့သည်။

အမှန်စင်စစ် ကိုဘိုးထင်ကိုယ်တိုင်က တစ္ဆေသူရဲကို ယုံကြည်သူ မဟုတ်လင့်ကစားယခုကဲ့သို့ မကောင်းသတင်းဖြင့် နာမည်ကြီးလှသော သင်္ချိုင်းတွင်းဝယ် တစ်ယောက်တည်းတစ်ညလုံး နေရမည်ကိုတော့ အားငယ်မိသည်မှာ အမှန်ပဲဖြစ်ပါ၏။

ကိုဘိုးထင်က မြေပုံများကို ရှောင်ရှားကျော်လွှားရင်း သင်္ချိုင်းအလယ်ရှိ ဇရပ်ပျက်ကြီးဆီသို့ ရှေ့ရှုသွားနေမိသည်။ ထိုဇရပ်ပျက်ကြီးကား လူသေများကို

သရဏဝံတင်ရန်အတွက် အသုံးပြုမြဲ ဖြစ်လင့်ကစား ယနေ့ညအဖို့မှာကား သူတစ်ညတာ အိပ်စက်ရန် နေရာပဲ ဖြစ်ပါ၏။

ကိုဘိုးထင်က ဇရပ်ပျက်ကြီးဆီသို့ တစ်ရွေရွေသွားရင်း ရွာဦးကျောင်းမှ ကိုရင်ကြီး သုမနကြီးဆွဲချသေဆုံးရာ ကုက္ကိုပင်ကြီးအနီးသို့ ရောက်လာသောအခါ မြင်ကွင်းတစ်ခုကြောင့် ခြေလှမ်းမှာ အလိုလို ရပ်တန့်သွားခေါင်းနပန်းကြီးသွားမိတော့သည်။ ထိုမြင်ကွင်းကား သစ်ပင်ကွယ်သို့ဝင်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားသော မည်းမည်းသဏ္ဌာန် တစ်ခုကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ပင်တည်း။

“အင်း ငါ့ကိုတော့ စမ်းပြီး ထင်တယ်” ဟူသော အတွေးက ကိုဘိုးထင်၏ခေါင်းထဲသို့ လက်ခနဲ ဝင်ရောက်လာသည်။ သည်တော့သူက လက်ထဲမှငှက်ကြီးတောင်စားကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ကိုဘိုးထင်အဖို့ကား မြေကြီးထဲမှပင် ခေါင်းကြီးဘိုပိုက်၍ ထွက်လာမည်လား၊ သစ်ပင်

ပေါ်မှပင် ခုန်ချလိုက်လေမည်
လောဟူသော အတွေးများဖြင့်
စိတ်ချောက်ချားနေသော မျက်စိ
နှင့် နားကို အလစ်မပေးရဲအောင်
ဖြစ်နေမိသည်။

သို့သော် မည်သို့မျှ ထူးခြား
ချက် ဖြစ်မလာသဖြင့် ကိုဘိုးထင်
က ရေပ်ပျက်ရှိရာသို့ ဆက်သွား
ကာ ရေပ်၏လှေခါးထစ်ပေါ်ဝယ်
ထိုင်ချလိုက်သည်။

ထိုစဉ်တွင် ပုပ်ဟောင်း ညို့
စို့သော အနံ့ဆိုးကြီးက နှာခေါင်း
ထဲ ဝင်လာပြန်သည်။ လူသေ
ကောင်များကို ခွေးအများ ဖော်
ယူစားသောက်ခဲ့ကြဟန် တူ၏။
တစ်ခါတစ်ခါတွင် တွန်ကျူး
လိုက်သော ရွာဆီမှ သန်းကောင်
ကြက်တွန်သံမှတစ်ပါး ပတ်ဝန်း
ကျင် တစ်ခုလုံးကား ကြောက်
မယ်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင်
ပင် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက်ရှိ
ပြန်ချေ၏။

မကြာပါချေ တိတ်ဆိတ်ခြင်း
ကို ဖောက်ထွင်းထွက်ပေါ်လာ
သော အသံတစ်ခုကြောင့် ကို
ဘိုးထင်အဖို့ သွေးကြောများပင်
ရပ်ဆိုင်းသွားမတတ် တုန်လှုပ်ခဲ့ရ
ပြန်သည်။ ထိုအသံကား သူထိုင်

နေသော နေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်း
ဆီမှ သစ်ရွက်ခြောက်များပေါ်
ဝယ် နင်းကာ လေးလေးမှန်မှန်
ကြီး လမ်းလျှောက်နေသံပင် ဖြစ်
၏။

ထိုခြေသံကား ပေါ်လာလိုက်
ပျောက်ကွယ်သွားလိုက်နှင့် ရှိ
သည်။ ချမ်းစပြုသော ဆောင်း
ဦးကာလပင် ဖြစ်သော်လည်း
ကိုဘိုးထင်၏ မျက်နှာပြင်ဝယ်
စော့ချွေးများ ပြန်လျက်ရှိနေပြီး
စောစောက သောက်ခဲ့သည့်
အရက်ရှိန်သည်ပင် လွင့်စင်
ပျောက်ခဲ့ပြီထင်၏။

ဤသင်္ချိုင်းတွင်းသို့ လာမီ
သည်မှာ မှားလေခြင်းဟူ၍ ယခု

တော့ ကိုဘိုးထင်တစ်ယောက်
ဆောင်တရမိပါချေပြီ။ ကြောက်
ရွံ့ထိတ်လန့်စိတ်ကို ချိုးနှိမ်မရ
သောအခါ လောင်းကစားကို
အရုံးပေးကာ ရွာသို့ပြန်ပြေးရန်ပင်
ကိုဘိုးထင် အခါခါ စိတ်ကူး
လိုက်မိ၏။

သို့သော် မာနတရားက ကို
ဘိုးထင်အား သင်္ချိုင်းမြေမှ ထွက်
ခွာမသွားအောင် တားဆီးထား
ပြန်၏။ မိုးမလင်းမီ ရွာသို့ပြန်
သွားလျှင် သူ့အဖို့ အလောင်း
အစားရုံး ငွေနှစ်ဆယ်နှင့် အရက်
ငါးလုံး ပေးရမည်ကို မမူသော်
လည်း သတ္တိကြောင်သူ အပြော
ကြီးသူဟူ၍ သူ့အပေါင်းအသင်း
ကာလသားများ ထင်မှတ်ကာ
ပြောစမှတ် ဖြစ်သွားမည်ကိုတော့
သူမခံချင်သည်မှာ အမှန်ဖြစ်ပါ
၏။

‘ဘိုးထင်ဟေ့’ ဆိုလျှင်သဖြင့်
ကန်ရွာတွင် အရာရာလွှမ်းမိုးနိုင်မြဲ
ဖြစ်၏။ လူတိုင်းက လေးစား
ကြောက်ရွံ့ကြရ၏။ အဖက်ဖက်
တွင် တူပြိုင်ဝံ့သူမရှိအောင် သတ္တိ
ပြောင်၍လည်း ကာလသား
ခေါင်းဟူသော အမည်ကိုယူကာ
ကာလသားအပေါင်း၏ သရာ

တစ်ခါက
အင်းလေလံ
ပြိုင်ဆိုင်ရာမှအစ
ရန်ပုံ၊ သတ်ပွဲကြီး
ခင်းလိုက်ကြပူး၏။
သည်နောက်တော
တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ
တကယ့်ရန်သူကြီးတွေ
ဖြစ်ခဲ့ရပြီး

တင်ခြင်းကို ခဲ့ရ၏။

ယခုကိစ္စကျမှ လက်မြှောက်
အရုံးပေးခဲ့ရချေသော် မိမိ၏
အမည်ကို ထိခိုက်ချေတော့မည်။
ဘိုးထင်ကား အသက်သာအသေ
ခံမည်။ မိမိအမည်နှင့် သတ္တိကို
တော့ အထိပါးခံနိုင်သူ မဟုတ်
ပါချေ။

နောက်ဆုံးတော့ ဆုံးဖြတ်
ချက်တစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်ချလိုက်
နိုင်၏။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်အား
အသက်ပင် သေလိုကသေ၊ ဖြစ်
လိုရာဖြစ်စေတော့ ဤသင်္ချိုင်း
ဝယ် တစ်ညလုံး ဆက်၍နေမည်
ဟူသတည်း။

ဤကဲ့သို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်
သောအခါတွင်ကား အားငယ်
ကြောက်ရွံ့လျက်ရှိသော သူ၏
စိတ်တို့သည် ပြန်လည်ရဲတင်း
လာခဲ့သည်။ စောစောက ကြား
နေရသော ခြေသံကလည်း
ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ချေသည်။

“ကဲ ကိုရင်သူမနေရေ ခြောက်
နိုင်သမျှ ခြောက်လိုက်စမ်းကွာ၊
ကျုပ်ဟောဒီက ထိုင်ကြည့်နေ
မယ်”

ကိုဘိုးထင်က နှုတ်မှရေရွတ်
ကာ ဇရပ်အနီးရှိ အုတ်ပူတစ်ခု

ပေါ်ဝယ် သွားထိုင်နေလိုက်
တော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်နာရီခန့် ကြာ
သည်တိုင် ထူးထူးခြားခြားမတွေ့
ရ မကြားရသောအခါ ကိုဘိုး
ထင်အဖို့ ကြောက်ရွံ့အားငယ်စိတ်
များလုံးဝ ကင်းစင်သွားခဲ့တော့
သည်။

လူ့ဘဝကို စွန့်ခွာသွားလေ
သူတို့၏ လဲလျောင်းရာ (ဝါ)
စွန့်ပစ်ခံရသည့်နေရာ အမှတ်
အသားဖြစ်သည့် မြေပုံများ မှတ်
တိုင်များကိုကြည့်ရင်း ကိုဘိုး
ထင်၏ ရင်ဝယ်ကြောက်ရွံ့ရမလို
သနားရလို ဝေခွဲမရနိုင်သော
အတွေးပေါင်းစုံက ထင်ဟပ်လာ
သည်။

စောစောက ကြောက်ရွံ့မှု
ဝေဒနာကို ခံစားနေခဲ့ရသော
ကိုဘိုးထင်၏ မျက်နှာသည်
ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှု အရိပ်
အယောင်များ သန်းလာသည်။
ထိုမှတစ်ဖန် တင်းမာခက်ထန်
သောအသွင်ကို ဆောင်ခဲ့ဖြစ်
သည်။

ကိုဘိုးထင်က သက်ပြင်းကို
မသိမသာချလိုက်မိသည်။ ဤ
ကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ

နေရလေတိုင်း သူ့အား အတိတ်
ဖြစ်စဉ်သည် ခြောက်လှန့်မြဲဖြစ်
၏။ ယခုလည်း သူမတွေးလို
မစဉ်းစားလိုသော ဖြစ်စဉ်တစ်ရပ်
သည် ပီပြင်လာပြန်ချေပြီ။

သြော် အတိတ်လမ်းဟောင်း
ကို ပြန်ပြောင်း၍ လျှောက်ရချေ
ဦးမည်တကား။

ကိုဘိုးထင်၏ တစ်ကိုယ်လုံး
ကား ဒေါသကြောင့် တုန်ရီ
လျက်ရှိတော့သည်။ တစ်ခါမှ
သည်လောက် ဒေါသထွက်ဘူး
ပေ။ ယခုတော့ ခေါင်းတုံးပေါ်
ထိပ်ကွက် ခံရလေခြင်းဟုလည်း
ခံပြင်းခဲ့ရ၏။ နမတစ်ခု မောင်
တစ်ခုပေမို့ မိမိကအချစ်ပုံကာ
အလိုလိုက်ထားခဲ့သော ညီမငယ်
နှင်းခင်သည် ယခုတော့ ယောင်း
မမြင်းစီး၍ ထွက်ခဲ့လေပြီ။

အစ်ကိုနှင့် ရွာ၏မျက်နှာကို
မူ မထောက်ဘဲ ရန်သူတော် ရွာ
သားကိုမှ နှင်းခင်သည် မေတ္တာ
ပန်းကမ်းရက်ချေသည် တကား။

သပြေကန်ရွာနှင့် သစ်ဖြူပင်
ရွာသည် ရွာနီးချင်းများပင် ဖြစ်
လင့်ကစား တစ်ခါက အင်းလေ

လံပြိုင်ဆွဲရာမှအစ ရန်ပွဲ၊ သတ်
ပွဲကြီး ခင်းလိုက်ကြဖူး၏။ သည်
နောက်တော့ တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ
တကယ့်ရန်သူကြီးတွေ ဖြစ်ခဲ့ရ
ပြီး တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ ကူးလူး
ဆက်ဆံမှု မပြုကြရုံမျှမက လူ
ကျူးလျှင် လူရိုက်၊ ခွေးကျူး
လျှင် ခွေးသတ်သည်အထိ မုန်း
တီးစိတ်တွေ ကိန်းအောင်းခဲ့ကြ
၏။

ဤသည်ကို သိလျက်နှင့် ညီ
နောင်နှင်းခင်သည် မိုက်လုံးကြီး
ချေ၏။ တစ်ခါက သပြေကန်
ရွာသားတစ်ယောက်သည် သစ်
ဖြူပင်ရွာသူ တစ်ယောက်နှင့်
တိတ်တဆိတ် ချစ်ကြိုက်ကျူး
လွန်ကာ မယူဘဲ ပစ်ထားခဲ့ဖူး

၏။

ဤအကွက်ကို သစ်ဖြူပင်
ရွာသားတို့ ဆတ်ဆတ်ခါနာ
ကြားခဲ့ရဖူး၏။ ရွာကို စော်ကား
လေခြင်းဟူ၍လည်း ဒေါသပွား
ခဲ့ကြ၏။

ဤအကွက်ကို ပြန်လည်ပေး
ဆပ်လက်စားချေရန် ထိုရွာသား
တို့ ကြံစည်နေကြကြောင်းကို
လည်း ကိုဘိုးထင်သိခဲ့၏။ ဤ
မောင်အောင်ဆိုသော သစ်ဖြူပင်
ရွာသားသည် နှင်းခင်ကို ဖျက်
ဆီးကာ သူ၏ရွာအတွက် လက်
စားချေရန်ကလွဲ၍ ဘာများရှိပါ
ဦးမည်နည်း။

ကိုဘိုးထင်၏ ကြမ်းတမ်း
သော လက်ဝါးက နှင်းခင်၏
ပါးနုပေါ်သို့ အိန်ပြင်းစွာ ဆက်
တိုက် ကျရောက်သွားသည်။

“အမိုက်မလေး နင်ဟာ ငါ့
မျက်နှာကိုမှ မထောက်ဘူး။ ဒီ
လောက်တောင် ကြိုက်စရာရှား
လို့ ရန်သူရွာသားကိုမှ သွား
ကြိုက်ရသလားဟင်။ ဒီကောင်
ဟာ နင့်ကိုဖျက်ဆီးပြီး ငါတို့ရွာ
ကို အရှက်ခွဲမယ်၊ ရန်ကြွေး ဆပ်
မယ်ဆိုတာ နင်မစဉ်းစားမိဘူး
လား အမိုက်မရဲ့။

တင်းမာခက်ထန်သော မျက်နှာ၊ မီးထွက်မတတ်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ဒေါသမီး၊ လောင်မြိုက်ခြင်းခံနေရသော ကိုဘိုးထင်အား ဘေးမှပင် ဝင်၍မဆွဲရဲခဲ့။ နှင်းခင်ကား ပါးစပ်မှ စီးကျလာသော သွေးကိုသုတ်ရင်း တသိမ့်သိမ့် ငိုကြွေးလျက်ရှိရှာသည်။

ကိုဘိုးထင်မှာ ရှက်စိတ်ဖြင့် ဒေါသမီးတောက်လောင်လျက်ရှိရာမှ တစ်ခါမှ မအော်ငေါက်ခဲ့ဖူးသော ညီမငယ်ကို ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်နှက်မိသည့်အောက် ဝယ် စိတ်မကောင်းခြင်း ကြီးစွာ ဖြစ်ရပြန်ချေသည်။ ညီမငယ်အပေါ်ဝယ် ဒေါသမထားရက်သောအခါ တစ်ဖက်ရွာသားမောင်အောင်ဟူသည့် သူမ၏ချစ်သူအပေါ် ဒေါသဖြစ်ရချေ၏။

“ငါ့နှမကို စော်ကားတဲ့

ကောင် ဒင်းသွေးနဲ့ ခြေဆေးရမူကျေမယ်ကွ၊ ဒီတစ်ခါ ရွာနားသီတာနဲ့ ငါ့မေးအောက်မှာ အသက်ပျောက်စေရမယ်။ ဒီမှာ နှင်းခင်အောက်တစ်ခါ ဒီကောင်နဲ့အဆက်အသွယ် လုပ်တယ်ကြားရင် ငါ့အရှက်ကို နင့်သွေးနဲ့ ဆေးပစ်မယ်။ ကြားရဲ့လား”

ကိုဘိုးထင်က ညီမငယ်ကို ကြိမ်းမောင်းသတိပေးကာ အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားခဲ့သည်။

ပြောသလို လုပ်တတ်သော အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူ၏ စကားစုကား နှင်းခင်၏ အသည်းနှလုံးကို ကြေပြုန်းအောင် ဖန်တီးခဲ့လေပြီတည်း။

နှင်းခင်ကို တစ်ရွာလုံးက သနားကြသော်လည်း သူမ၏ချစ်သူ သစ်ဖြူပင်ရွာသား မောင်

အောင်အပေါ်ဝယ် မကျေနပ်နိုင်ကြ။ မုန်းတီးခဲ့ကြ၏။ သည်အခါ နှင်းခင်၏ မပြေလည်သော အချစ်ရေးသည် ကယ်သူဝေးခဲ့ရချေ၏။

နှင်းခင်အဖို့ တနိုင်ငံတတွေတွေနှင့် အချစ်ဒဏ် ဖိစီးလောင်မြိုက်မှုကြောင့် နေ့စဉ်မပြတ် ငိုပွဲဆင်ခဲ့ရသည်ကိုတော့ ကိုဘိုးထင်တစ်ယောက် ဂရုမထားမိခဲ့မသိနိုင်ခဲ့ပါချေ။

သို့သော် ညီမငယ် နှင်းခင်၏ ချစ်ဝေဒနာကို ကိုဘိုးထင်တစ်ယောက် သိသောအချိန်သည်ကား ရွာထိပ်ချောင်းဝယ် နှင်းခင်၏ အလောင်းပေါ်လာသောနေ့ပင်တည်း။

တောစပယ်ကလေး နှင်းခင်ကား မပြေလည်သောချစ်ကြွေးကို အသက်ဖြင့်စတေးကာ ချစ်ဝေဒနာကို ကုစားခဲ့ချေပြီတကား။

ထိုသတင်းသည် သပြေကန်တစ်ရွာလုံးကို အံ့အံ့ကျွတ်ကျွတ်ဖြစ်စေခဲ့၏။ ကြားသူအပေါင်းတို့ကား နှင်းခင်ကို သနားကြသလို သစ်ဖြူပင်ရွာသား မောင်အောင်၏အပေါ်ဝယ် ဒေါသဖြစ်

မိကြသည်။ မုန်းတီးကြသည်။
နှင်းခင်သေရသည်မှာ မောင်
အောင်ကြောင့်ဟူ၍ တစ်ရွာလုံး
က ယူဆကြ၏။

ကိုဘိုးထင် ဦးဆောင်သော
ကာလသား တစ်သိုက်သည်
ကား စားတပြင်ပြင် ရှိကြချေ
ပြီ။ သို့သော် အမျှော်အမြင် ရှိ
ကြသော လူကြီးပိုင်းက အချိန်မီ
တားဆီးလိုက်နိုင်၍သာ သွေး
ချောင်းစီးမည့် လူသတ်ပွဲကြီး
မဖြစ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကိုဘိုး
ထင်က မကျေနပ်နိုင်၊ ကိုဘိုး
ထင်လို လူကြမ်း၊ လူရမ်းကြီး
တစ်ဦးက ညီမငယ်၏အလောင်း
ကို ပွေ့ကာ ရှိုက်ကြီးတင် ငို
ကြွေးရင်း ညီမအတွက် လက်
စားချေပါမည်ဟု သစ္စာပြုခဲ့၏။
အခွင့်သင့်ပါက ညီမအတွက်
လက်စားချေကာ ရင်ထဲမှ အလုံး
အခဲကို ရှင်းရချေဦးမည်သာ
တည်း။

မကြာလှသော အတိတ်ဖြစ်
စဉ်ဝယ် နှစ်မျောမိရာမှ တစ်စုံ
တစ်ရပ်သော အသံကြောင့် ကို

ကြက်သီးမွေးညင်းထကာ
တစ်ကိုယ်လုံးအေးစက်
တောင့်တင်း
ချွားတော့သည်။
မကောင်းဆိုးဝါးများသည်
ရုပ်သဏ္ဌာန်ဖြင့် မပြဘဲ
အသံဖြင့်
ခြောက်လှန့်နေပြီဟု
တွေးမိသဖြင့်

ဘိုးထင် အတွေးမျှင် ပြတ်သွားခဲ့
ရသည်။ ထိုအသံကား စကား
ပြောသလိုလို ညည်းညူသလိုလို
မသံမကွဲကြားနေရခြင်းပင် ဖြစ်
သည်။

ထိုအချိန်တွင် ထွက်ပေါ်စ
ပြုလာသော လ၏အလင်းရောင်
က ဖျန်းပက်ကျဆင်းလျက် ရှိချေ
ပြီဖြစ်၏။

ကိုဘိုးထင်က ပတ်ဝန်းကျင်
ကို ဂရုပြု၍ ကြည့်သော်လည်း
မြေပုံနှင့် သင်္ချိုင်းမှတ်တိုင်များ၏
ဝိုးတဝါးသဏ္ဌာန်မှလွဲ၍ ဘာ
ကိုမှ မမြင်ရချေ။ သို့သော်
ညည်းညူသလိုလို အသံကတော့
ထင်ထင်ရှားရှားပင် ကြားရစပြု
လာသည်။ ထိုအသံကြောင့်ပင်
ကိုဘိုးထင်အဖို့ ကြက်သီးမွေး
ညင်းထကာ တစ်ကိုယ်လုံးအေး
စက် တောင့်တင်းသွားတော့
သည်။

မကောင်းဆိုးဝါးများသည်
ရုပ်သဏ္ဌာန်ဖြင့် မပြဘဲ အသံဖြင့်
ခြောက်လှန့်နေပြီဟု တွေးမိ
သဖြင့် မျက်စိကို မှိတ်ထား
လိုက်မိသည်။ သို့သော် တဖြည်း
ဖြည်း ကျယ်လာသော ရှိုက်သံ
လိုလို၊ စကားပြောသလိုလို အသံ

ဒီညတော့
မင်းကြောင့်
သေခဲ့ရတဲ့
ငါ့ညီမရဲ့မြေပုံပေါ်မှာ
မင်းရဲ့လည်ချောင်းသွေးနဲ့
ခြေဆေးရတော့မယ်ကွ

ကြောင့် ကိုဘိုးထင်ကား သည်း
မခံနိုင်အောင်ပင် ထိတ်လန့်
ချောက်ချားမှုက လွှမ်းမိုးလာ
သည်။

မျက်နှာဝယ် ချွေးသီးချွေး
ပေါက်များ စီးဆင်းလာသည်။
နောက်ဆုံး ကြောက်လန့်စိတ်ကို
ချုပ်တည်းကာ ဓားကိုတင်းတင်း
ဆုပ်၍ အသံကြားရာဘက်သို့
တိုးသွားမိသည်။ သည်အခြေ
ရောက်မှတော့ နောက် မဆုတ်
လိုပြီ။ သေခြင်းနှင့် ရှင်ခြင်းသည်
နှစ်လမ်းသာ ရွေးရချေတော့မည်
ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်ဝယ် ပြင်းထန်စွာ
တိုက်လိုက်သော လေပြင်းရှိန်
ကြောင့် သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခု
က ပျောင်းခနဲ ကျိုးကျသွားကာ
သစ်ပင်ထက်ဝယ် အိပ်တန်း
တက်နေသော ကျိုးကန်းများပင်
လန့်ဖြန့်အော်မြည်ကာ ကောင်း
ကင်ထက်သို့ ပျံတက်သွားတော့
သည်။

ကိုဘိုးထင်ကား သတိကြီး
စွာထားရင်း အသံကြားရာဘက်
သို့ တရွေ့ရွေ့ လှမ်းခဲ့မိသည်။
ကုက္ကိုပင်ကြီးတစ်ခု၏ ခြေရင်း
သို့ ရောက်သောအခါသွေးကြော

များပင် ရပ်ဆိုင်းသွားမတတ်
တုန်လှုပ်သွားရသည်။ ကိုဘိုး
ထင် မြင်တွေ့လိုက်သော အရာ
ကား လူသေမြွှပ်ရာ မြေပုံတစ်ခု
အနီးဝယ် ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်နေ
သော ဖြူဖြူသဏ္ဌာန် တစ်ခုပင်
တည်း။

“ဟေ့ မင်းလားကွ သရဲ့”

ကျေးရွာ ကာလသားခေါင်း
ဆောင် တစ်ဦးအနေနှင့် ရန်ပွဲ
အမျိုးမျိုးနှင့်ကာ ခြေမြန်လက်မြန်
ရှိနေသော ကိုဘိုးထင်ကား
ကြောက်ရွံ့စိတ်ထက် ကိုယ်က
လက်ဦးရန်သာ အရေးထား၍
လက်ထဲမှ ဓားနှင့်ထိုသဏ္ဌာန် ကို
ပြေးပိုင်းလိုက်တော့သည်။

“အား”

ကိုဘိုးထင်ကား ကြောက်
ကြောက်နှင့် ခုတ်ပိုင်းလိုက်သည်
မို့ ချက်ကောင်းကိုမထိဘဲ ထို
ဖြူဖြူသဏ္ဌာန်က ရုတ်တရက်
ထလိုက်သည်။ သည်အခါတွင်
တော့ ကိုဘိုးထင်ကလည်း လက်
မနှေးတော့ ဆက်၍ဆက်၍ ခုတ်
ချလိုက်သည်။

“တစ်ချက်”

“နှစ်ချက်”

သည်တော့မှ ထိုသဏ္ဌာန်

သည် မြေပုံပေါ်သို့ မှောက်လျက် သား လဲကျသွားသည်။ ကိုဘိုး ထင်ကား မိမိကအရေးသာခဲ့ပြီမို့ ကြောက်စိတ်ကင်းသွားသလို သူ ခုတ်လိုက်သည်မှာ မကောင်းဆိုးဝါး မဟုတ်ဘဲ လူသားတစ်ဦးများ ဖြစ်နေမည်လားဟူသော စိုးရိမ်စိတ်က ဝင်လာသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဆက်၍မခုတ်တော့ဘဲ ဓားမိုးကာ အခြေအနေကို ရပ်ကြည့်နေမိသည်။ လဲကျနေသောသဏ္ဌာန်ကား လှုပ်ရှားမှု မရှိတော့ပြီ။

ယခုတော့ ကိုဘိုးထင်၏ မျက်လုံးအစုံက သူ့လက်ချက်ဖြင့် လဲကျနေသော သဏ္ဌာန်မှ လွဲဖယ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

မြေပုံ၏ထိပ်ဝယ် မှတ်တိုင်ကလေးတစ်ခုပါတာကား။ သစ်ပင်ကြားမှ ယိုဖိတ်ကျလာသော ဖိုးတဝါး လရောင်၏ အကူအညီဖြင့် ကိုဘိုးထင်ကား မှတ်တိုင်ကလေးမှ စာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။

နှင်းခင်

(အသက် ၁၈နှစ်)

ကိုဘိုးထင်၏ ရင်ထဲဝယ်

ဆူဝေလာသည်။ နောက်ဆုံး သူက စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ကာ မြေပုံပေါ်ဝယ် လဲကျနေသောသဏ္ဌာန်ကို ဆွဲလှန်လိုက်သည်။ နွေးထွေးသော အထိအတွေ့ကြောင့် လူသားတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကိုကား သိလိုက်ပါပြီ။ သူ၏ လက်တွင်လည်း စီးထန်းသော သွေးများက ပေကျဲလာသည်။

ထိုအခါမှ ကိုဘိုးထင်ကား အကြောက်လွန်ကာ မှားမိခြင်းအတွက် တုန်လှုပ်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် ထိုသဏ္ဌာန်အနီးဝယ် ဒူးထောက်ထိုင်ကာ မျက်နှာကို သေချာစွာ ကပ်ကြည့်လိုက်သည်။ ခဏတွင်ပင် လဲကျနေသူထံမှ ညည်းညူသံနှင့်အတူ မျက်စိဖွင့်လာသည်။

“ဟင် ငအောင်”

ကိုဘိုးထင်၏နှုတ်မှ ဤစကားစုက အလောတကြီး ထွက်သွားသည်။ သူ၏မျက်နှာကလည်း တင်းမာခက်ထန်လာသည်။ သူချစ်သာ ညီမငယ်၏ မြေပုံပေါ်ဝယ် သူ၏အရှက်ကိုခွဲ၍ ရွာကိုပါစော်ကားခဲ့သော ရန်သူတော်ရွာသား မောင်အောင်ကိုမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့နေရချေပြီကော။

“မင်း မင်း ငအောင် တွေ့မှ တွေ့တတ်ပလေကွာ။ မင်းကြောင့် ငါ့အချစ်ဆုံးညီမလေး သေခဲ့ရတာတည်းက မင်းကိုသတ်ဖို့ ငါစောင့်နေခဲ့တာကွ ငအောင်။ ခုတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ မင်းရှေ့

မှောက်ကို ရောက်ရပြီ။ ဒီညတော့ မင်းကြောင့် သေခဲ့ရတဲ့ ငါ့ညီမရဲ့မြေပုံပေါ်မှာ မင်းရဲ့ လည်ချောင်းသွေးနဲ့ ခြေဆေးရတော့မယ်ကွ ငအောင်ရ ဟား ဟား ဟား။”

သူရူးတစ်ယောက်ပမာ အော်ဟစ် ရယ်မောလိုက်သော ကိုဘိုးထင်၏ အသံနက်ကြီးက သင်္ချိုင်းမြေတစ်ခုလုံးကို ပဲ့တင်ထပ်သွားစေခဲ့သည်။

ဤအချိန်တွင် စန္ဒာလမင်းကလည်း ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော လက်စားချေခန်းကို မကြည့်လိုသည့်ပမာ တိမ်ဆွယ်နောက်ကွယ်သို့ ခိုဝင်သွားခဲ့ချေပြီ။

ကိုဘိုးထင်၏ ရင်ထဲတွင် ကား နာကြည်းမှုနှင့် မုန်းတီးမှုတို့က ပြန်လည်နှိုးကြွလာသည်။ သည်အခါ တေးထားသော ရန်ကြွေးကို အပြီးအပိုင်ပေးဆပ်ရန်

အတွက် ဓားကို မြှောက်လိုက်မိသည်။

“သတ်ပါ ကိုကြီးထင်သတ်ပါ။ ကိုကြီးထင် မသတ်ရင်

လည်း ဒီညတော့ နှင်းခင်ရဲ့ မြေပုံပေါ်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်ပြီး နှင်းခင်နောက်ကို လိုက်သွားမလို့ စောစောပိုင်းကတည်းက ဒီသင်္ချိုင်းထဲကို ကျွန်တော်ရောက်နေတာပါ။ ခုတော့ ကိုကြီးထင် လက်ချက်နဲ့ သေရမှာမို့ မသေခင် ဝန်ခံခဲ့ပါမယ်။ ကျွန်တော်ဟာ နှင်းခင်ကို အသက်ပေးပြီး မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ရွာနဲ့ တစ်ရွာ ကမ္ဘာ့ရန်လို ဖြစ်နေတော့

ကျွန်တော်တို့ချစ်ရေးဟာ ကံဆိုးခဲ့ရပါတယ်။ နှင်းခင်ကို မပြေလည်တဲ့ ချစ်ကြွေးကို အသက်နဲ့ လဲပြီး စတေးသွားတည်းက ကျွန်တော့်ဘဝဟာလည်း ရှင်လျက်နဲ့ သေခဲ့ရပါတယ်။ နှင်းခင်မရှိတဲ့ နောက်တော့ ကျွန်တော်လည်း အသက်မရှင်လိုတော့ပါဘူး။”

ချစ်သူ၏ မြေပုံထက်ဝယ် မျက်နှာအပ်ကာ ငိုရှိုက်လျက်ရှိသော မောင်အောင်ကိုကြည့်ရင်း ကိုဘိုးထင် အံ့သြတွေဝေစိတ်ဖြင့် ငြိမ်သက်သွားမိသည်။

သူသည် စောစောပိုင်းက ကြားနေရသော ခြေသံများ လူရိပ်သဏ္ဌာန်များ၊ ငိုရှိုက်ညည်းညူသံများသည် သူထင်သလို တစ္ဆေသရဲ ခြောက်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ ငယ်ရွယ်သူပီပီ ချစ်သူ၏ မြေပုံထဲ လာရောက် ငိုကြွေးကာ သေဆုံးပြီဖြစ်သည့် ချစ်သူကို တမ်းတနေသည့် မောင်အောင်၏ လှုပ်ရှားမှုနှင့် အသံများပါတကား။

မိမိ၏ ညီမငယ်ကို ချစ်ယောင်ဆောင်ကာ စော်ကားမည်ဟု ထင်ထားခဲ့မိသည်မှာလည်း

မှားခဲ့ပြီထင်၏။ အချစ်မီး လောင်
မြိုက်ခြင်း ခံနေရသော ဤသူ
ငယ်သည် သူ၏ အချစ်ကို
အသက်ဖြင့်ရင်း၍ သက်သေပြု
ခဲ့လေပြီတကား။

စောစောက ဖြစ်ပွားခဲ့ရသည့်
ကြောက်မက်ဖွယ် မြင်ကွင်းသည်
ကြေကွဲဖွယ်ပုံသဏ္ဌာန် ဖန်လာ
ပြန်ချေသည်။

ကိုဘိုးထင်၏ ရင်တွင်းဝယ်
ကိန်းအောင်းနေသော အမျက်
ဒေါသတရားတို့သည် ကင်းစင်
ပျောက်စပြုလာသည်။ ယခု
တော့ ဤသူငယ်၏ မေတ္တာကို
ကိုဘိုးထင် သဘောပေါက်ခဲ့ရပါ
ချေပြီ။ ဒေါသမီးဖြင့် ညီးညီး
တောက်လောင်ကာ ဆူပွက်
လျက်ရှိသော သူ၏ရင်သည်
လည်း အေးငြိမ်းလာသည်။

ခုတ်ပိုင်းရန် ရွယ်မြောက်
ထားသော လက်ထဲမှ ဓားသည်
မြေပြင်သို့ ကျသွားသည်။

“မောင်အောင် မောင်အောင်
ငါမှားပြီကွာ။ ငါ ဇွတ်တရွတ်
လုပ်ခဲ့မိလို့ ငါတို့လူကြီးတွေ မိုက်
လုံးကြီးခဲ့မိကြလို့ မင်းတို့ လူငယ်
တွေ ဒုက္ခရောက်ကြရပြီ။ ငါ့ကို
ခွင့်လွှတ်ပါကွာ”

ကာလသားခေါင်း ကိုဘိုးထင်

နီလေးမောင်

ကိုဘိုးထင်က နှုတ်မှရေရွတ်
ရင်း မောင်အောင်၏ ဘေးဝယ်
ခူးထောက် ထိုင်ချလိုက်သည်။
သို့သော် မောင်အောင်ကား
ကိုဘိုးထင်၏ အမြင်မှန်ရသွား
ခြင်းကိုတော့ မြင်တွေ့ ကြားသိ
မသွားနိုင်ပါပြီ။ သူကား ကိုဘိုး
ထင်၏ လက်ချက်ဖြင့် ချစ်သူ
နှင်းခင်၏နောက်သို့ လိုက်ပါ
သွားခဲ့ရလေပြီတကား။

“ဒါဖြင့် ဘကြီးဘိုးထင်က
မောင်အောင်ကိုသတ်မှုနဲ့ တစ်
ကျွန်းကျခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား”
ကျွန်းပြန်ကြီး ဦးဘိုးထင်က
မသိမသာ သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း
ကျွန်တော်၏အမေးကို ခေါင်း
ညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒီလိုကွဲ ဘကြီးဟာ မောင်
အောင်ကို တွေ့တဲ့နေရာမှာ

သတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြွေးကြော်ခဲ့
ပေမယ့် ခုလို သတ်မိတာက
တော့ တစ္ဆေသရဲလားဆိုတဲ့
ကြောက်စိတ်နဲ့ မှားပြီး သတ်ခဲ့
မိတာပဲ။ အဲဒီညကပဲ သန့်ရှင်း
ထဲကအော်သံကြားလို့ ဘကြီးကို
စိတ်မချတဲ့ ရွာသားတွေက မီး
တုတ် ကိုယ်စီနဲ့ လိုက်အလာမှာ
မောင်အောင် အလောင်းနဲ့အတူ
ဘကြီးကို တွေ့သွားတယ်။
ဘကြီးအနေနဲ့ အဖြစ်မှန်ကို
ရှင်းပြပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့်
ရန်ပြီးရှိသူချင်းတွေက ဖြစ်ပြန်၊
သူ့ကိုတွေ့တဲ့နေရာမှာ သတ်မယ်
လို့ ကြိမ်းမောင်းခဲ့တာတွေက
လည်း ရှိနေလေတော့ ဘကြီး
ရှင်းပြချက်တွေကို တရားသူကြီး
က လက်မခံနိုင်ဘူးတဲ့လေ”

“နောက်ပြီး ဓားဒဏ်ရာတွေ
ကလည်း ခုခံကာကွယ်ပိုင်ခွင့်
ထက် လွန်ပြီး မသေမချင်းသတ်

တဲ့ အခြေမျိုး ရောက်နေတော့ အလုပ်ကြမ်းနဲ့ ထောင်ဒဏ် အနှစ် ၂၀ ကျခဲ့တယ်။ ထောင် သက် တစ်နှစ်လောက်အကြာမှာ အင်္ဂလိပ်အစိုးရက ပို့ဆောင်ယာ ကျွန်းစုကို ထူထောင်ဖို့ လုပ်အား လိုတဲ့အတွက် နှစ်ကြီးသမားတွေ ကို မိမိဆန္ဒရှိရင် လိုက်နိုင်တယ် လို့ ခေါ်လို့ ဘကြီးဟာ သံယောဇဉ် မရှိသူပဲ တစ်ကျွန်းကိုလိုက် သွားခဲ့တယ်”

“တစ်ကျွန်းမှာ နေရတာ လွတ်လပ်ပေမယ့် ဂျပန်ခေတ်

မှာ အကျဉ်းသားတွေ အသေ အပျောက်များပြီး ဒုက္ခပင်လယ် ဝေခဲ့ရသေးတယ်”

“အဲ့ တစ်ကျွန်းမှာနေရင်း လွတ်ရက်စေပေမယ့် အင်္ဂလိပ် အစိုးရမရှိတော့ ဘကြီးတို့ တစ် ကျွန်းမှာ သောင်တင်နေခဲ့ရ တယ်။ ခုတော့ တော်လှန်ရေး ကောင်စီအစိုးရက ယခင်အုပ်ချုပ် ခဲ့ဖူးသူ အဆက်ဆက် မေ့လျော့ ထားခဲ့တဲ့ တစ်ကျွန်းကျွေး အရေးကို ပြေရှင်းပေးလို့ ဘကြီး ဟာ ကိုယ့်နိုင်ငံ ကိုယ့်လူမျိုး ကြားမှာ ပြန်ပြီး နေထိုင်ခဲ့ရပေ

မယ့် ရန်ကြေးကို အတေးထားခဲ့ မိလို့ မှားခဲ့တဲ့ဘကြီးရဲ့ အတိတ် က အမည်းရိပ်ကြီးကတော့ သေ သည့်တိုင်အောင် လိုက်ပြီး ခြောက်လှန့်နေ ဦးမှာပါပဲကွယ်”

ကျွန်တော်က ကျွန်းပြန်ပြီး ဦး ဘိုးထင်နှင့် ခွဲခွာခဲ့သောအခါ ခေါင်းထဲတွင် အတွေးတစ်ခုက ဝင်လာသည်။

မီးကြွင်းကို ထားမိလျှင် လူ နေအိမ်ခြေ ဆုံးရှုံးရချေမည်။ ရန်ကြေးကို အတေးထားမိ လျှင် ဘဝတစ်ခုလုံး ဆုံးရှုံးရချေမည် တကား။

နီလေးမောင်

True Magazine

အမှတ် ၁၀၉၊

နတ်ယထပ် (၃၄၀ နှစ် : အထက်)

ကျောက်တံတား ပြို့နယ်၊ ဖုံးဝ ၉၅၁၉၆၃၃၁

Email ; True.magazine@gmail.com

စိန်စင် မရတာပေါ့သံ

မရုဏ်ခေါ်သံ

ညီညီနုနု

The Wide World, July 1950 Captain Frank Shaw by The Death-Spell

ကျွန်ုပ်သည် ၁၉၃၅ ခုနှစ်က အာဖရိကနိုင်ငံတစ်ခု ဖြစ်သော အဘေးဆီးနီးယား နယ်စပ်တွင် သွားရောက်နေထိုင်ခဲ့စဉ် အံ့ဩဖွယ်ရာ ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက် တစ်ခုကို မျက်ဝါးထင်ထင် သိမြင်ခဲ့ရဖူး၏။

ကျွန်ုပ်နေထိုင်ရာ မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ ဘန်ဂလိုသို့ ဘက်ဒိုး(စ်) ဆိုသူသည် မကြာမကြာ အလည်လာလေ့ရှိပါသည်။ ၎င်းသည် ဆင်စွယ်ကုန်ကူးသူဟု အမည်ခံထားလင့်ကစား တခြားမသမာမှုများလည်း ကျူးလွန်ရန် ဝန်မလေးသည့် ပုံပေါ်၏။ ဘက်ဒိုး(စ်) ဟူသော အမည်ပင် အမည်ရင်း ဖြစ်ဟန်မတူ။ နာမည်လိမ်တစ်ခုဟု ကျွန်ုပ် ယူဆမိ၏။

သို့ရာတွင် ဘက်ဒိုး(စ်)သည် စကားပြော ကောင်းသလောက်

ဖော်ဖော်ရွေရွေ ရှိ၏။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ကျွမ်းသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ တစ်ချိန်လုံး အရက်မူးနေသည့်တိုင်အောင် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဇာတ်လမ်းပုံပြင်များကို မပြတ်တမ်း ပြောနိုင်သူလည်း ဖြစ်၏။ သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ် မိတ်ဆွေက သူ့ဘန်ဂလို၌ တံခါးမရှိ ဓားမရှိ ဝင်ထွက်ခွင့် ပေးထားခြင်း ခံရ၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်နှင့် မိတ်ဆွေသည် လူသားစား ခြင်္သေ့တစ်ကောင်အား သွားရောက်နှိမ်နှင်းရန် ဘက်ဒိုး(စ်) နေထိုင်ရာ ရွာထဲမှ ရွံ့မထားသော အိမ်ကလေးသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြ၏။ ထိုရွာကလေးအား တစ်ရွာလုံးက ရိုသေကြောက်ရွံ့ရသော ဆေးဆရာကြီးတစ်ယောက်က ကြီးမှီးနေသည်ဟုလည်း သိရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘက်ဒိုး(စ်)

တပည့်၏ လမ်းပြကူညီမှုကြောင့် ခြင်္သေ့ဆိုးကြီးကို အောင်မြင်စွာ သတ်ဖြတ်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ခြင်္သေ့အရေခွံကိုလည်း ကျွန်ုပ်၏ စာကြည့်ခန်းတွင် ယခုတိုင်ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြွားလျက် ခင်းထားခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ခြင်္သေ့ပစ်ပြီး ဘက်ဒိုး(စ်)၏ တဲလေးသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ၎င်းက သူမကြာခင် သေရတောမည်ဖြစ်ကြောင်း အံ့ဩစရာသတင်းကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ဖွင့်ဟအသိပေးခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်အဖို့တော့ အားကောင်းမောင်းသန် ကျန်းမာနေဆဲသူကိုတွေ့ပြီး ဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

“ဘာပြောတယ်ဗျ၊ ခင်ဗျား သေတော့မယ် ဟုတ်လား အဓိပ္ပာယ် မရှိတာဗျာ” ကျွန်ုပ်က မလုံသကဲ့သို့

အပြည့်ဖြင့် မြည်တမ်းလိုက်မိ
သည့်နောက် ဘက်ဒိုး(စ်)က-

“ကျုပ်ပြောတာ အမှန်ပဲ။
ကျုပ်ဟာ အပြစ်စားခံနေရပြီဗျ”

“တော်စမ်းပါဗျာ။ လူဖြူ
တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီး မဟုတ်
တယုတ် အစုတ်အပြတ်တွေ ယုံ
မနေစမ်းပါနဲ့”

ကျွန်ုပ်က ပြန်အော်လိုက်မိ
၏။ ဘက်ဒိုး(စ်)က လည်း တစ်
ယူသန်အစွဲဖြင့် ခံပက်၏။

“အေး ခင်ဗျားလည်း ကျုပ်
လိုပဲ ဒီရွာမှာ အနေကြာရင်
သဘောပေါက်လာမှာပါ။ သူတို့
ဧညာတွေက မယုံလို့မရဘူးဗျ။
ခုလည်း အယုတ်တမာအောက်
လမ်းဆရာကြီးက ကျုပ်ကို ကျိန်
စာတိုက်၊ ပြုစားပြီး သေစာရင်း
သွင်းလိုက်ပြီဗျ” ကျွန်ုပ်ကသူ၏
ယုံကြည်စွဲလမ်းမှုများစွာ စိတ်

ပျက်သွားမိသည်။ သို့သော် ဘာ
မှတော့ မပြောလိုက်ပါ။

ဤတွင် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ
က ဘက်ဒိုး(စ်)အား နားလည်
စာနာမှုဖြင့်ကြည့်ကာ ပရုံးကို
ပုတ်၍ အားပေးလိုက်သလို-

“ဒါဆိုလည်း တို့နဲ့တစ်ပတ်
နှစ်ပတ်လောက် လိုက်နေကွာ။
မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ထားလိုက်
ရင် မကောင်းတာတွေ အလိုလို
ပျောက်သွားမှာပဲပေါ့။ မင်းသိ
တဲ့အတိုင်း နေရာပြောင်းလိုက်
ရင် ပြုစားထားတာတွေလည်း
ပြယ်ကုန်တာပဲ မဟုတ်ဘူးလား”
ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေက အလိုက်
အထိုက် ပြောလိုက်ခြင်းပင်။

ဘက်ဒိုး(စ်)လည်း ဖိတ်ခေါ်မှု
ကို အားတက်သရော လက်ခံ
လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့နှင့် လိုက်
လာ၏။

ရွာလေးကို စွန့်ခွာခဲ့သည်နှင့်
အမျှ ဘက်ဒိုး(စ်)၏ စိုးရွံ့ထိတ်
လန့်မှုများလည်း သက်သာရာရ
လာရုံသာမက သူ့နဂိုမိအတိုင်း
ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ရယ်လား မောလား
ပင်ဖြစ်လာ၏။

ဒါပေမယ့် သိပ်တော့မကြာ
လိုက်။

လေးငါးရက်အကြာ တစ်ည
မှာတော့ အပြင်ဘက်တစ်နေရာ
မှာ ဆန်းကြယ်သောအသံကြီး
ကြောင့် လန့်နိုးသွားရသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် တစ်ခန်းတည်း
လာအိပ်သော ဘက်ဒိုး(စ်)လည်း
ပြုံးပြုံးပျာပျာ ထလာပြီး သူ့အိပ်
ရာပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက်
တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေလေ၏။

“ဟို မကောင်းဆိုးဝါး နတ်
ဆရာကြီး ကျုပ်နောက်ကိုလိုက်
လာပြီဗျ”

“သားရဲတိုရဲစွာတစ်ကောင်ကောင်ရဲ့ အသံဖြစ်မှာပါဗျာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်သွားကြည့်လိုက်ပါ့မယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ခုန်ထလိုက်ရာမှ ရိုင်းဖယ်သေနတ်ကိုဆွဲလျက် အိမ်အပြင်သို့ ခြေသံမကြားအောင် ထွက်ခဲ့၏။

ဆူးချုံများ၊ ကျောက်တုံးများသဲများဖြင့် ဝန်းရံနေသော အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာမှာ ငွေလမင်းကြီးသာလျှင် ငွေရောင်လျှမ်းနေ၏။ လူဆို၍ ဘယ်သူမှမတွေ့ရ။

သို့သော် ခြံဝင်းအပြင် ကိုက်တစ်ရာလောက် အကွာရှိယီးယီးကြီးပေါက်နေသော သစ်ခြောက်ပင် တစ်ပင်နောက်မှာတော့ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲလှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို လှမ်းတွေ့လိုက်သည်။

ဘာရယ်လို့ မခွဲခြားနိုင်လင့်ကစား ကျွန်ုပ်က သေနတ်ကို မိုးပေါ် ထောင်ဖောက်လိုက်၏။ သေနတ်သံနှင့်တကွ သစ်ပင်နောက်မှ မည်းမည်းသဏ္ဌာန်လည်း ယိမ်းထိုးခုန်ပေါက် နေရာမှ ရပ်သွား၏။ ဒါပေမယ့် အော့နှလုံးနာစရာ အူသံညည်းသံကြီး

ကတော့ ဆက်လက်ထွက်ပေါ်နေဆဲ။

သည်တစ်ကြိမ်တော့ ကျွန်ုပ်က သစ်ပင်ဆီသို့ တည့်တည့်ပစ်ထည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ လူမှန်းသိသာသော အသွင်သဏ္ဌာန်က သူပုန်းကွယ်ရာမှ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ချုံတောများရှိရာသို့ ဖျပ်ခနဲ လှစ်ခနဲထွက်ပြေးသွားတာ လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း အချိန်ဖြုန်းမနေဘဲ ကြိမ်းမောင်းအော်ဟစ်လိုက်စဉ်ရုတ်တရက် ကျွန်ုပ်၏ ခြေတစ်ဖက်မှာ မျက်ခနဲဖြစ်သွားရာမှ ရှေ့ဆက် မပြေးနိုင်တော့ချေ။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် တစ်ခါမျှ မခံစားရဖူးသော ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ ခံစားလိုက်ရခြင်းပဲ ဖြစ်ပါ၏။

နောက်ဆုံးတော့ ဒေါသတကြီး ဆဲဆိုရင်း ဘန်ဂလိုထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ရပါတော့သည်။

ဘက်ဒိုး(စ်) အား ကြိုးခုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းလျက် တွေ့လိုက်ရပါသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးသီးချွေးပေါက်ကြီးတွေကျနေပါသည်။ အသားတွေ

လည်းဆတ်ဆတ် တုန်လှိုင်းဖမ်းနေသူနှင့်မခြား မေးရိုက်သံကြီးဖြင့်-

“ဟို အဲဒါ မိစ္ဆာကောင်ဆရာကြီး အင်ကိုဘာပဲ မဟုတ်လား”

“ဒါတော့ ကျုပ်ဘယ်သိပါ့မလဲ။ ကျုပ်မြင်လိုက်တာကတော့ မည်းမည်းကြုတ်ကြုတ်လူရိုင်းကြီး တစ်ကောင်သစ်ပင်အောက်မှာ ခုန်ပေါက်ကနေတာပဲ။ ကျုပ်က သေနတ်နဲ့ချိန်ပစ်လိုက်တာနဲ့ တန်းခနဲလစ်ပြေးရော။

သည့်နောက် အဖျားဝင်သလိုဖြစ်နေသော ဘက်ဒိုး(စ်) အား ချောမောနှစ်သိမ့်ပေးခဲ့ရာမှ သူလည်း ပြန်အိပ်ပျော်သွားသည်။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်း၍ ကျွန်ုပ်အိပ်ရာမှ ထထချင်း သတိပြုမိလိုက်သည့်အရာကား ညက သန်းခေါင်ယံ ဧည့်သည်လာခိုသွားသည့် သစ်ခြောက်ပင်၏ ကိုင်းတစ်ဖက်တွင် လင်းတတစ်ကောင် လာနားနေခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

လင်းတဆိုလျှင် အသေးအမွန်းရကား ကျွန်ုပ်လည်း ကဗျာ

ကယာ သေနတ်ဆွဲ၍ ပစ်ချ
လိုက်ပါ၏။

မနက် လက်ဖက်ရည်ခိုင်း၌
ကျွန်ုပ်၏အိမ်ရှင် မိတ်ဆွေအား
ညက သည်းထိတ်ဖိုဖြစ်ရပ်ကို
ပြန်ပြောလိုက်သည်။ မိတ်ဆွေ
လည်း အံ့သြတကြီး ဖြစ်သွား
ရာမှ-

“သူခိုးတစ်ကောင် ကောင်
လာကပ်တာ ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ အဲ
ဒါပေမယ့် အူသံကြီးဆိုတာတော့
ကျုပ်လည်း ဘာသာမပြန်တတ်
ဘူး။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်က အအိပ်
ကြီးတဲ့လူဆိုတော့ သဲ့သဲ့လေး
တောင် မကြားမိတာ အမှန်ပဲ”

နောက်တစ်နေ့ မနက်ကျ
တော့လည်း သစ်ပင်ပေါ်တွင်
နောက်ထပ် လင်းတတစ်ကောင်
လာနားနေပြန်သည်။ ထိုလင်းတ
နာလည်းမနေ့က သူ့အဖော်၏
သွားရာလမ်းအတိုင်း ကျည်ဆန်
စာ ဖြစ်သွားရန်ပြန်၏။

မိတ်ဆွေအိမ်ရှင်က ကောက်
ချက်ချ၏။

“တော်တော်တော့ ထူးဆန်း
နေပြီဗျာ။ အရင်အရင်က ကျုပ်
နေရာကို ဘယ်လင်းတမှ မလာ
ဘူး။ ပြီးတော့ လင်းတဆိုတာ

က အသေကောင်ရှိမှ ရောက်
လာတတ်တာဗျာ။ ဒီတစ်ဝိုက်မှာ
လည်း ဘာအသေအပုပ်မှ မရှိ
တော့ စဉ်းစားရကျပ်သားပဲ။

ထိုအချိန်၌ ဘက်ဒိုး(စ်) တစ်
ယောက်ကတော့ အပြင်းဖျားနေ
သည့်ပုံဖြင့် အကြောက်လွန်
ဇောချွေးပြန်နေလေပြီ။ ဖြစ်စဉ်
များနှင့် ပတ်သက်သော သူ့အလှူ
အဆကို ထုတ်ပြော၏။

“သူတို့ ကျုပ်နောက်ကို
လိုက်လာကြတာဗျာ။
မိစ္ဆာကောင်ကြီးက ကျုပ်
ထွက်မပြေးသာအောင်
ဒီကောင်တွေကို လွှတ်ပြီးစောင့်

ခိုင်းတာပဲ”

ဘက်ဒိုး(စ်)၏အသံမှာ စိတ်
ပျက်လက်ပျက်နှင့် မျှော်လင့်
ချက်ကင်းမဲ့နေပါ၏။

“အလကား အဓိပ္ပာယ် မရှိ
တော့တွေ။ မင်းစိတ်မင်း ထိန်း
စမ်းပါငါ့လူရာ၊ မင်းက ရူး
ကြောင်ကြောင်ကောင်တွေ လုပ်
တိုင်း လိုက်ယောင်ပြီး ကိုယ့်ဒုက္ခ
ကိုယ်ရှာနေတာကိုးကွ”

အိမ်ရှင်တွေက ပိတ်ပြော
လိုက်မှ ဘက်ဒိုး(စ်)လည်း ငြိမ်
ကျသွား၏။

သည့်မှနောက် ညစဉ်လိုပင်
အူသံလိုလို ညည်းသံကြီးတွေ

ကြားလာရပြန်၏။ သို့သော် အပြင်ထွက်ကြည့်တော့ ဘယ်သူမှ မရှိ။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ထိုအချိန်များတွင် မည်းမည်းမြင်ရာ ရမ်းသမ်းပစ်ခတ်ခဲ့၏။ ဒါပေမယ့်လည်း မည်သူမှထိခိုက်ဒဏ်ရာရခဲ့ပုံမရ။

အသံဆိုးကြီးက ဘက်ဒိုး(စ်)အား ညစဉ် နှိပ်စက်ခဲ့သလို ဘက်ဒိုး(စ်)၏ အခြေအနေမှာ ဆိုးသထက် ဆိုးလာ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ မျက်စိအောက်မှာ ပင် တစ်နေ့တခြား ပိန်ခြောက်လိုက်လာရုံမက အသိဉာဏ်တွေလည်း ချွတ်ယွင်းစပြုလာသလို စကားတွေလည်း မမှန်တော့ပါ။

တစ်ခါတွင် ကျွန်ုပ်က လူရိပ်တွေ၍ သေနတ်ဖြင့် လိုက်ပစ်လိုက်ရာမှ သီသီလေး လွဲသွားကြောင်း ပြောပြလိုက်မိသည်။ သည်တော့ သူပြန်ပြောပုံက-

“ဒါဖြင့် နောက်တစ်ခါ မလွဲအောင် ရွှေကျည်ဆန်ထည့်ပစ်ဗျာတဲ့”

ကျွန်ုပ်သည် ဆေးကု၍ မရအောင် အယူသည်းနေသူ တစ်ယောက်၏ စကားအတိုင်း လုပ်

လိုက်မိအောင် ညံ့သည့် တုံးသည့် လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ သို့ရာတွင် သနားစရာကောင်းလှသော ဘက်ဒိုး(စ်)ခမျာကြောက်မက်ဖွယ်ရာ သဘာဝလွန်အန္တရာယ်ဆိုးကြီး တစ်ခုနှင့် နဖူးတွေ ခူးတွေတွေ နေရမှန်းတော့ သိသိသာသာ ရိပ်မိခဲ့ပါ၏။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ထူးဆန်းသော အသံရှင်ကို အမိဖမ်းဖို့ ကြိုးစားလိုက်တိုင်းအောင်မြင်မှုမရခဲ့သည့် အဖြစ်များကို သုံးသပ်ဆန်းစစ်ပြီး အံ့မခန်းနိုင်သလောက် ဦးနှောက်ခြောက်ခဲ့ရပါ၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်က ဘက်ဒိုး(စ်)ပြောနေသော မိစ္ဆာကောင်းအဘိုးကြီးကို ဖမ်းလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်စာယံဗျာ အိမ်ရှင်

မိတ်ဆွေအား တိုင်ပင်လိုက်မိ၏။

“ခင်ဗျားက ဒီအဘိုးကြီးကို သွားဖမ်းရအောင် ဘာအထောက်အထားရှိလို့လဲ။ ဘက်ဒိုး(စ်)စကားအရ ပြုစားတာတို့ ကျိန်စာ တိုက်တာတို့ဆိုတာကို ရော ဘယ်တရားရုံးက လက်ခံမလဲ။ လုပ်မနေပါနဲ့ဗျာ။ မောရုံပဲရှိမယ်” အတွေ့အကြုံအရ ကျိုးကြောင်းဆီလျော်စွာ ထောက်ပြလိုက်သည်မို့ ကျွန်ုပ်လည်း လက်လျှော့လိုက်ရပါ၏။ သည်အတွင်း အိမ်ရှင်မိတ်ဆွေ ကိုယ်တိုင် ဒေသခံရတပ်ကြပ် တစ်ဦးကို ထိုအဘိုးကြီးထံ စေလွှတ်၍ သူပြုစားမှုကို ရပ်တန့်ရန် သတိပေးဖူး၏။ တစ်ပတ်လုံးလုံးနှောင့်ယှက်သံ တိတ်သွား၏။ သို့နှင့် အမျှ ဘက်ဒိုး(စ်)လည်း ကျန်းမာရေး ပြန်ကောင်းလာ၏။

“နေစမ်းပါဦး ဒီမိစ္ဆာဆိုတဲ့ ဆရာကြီးက ဘာကြောင့်များ ဒီလောက် အပြီးတကြီးနဲ့ ခင်ဗျားကို နှိပ်စက်နေတာလဲ။ ကျုပ်သိရပါစေ”

တစ်နေ့ ကျွန်ုပ်က ဖွင့်ဆဲမိသည်။ ဘက်ဒိုး(စ်)က ပြောမပြဘဲ စကားလွဲခဲ့၏။ ထိုခဏ

၌ မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နှင့် အကြီးအကျယ် ကြောက်လန့်နေတာကိုတော့ ကျွန်ုပ် အကဲခတ်မိ၏။

သို့ဖြင့် ရဲကြပ်ဖြစ်သူထံ ချဉ်းကပ်၍ စုံစမ်းမိပြန်သည်။

ထိုအခါမှ ရဲကြပ်က သူသိသမျှ ဖောက်သည်ချခဲ့၏။

ရွာသားများ၏ တီးတိုးပြောကြားချက်အရ ဘက်ဒိုး(စ်)သည် ရွာသူကြီးထံမှ ရွှေများကို အကျပ်ကိုင်၍ မတရားယူခဲ့ပြီး ပြန်ပေးရန် ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ ထို့အတွက် ရွာသူကြီးက ထိုမိစ္ဆာကောင်ဆရာကြီးကို ငွေပေးပြီး ဘက်ဒိုး(စ်)အား သတ်ခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်ဆို၏။

ကျွန်ုပ်က ဘက်ဒိုး(စ်) အား စကားတောက်ကြည့်သည့်အခါ မတော့ သူက မဟုတ်ရကြောင်း ငြင်းဆန်၏။ နောက်ပိုင်းကျမှ အရောင်းအဝယ် လုပ်ရာမှတစ်ဖက်သတ် ကျခဲ့၍ မကြေလည်မှု ရှိခဲ့ကြောင်းဖြင့် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ဝန်ခံ၏။

သည့်နောက်တွင် သေမင်းအူသံကြီးက ယခင်အတိုင်း ပြန်ပေါ်လာပြန်၏။ မနက်ကျတော့

လည်း လင်းတတစ်ကောင် လာနား ပြန်၏။

ပြီးတော့ သုံးလေးငါးည ကြာသွား၏။

တစ်ညမှာတော့ အနီးကပ်ကြားလိုက်ရသော သေနတ်သံတစ်ချက်ကြောင့် အိမ်ရှင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး လန့်နိုးလိုက်ရ၏။

အပြေးအလွှား ကြည့်လိုက်တော့ ကံဆိုးသူ ဘက်ဒိုး(စ်) မကောင်းဆိုးဝါး၏ ညဉ့်ဆဲမှုဒဏ်ကို သည်းမခံနိုင်တော့ပုံဖြင့် လူလောကမှ ထွက်ပြေးသွားကြောင်း တွေ့လိုက်ရပါတော့၏။

ဘက်ဒိုး(စ်) မရှိတော့သည့်နောက် အူသည်းသံကြီးလည်း ပျောက်သွား၏။ လင်းတလည်း ပေါ်မလာတော့။ အိမ်ရှင်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ထိုဆရာကြီးအား ခေါ်စစ်ဆေးသေး၏။ ကြောက်စရာကောင်းသော မျက်နှာ၊ ညစ်ပတ်ပေကျနေသော ကိုယ်လုံး၊ ဂဏှာမငြိမ်ဘဲ ရွှေလျားကစားနေသော မျက်လုံးများဖြင့် ထိုအောက်လမ်းဆရာအမည်ခံ အဘိုးကြီးက ဆင်စွယ်ကုန်သည်၏ သွေးဆိုးမှုမှာ သူနှင့်ဘာမျှမဆိုင်ကြောင်း

ကနိန်ဆိုပြခဲ့၏။

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေအိမ်ရှင်လည်း မကျေမချမ်းနှင့် ပင် သူတန်ခိုးအာဏာ လွှမ်းမိုးထားရာ ရွာလေးသို့ ပြန်လွှတ်လိုက်ရ၏။

ရက်အတန်ကြာသောအခါ ဘက်ဒိုး(စ်)၏ မြေပုံပေါ်၌ ပုလင်းလေးတစ်လုံး လာတင်ထားသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့တွေ့ရ၏။ ပုလင်းထဲမှာကား လင်းနို့တောင်တစ်စုံ၊ ဆေးစိမ်းထားသော ကြွက်သေနှင့် ဘက်ဒိုး(စ်)နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်ထူထားသော သစ်သား ရုပ်အလောင်းငယ် တစ်ခုတို့ကို အံ့သြဖွယ်ရာ တွေ့ရှိလိုက်ရပါလေသတည်း။

ဤသည်မှာ ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်မှန်များသာ ဖြစ်၍ တစ်စုံတရာ စိတ်ကူးဖြင့် ဖြည့်စွက်ပြင်ဆင်မှုများ မရှိဘဲ အရင်းအတိုင်း ဖောက်သည်ချခြင်း သာ ဖြစ်ပါကြောင်း။

ညီညီနိုင်

The Wide World,

july 1950

Captain Frank Shaw

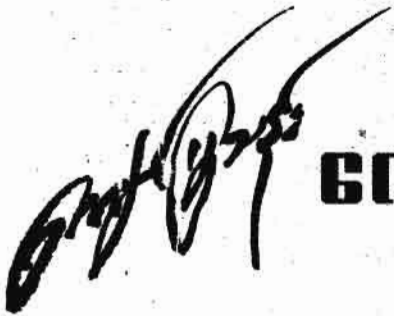
by The Death-Spell

အောင်
မောင်
မောင်
မောင်
မောင်

ARTISTS
SEK R H N
2015

လောကဇာတ်တစ်ရပ်

(တစ်)

သာယာဝတီထောင်....။

ရန်ကုန်မြို့မှ မိုင်ရှစ်ဆယ် ကျော်အကွာအဝေးတွင် တည်ရှိသည်။ ခရိုင်အသီးသီးတွင် ရှိသော ထောင်များ၏ တည်ဆောက်ပုံများနှင့် မတူသည့် ပုံစံဖြင့် တမူထူးခြားစွာ ဆောက်ထားသည့်ထောင်။

ထောင်ပုံစံ ထူးခြားသလို သမိုင်းကြောင်းနှင့် ဆက်နွယ်နေသော ဖြစ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်းများရှိခဲ့ ဖြစ်ခဲ့သည့်ထောင်။

သာယာဝတီ ထောင်တွင် ဖြစ်ခဲ့သည့် ဖြစ်ကြောင်း ဖြစ်ရပ်များမှာ ခေတ်အလိုက် သတင်းစာများ၏ မျက်နှာဖုံးတွင် နေရာပေး၍ ဖော်ပြခံရသောကြောင့် သာယာဝတီထောင်ကို လူသိများခဲ့သည်။

ရဲရဲဝံ့ဝံ့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်

ဖြင့် သာယာဝတီထောင် ကြိုးစင်ပေါ်သို့ တက်သွားခဲ့သည့် ဆရာစံ။

နယ်ချဲ့တော်လှန်ရေးသမားလယ်သမား ခေါင်းဆောင်ကြီး ဆရာစံနှင့် သာယာဝတီထောင်ကို ခွဲခြားလို့မရ။

ခေါင်းဆောင်ကြီး ဆရာစံကို ဖမ်းဆီးမိခဲ့ပြီးနောက် ရုံးတင်စစ်ဆေးစဉ် ကာလများကြိုးစင်ပေါ် တက်သည်အထိ သာယာဝတီထောင်၌ ထားရှိခဲ့သည်။

ဆရာစံ သာယာဝတီ ထောင်သို့ ရောက်ရှိပြီးသည့်နောက် မျက်နှာဖြူ ထောင်မှူးကြီးတစ်ယောက်ကို အထူးတာဝန်ပေး၍ စေလွှတ်ခဲ့သည်။

ဆရာစံအား ကြိုးတိုက်ထဲသို့ ပြောင်းရွှေ့မထားမီ ပူးကြီးနှင့် အနီးဆုံးတွင်ရှိသော ဘီက

လပ်(စ်)များအား ထားသည့် တစ်ထပ် အဆောက်အအုံလေးတွင် ထားရှိသည်။

အင်ဂလို၊ အင်ဒီယား၊ ထောင်မှူးလေး တစ်ယောက်နှင့်ကုလားဝါဒါလေးယောက်ကို အထူးတာဝန်ပေး စောင့်ကြပ်စေခဲ့သည်။

ထောင် ပတ်ဝန်းကျင်တွင်လည်း လက်နက်ကိုင် စစ်ဘာရီများအား နေရာညှိပါအစောင့်ချထားသည်။

လက်နက် အရှင်သခင် နယ်ချဲ့သမားတို့က မီးကျိုးမောင်းပျက် လက်နက်ပိုင်ရှင် ဆရာစံအား မမှုသယောင်ပြုသော်လည်း ကြောက်ကြသည်။

ဆရာစံအား ရုံးထုတ်သည့်အခါတွင်လည်း အထူးခုံရုံး ဖွင့်ထားသည့် စက်ရှင်တရားသူကြီးရုံးဝန်းကျင်မှာ လက်နက်ကိုင်

စစ်ဘာရီများ အထပ်ထပ်ချထား
ရသည်အထိ သွေးလန့်နေတုန်း
ရှိကြသည်။

ဆရာစံမှာမူ မတုန်မလှုပ်
တည်ငြိမ်သော လူ့ခြေဖြင့် ရုံး
ထွက်စမြဲ ရှိခဲ့သည်။

ဆရာစံအား ကြိုးမိန့်ချပြီး
နောက် ကြိုးတိုက်ထဲသို့ ပြောင်း
ရွှေ့ထားခဲ့ရာ ဆရာစံသည် မည်
သည့်အခွင့်အရေးကိုမျှ တောင်း
ခံတောင်းဆိုခြင်း မရှိဘဲ ဥပုသ်
သီတင်း သီလဖြင့် တည်ငြိမ်
အေးစက်စွာပင် နေထိုင်ခဲ့သည်။

အစားအသောက်နှင့် ပတ်
သက်၍လည်း ဂျီကျမများဘဲ
အခွင့်အရေး တောင်းခံခြင်းမျိုး
မလုပ်ဘဲ ထောင်ကကျွေးသည့်

အစားအသောက်များဖြင့် တင်း
တိမ်ရောင့်ရဲစွာပင် စားသောက်ခဲ့
သည်။

ဆရာစံ၏ တည်ငြိမ်ရင့်
ကျက် အေးစက်သော လူ့ခြေ
ကြောင့် အစောင့်တာဝန်ကျ သည့်
ဘိုကပြား ထောင်မှူးက လေး
ကပင် တလေးတစား ဆက်ဆံ
ခဲ့သည်။

ဆရာစံသည် ဧကန်မူချ ကြိုး
ပေးခံရမည်ကို သိပါလျက် စိုး
ရိမ်ကြောင့်ကျ သောက ဗျာပါဒ
ကို ကပ်ငြိမခံဘဲ တရားဓမ္မကို
မျက်နှာမူ၍ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်
နေထိုင်နိုင်ခြင်းမှာ ဆရာစံ၏ ရင့်
ကျက်သော နိုင်ငံရေးခံယူချက်
ကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။

ကြိုးတိုက်ထဲမှ ကြိုးစင်သို့
အသွားတွင် မည်သူ၏တွဲခေါ်
ခြင်းကိုမှ မခံဘဲ လေးကန်သည်
လည်း မဟုတ်၊ မြန်ဆန်သည်
လည်း မဟုတ်သော ပုံမှန်ခြေ
လှမ်းများဖြင့် လူ့ခြေရလျှောက်
လှမ်းသွားပြီး ကြိုးစင်ပေါ်သို့
တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် တက်ခဲ့ပုံကို
ထောင်ဝန်ထမ်းများ ပြောစမှတ်
ပြုကျန်ခဲ့ရ၏။

ဆရာစံအား ကြိုးပေးခဲ့သည်
မှာ အသစ်စက်စက် ဆောက်ပြီး
စ သာယာဝတီထောင်တွင် ဖြစ်
သည့်အတိုင်း ထိုခေတ်က
သတင်းစာများတွင် မျက်နှာဖုံး
သတင်းအဖြစ် အသားပေး ဖော်
ပြခဲ့သောကြောင့် သာယာဝတီ

ဆရာစံအားသံခြေကျဦးခတ်လျက်သာယာဝတီထောင်တွင်းတွေ့ရစဉ်

ထောင်တွင် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ထိုခေတ်က သတင်းစာများတွင် မျက်နှာဖုံးသတင်းအဖြစ် အသားပေး ဖော်ပြခဲ့သောကြောင့် သာယာဝတီမှာ လူသိများခဲ့သည်။

မြန်မာပြည်တွင် သာမက ကမ္ဘာသို့တိုင်အောင် သတင်းပြန့်နှံ့ သွားခဲ့သည့် သာယာဝတီထောင်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ဖြစ်ဆဲ ကာလမှာမည်ထင်ရှား လူသိများသည့် တို့ဗမာအစည်းအရုံးခေါင်းဆောင်ကြီးများ ဖြစ်ကြသော သခင်နု၊ သခင်လေးမောင်၊ သခင်သန်းထွန်း၊ သခင်စိုး၊ သခင်ခတို့အား ကာကွယ်ရေးပုဒ်မ (၃၈) ဖြင့် ဖမ်းဆီး၍ တစ်စုတဝေးတည်း အတူတကွ ထားရှိခဲ့သည့် ထောင်မှာ သာယာဝတီထောင်။

သခင်နု၊ သခင်သန်းထွန်းတို့ အမှုဆိုင်ရန် ရုံးထွက်ရသည့် သတင်းကို သတင်းစာများတွင် အထူးသတင်းအဖြစ် ဖော်ပြခဲ့သောကြောင့် သာယာဝတီထောင်မှာ လူသိများထင်ရှားခဲ့ပြန်သည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ် မဖြစ်မီ ကာလနှင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မီးတောက်အံ့ဆဲဆဲ ပြောစမှတ်ပြု မှတ်တမ်းတင်စရာ ဖြစ်ရပ်များရှိခဲ့သလို၊ လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက် ပြောစမှတ်တွင်၍ မှတ်တမ်းတင်စရာ ဖြစ်ရပ်များရှိခဲ့သောကြောင့် သာယာဝတီထောင်မှာ နာမည်ကြီး၍ လူသိများခဲ့ပြန်သည်။

အခြားသော ထောင်များထက် ထူးခြားသည့် သာယာဝတီထောင်။

(နှစ်)

၁၉၄၈ ခု။

သာယာဝတီထောင်ကို သာမန်အကျဉ်းထောင် အဖြစ်မှအထူးထောင်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲလိုက်သည်။

ရှိရင်းစွဲ သာယာဝတီထောင်မှ ရာဇဝတ်အကျဉ်းသားများအား အခြား ထောင်များသို့ ပြောင်းရွှေ့လိုက်သည်။

ရာဇဝတ် အကျဉ်းသားအနည်းငယ်သာလျှင် သာယာဝတီထောင်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ ထောင်များမှ ပုဒ်မ (၅)ဖြင့် ဖမ်းဆီးထားသူများအားလုံး သာယာဝတီထောင်သို့ ပို့၍ တစ်စုတဝေးတည်း ထားရှိခဲ့သည်။ သာယာဝတီထောင်သို့ ပို့သည့်ပုဒ်မ (၅)များမှာ စာရေးသူ အပါအဝင် ရန်ကုန်မှပုဒ်မ (၅) များလည်း ပါဝင်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က စာရေးသူမှာ အသက် (၁၈)နှစ်အရွယ် ကျောင်းသား။

စာရေးသူနှင့် သက်ရွယ်တူတွေ၊ မတိမ်းမယိမ်း၊ အသက်ကြီးသူတွေမှ ၊ ဧရာအရွယ်များလည်း ပါဝင်ကြသည်။

ရန်ကုန်ထောင်တွင် နှစ်လနေခဲ့ရသည်။

သက်တူရွယ်တူ အပေါင်းအဖော်များနှင့် လက်ပွန်းတတီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် စားလိုက်၊ သောက်လိုက်၊ ကစားလိုက်၊ စကားဝိုင်းဖွဲ့လိုက်ဖြင့် ထောင်ထဲတွင် နေခဲ့ရသည့် အချိန်များကို ပျော်ပျော်ပါးပါး ကုန်လွန်စေခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ရန်ကုန်ထောင်ကို ထောင်ဟူ၍ သဘောမမှားဘော်ဒါဆောင်တွင် နေသည့် သဘောမမှားဘော်ဒါဆောင်အတွက်

ရိုးပျော်မင်းသားများ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ရန်ကုန်ထောင်တွင် နေရစဉ်က ပုံစံတွေ ဘာတွေ မရှိ။

မိုးလင်းမှ မိုးချုပ်သို့တိုင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေထိုင်ခွင့် ပေးထားရုံမက ထောင်ဝင်စာ ပစ္စည်းသွင်းခွင့်ကိုလည်း အကန့်အသတ်မရှိ သွင်းခွင့်ပေးထားသည်။

စာရေးသူတို့မှာ ထောင်က ကျွေးသည့် အစားအသောက်များကို အားထားစရာမလို။

အိမ်တွေက ပို့သည်အစား အသောက်များဖြင့် လုံးတီးထမင်းကို စားဖူးတယ်ရှိအောင် စားကြည့်သည်ကလွဲ၍ နေ့စဉ်မစား။

ကိုယ့်ရှိတာကိုယ် လောက်လောက်ငှာ စားနိုင်ကြသည်။

ထိုသို့ နေခဲ့ကြသည်မှာသတင်းကြီးသည့် သာယာဝတီထောင်သို့ ရောက်သောအခါ...

ရန်ကုန်ထောင်တွင် ရယ်မောခြင်း ဝေါဟာရမှ ရယ်ခြင်းနှင့် ဆုံဆည်းခဲ့ရင်း နောက် သာယာဝတီထောင်သို့ ရောက်သောအခါ

**မှတ်တမ်းတင်စရာ
ခြစ်ရပ်များ
ပို့ခဲ့သောကြောင့်
သာယာဝတီထောင်မှာ
နာမည်ကြီး၍
ရည်များခဲ့ပြန်သည်**

မောခြင်းနှင့် နဖူးတွေ၊ ခူးတွေ ဆုံဆည်းလိုက်ရသည်။

ထောင်ဆိုသည်မှာ ဤသို့ပါကလားဟု နှလုံးသားတွင် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း စွဲထင်သွားရသည်။

ထောင်အဝင်မှာ ငဖယ်တောသလို အထုအထောင်းခံရပြီး နောက် ထောင်ထဲက ကျားတိုက်သို့အရောက်တွင် ဘုရားရှိခိုးအပေါက်အလမ်း မတည့်သောကြောင့် ရှစ်မြှောင့်တုတ်နှင့် မိတ်ဆုံရပြန်သည်။

ထောင်တံခါးများ ပိတ်သွားပါပြီ။

စာရေးသူတို့မှာ သော့နှစ်ထပ်ခတ် အခန်းကလေးများထဲသို့ ရောက်သွားကြပြီဖြစ်၍ ထိုတစ်ညတာအတွက် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစရာ မလိုတော့။

ညဖက်တွင် အိပ်ဆောင်တံခါးများကို ဖွင့်ရိုးထုံးစံ မရှိသောကြောင့်ပါ။

ရရှိလာသည့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို စာရေးသူတို့ ကိုယ်ပေါ်တွင် ကပ်ပါလာသည့် တစ်စုံတည်းသော ဝတ်စုံများ၊ အင်္ကျီများကိုချွတ်၍ တစ်ယောက်လှလဲ ကြပ်ပူထိုးပေးရသည်။

မည်သူမျှ ပက်လက်မအိပ်နိုင်တော့။

ပြောတင် ခံထားရသည့် ကျောပြင်ကို အခင်းမပါသော သံမံတလင်းနှင့် မထိစပ်ရအောင် ဘေးတစ်စောင်း အိပ်ရသည်။

မနက်ငါးနာရီ။

ထောင်မှူးကြီး ဗြူးဆယ်မှုတ်သည်နှင့် တံခါး ဖွင့်ပေးမည့် ထောင်ဝန်ထမ်းများ ရောက်လာကြပြီးနောက် တိုက်ခန်းရှေ့ လူသွားစင်္ကြံလမ်းတွင် သုံးယောက်တစ်တွဲ တန်းစီထိုင်ရသည်။

ဒုတိယဗြူးဆယ် မှုတ်သံထွက်လာသည်နှင့် တစ်ဆောင်လုံး ဩကာသသံလွှမ်းထင်သွားသည်။

မနေ့ ညနေစောင်းကလို အထစ်အငေါ့ အမှားအလွင်းမရှိဘဲ ပါဏာတိပါတာ ဝေယျာမဏိ သိက္ခာပဒံ အထိ ချောချောပြေပြေအဆုံးသတ်လိုက်နိုင်သည်။

ကျားတိုက်တန်းစီး ချစ်ခင်လည်းသူတုတ်ကို အသုံးမပြုလိုက်ရတော့။

ရန်ကုန်ထောင်တွင် ရယ်ခြင်းနှင့် ဆုံဆည်းခဲ့ရသည့် စာရေးသူတို့မှာ သာယာဝတီထောင်ရောက်တော့ မောခြင်းနှင့် ဆုံဆည်းလိုက်ရသည်။ ရယ်မောခြင်းဆိုသည့် ဝေါဟာရ၏အနက် အဓိပ္ပာယ်မှာ နက်နက်ထင်ထင် ပေါ်လွင်သွားသည်။

ဘုရားရှိခိုးပြီးနောက် မျက်နှာသစ်ရသည်။

ဒန်ပန်းကန်ပြားလေး တစ်ချပ်စာဖြင့် အမှုနှစ်ခုကို တစ်ထိုင်တည်းပြီးအောင် လုပ်လိုက်ရသည်။

ဘယ်သို့လျှင် သန့်စင်ပါမည်နည်း။

ရှိပါစေတော့။

သာယာဝတီထောင်သို့ရောက်နေပြီကိုး။ ဒီလောက်တော့ ရှိပါလိမ့်မည်။

ဤလည်းတစ်ဒုက္ခဟု စိတ်မှတ်ထားလိုက်ရသည်မှ ထပ်ဆင့်ရသည့် ဒုက္ခက ပို၍ကြီးလှသည်ဟု ဆိုရမည်သို့ ရှိပါချေ၏။

အပေါ့အလေး စွန့်ရသည့် ဒုက္ခ။

အပေါ့အလေး စွန့်ရမည့်နေရာသို့ ရောက်သွားပြီ။

မြင်လိုက်ရသည့် နေရာ အနေအထားမှာ ရင်တုန်စရာ မျက်လုံးပြူးစရာနေရာ။ အမိုးမရှိ အကာအရံမရှိ။

တွင်းရှည်ကြီးနှစ်တွင်း တူးထားသည်။

စာရေးသူတို့အုပ်စု မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်၍ အခင်းကြီးသွားရသည်။

ယောက်ျားတွေ ချည်းပဲ အကြောင်း မဟုတ်ဟု ဆိုစရာ ရှိပါသော်လည်း ဒီလောက်အထိတော့ မျက်နှာပြောင်တိုက်ရဲသည့် အလေ့အကျင့် မရှိကြပါ။

ခက်ရချည်ဟု ဆိုရမည်မှ နောက်ထပ် ထပ်ဆင့်လာသည့် အမိန့်က ပို၍ ခက်ရချည် ဖြစ်သွားပြန်သည်။

အပေါ့စွန့်သည့်ကိစ္စကို တစ်

နေရာမှာ ပထမစွန့်၍ အလေး
စွန့်သည့် ကိစ္စကို တစ်နေရာမှာ
ဒုတိယလုပ်ရမည်။

ရောခက်ပြီ။

မွေးကတည်းက တစ်နေရာ
တည်းတွင် တစ်ထိုင်တည်း တွဲ
လုပ်ရသည့်ကိစ္စ။

ခုတော့ တွဲလုပ်ရမည့် ကိစ္စ
ကို ခွဲလုပ်ရမည်ဟု ဆိုလာချေပြီ။
ပသိုရှိပါစ။

ပေးလာသည့်အမိန့်ကို မနာခံ
လျှင် ချစ်ခင်တုတ်ချက် ကျော
ကို နက်တော့မည်မို့ ဖြစ်အောင်
လုပ်ကြရပါသည်။

ပထမကိစ္စ ထိုင်လျက် တစ်
နေရာမှာ။

ဒုတိယကိစ္စက ထိုင်လျက်
တစ်နေရာမှာ။

ထိုင်မိကြပါပြီ။

သူပစ္စည်း ကိုယ်မမြင် အောင်
ကိုယ့်ပစ္စည်း သူမမြင်အောင်
အတတ်နိုင်ဆုံး ဖုံးဖုံးဖိဖိ လုပ်ကြ
ပေမယ့် ဖုံးတစ်ဝက် ပေါ်တစ်
ဝက် ဖြစ်နေသည်။

ရှေ့မျက်နှာ နောက်ထား ဆို
သည်မှာ စကားအရသာ ပြောရ
သော်လည်း တကယ်ထားလို့ရ
သည့် မဟုတ်ပါပေ။

စာရေးသူတို့၏ မျက်နှာ
များပေါ်တွင် မပြုံးတုံ့ ပြုံးတုံ့
တုံ့ ရက်ပြုံးလေးများ ယှက်သန်း
နေ၏။

အထဲက ပစ္စည်းကလည်း
ထွက်တော့မလို မထွက်တော့
မလို ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေ
ပြန်သည်။

လျှောခနဲ ထွက်ရမည့်ကိစ္စ
က လျှောခနဲ မဖြစ်သလို ထွက်
တစ်ဝက် ဝင်တစ်ဝက် မဖြစ်
အောင်ကြိုးပမ်းရသည့် ဒုက္ခမှာ
မသေးပါ။

ဒါက အစပိုင်းပါ။

နောက်ပိုင်းကျတော့ အဆင်
ချောသွားပါသည်။ ဒီပုံစံအတိုင်း
နေတစ်ခွက် လုပ်ရမည် ကိစ္စမို့
ဖုံးဖိတာမရှိတော့သလို ထစ်ငေါ့

တာလည်း မရှိတော့ပါ။

သာယာဝတီထောင်တွင် နေ
စဉ်ကာလ အတွဲအလုပ်ကို ခွဲလုပ်
ရမှာ သေချာသွားပြီမို့ အလေ့
အကျင့် ဖြစ်အောင် လုပ်ရတော့
မည်ပါ။

ထိုကိစ္စမှာ နောက်ပိုင်း အဆင်
ပြေသွားပါသည်။

အဆိုးထင် လာလျှင်၊ အ
ကောင်းအမြင်ဖြင့် ကြည့်တတ်
လျှင် အကောင်းထင်သည် ဟု
သော ဆိုစကားအတိုင်း စာရေး
သူတို့မှာ သာယာဝတီထောင်၏
ခါးသီးသော အတွေ့အကြုံများ
ကို ဟာသနော၍ အကောင်းမြင်
သဘောမူလိုက်ကြသည်။

အဲဒီတော့ စိတ်သက်သာလို့
မက ကိုယ်ပေါ်မှ ခံစားမူဝဒ

နာများလည်း လျော့နည်းသွားသည်။ အမိုးအကာမရှိသည့်တွင်းရှည်ကြီးများတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်၍ အလေးစွန့်ရသည်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်အောင် ငယ်စဉ်ကလေးဘဝဖြစ်စဉ်ကို ပြန်ပြောင်းတမ်းတ၍ ဖြေသိမ့်လိုက်ကြသည်။

ငယ်စဉ်ကလေးဘဝ။

မြောင်းနှုတ်ခမ်းတွင် ထိုင်၍ ကလေးဘဝ စကားတပြောပြောနှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နောက်ဖေးသွားရသည်မှာ ပျော်စရာကောင်းသလို ဖိမ့်ရှိသည်။

လူကြီးဘဝတွင် ထိုအခွင့်အရေးကိုပြန်လိုချင်လို့မရတော့။

စာရေးသူတို့က လူကြီးဘဝရောက်မှ ထိုအခွင့်အရေးကို တစ်ဖန် ပြန်လည် ရရှိလေပြီ။

နောက်ပိုင်းတွင် စကားတပြောပြောနှင့် အစာဟောင်းစွန့်လွှတ်ခြင်းကို ဖိမ့်ရှိလုပ်ကြရသည်။

အဆိုးထင်လာသည်ကို ဤသို့ပင် အကောင်းမြင်ဘက်ပြောင်းလိုက်သောအခါ မသက်မသာ ကိစ္စတွေအားလုံး အကုန်ချုပ်ငြိမ်းသွားသည်။

မပြုံးတုံ့တုံ့ ပြုံးတုံ့တုံ့ ရှက်ပြုံးလေးတွေ ပျောက်သွားသည်။

ဤလည်းတစ်ဒုက္ခ မထင်ရတော့။

(သုံး)

အပေါ့အလေး စွန့်ပြီး အိပ်ဆောင်ပေါ် ပြန်တက်ခဲ့ရသည်။

သို့တစေ ကိုယ့်အခန်းကိုယ်မဝင်ရ။

စင်္ကြံလမ်းတွင် တန်းစီ၍ ပုံစံထိုင်ထိုင်နေရသည်။

ပုံစံထိုင်ရသည်မှာ သက်တောင့် သက်သာမရှိပါ။ ကြာလေလေ ဒူးဆစ်ကွေးနာလာလေ။

ဘယ်သို့ပင်ရှိပါစေ လှုပ်ရှားခြင်းအမှုကို လုံးဝမပြုလုပ်ရပါ။

နာရီဝက်ကျော်ကျော် ထိုင်ပြီးမှ ထောင်မှူးလေး ရောက်လာသည်။

တန်းစီးချစ်ခင်က “အားလုံးသေသေချာချာ နားထောင် ပြန်မေးလို့ ပြန်မပြောတတ်ရင် သေပြီသာမှတ်”

ဤသို့ ရှေ့ပြေးအမိန့်ပေးပြီး နောက် ထောင်မှူးလေး ဘောင်းဘီ အိတ်ထဲမှ စာရွက်ထုတ်ဖတ်ပြသည်။

“ဤထောင်တွင် စပါးကြိတ်ခြင်း၊ ရေစည်လှည်းဆွဲခြင်း၊ လမ်းပြင်ခြင်း၊ မြေပေါက်ခြင်း၊ ဆန်အိတ်၊ပဲအိတ်ထမ်းခြင်း၊ ရေမြောင်းမိလ္လာသန့်ရှင်းခြင်း၊ မိလ္လာတွင်းတူးခြင်း၊ စားဖိုဆောင်အောက်ခြေသိမ်း အလုပ်များလုပ်ကိုင်ခြင်း၊ မြက်နုတ် ယန်းခြံပြုပြင်ခြင်းစသောအလုပ်များကိုကျန်းမာ

ရေးအလို့ငှာ လုပ်ကိုင်ကြရမည်။

အမိန့်ကို ဖတ်ပြပြီးနောက် ထောင်မှူးလေး ပြန်ထွက်သွားသည်။

စာရေးသူတို့၏ မျက်နှာများ ပေါ်တွင် မှဲတစ်ဝက် ပြုံးတစ်ဝက် ဆန့်ကျင်ဖက် မှဲပြုံးလေးယှက် သန်းသွားရပြန်ပါသည်။

မှဲရိပ်ထင်ရသည်မှာ အလုပ် ကြမ်းများ လုပ်ရမည်ဆိုသော ကြောင့်၊ ပြုံးရိပ်ထင်သွားရသည် မှာ ကျန်းမာရေး အလို့ငှာ လုပ်ရ မည်ဆိုသောကြောင့်။

စာရေးသူတို့အား ဖော်ပြပါ အလုပ်များ လုပ်ခိုင်းချင်၍ မဟုတ်။

ထောင်ထဲမှာ အညောင်း အညာမိပြီး ကျန်းမာရေးထိခိုက်

မှာစိုးသောကြောင့် စာရေးသူတို့ ၏ကျန်းမာရေးကို ငဲ့ညာထောက် ထား၍ အလုပ်လုပ်ရခြင်းဖြစ် သည်ဟု အဓိပ္ပာယ် သက်ရောက် စေပါသည်။

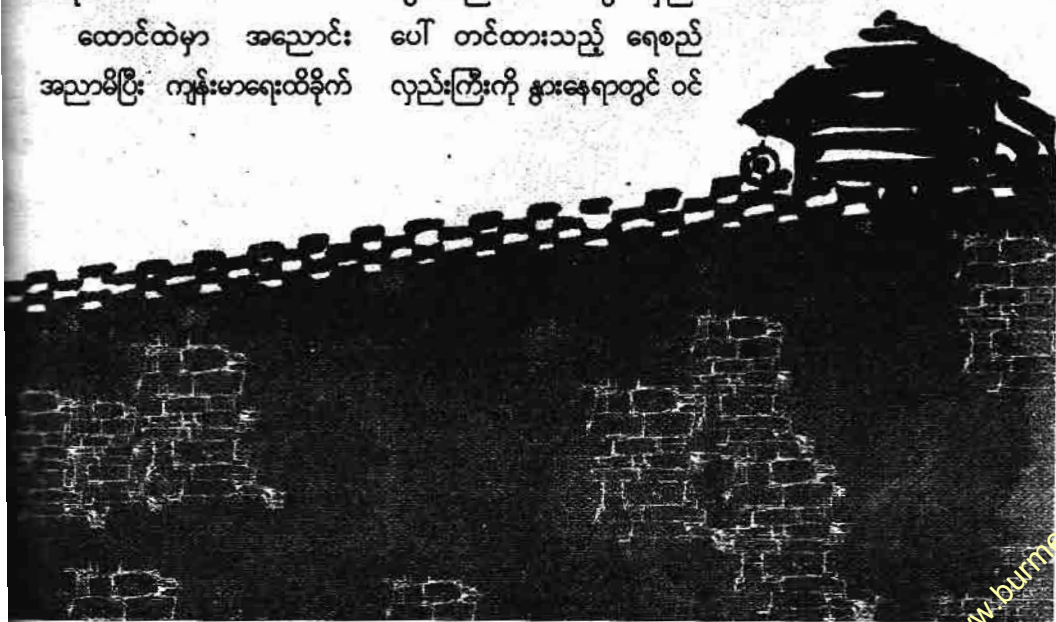
နောက်ပိုင်းတွင် 'ကျန်းမာ ရေး အလို့ငှာ'ဆိုသည့် အသုံး အနှုန်းမှာ ဟာသနောစရာ အသုံး အနှုန်းဖြစ်ခဲ့သလို အားဆေး သဖွယ် သဘောမူခဲ့ရသည်။

ဆန်ကြိတ်ရုံတွင် အလုပ်ကျ ၍ နဖူးမှချွေး ခြေမကျအောင် ပင်ပန်းလာသည့် အခါတွင် လည်းကောင်း၊ မနိုင်ဝန်များ ထမ်းပိုးသယ်ယူရသည့် အခါ တွင်လည်းကောင်း၊ နွားလည်း ပေါ် တင်ထားသည့် ရေစည် လည်းကြီးကို နွားနေရာတွင် ဝင်

၍ ရုန်းထွက်ရသည့်အခါတွင် လည်းကောင်း၊ ပင်ပန်းမှုဒဏ်ကို ပြေပျောက်စေရန် အတွက် 'ကျန်းမာရေးအလို့ငှာ' ရုန်းလိုက် ကြစို့လား၊ ထမ်းလိုက်ကျစို့လား၊ ဆွဲလိုက်ကြစို့လားဟု အချင်း ချင်းအားပေးစကား ဆိုရသည်။ သာယာဝတီထောင်မှာ ကျန်း မာရေးအလို့ငှာ ဘဝတစ်သက် တာ မမေ့ကောင်းစရာ။

ဤလည်း တစ်ဒုက္ခ ဖြစ်ရပ် ဆန်းများမှာ ရေးမကုန်စရာ ရှိခဲ့ ဘိ၏.....။

ကျော်မြသန်း

ARTISTE
D. KIM
2010

မျက်ကန်းတစ်ဆူ
မောင်သက်ကျွန်း (ရွှေစင်)

မျက်ကန်းတစ္ဆေ

စောင်တစ်ကျ (ရွှေစက္က)

(၁)

တင်မောင်နှင့် မြတ်မိုးမှာ ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြသည်။ တင်မောင်က စိတ်ဓာတ်ရိုးသား၍ အေးဆေးတည်ငြိမ်သည်။ မြတ်မိုးက စိတ်ဆက်သည်။ သွေးဆိုးသည်။ လုပ်ရဲတိုင်းရဲစိတ်ရှိသည်။ ယမကာလေးများ နှိပ်လိုက်လျှင် မည်သည့်အရာကိုမျှ စဉ်းစားဆင်ခြင်မှု မရှိတော့။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးကလည်း ကာလသားသဘာဝသွားအတူ လာအတူ နေလာခဲ့ကြသည်။ သည်ကနေကား မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ထုံးစံအရ ပြန်ကြည့်ဆိုသော ရွာကလေး၏ နှစ်ဆန်းတစ်ရက် ကျရောက်သော နေ့ဖြစ်သည်။ နှစ်ဆန်းပြီးခဲ့ပြီမို့ ရွှေဝါရောင်ပိတောက်ပန်းတွေကလည်း ပင်လုံးညွတ်မျှ

ဝေဝေစီစီ ပူးပွင့်နေကြသည်။ ဤအခါသမယတွင် ရွာသူ ရွာသားများ ဘုရားကျောင်းကန်သွား၍ ဥပုသ်သီလဆောက်တည်ခြင်း၊ ပေါင်မုန့်အုန်းနို့ဆမ်း၊ မုန့်လက်ဆောင်း၊ ရွှေရင်အေး၊ အချိုရည်များ အိမ်တွင်းတွင် ပြုလုပ်ကြ၍ ဝေငှအလှူ ဒါနပြုခြင်း၊ မည်သည့် အရပ်ဒေသကလာလား၊ သိသည်ဖြစ်စေ မသိသည်ဖြစ်စေမင်္ဂလာ ရွှေဇဉ်သည် အဖြစ် သတ်မှတ်၍ ဧည့်ဝတ်သမှု ပြုကြသည်။ ဒေသ နယ် ယယ်အတွင်း ကူးလူး ဆက်သွယ်မှုကြောင့် လူငယ်တို့သဘာဝပျားရည်ဆမ်းသည့် ချစ်ခင်ရင်းများလည်း အဆင်ပြေချောမောသွားတတ်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ယခုနှစ်တွင် အထူးအားထား၍ လုပ်ဆောင်မည့်အလုပ်

မှာ နှစ်ဟောင်းမှ အညစ်အကြေးများကို ဆေးကြောသန့်စင်ရန်အတွက် ရေတွင်းကြီးဆယ်ကြမည်။

အညာမြေလတ် ဒေသ၏ ကျေးလက်ရေတွင်း သဘာဝများမှာ တစ်ဆယ့်ငါးတောင်မှ အတောင်စိတ်အထိ နက်တက်ကြသည်။ ယခုခေတ်ကဲ့သို့ ကွန်ကျူဘာတိုင်းများလည်း မပေါ်ပေါက်သေး။ သမရိုးကျအားဖြင့် ရေတွင်းကြီးဆယ်ရာတွင် စက်ကြီး၌ ရှေးတပ်၍ လူအများက ဆွဲရသည်။ လူသက်သာစေရန်အတွက် တင်မောင်တို့အဖွဲ့မှာ ကူတိုတာရေစုပ်စက်ကို လွန်ကြီးရှည်နှင့် ထိန်း၍တွင်းထဲ တက်ဝက်ချကာ ရေစုပ်ထုတ်သည်။ ရေကြည်ရေကောင်းလှသော ကန်၍ တွင်းအောက်ခြံတွင် အနယ်

အနှစ်များ ကျန်သေးသည်။ ကူ
ဘိုတာစက်မှ ဒီဇယ်ကို လောင်
ကျွမ်း၍ မဲမှောင်သော မီးခိုးများ
အဖြစ် ရေတွင်းဝသို့ တက်လာ
၏။ မီးခိုး ကင်းရှင်းသွားသော
အခါ ထိုအနယ်အနှစ်များကို
လူဆင်း၍ ဓမ္မဇေယျာဉ်ပြီး ကြိုးဆွဲ
စက်သီးဖြင့် ကုန်းပေါ်မှနေ၍
လူအများက ဆွဲတင်ခပ် ထုတ်ရ
မည် ဖြစ်သည်။

(၂)

ရေတွင်းထဲဆင်းရသည်မှာ
အလွန်အင်မတန်မှ အသက်
အန္တရာယ်များလေသည်။ ကျွမ်း
ကျင်စွာ လုပ်ဆောင်နိုင်ပါမှ ရဲ
စွမ်းသတ္တိရှိပါမှ ရေတွင်းထဲ
ဆင်းရဲသည်။ လူရွေးသည့် အ
ဖွဲ့ထဲတွင် မြတ်မိုးပါသွားသည်။
ဘယ်သူမှ မခိုင်းသော်လည်း
သူသဘောနှင့်သူ လိုက်သွား
ခြင်းပင်။ ပထမဦးစွာကာလ
သားလူငယ်နှစ်ယောက် ဆင်း
သွားသည်။ ရေတွင်းအောက်ခြေ
ရောက်သောအခါ ရွံ့ရည်အနည်
အနှစ်တွေကို ဓမ္မကြသည်။ ရေ
ပုံးထဲခပ်ထည့်၍ ‘ဆွဲ’ ဆိုသည်
နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူအုပ်စုအား

ရေတွင်းထဲမှ
လူနှစ်ယောက်မှာ
အော်မကြား
သော်မကြားဖြစ်ရုံမက
တွင်းနံရံကိုမှီကာ
မူးမေ့နေပုံရသည်။
ရေကလည်း
တစ်စတစ်စ
တက်လာပြီဖြစ်သည်။

နှင့် ဆွဲမတင်ကြရသည်။ မကြာ
ဝါချေ။ ရေတွင်းထဲမှ လူနှစ်
ယောက်မှာ အော်မကြား ခေါ်
မကြားဖြစ်ရုံမက တွင်းနံရံကိုမှီ
ကာ မူးမေ့နေပုံရသည်။ ရေက
လည်း တစ်စတစ်စ တက်လာ
ပြီဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ဆိုး
ဆိုးဆတ်ဆတ်ရှိသော မြတ်မိုး
က-

“ဟိုကောင်တွေ ဘာဖြစ်
နေသလဲမသိဘူးဟေ့။ ငါဆင်း
မယ်၊ ခါးကိုကြိုးချည်ပေး”

တင်မောင်တို့အဖွဲ့က မြတ်
မိုးခါးကို ဆွဲချည်ပေးလိုက်သည်။
ရေတွင်းဘောင်ပေါ် ကန့်လန့်
တင်ထားသော ထွန်တုံးကို ချည်
ထားသည့် လွန်ကြိုးကို အားပြု
ကာ မြတ်မိုးဆင်းသွားစဉ် ဆယ်
တောင်ခန့် အရောက်တွင် မြတ်
မိုးထဲမှ စကားထွက်လာ၏။

“အပေါ်သို့ မြန်မြန်ဆွဲကြ
ဟေ့။ အောက် အောက်မှာ
အသက်ရှူကြပ်လာပြီ”

စကားမဆုံးမီ မြတ်မိုးမေ့
သွား၏။ အန္တရာယ်တစ်ခုခုနှင့်
ကြုံတွေ့သည့်အတွက် သတိပေး
ခြင်းဟု သဘောပေါက်ကာ
အပေါ်သို့ အလျင်အမြန်ဆွဲ

သေဆုံးသွားသူ
နှစ်ယောက်၏
အလောင်းကို
ပြည်သူဆေးရုံသို့
ပို့ဆောင်၍
စစ်ဆေးသောအခါ
ရေနှစ်၍
သေဆုံးခြင်းမဟုတ်။
အဆုတ်နှင့်
ဝမ်းဗိုက်အတွင်း
ရေတို့မတွေ့ရ၊
အဆိပ်ဓာတ်ငွေ့
ရှိမိ၍သာ ဖြစ်သည်။

တင်ယူလိုက်သည်။ မြတ်မိုး
တွင်းပေါ်သို့ ရောက်လာရခြင်း
အကြောင်းမှာလည်း အလွန်
မတန်မှ ကံကောင်းသည်။ ရေ
တွင်းထဲဆင်းရန်အတွက် ခါး
တွင် နဂိုကအတိုင်း ကြိုးချည်
ပေးလိုက်ခြင်း၊ သတိရစဉ်က
လက်ကောက်ဝတ်တွင် ထိန်း
ကြိုးအဖြစ် ရစ်ပတ်ပေးခြင်းတို့
ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ရေတွင်းထဲ
မည်သူမျှ မဆင်းရဲတော့။ ရေ
တွင်းမှာ သေဆုံးခဲ့ရသော ကာ
လသားနှစ်ယောက်၏ အလောင်း
ကိုလည်း သံချိတ်များဖြင့် ဆယ်
ယူခဲ့ရသည်။ ကုန်းပေါ်သို့ရောက်
သောအခါ ဝိုင်းဝန်းပြုစုမှုကြောင့်
မြတ်မိုးမှ သတိပြန်ရလာခဲ့၏။
သေဆုံးသွားသူ နှစ်ယောက်၏
အလောင်းကို ပြည်သူဆေးရုံသို့
ပို့ဆောင်၍ စစ်ဆေးသောအခါ
ရေနှစ်၍ သေဆုံးခြင်းမဟုတ်။
အဆုတ်နှင့် ဝမ်းဗိုက်အတွင်း ရေ
ကိုမတွေ့ရ၊ အဆိပ်ဓာတ်ငွေ့ ရှု
မိ၍သာ ဖြစ်သည်ဟု ဆေးစာ
သဘောအရ ထွက်လာသည်။

မထင်မှတ်သော ဤအတွေ့
အကြုံကလေးတွင် သေဆုံးသွား
သူမှာ ခေတ်ပညာတစ်ကျောင်း

သားများပင် ဖြစ်သည်။ မူလဘူ
တအစသမိုင်းကြောင်းကို ပြန်
လည် ဆန်းစစ်ကြည့်လိုက်သော
အခါ ကျေးလက်တောရွာများ
တွင် နက်ရှိုင်းသော ကွန်ကရစ်
ကျောက်ခွေတွင်း အုတ်တွင်းများ
ရှိနေသေးသည်။ တစ်နှစ် (သို့
မဟုတ်) နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာ
မြင့်လာသောအခါ ရေတွင်း
အောက်ခြေတွင် အနည်အနှစ်များ
စုပုံလာ၏။ ထို အဆွေးအမြေထဲ
မှ အဆိပ်ငွေ့မျိုးစုံ ထွက်လာ
သည်။ မြတ်မိုးတို့ အုပ်စုပို၍ဆိုး
သည်မှာ အတတ်လွန်၍ နည်း
ပညာ သုံးလိုက်ခြင်းကြောင့် ကူ
ဘိုတာ ရေစုပ်စက်မှ မှုတ်ထုတ်
လိုက်သော မီးခိုးငွေ့ အဆိပ်ငွေ့
များသည် တစ်နည်းအားဖြင့်
ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုဒ် ဓာတ်
ငွေ့များပင် ဖြစ်သည်။ ဓာတု
ဗေဒသဘောအရ လေထက်လေး
သည့်အတွက် ရေတွင်း၏
အောက်ခြေတွင်သာ အများဆုံး
စုရုံးမည်။ အနည်ထိုင်မည်။
အဆိပ်ငွေ့ စက်ဝန်းအတွင်း
ရောက်သွားသူတိုင်း မည်သည့်
သက်ရှိ သတ္တဝါမှ ဒဏ်မခံနိုင်၊
အသက်ရှူရပ်၍ ကြပ်၍ သေကြ

ရမည်သာတည်း။ ထို့ကြောင့် နက်ရှိုင်းသော တွင်းများကိုဆင်း လျှင် ဖယောင်းတိုင်များထွန်းညှိ၍ ဆင်းခြင်း၊ ထီးကိုစောက်ထိုး ထား၍ လေဟောင်း၊ လေသစ် လဲလှယ်ရန်အတွက် ခပ်ထုတ် ယူခြင်း၊ လေဆိုးများ စုပ်ယူရန် အတွက် လတ်ဆတ်သော သစ် ကိုင်းများ၊ သစ်ရွက်စိုများ ခုတ် ထွင်ပစ်ချခြင်း၊ ဤနည်းများမှ လွဲ၍ အခြားကာကွယ်ခြင်း မရှိ၊ အိမ်တိုင်းတွင် အလှူဒါနပြုလုပ် ရန် ရည်ရွယ်ထားသော စား သောက်ဖွယ်ရာတို့သည်လည်း ပျော်ပွဲ၊ ရွှင်ပွဲ၊ အထိမ်းအမှတ်ပွဲ မဖြစ်ဘဲ သေဆုံးသွားသူများ အတွက် သရဏဂုံတင်ပွဲ၊ ဆွမ်း သွတ်ပွဲ စသည်များပင်။ ကျန်း မာစပြုလာသော မြတ်မိုး၏ နှုတ် မှလည်း တင်မောင်အပေါ် ထား ရှိသော စကားသံတို့မှာ-

“သူငယ်ချင်းရယ် မင်းကယ် တဲ့အသက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်။ မင်းသာ ဉာဏ်မသွားရင်ငါသေ သွားနိုင်တယ်။ မင်းက ငါ့ရဲ့ အမှန်အကန်ကျေးဇူးရှင် စစ်စစ်၊ ဘယ်လိုကျေးဇူး ဆပ်ရမယ်ဆို တာတောင် စဉ်းစားလို့ မရဘူး”

ဟူသတည်း။

(၃)

ကန်ရေပြင်သည် စိမ်းလဲ့လဲ့ ပြာနေ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သစ် ပင်ချုံနွယ်တို့မှာလည်း ကန်ရေ ၏ အစိုဓာတ်ကြောင့် တစ်ဆယ့် နှစ်ရာသီအေးမြ လန်းဆန်းနေ သည်။ ရွာသူ ရွာသားတို့၏ ရေ ခပ်သည့်သဘာဝမှာ နေညိုချိန်၊ လေချိုချိန်များတွင်သာ ရေစည်၊ ရေလှည်းတိုက်ခြင်း၊ သောက် ရေခပ်ခြင်း စသည်တို့ကိုသာ စနစ်တကျ ပြုလုပ်ကြသည်။ သောက်သုံးရေကန် ညစ်နွမ်းစေ မည့် အဝတ်အစားလျော်ဖွတ်

ခြင်း၊ သစ်ဝါးများ စိမ်ခြင်း၊ ရေ ချိုးခြင်း မပြုလုပ်ကြရ။ ကန်စပ် အနီး မန်ကျည်းပင်ကြီးအောက် တွင် မြတ်မိုးစော၍ ရောက်နေ သည်မှာကြာပြီ။ ဤသို့ ရောက် လာရခြင်း အကြောင်းမှာလည်း ပြန်ကြည် ရွာကလေး၏ ကွမ်း တောင်ကို ညှိချောမလေး မြင့် နွယ်ကို ရည်းစားစကားပြောရန် ဖြစ်သည်။ အခွင့်အခါကောင်း ကို စောင့်သည့်ရက်ပေါင်းမှာ လည်း မရေမတွက်နိုင်တော့။ မြတ်မိုး၏ ဗီဇိတ်ကလည်း ခက် သည်။ မိမိ အလိုဆန္ဒဖြစ်လာ လျှင် ရဲစွန့်စားစွာ လှုပ်ရှားတတ်

သည်မှာ သူ၏ ပင်ကိုယ်သဘာဝစိတ်၊ မြင့်နွယ်၏ အချစ်ကိုလည်း ဗွေဆော်ဦး လိုချင်၏။ မြင့်နွယ်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် နှလုံးသည်ပွတ် ရူးသွပ်နေသောသူ။ အများတကာ မျက်ခုံးပေါ်တွင် စကြိုလျှောက်ရမှ ကျေနပ်လေသူ။

အကြောင်းအကျိုး တိုက်ဆိုင်စွာပင် 'အောင်ပင်လယ်' အမည်ရသော ဤကန်ကြီးဆီသို့ မြင့်နွယ် တစ်ယောက်တည်း သောက်သုံးရေခပ်ရန် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

နေလုံးနီမှာလည်း တောက်ပသောရောင်စဉ်များ ဖြာလျက် ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေသော အနောက်ရိုးမ တောင်စွယ်တန်းပေါ်တွင် အိပ်စက်ရန် မေးတင်လျက်ရှိပြီး ဆံတောက်ဖားဖားရှင်မတောင် သနပ်ခါးဘဲကြားတော့ခလေ့ စရိုက်သွင်ပြင်မှုယာများဖြင့် လှချင်တိုင်းလှနေသော မြင့်နွယ်ကိုမြင်သည်အခါ မြတ်မိုးရှင်ထံမှာ အချစ်စိတ်များ နိုးကြားထကြွလာပြီး အချစ်တိုင်တည်ပွဲကြီး စတင်လေတော့သည်။ မြတ်မိုးကို မြင်သော

အခါ ရိုးရိုးပဲထင်မှတ်၍-

“ဟော မြတ်မိုးပါလား၊ နင်ဘာလာလုပ်တာလဲ။ ခံတက်ရွက် ခူးတာလား၊ ငါအရေးကြီးလို့ ရေလာခပ်တာ။ တစ်ယောက်ထဲ ခပ်ကြောင်ကြောင်ရယ် နင်ရှိတော့ အတော်ပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ နင့်ကို ငါ သက်သက်ဆောင့်နေတာ”

“ဘာကိုစွဲရှိလို့လဲ၊ ရွာထဲ မှာတွေ့ရင် ပြောရင်ရရဲ့သားနဲ့ နင်နဲ့ငါ ဆက်စပ်စရာဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး”

“ဒီမယ် မြင့်နွယ်၊ နင်အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်မနေနဲ့ဟာ။ နင့်ကိုငါချစ်တဲ့ အကြောင်း စာပေးထားတာ ကြာပြီပဲ။ နင်စာမပြန်သေးဘူး။ နင့်ကိုငါ ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ဘာနဲ့ သက်သေပြရမလဲ”

မြတ်မိုးက သူ့အမှန်တကယ် ခံစားရသော နှလုံးသားခံစား

ချက်တွေ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင့်နွယ်ရှေ့တွင် ဒလဟော သွန်ချပြနေသည်။ သို့သော် မြင့်နွယ်က မထိဟန်မျက်လုံးက လေးတစ်ချက်ပင့်ကာ-

“မြတ်မိုး၊ ငါပြောမယ့် စကားကို အသေအချာနားထောင်။ နင့်သူငယ်ချင်း တင်မောင်နဲ့ သတင်းဝါလကျွတ်ရင် မင်္ဂလာဆောင်တော့မှာ။ နင်ဘယ်မှာ အိပ်နေသလဲ။ အလာကောင်းပေမယ့် အခါနှောင်းသွားပြီ။ နင်အခု နေနေတာက သောက်သောက်စားစား လူငန္တာပဲ။ အရည်အချင်းပြည့်အောင် လုပ်လေ၊ မိန်းမတစ်ယောက် ကို တင့်တောင့်တင့်တယ် ဖွယ်ဖွယ် ရာရာမထား နိုင်သမျှ နင်ဘယ်မိန်းကလေးမှ ရည်းစားစကား လိုက်မပြောနဲ့ ၊ လက်မခံဘူး။ သူလို သိက္ခာရှိ အောင်နေလေ”

အထင်သေးသော စကားလုံး အလှမာန်ဝင့်သော စကားလုံးတွေကိုပါးစပ်ကလည်း ပြောရင်း ရေအိုးကိုကန်ထဲ တွင်နှစ်၍ ရေပြည့်သောအခါ ခေါင်းလှေရွက်၍ ဘောက်ဆတ်ဆတ်နှင့် ပြန်သွားသည်။

(၄)

ညဉ့်သည် သာယာလှပနေ၏။ တင်မောင် ရင်တွေတစ်ထိတ်ထိတ် ခုန်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ချစ်ဦးသူ မြင့်နွယ်ဖြင့် တွေ့ရန်ချိန်းထားသည်။ အချိန်မှာလည်း (၁၁:၀၀) နာရီခန့် ရှိပြီ ဖြစ်သည့်အတွက် ကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံး စိုးမိုးအုပ်ချုပ်နေသည့် စန္ဒာလမင်းကြီးအား ကြယ်တာရာ နက္ခတ်စုံတို့က ဝန်းရံဂါရဝပြုလျက် ဗိုလ်ရှုသဘင်ဆင်ယင် ကျင်းပနေသည်မှာ မီးမြင့်မိုရ် တာဝတိန်သာ ပွဲကြီးအလား ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှပေသည်။ မြင့်နွယ်တို့အိမ်မှာ ကိုက်တတ်သော ခွေးဆိုးကြီးတစ်ကောင်ကိုလည်း မွေးထားသည်။ ထို ခွေးဆိုးကြီးကို မြင့်နွယ်မိဘများက အားကိုးသည်။ ဂုဏ္ဍာန် စောင့်ကြပ်ခံရသော မဇ္ဈိမက နတ်ပန်းကဲ့သို့ အလားတူ လုံခြုံ စိတ်ချရပြီထင်သောကြောင့် မိဘနှစ်ပါး၏ အိပ်မောကျ ဟောကသံမှာ ဆူညံဝေစီလျက် ရှိချေသည်။ အညာနွေဦးဖြစ်သဖြင့် ည၏ဘဝကို လှပစွာ တန်ဆာဆင်သော

တမာပန်း အဖူးတို့ကလည်း ရန်မျိုးစွာ ကခုန်ပြေးလွှား ဆော့ကစားလျက် ရှိကြပြီ။ အခွင့်အခါကောင်း ဖြစ်သဖြင့် တင်မောင်အလုပ်စရတော့၏။ မြင့်နွယ်တို့အိမ် အနောက်ဘက် ကပ်လျက်ကာထားသည်မှာ ဝါးကပ်ထရံခြံစည်းရိုး ဖြစ်သည်။ တန်းထိုးထားသော ဝါးလုံးခြောက်ကို လက်ဖြင့်တောက်၍ အချက်ပြလိုက်၏။ အမှတ်တမဲ့ဆိုလျှင် အိမ်မြှောင်အမြီး တောက်သံ၊ ခပ်ဆင်ဆင် တင်မောင်အတွက်

တစ်ခု ကံကောင်းသည်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်မှ မနာလို ဝန်တိုသူများ ရုတ်တရက် ချက်ခြင်းအန္တရာယ်မပေးနိုင်။ တင်မောင်ရပ်နေသော ခြံစည်းရိုး တစ်ဖက်ကဝိုင်းမှာ သူဦးလေး ဝိုင်းဖြစ်သောကြောင့် ပင် အခက်အခဲနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံရသည် ဆိုဦးတော့ အိမ်ခြံရံနေလိုက်ရုံသာရှိ၏။ ဥပဒေအရ လွတ်ကင်း၏။

မကြာမီလေးပင် အိမ်အတွင်း ခန်းဆီးမှ ခြေဖုန်းသံကြားရ၏။ လှေခါးထိပ်ဆီမှ အရိပ်မဲ့တစ်

ခုကိုလည်း လရောက်အောက်တွင် လျှစ်ခနဲမြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ အရိပ်သဏ္ဌာန်က ဝေဝါးရာမှ ထင်ရှာလာ သာအခါ မြင့်နွယ်အစစ်ပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

“မြင့်နွယ်ရယ်၊ နင်လာမှလာပါ့မလားလို့ ငါ့မှာစိုးရိမ်လိုက်တာ”

“ပြောစရာရှိရင် မြန်မြန်ပြော။ အခုတောင် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နဲ့ မသိအောင် လာတာ။ အဖေ့နဲ့ အမေမီးလာရင် ကျွန်မကို သတ် လိမ့်မယ်။ ကျွန်မမမောင်လည်း အပြင်ထွက်သွားတာ ပြန်မရောက်သေးဘူး”

“နင်ကလည်း စိုးရိမ်တတ်ရန်ကော။ ရောက်မရောက်သေးဘူး ပြန်ချင်နေရင် ငါတို့ရှေ့ခရီးအတွက် ဘာတွေ ဆွေးနွေးကြမလဲ။ ဒီနှစ် သီတင်းကျွတ်ရင် နင့်ကို ဟောဒီတစ်နယ်လုံးမှာ အကြီးအကျယ်ဆုံး မင်္ဂလာဆောင်ပေးမယ်။ ငါ့မိဘတွေကိုလည်း ပြောပြီးသား။ ဒါက ငါ့ရည်မှန်းချက်။ ငွေရေးကြေးရေးလည်း ပူစရာမလိုဘူး။ ငါကြီးစားလုပ်ဆောင်တာ အားလုံး နင့်

အတွက်ပဲ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ။ ရှင် ကောင်းသလိုသာ စီစဉ်ပေးတော့။ ဪ ဒါနဲ့ရှင်ကို သတိတစ်ခုပေးထားရဦးမယ်”

“ဘာကိုပေးမှာလဲဟ”

တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်သူငယ်ချင်း မြတ်မိုးကို ဂရုစိုက်နော်၊ တစ်နေ့က နောက်သလို ပြောင်သလိုနဲ့ အောင်ပင်လယ်ကန်နားမှာ ကျွန်မကို ရိသဲ့သဲ့လုပ်သွားသေးတယ်။ ရှင်နဲ့ ရန်များမှာစိုးရိမ်လို့ ကြိုတင်သတိပေးထားတာ”

“အေးပါ ဒီကောင် ဒါလောက် ငါ့အပေါ် မိုက်ရိုင်းမယ်မထင်ဘူး။ ငါ့ကျေးဇူးတရားနဲ့ မကင်းသေးပါဘူး”

“ဒါဆို ကျွန်မပြန်တော့မယ်နော်။ အဖေတို့ အမေတို့ နီးလာရင် ဆူမှာစိုးလို့။ နောက်မှတွေ့ကြသေးတာပေါ့”

“အေးပါ....အေးပါ”

(၅)

“တင်မောင်ရေ ဘာလုပ်နေတုန်းကွ”

နေ့လယ်နေ့ခင်း ရေခွေး

ကြမ်းသောက်နေသော တင်မောင်အိမ်သို့ ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမပါ မြတ်မိုးရောက်လာ၏။ ခါးတွင် ဓားရှည်တစ်ချောင်း ထိုးလာသည်။

“ဘာတွေ အကြောင်း ထူးလို့လဲ သူငယ်ချင်းရ၊ ထန်းလျက်ဖြူနဲ့ ရေခွေးကြမ်း သောက်ပြီးနားပါဦး”

အကြောင်းထူး မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ဒီနေ့ ငါ့ဖရဲခင်း လက်ကျန်လေးသိမ်းချင်လို့ တစ်ယောက်ထဲလည်း မနိုင်ဘူး။ မင်းအိမ်လည်း စားရအောင် လို့ပါ။ လိုက်ကူညီပါဦး”

မင်းတစ်ယောက်ထဲသွားပါကွာ။ ငါ့မှာစပါးထည့်ဖို့ ပုတ်ရက်နီးဖြာရဦးမှာ”

“လိုက်ခဲ့ပါကွာ၊ ခါတိုင်းလည်း မင်းလိုက်နေကျဟာ။ ငါ့မှာအဖော်လိုနေလို့”

မြတ်မိုး၏စည်းရုံးခေါ်ငင်မှုကြောင့် အားနာသဖြင့် တင်မောင်လိုက်သွားရသည်။ တင်မောင်အမေက လှမ်း၍ မှာလိုက်သေးသည်။

“သား စော့လာပြန်ခဲ့နော်။

ထင်းတောတက်စရာ ရှိသေး
တယ်။ ထမင်းထုတ်ဖို့ အမေ
ထမင်းချက်ထားလိုက်မယ်”

မိခင်မှာကြားချက်ကို တင်
မောင်တို့မကြားတော့၊ တောင်
ယာခင်းသို့ ဖရဲသီးစားရန် သူ
ငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ထွက်ခွာ
လာကြသည်။ အခင်းသို့ ရောက်
သောအခါ ရင်မှည့်သည့် အသီး၊
စားလိုသည့်အသီးကို မြတ်မိုးက
စားဖြင့်ခုတ်ပိုင်းသည်။ နီခနဲ ရဲ
ခနဲ ဟက်ခနဲ အချိုရည်ရွှမ်းရွှမ်း
နှင့် နှစ်ယောက်အတူ တောင်
ယာတဲထဲမှာ အဝစားကြသည်။
အာသာမပြေကြသေး။

“ကဲတင်မောင်ရေ နောက်
ထပ်တစ်လုံးလောက် ရှာလိုက်ဦး
ကွာ”

“အေးအေး မြင့်နွယ်အတွက်
လက်ဆောင်ပေးချင်လို့”

သဘောရိုးနှင့် ပြောသော
တင်မောင်စကားတွင် မြင့်နွယ်
အကြောင်းပါလာသောအခါ ရွဲ့
သည်ထင်၏။ ရဲခနဲ ဖြစ်သွား
သော မြတ်မိုးမျက်နှာကိုလည်း
သတိမထားမိ။ ရွေးချယ်ထား
သော အသီးရ၍ မြတ်မိုးကို
ပြောမည်ဟူသောအခါ လျှပ်

တပြက် ငှက်ကြီးတောင်စားရှည်
မိုးလိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရ
သည်။

“ဟ... ဟ...ဟ မလုပ်ပါ
နဲ့ မြတ်မိုးရ၊ ဘာအကြောင်းနဲ့
ငါ့ကို ခုတ်၊ ခုတ် အား”

စကားသံမှ မဆုံးမီ မြတ်မိုး

၏ အားကုန် လွဲခုတ်ချသည့်
ခုတ်ခနဲ မြည်ကာ တင်မောင်
ဇက်ကို မိမိရရကြီး ပိုင်းမိလျက်
သား ဖြစ်သွားသည်။ တင်
မောင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည်
လည်း သက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့သော
အတ္တဘော ရုပ်အလောင်းကောင်
ကြီး ဖြစ်သွား၏။ သွေးပူ သွေးဆူ
နေဆဲလည်းဖြစ်သဖြင့်အလောင်း
ဖျက်ရန် ကြံပြီး နေ့ခင်းကြောင်
တောင် ဖြစ်သဖြင့် တောင်ယာ
တော တစ်ခွင်တွင်လည်း လူသူ
ကင်းရှင်းလျက် ရှိချေသည်။
မြတ်မိုးသည် အလောင်းကို ဦး
တည်ရာမရှိ ထမ်းလာရင်းသင်္ချိုင်း
ကုန်းနား ရောက်လာ၏။ သင်္ချိုင်း
အုတ်ဂူဟောင်းထဲထည့်၍လက်စ
ဖျောက်ခဲ့မည်။ ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်
သောအခါ သင်္ချိုင်းအနီးတွင်
ချောင်းငယ်ကလေးက စီးဆင်း
နေသည်။ ပြန်ကြည့်သော အုပ်
ရှုပ်ခဲအဟောင်းများကို စုပုံ
လိုက်သည်။ မိုးနှံခြုံကြီး အုပ်
မိုးထားသော အုတ်ဂူကြီးကို ရွေး
ချယ်ထားသော အုတ်ဂူကြီးကို
ရွေးချယ်ကာ ချောင်းထဲမှရွှံ့များ
ဖြင့် သရိုးကိုင်၍ ပိတ်လိုက်၏။
ဤမျှလောက်လျှင် လုံခြုံစိတ်ချ

မထင်မှတ်သော
မသတိစရာ
ထူသော
အလောင်းတစ်လောင်း
မျက်နှာမသိကွဲ

ရပြီ လောလောလတ်လတ်တော့
ခြေရာဖျောက်သည့် အနေဖြင့်
ရွာကို ပြန်မဝင်သေး။

(၆)

ကျောက်ခိုးတို့အဖွဲ့ နေပူ
ကျဲကျဲတွင် နွားကျောင်းနေရ
သည်မှာ မသက်သာလှ။ သု
ဿာန်အနီး တမာပင်ကြီး၏
အရိပ်တွင် နေချိကြသည်။ ကွင်း
ပြင်ကျယ်မှ ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်
လာသော လေနုအေးသည်တော
ပန်းရနံ့များကို သယ်ယူလာရုံမက
တစ်ခါတရံ ပုပ်အဲ့အဲ့အနံ့သည်
လည်း ထူးခြားစွာ မသက်သာ။
သူတို့အဖွဲ့က ပြန်ကြည့် ရွာက
လေးမှ အော့ကြောလန်သော
အဖွဲ့ဖြစ်သည်။ သီတင်းကျွတ်
တန်ဆောင်တိုင် လပြည့်ညတိုင်း
တွင်လည်း အရှေ့ပိုင်းကပစ္စည်း၊
အနောက်ရောက်၊ အနောက်ပိုင်း
က ပစ္စည်းအရှေ့ရောက် က
မောက်ကမ ဖြစ်စေသော အဖွဲ့
ဖြစ်သည်။ အုန်းခြံများတွင် အုန်း
သီးတက်ခူး၍ အုန်းထမင်းချက်
ခြင်း၊ နေရာစုံ ကြက်များကို
လည်း ခိုးယူ၍ ချက်ပြုတ်စား
သောက်ခြင်းများ ပြုလုပ်တတ်

သည်။

ယခုလည်း ကျောက်ခိုးတွေ
သည်မှာ အမဲအသေကောင်ဖြစ်
လျှင် ဖျက်၍ချက်ကာ ငှက်ခါး
တောင် ထန်းပင်ကျရည်ဖြင့်
သောက်စားကြမည်။ ယခု သူ
တို့အုပ်စု သုဿာန်ကို ဗဟိုပြု၍
မြောက်ဘက်စပ်တွင် နေသော
ကြောင့် လေတင်လေအောက်
ဖြစ်နေသည်။ သင်္ချိုင်းအတွင်း
မြေနေရာမှန်သမျှကို လေ့လာ
သည်။ အမဲကောင် ဖျက်ထား
သော သဲလွန်စ အရာများကို
လည်းမတွေ့ရ။ ဒဟတ်ဖျောက်
ဆိပ်ရွက်များလည်း ခင်းမထား။
နွားအမဲ သေကောင် (သို့မဟုတ်)
အသားပေါ်သည်ကတော့မဟုတ်
နိုင်။ ဤရွာအတွင်းမှာ လူသေ
သည်ဟုလည်း သတင်းမကြား။
မြောက်များစွာသော ဂူတွေကို
တစ်ခုခြင်း စစ်ဆေးကြည့်သည်။
တောင်ဘက် အဖျားဆုံးကျသော
မိုးနှံခြံကြီး ရှုပ်ထွေးစွာ အုပ်မိုး
ထားသော ဂူဟောင်းကြီးထဲမှ
အပုပ်နံ့တွေ လှိုင်နေ၏။ ဝင်
ပေါက်လမ်းမှ အနီးကပ်၍အသေ
အချာကြည့်သောအခါ ဝင်မမဲ
ရိုင်းများကလည်း ဂူ၏ ပြင်ပ

နံရံအပေါ်သွားတွင် ထူထဲစွာ အုံနေသည်။ ခြေရင်းဘက် ဂူပေါက်ဝမှာလည်း လတ်ဆတ်သော ရွှံ့များဖြင့် သရွတ်ကိုင်ကာမံထား၏။ မသင်္ကာစရာတွေ့သောအခါ ကျောက်ခိုးတို့အဖွဲ့ ကြောက်ရလန့်ရမည့်အစား စူးစမ်း ရှာဖွေသိချင်သောစိတ်က ပိုက်လာ၏။ အဆင်သင့်ပါလာသော ကြွက်တူးသံသရွင်းများဖြင့် ရွှံ့များကိုတူး၊ ထိုး ကလန့်ကာခွဲခွာသည်။ ဂူပေါက်ပွင့်သွားသောအခါ အထဲမှာ မထင်မှတ်သော မသင်္ကာစရာ လူသေအလောင်းတစ်လောင်း မျက်နှာမသဲကွဲ၍ ခေါင်းရင်းဘက်မှအုတ်ဂူအဖိုးကို ဖျက်ကြည့်သောအခါ လူသေအလောင်းကြီး မှာရွာထဲက တင်မောင်ဖြစ်နေသည်။ ဤကျမှသာ သူတို့အဖွဲ့ အမှုပတ်မည်စိုးသောကြောင့် ကြောက်ရလန့်ရမှန်းသိလာသည်။ ပြန်ကြည့် ရွာကလေး၏ ရယကရုံးသို့ အမောတကော ပြေးလာကြသည်။

“ဥက္ကဋ္ဌ၊ ဥက္ကဋ္ဌ သင်္ချိုင်းက အုတ်ဂူထဲမှာ အလောင်း တစ်လောင်းတွေ့လို့”

“ဟ ငပေါတွေ၊ ကလီကမာတွေ။ သင်္ချိုင်းက အုတ်ဂူထဲမှာ အလောင်းတွေ့တာ ဆန်းသလားကွ”

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ခုဟာက တင်မောင်အလောင်း”

“ဟေ့ဟုတ်လားကွ၊ အလုပ်များနေလို့ ခုမှ ငါအမှတ်ရတယ်။ တင်မောင် အမေ ဟိုတစ်နေ့က လူပျောက် တိုင်ထားတယ်ကွ၊ ခေါ်သွားတာ မြတ်မိုးတဲ့။ မြတ်မိုးလည်း အိမ်မှာ ရှာမတွေ့ဘဲ ပျောက်နေတယ် ပြောတယ်။ ကာလသားခေါင်း တင်မောင်ကို ဘယ်သူများ သတ်သွားပါလိမ့်”

ဥက္ကဋ္ဌ ကိုယ်တိုင်မိမိကိုယ်ကို ပြန်မေးမိသည်။ ဆက်စပ်မှု

များကိုလည်း တွေးတောကြည့်၏မရ။ တင်မောင်မှာ ရပ်ရွာအကျိုး ဆောင်ရွက်သည့်အတွက် လူချစ်လူခင်ပေါသည်။ ရွာ၏ အလှမျက်နှာဖုံးမလေး မြင့်နွယ်ကိုလည်း သီတင်းကျွတ်လျှင် လူသိရှင်ကြား တောင်းရမ်းယူမည်ကို ပတ်ဝန်းကျင်ရွာများက အစ သိကြ၏။ လိုသူရှိသလို မုန်းသူများလည်း ရှိကြသည်။ တစ်ဒဂံအတွင်း တွေးတောရသည့်မှာ ဥက္ကဋ္ဌဉာဏ်မမီ သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင် မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့စခန်းသို့သာ ကြို၍တင်ပြ အစီရင်ခံထားခြင်းက စိတ်ချရသည်။

မကောင်းမှုဆိုသည်မှာ ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိသလို ရာဇဝတ်

ဘေး မှန်လျှင်လည်း ပြေးလွတ်ရိုး ထုံးစံမရှိ။ ဤအမှုနှင့်တိုက်ရိုက် သက်ဆိုင်သော ကွင်းဆက်ကား မြတ်မိုး ပြန်ဝင်လာကြောင်း သိရန်အတွက် လျှို့ဝှက် ရွာသားတစ်ယောက်ကို ကင်းချထားသည်။

(၇)

ကင်းသမား၏ သတိပေးချက်ကြောင့် မြတ်မိုးအိမ်တွင် ရောက်ရှိနေကြောင်း အခိုင်အမာ သိရသောအခါ ဥက္ကဋ္ဌတို့အဖွဲ့ အလုပ်ရှုပ်သွား၏။ ဆယ်အိမ်ခေါင်း၊ ရာအိမ်မှူးတို့နှင့် ဖွဲ့စည်းထားသော ရယကအဖွဲ့ဝင်များသည် မြတ်မိုးအိမ်ဝသို့ ရောက်ရှိသောအခါ ဥက္ကဋ္ဌက လှမ်း၍ အသံပြုလိုက်၏။

“မြတ်မိုးရေ မြတ်မိုး”

လေးပင်အိမ် အောက်ဝယ် စဉ့်ခန်းအတွင်းမှ လှမ်း၍အသံ ပြုလာ၏။

“အစ်ကိုကြီးတို့ လာလေ၊ ထိုင်ကြပါဦး”

“အထွေအထူးတော့ မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ မင်း ငါ့အကြောင်း သိတယ်မဟုတ်လား။ တင်မောင်

ကို မင်းခေါ်သွားတာရယ်၊ နှစ်ယောက်စလုံး သုံးလေးရက်လောက် ပျောက်သွားတာရယ်၊ တင်မောင် သင်္ချိုင်းကုန်းက ဂူထဲရောက်သွားတာရယ်၊ ခုမင်းရောက်လာတဲ့အထိ အစအဆုံး ပြောကွာ။ တင်မောင် အမေကတော့ သူ့သားအတွက် ဒုက္ခအပူမီးတောက်နေတယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆက်စပ်စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ မင်းလုပ်ရပ်က ဘူးပေါ်သလို ပေါ်နေပြီ။ ရပ်ရွာမှာ ငါက ဥက္ကဋ္ဌဆိုတော့ ကျေးရွာ အေးချမ်းသာယာရေးအတွက် ငါ့မှာတာဝန်ရှိတယ်။ မင်းတွေ ကြုံခဲစားရတဲ့ ဇာတ်လမ်းစုံကို

ရှင်းစမ်း လင်းစမ်းပါဦး”

အစ်ကိုဝမ်းကွဲလည်း တော်စပ်၊ ဩဇာအာဏာလည်းညောင်းသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သောကြောင့် မြတ်မိုးတစ်ယောက် မလိမ်ဝံ့မညာဝံ့။ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ဝန်ခံရရှာလေသည်။

ကျွန်တော်တွေ့တော့ ယူဆချက်တွေ မှားပါတယ် အစ်ကိုကြီး။ မြင့်နွယ်ကို ကျွန်တော် အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ခဲ့မိပါတယ်။ မြင့်နွယ်ကလည်း မာနကြီးရုံမက ဂုဏ်နေအလွှာတွေနဲ့ ခွဲခြားပြီး ကျွန်တော့်အချစ်ကို လက်မခံခဲ့ဘူး။ သူ့ဖွင့်ပြောသလို သူချစ်သူ တင်မောင်ကို အစပျောက်ဖို့ ကြံမိကြရာကြံခဲ့တယ်။ တင်မောင်က တကယ့်တော့ ကျွန်တော့် အသက်ကို ကယ်တင်ထားတဲ့ကျေးဇူးရှင်ပါ။ ကံကြမ္မာဆိုးနဲ့ တိုးတော့မယ့် နေရာမှာတော့ အလှူအိမ်က ထမင်းချက်အဖွဲ့ကနေ အရက်ကလေး နည်းနည်းသောက်လာမိတယ်။ လွှတ်ခနဲ စိတ်မိုက်စိတ်ရိုင်းတွေ ဝင်လာပြီး ကျွန်တော်တော်ယာဖရဲခင်းထဲ လှည့်ပြီး ခေါ်လာခဲ့ပါတယ်။ ဖရဲသီး ဆွတ်နေတုန်း

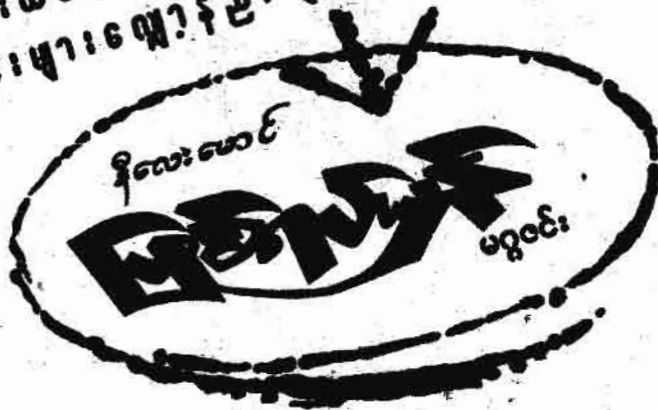
တင်မောင်ကို ဓားနဲ့အသေခတ်
သတ်မိပါတယ်။ တင်မောင်
အလောင်းကို ထမ်းပြီး သန့်ရှင်း
အုတ်ဂူထဲမှာ ထည့်ပြီး လက်စ
ဖျောက်ပါတယ်။ ရွာကိုမပြန် ဘဲ
တောင်ယာတဲထဲမှာ (၃) ရက်
လောက် ပုန်းနေပါသေးတယ်။
အစားဆင်းရဲ၊ အနေဆင်းရဲ လျှို့
ဝှက်နေရတဲ့ ဝဋ်ဆင်းရဲဒုက္ခကြီး
ကို ကျွန်တော် ဒဏ်မခံနိုင်ဘူး။
ကျေးဇူးရှင်ကို နှစ်ခါပြန် စော်
ကားမိတဲ့အတွက် ကျွန်တော်

ထက် မိုက်တဲ့လူ ဘယ်သူရှိဦး
မလဲ။ မြင့်နွယ်နဲ့ ပတ်သက်ရင်
လည်း ကျွန်တော့်ဘဝဟာ မျက်
ကန်းတစ္ဆေ ဖြစ်နေတာပါ။
ကျွန်တော့်အနေနဲ့ မလုပ်သင့်
မလုပ်အပ်တဲ့အကြောင်း တရား
တွေကို ကြံစည်မိတာပါ။ တင်
မောင်ရဲ့ ကျေးဇူးကို အပြစ်ဒဏ်
ခံဖို့ ရွာထဲကို ပြန်ဝင်လာတာ
တာဝန်ရှိသလိုသာ အစ်ကိုကြီး
စီစဉ်ပါတော့"။
မြတ်မိုးက မြင့်နွယ်အတွက်

တင်မောင်၏အသက်ကို ရက်
စက်စွာ သတ်ဖြတ်ခဲ့သော အဖြစ်
အပျက် ဇာတ်လမ်းကလေးသည်
ပြန်ကြည့်ဆိုသော ရွာကလေး
တွင် ဘယ်သောအခါမှ မေ့
ပျောက်၍ မရသောအချစ်သမိုင်း
ကြောင်းလေးအဖြစ် ပြောစမှတ်
တွင်ခဲ့ပါတော့ သတည်း။

မောင်ခက်ကျူ(ရွှေစက္က)

မှူးယစ်ဆေး၊ ငါးစိုက်ဖျက်ရေးနှင့်
မူခင်း၊ များ၊ ဈေးနှုန်း၊ ဈေးဆင်း၊ ရေးအတွက်

လူဆင်းရဲ
ဘော်လည်း
ခိုက်ခိုက်
မဆင်းရဲသူ

ဟောင့်သက်ဆွ

(မင်းလှ၊ ခင်ကုန်း)

လူဆင်းရဲ ဘော်လည်း ခိတ်ဓါတ် မဆင်းရဲသူ ဟောင်သက်သေ (မင်းလှ၊ ခေတ်ကွင်း)

အခန်း(၁)

ကျွန်တော်သည် ကားစက်ရုံမှ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့စက်ရုံမှကား အမျိုးအစားပေါင်း ခြောက်မျိုး၊ ခုနစ်မျိုးလောက် ထုတ်လုပ် ရောင်းချလျက်ရှိပြီး ထိုထုတ်လုပ် ရောင်းချလျက်ရှိသော ကားများ အနက်မှ ကျွန်တော်အလုပ်မှာ ၂- တန်ကားများကို တာဝန်ယူ ရပါသည်။ တပ်ဆင်ခြင်း၊ စစ်ဆေးခြင်းများ ပြုလုပ်ရပါသည်။

ထိုကားများမှာ ထုတ်လုပ်သော ကားများထဲ၌ ရောင်းအား အသွက်ဆုံးဟု ဆိုနိုင်၏။ ပါဝါစတီယာရင်၊ အဲယားကွန်း၊ အင်ဂျင်ပါဝါနှင့် ဘော်ဒီဆိုက်အနေ အထားအရ မြို့ထဲတွင် ကောင်း

စွာ အသုံးပြုနိုင်ခြင်းကြောင့် လက်မလည်အောင် ရောင်းနေခြင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော့်အတွက်ကား တစ်စီးလုံး တပ်ဆင်ပြီးစီးနေချိန် ပါဝါစတီယာရင် တပ်ဆင်ခြင်း အတွက် ပစ္စည်းမပြည့်စုံသေးလျှင် ထိုအလုပ်အတွက် နောက်မှ ပြုလုပ်ရပါသည်။ စိတ်ကသိကအောက် နိုင်သည်ဟု ပြောရပေမည်။

အရင်က အတူလက်တွဲလုပ်ကိုင်ခဲ့သော လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အပေါင်းအသင်း သူငယ်ချင်းများကလည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် စက်ရုံကို စွန့်ခွာသွားချိန် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ကားစီးရေ ရာဂဏန်းလောက်အား အလုပ်သင်ဝန်

ထမ်းများဖြင့် လျှောက်လှမ်းရသော ပါဝါစတီယာရင် တပ်ဆင်ရခြင်းက ထင်သလောက် ချောမွေ့မှု မရှိ။

ကျွန်တော့်အတွက် ထမင်းစား ရေသောက်အလုပ်ဖြစ်သော်လည်း ယခုမှစတင်ထိတွေ့ရသည့် ဝန်ထမ်းအသစ်ကလေးများ အတွက်မှာ ခက်ခဲနေ၏။

တချို့က နားလည်လွယ်သည်။ တချို့က ဝေးလွန်းသည်။ တချို့က မထုံတတေး အနေအထား အမျိုးမျိုးကို ကျွန်တော်ရင်ဆိုင်ဆက်ဆံရပါသည်။ စက်ရုံလုပ်သက် ကြာနေပြီဖြစ်သော အတွေ့အကြုံဖြင့် ထိုဝန်ထမ်းသစ်ကလေးများကို အတတ်နိုင်သုံးသည်းခံနားလည်အောင် ရှင်းပြရာ ပြောဆိုရသည့်အခါ ကျွန်တော်

အလုပ်ထက် ပိုမိုပင်ပန်းလှပါသည်။

ကျွန်တော့်နှင့် ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသော ဝန်ထမ်းအချို့မှာ နှစ်တွေကြာလာသည်နှင့်အမျှ တချို့က စက်ရုံပြောင်းခြင်း၊ တချို့က အပြင်လောကတွင် ဆရာတစ်ဆူကဲ့သို့ ခြေဆန့်နိုင်ခြင်းတွေပင် ရှိနေခဲ့၏။

ကျွန်တော်ကတော့ လက်ရှိစက်ရုံထဲမှ မပျံ့သန်းနိုင်သေး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ထံ ရောက်လာသော ဝန်ထမ်းလူငယ်များအား အလုပ်သမားခြင်း စာနာထောက်ထားစွာ အမြဲဆက်ဆံပါ၏။ စေတနာအရင်းခံဖြင့် လုပ်ကိုင်မှုကို ပြုသည်။ ခိုင်းသည်။

ကျွန်တော်နှင့်အချိန်ကာလကြာမြင့်စွာ ဆက်ဆံဖူးခဲ့သူတိုင်း သိကြပါသည်။ တချို့လူငယ်ဝန်ထမ်း ကလေးများမှာ ကားအကြောင်းကောင်းစွာ မသိသေးသော်လည်း ကျွန်တော်နှင့်ထိတွေ့လာတိုင် ကျွန်တော်တတ်သလောက်၊ သိသလောက်ကို ဆရာစားဟူသည် မခြင်းကျန်ဘဲ ပေးပါ၏။

ထိုသူများ စက်ရုံအပြင် လောကတွင် ကောင်းစားနေသည်ဟူသော သတင်းများကြားရတော့ ကျွန်တော်ကွမ်းတစ်ရာ၊ ဆေးလိပ်တစ်လိပ် မသောက်ခွဲရဖူးပါဘဲ ပီတိတွေဖြာခဲ့ရပါသည်။

သို့သော်ကျွန်တော် အစကတည်းအချိန်တုန်းမှာလည်း ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ ထားခဲ့သူတစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်ကျေနပ်နေဆဲပါ။

ယခုလည်း ကျွန်တော့်အလုပ်တွင် ဝန်ထမ်းလေးငါးယောက်ဖြင့် တာဝန်ကျေအောင် ဆောင်ရွက်နေဆဲ။ ကျွန်တော့်နှင့်အတူ လုပ်ကိုင်နေသော လူငယ်

ဝန်ထမ်းကလေးများထဲ၌ တချို့မှာ လများစွာကြာမြင့်နေကြပြီ။ တချို့က အသစ်လေးများ။

ထိုတပည့်လေးများထဲတွင် မောင်မွေးသည် အားလုံးထက် နားလည်လွယ်၏။ အကင်းပါး၏။ အရိပ်အခြေ သိတတ်၏။ ခပ်ရိုးရိုးအေးအေး နေတတ်ပြီး အပြောအဆိုနည်းသည်။ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့မှု ပြည့်ဝပါသည်။

အရိပ်ပြလျှင် အကောင်မြင်တတ်သော မောင်မွေးကို ကျွန်တော် သဘောကျသည်။ အလုပ်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မည်သို့သောအခါမှ လေးပင်ခြင်း မရှိ။ ထုံထိုင်းမှုမတွေ့ရ။ အမြဲသွက်လက်ပါသည်။

ကျွန်တော်ခိုင်းသောအလုပ်မှန်သမျှ မည်သည့်အခါမှ မှားယွင်းတာ မတွေ့ရ။ အခြားဝန်ထမ်းများ အကြိမ်ကြိမ် ပြသရလျှင် မောင်မွေးက တစ်ခါတည်းနှင့် သဘောပေါက်၏။ ခက်ခဲနက်နဲမှသာ နှစ်ခါပြန်သင်ပေးရသည်။

အခြားဝန်ထမ်းများနှင့်မတူမောင်မွေး၏ တမူ ထူးခြားမှုကြောင့် ကျွန်တော်မောင်မွေးကို

ခင်မင်သည်။ အားကိုးသည်။ ယုံကြည်သည်။ မောင်မွေးကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဆရာတစ်ယောက်လို အစ်ကိုတစ်ယောက်လို အားကိုးတွယ်တာသည်။ ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်အောင်လုပ်သော ကိစ္စတစ်ခုမှ မဖန်တီးခဲ့။

ဆောင်းတွင်း တစ်မနက်တွင် မျက်နှာကလေးညှိုးငယ်စွာဖြင့် အလုပ်လာရှာသော မောင်မွေးကို ကျွန်တော်ရွေးချယ်လိုက်မိခြင်းအတွက် ခုမှကျွန်တော်ရွေးချယ်မှု မှန်ကန်ကြောင်း သိရပါသည်။

ယခုအချိန်တွင် မောင်မွေးနှင့် ကျွန်တော်လက်တွဲကာ စက်ရုံမှ ကျွန်တော်အား ပေးအပ်သော အလုပ်တာဝန်မှန်သမျှ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရာ အောင်မြင်မှု အမြဲရနေ၏။

အခန်း(၂)

စက်ရုံထဲရောက်ကတည်းက ကျွန်တော်မရအောင် အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့သည်။ ကားလာဝယ်သူများ စိတ်တိုင်းကျဖြစ်အောင် ကျွန်တော်တာဝန်ယူရသော ကား

များကို စစ်ဆေးခြင်း၊ မောင်းနှင်ခြင်း လိုအပ်သည်များ တပ်ဆင်ခြင်းစသော အလုပ်များဖြင့် လက်မလှည်း။

ယနေ့မှ လက်မလှည်းအောင် ကားတွေကလည်းရောင်းကောင်းနေ၏။ စက်ရုံ ရုံးခန်းရှေ့တွင် ကားဝယ်သူ customer များစွာလည်း တွေ့နေရသည်။ မောင်မွေးမှာလည်း သူ့အလုပ်သူ လုပ်နေ၏။ အခြား ဝန်ထမ်းကလေးများမှာလည်း မအားနိုင်။

နေ့လယ် ထမင်းစားချိန်ရောက်၍ အတူဝိုင်းဖွဲ့ကြစဉ် မောင်မွေး ကျွန်တော်နား ကပ်ခါ

“အစ်ကို ညနေပြန်ရင်

ကျွန်တော့်ကို ငွေငါးသောင်းလောက် ချေးပေးပါ။ နောက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ခွင့်သုံးရက်လောက်လည်း တိုင်ပေးပါ။ စက်ရုံမှူးကို အစ်ကိုပိုင်ပါတယ် အစ်ကိုပြောရင် ရပါတယ်”

ကျွန်တော်မောင်မွေးကို အံ့သြစွာကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော်နှင့် လက်တွဲလာသည့် ကာလတစ်လျှောက် စက်ရုံပိတ်ရက်မှလွဲ၍ မောင်မွေးအလုပ်တစ်ခါမှ ခွင့်မယူဘူး။ ယခုမှ ထူးထူးခြားခြား ခွင့်တိုင်ခိုင်းနေ၍

“ဟာ မောင်မွေးမင်းဟာ အထူးအဆန်းပါလားကွ။ ဘာလဲ မိန်းမခိုးတော့ မလို့လား။ မင်္ဂလာဆောင်မယ်ဆိုရင်လည်း ကြိုတင်ဖိတ်စာပို့နေ”

ကျွန်တော့်၏ ပေါ့ပျက်ပျက်စကား မောင်မွေးက ခပ်ရဲ့ရဲ့ ပြုံးရင်း

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရံ။ ညက ကျွန်တော့်အဖေ အဖမ်းခံရတယ်။ အဲဒါကြောင့်ပါ” မောင်မွေးစကားကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်မသက်သာသဖြင့် ရရုံမက ပေါ့ပျက်သော ကျွန်တော့်စကားကိုလည်း အားနာသလို

ခံစားရပါသည်။

ခုမှကျွန်တော် သတိထား
မိသည်မှ မောင်မွေးမျက်နှာမနက်
အလုပ်ဝင်စဉ်ကတည်းက ကြည်
လင်ရွှင်ယူမှု ကင်းမဲ့နေခြင်းပင်။

အရယ်အပြုံးနုတ္တိဖြင့် တ
ကုတ်ကုတ် လုပ်နေသော ကျွန်
တော်ခိုင်းထားသည့် အလုပ်များ။

ကျွန်တော်နှင့်အတူ ထမင်း
အတူဝိုင်းစားနေကြသော အခြား
ဝန်ထမ်းကောင်လေးများကလည်း
မောင်မွေးကို ဝိုင်းကြည့်လို့။ သူ
တို့၏ မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း
စိတ်မကောင်းသည့် လက္ခဏာ
များ ကိုယ်စီ။

“ငါ့ညီ အဖေက ဘာမှု
မို့လို့လဲကွ”

မောင်မွေးက ကျွန်တော်တို့
အားလုံးကို ဇာတ်ကြောင်းကုန်စင်
ဖွင့်ပြပါသည်။

သူ၏ မျက်နှာပေါ်တွင်
စိတ်မကောင်းခြင်း များစွာ တည်
ရှိနေပါသည်။

အခန်း(၃)

ဦးထွန်းနိုင် အသိတစ်
ယောက်ဖြင့် ချိန်းထားသဖြင့်
လမ်းထိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်

**ဒီညပဲ
ကျွန်တော်ဖမ်းမှာ
အကောင်က
နှစ်ချို့ကြီးဗျ
ငါ့ဆယ်သားလောက်
ရှိမယ် ၊
အော်တာတောင်
အတော်အသံကြီးတယ်
နောက်ပြီး
အာနီမျိုးဖြစ်ဖို့
များတယ် ၊**

တွင် ထိုင်စောင့်နေမိ၏။ ကိုး
နာရီခွဲလောက်တွင် ဦးထွန်းနိုင်
စောင့်မျှော်နေသော သူမိတ်ဆွေ
ကိုလင်းထွန်း ရောက်လာသည်။
ရောက်ရောက်ခြင်း

“စောင့်နေတာကြာပြီလား
ထွန်းနိုင်။ အေးဗျာ ကျွန်တော်
နည်းနည်းရောက်ကျသွားတယ်။
ဟိုမှာကလည်း ဝယ်လက်နဲ့
စကား ပြောနေရသေးတယ်။
ကျွန်တော်ဘက်ကတော့ အသေ
အချာပဲ။ ထွန်းနိုင်ဘက်ကပိုင်ပြီ
ဆိုတာနဲ့ တစ်ခါတည်း ဖုန်း
ဆက်လိုက်ရဲ့ပဲ”

လင်းထွန်းက သူ့ဘက်မှ
အခြေအနေကို ပြောသည်။

ထွန်းနိုင်ကလည်း

“သေချာတယ် ကိုလင်း
ထွန်း။ ဒီညပဲ ကျွန်တော်ဖမ်းမှာ။
အကောင်က နှစ်ချို့ကြီးဗျ ငါး
ဆယ်သားလောက် ရှိမယ်။ အော်
တာတောင် အတော်အသံကြီး
တယ်။ နောက်ပြီး အာနီမျိုးဖြစ်ဖို့
များတယ်”

ကိုလင်းထွန်း စားပွဲထိုး
လေးအား လက်ဖက်ရည်မှာပြီး
တစ်ခဏအတွင်း လာချပေး
သော လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို

မူတ်သောက်ကာ။

“အေးဗျာ တောက်တဲ့
ဈေးတွေက တအားကောင်းနေ
တော့ တောက်တဲ့လိုချင်သူတွေ
ကလည်း အလစ်ကို မပေးဘူး။
ရတဲ့အကောင်ကို ရတဲ့ဈေးနဲ့
ရောင်းနေကြတာ။ ခင်ဗျာပြောတဲ့
အကောင်ကြီးသာ တကယ်ငါး
ဆယ်သားကျော်ရင် ခင်ဗျားတော့
ထောပြီ”

ကိုထင်းထွန်းက တောက်
တဲ့တစ်ကောင်၏ အချိန်အဆ
အလိုက်ရနိုင်သော ဈေးနှုန်းများ
ကို ပြောပြသည်။

ဦးထွန်းနိုင် သူတွေ့ရှိထား
သော တောက်တဲ့ကြီးနှင့် သူရ
နိုင်မည့် ငွေကြေးပမာဏကို
တွက်ချက်ပြီး ပျော်ရွှင်ပီတိဖြစ်နေ
၏။

ကိုလင်းထွန်းနှင့် ရောင်း
ဝယ်ရမည့်နေရာ အချိန်များ ဆွေး

နွေးကြသည်။ “ဦးထွန်းနိုင် ခင်
ဗျား ဘယ်တော့လောက် ဆက်
သွယ်မှာလဲ”

“ကျွန်တော် ဒီညပဲသွား
ဖမ်းမယ်ဗျာ။ ရတာနဲ့ တစ်ခါ
တည်း ဖုန်းဆက်မယ်။ ဒါမှ
မဟုတ် မနက်ဖြန် ကျွန်တော့်အိမ်
လာခဲ့ဗျာ”

ကိုလင်းထွန်း အနည်းငယ်
စဉ်းစားနေပြီး

“ဒါနဲ့ ဦးထွန်းနိုင်ကဘယ်
မှာသွားဖမ်းရမှာလဲဗျ”

ဦးထွန်းနိုင် မဆိုင်မတွပြန်
ဖြေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်ထဲ
မှာပါပဲ။ အဲဒါစိတ်မပူပါနဲ့ ကျွန်
တော့်တာဝန်ထားပါ။ မနက်ဖြန်
သာ ကျွန်တော်ဖုန်းမဆက်ဖြစ်ရင်
အိမ်ကိုလာခဲ့ပါ။ ဝယ်သူလည်း
တစ်ခါတည်း ခေါ်လာခဲ့ပါ”

ဦးထွန်းနိုင် သူ့ဘက်က
ကိစ္စအား အပိုင်တွက်ပြီး ကိုလင်း
ထွန်းအား ပြန်ပြောရာ ကိုလင်း
ထွန်းကလည်း

“အေးဗျာ ဒါဆို ကျွန်
တော်ပြန်မယ်။ စိတ်ချမယ်နော်
ဦးထွန်းနိုင်” လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
ထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဦးထွန်း

နိုင် ထွက်ခွာသွားသည် ကိုလင်း
ထွန်း ကျောပြင်အား ငေးကြည့်
ရင်း သူ့ရမည့်ငွေများနှင့် သူ့အိမ်
အခြေအနေကို စဉ်းစားနေမိသည်

သားဖြစ်သူ လုပ်စာကိုထိုင်
စားနေရသော သူတို့မိသားစု။
အသက်ရလာ၍ အလုပ်ကို ဥပေ
က္ခာပြုထားရသည့် သူ့အနေ
အထား။ တစ်ခါတစ်ခါဆိုးဝါး
စွာ ဝင်ရောက်လာသည့် ရင်
ကြပ်ပန်နားရောဂါ။ သားဖြစ်သူ
စက်ရုံမှ လစာထုတ်ချိန်တွင်သာ
ဆေးဝယ်သောက်နိုင်သည့်အခါ
မနက်အလုပ်သွား ညနေမှပြန်
ရောက်လာသော သားလေးမျက်
နှာ။ ပင်ပန်းစွာ အလုပ်ဆင်းနေရ
သူ သားလေး စားနေသော
ထမင်းပိုင်းတွင်းရှိ ဟင်းလျာမဲ့
ထမင်းစားပွဲ။

သူကကျန်းမာရေးကြောင့်
အလုပ်မရှိ ဝင်ငွေမရှာနိုင်သည့်
အပြင် ဇနီးဖြစ်သူကလည်း အိမ်
ရာထဲတုံးလုံး။ သွေးဆုံးတိုင်း
အမျိုးသမီးရောဂါသည်။ ကျန်
သော သမီးလေးမှာလည်း
အသက်ပင်ဆယ်နှစ်မပြည့်သေး
၍ အလုပ်လုပ်လို့ မဖြစ်သေး။
ဤအခြေအနေ ဤချိတ်

သော ဘဝကိုတွေးရင်း ဦးထွန်း
နိုင် ခါးသီးမိ၏။ သားဖြစ်သူကို
လည်းကြည့်ရင် သနားမိ၏။ သူ
ခင်ဗျာ တစ်နေ့မှ မညည်းရှာ။
ဒါတွေကို ဦးထွန်းနိုင် ရင်နာခဲ့
၏။

ထို့ကြောင့် တွေ့လာသမျှ
အလုပ်ကို လုပ်နိုင်လျှင် လုပ်ပြီး
ဝင်ငွေရှာသည်။ သက်သက်သာ
သာဖြင့် လုပ်နိုင်ပါက သူမငြင်း။
ပိုက်ဆံရဖို့ သူလက်မနှေး။ အိမ်
စရိတ်အတွက် သူအမြဲစဉ်းစား
ရင်း တောက်တဲ့အော်သံနှင့် သူ
ကြွခဲ့ရာ။

ထိုအိမ်ကြီးတွင် လူမနေ။
အိမ်အိုဟောင်းကြီး ဖြစ်နေသည်။
သစ်ပင်ခြံနွယ်များလည်း ထူထပ်
စွာ ပေါက်ရောက်နေသည်။ သူ
ထိုအိမ်ကြီးကို အချိန်ပေးလေ့လာ
ရင် သူတွေ့ချင်နေသော တောက်
တဲ့ကြီးကို ဖမ်းဆီးရောင်းဖို့ စီစဉ်
ထားလိုက်သည်။

ရောင်းချဖို့ လေ့လာရင်း
ကိုလင်းထွန်းနှင့် တွေ့သည်။ ကို
လင်းထွန်းက ရနိုင်မည့် ဈေးနှင့်
အဆီအဆာအလိုက် မှန်ဆပြော
ထားခဲ့ရာ ဦးထွန်းနိုင် စိတ်ထဲ
သွေးသားစုအတွက် ဝင်ငွေရှာပေး

နိုင်တော့မည်မို့ တွေးရင်းကြည်နူး
နေမိသည်။

အကယ်၍ သူ့လုပ်ငန်း
အဆင်ပြေပါက သားကိုပင်လိုင်း
ကားဖြင့် အလုပ်မသွားစေတော့
ဘဲ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေး ထူ
ထောင်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား၏။

သို့ကြောင့် ဦးထွန်းနိုင် သူ
အတွေးနှင့်သူ စီမံကိန်းချကာ
အိမ်ပြန်လာသည်။ အိမ်ရောက်ပါ
က တောက်တဲ့ဖမ်းဖို့အတွက် လို
အပ်သည်များ စီစဉ်ရပေဦးမည်။
ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ဦးထွန်းနိုင်ပေါ့
ပါးလန်းဆန်းနေတော့၏။

အခန်း(၄)

“အဲဒါဘာပဲ အစ်ကိုရာ။
ညရောက်တော့ အဖေအဲဒီခြံထဲ
ဓာတ်မီးတစ်လက်နဲ့ ဝင်သွားပြီး
တောက်တဲ့ ဖမ်းတယ်တဲ့။ ဖြစ်
ချင်တော့ အဲဒီအိမ်ပိုင်ရှင်တွေက
အဲဒီနေ့မှ မြို့ထဲကနေ အဲဒီအိမ်
ရောင်းဖို့အတွက် လာကြည့်ကြ
တယ်။ သူတို့တွေကလည်း ဒီ
အိမ်ကြီးကို တစ်နှစ်နေလို့ တစ်
ခေါက်တောင် မရောက်ကြပါ
ဘူး။ သူတို့လာတုန်း အိမ်ခြံထဲမှာ

ဓာတ်မီးရောင် မှန်မွှားမွှားတွေ
ရော ပတ်ဝန်းကျင်အကူအညီ
တောင်းပြီး အဖေ့ကို ဝိုင်းဖမ်း
တော့တာပါပဲ”

မောင်ဖွေး မျက်ဝန်းတွင်
မျက်ရည်များ ဝိုင်းဝန်းနေ၏။

ကျွန်တော် မောင်ဖွေးကို
ကြည့်ရင်း ရင်ထဲအောင့်သက်
သက် ခံစားရသည်။

မောင်ဖွေးက ဆက်ပြောပြ
နေ၏။

“နဂိုကတည်းက အမော
မခံနိုင်တဲ့အဖေ အဲဒီခြံထဲမှာ
အဖမ်းခံရတယ်။ အကျိုးအ
ကြောင်း ရှင်းပြပေမယ့် သူတို့က
လက်မခံကြဘူး အစ်ကို။ နောက်
ဆုံးတော့ အချုပ်ထဲရောက်တာ
ပါပဲ အစ်ကိုရာ”

မောင်ဖွေးစကားစ ပြတ်
တောက်သွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ အားလုံး

မောင်ဖွေးကို သနားစရာ လူတစ်
ယောက်အဖြစ် ကြည့်ကာ
တောက်တဲ့ဟူသော သတ္တဝါ
အကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စ စဉ်း
စားမိပြန်သည်။ တောက်တဲ့နှင့်
ပတ်သက်သမျှ အမျိုးမျိုးကြားနေ
ရသော်လည်း ကျွန်တော်တို့
တောက်တဲ့အော်သံသာ ကြားဖူး
ပြီး အကောင်ကို သေချာစွာ
မမြင်ဖူး။

တောက်တဲ့ကို ဖမ်းဖို့ဝေး
စွ။ အော်သံကြားရရုံဖြင့် ကြက်
သီးထမိသည်။ အိမ်နီးခြင်းနိုင်ငံ
များက တောက်တဲ့ကို ဈေး
ကောင်း ပေးဝယ်နေသောအခါ
ဝိသမလောဘရှိသူတွေ တောက်
တဲ့ ဖမ်းရောင်းကြတာ သိပ်တော့
မဆန်းကြယ်။

ယခုလည်း မောင်ဖွေး
အဖေ တောက်တဲ့ ဖမ်းရောင်းဖို့
လုပ်စဉ် ကံမကောင်းအကြောင်း
မလှ ဖြစ်ခဲ့ရာဝယ် သားဖြစ်သူ
မောင်ဖွေးက အပူမီးတွေ ယူ
ဆောင်လာခဲ့လေပြီ။ မောင်ဖွေး
အပူက ကျွန်တော်ကို ကူးစက်
လာပါတော့သည်။

“အစ်ကို ကျွန်တော့်ကို
ပိုက်ဆံငါးသောင်းလောက် ရ

အောင် ရှာပေးပါဗျာ။ ဒီပိုက်ဆံ
ငါးသောင်းမရရင် ကျွန်တော်
အဖေအတွက် ရင်အေးရမှာ
မဟုတ်ဘူးအစ်ကို”

ကျွန်တော်ကို သူလိုချင်
သောငွေ ဒုတိယအကြိမ်ထပ်မံ
အကူအညီ တောင်းနေပြန်သ
ည်။ ကျွန်တော်မောင်ဖွေး အကူညီ
တောင်းနေသောငွေငါးသောင်း
စက်ရုံရှိ မည်သူထံတွင်ဈေးငှား
ရမည်ကို စဉ်းစားရတော့သည်။
ကျွန်တော့်လက်ထဲတွင် ထိုငွေ
ပမာဏမရှိ။ မရှိ၍ မကူညီလျှင်
ကျွန်တော် စိတ်ကောင်းနိုင်မည်
မဟုတ်။ ကျွန်တော့်အပေါ်
အလိုက်သိ နားလည်သောမောင်
ဖွေး၏ စိတ်ဆင်းရဲမှုကိုလည်း
လက်ပိုက်ကြည့်မနေလို။ ငွေပမာ
ဏကလည်း များနေပြန်သည်။

ကျွန်တော်ဘာလုပ်လို့ဘာ
ကိုင်ရမန်းမသိ ဖြစ်နေပြီး “ကိုယ်
ညီခွင့်ယူဖို့ ကိစ္စကတော့ ဘာမှ

မပူနဲ့။ ဒါပေမယ့် ပိုက်ဆံကိစ္စကို
တော့ကိုလည်း စက်ရုံမှာ ရှာ
ကြည့်ဦးမယ် ရမရတော့ မသေ
ချာဘူး။ ညနေပြန်ခါနီးမှ သိရ
မယ်”

မောင်ဖွေးက သက်ပြင်းကို
လေးတွဲစွာချသည်။

ကျွန်တော်လည်း ထိုနည်း
တူစွာပင်။

ထိုနေ့ထမင်းစားပြီးအလုပ်
တက်ချိန် ရောက်ခဲ့သည့်တိုင်
ကျွန်တော်မောင်ဖွေးကို ငွေ ငါး
သောင်း အကူညီပေးသင့် မပေး
သင့် အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားပါ
သည်။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ဤ
ငွေငါးသောင်း ဆိုသည်မှာ စက်ရုံ
မှူး အပါအဝင် နီးစပ်ခင်မင်ရာ
အပေါင်းအသင်းတို့ထံတွင် လွယ်
ကူစွာ ရယူနိုင်ပါသည်။

သို့သော်ငွေငါးသောင်း ဆို
သည်မှာ ကျွန်တော့်လစာ၏ သုံး
ပုံပုံ တစ်ပုံဖြစ်နေသဖြင့် မောင်
ဖွေး အဆင်မပြေ၍ ပြန်မပေးနိုင်
ခဲ့ပါလျှင်။ ဤကာ ကျွန်တော်
အတွေး နယ်ချဲ့နေခြင်းသာ
နောက်ဆုံး မောင်ဖွေးလုပ်ငန်း
လည်း ရှိနေတာပဲဟု တွေးခေါ်
ထုတ်ချေးရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချ

လိုက်မိသည်။ ထိုငွေကို စက်ရုံ
မှူးထံက ချေးယူပြီး မောင်မွေး
လက်ထဲထည့်ခဲ့ရာ ကျေးဇူးတင်
မဆုံးကြည့်နေရှာသော မောင်မွေး
မျက်နှာကို ကျွန်တော်ခုထိ မမေ့
သေး။

အခက်အခဲ ကြုံတွေ့နေရ
သော မောင်မွေးကို ကူညီလိုက်
ရ၍ ကျွန်တော်အနည်းငယ်တော့
စိတ်သက်သာရာရမိပါသည်။

မောင်မွေး အခက်အခဲတွေ
ပြေလည်စေဖို့လည်း ဆုတောင်း
ပေးမိ၏။

အခန်း(၅)

ယနေ့လစာထုတ်ရက်ဖြစ်
သည်။

မောင်မွေး ခွင့်ယူသည်မှာ
သုံးရက်ဖြစ်သော်လည်း တကယ်
တမ်း အလုပ်မလာသည်မှာ လ
ဝက်နီးပါးခန့် ရှိနေသည်။

လစာထုတ်ခါနီးတစ်ရက်၊
နှစ်ရက်အလိုကတည်းက ကျွန်
တော် လည်ရှည်နေရသည်။
မောင်မွေးမရှိခိုက် ကျွန်တော့်
အလုပ်တာဝန် ဝတ္တရားတွေက
ပိုများလာတာလည်း ပါသည်။
ကျွန်တော်စက်ရုံပြင်ဘက်

**ပိုက်ဆံတောင်းမည့်
ခက်ရုံမှူးကလည်း
အဆင်သင့်။
မောင်မွေး
ကျွန်တော်ကို
ရက်စက်လေပြီ။**

တွင် ရှာဖွေမိသည်။

မောင်မွေး၏အရိပ်အယောင်
ပင်မတွေ့။ လစာထုတ်ခါနီး ပျော်
ရွှင်နေသော ဝန်ထမ်းများကြား
ကျွန်တော်က ကိုယ့်အပူနှင့်ကိုယ်
မို့ ပြီးပင်မပြီးနိုင်။ ငွေငါးသောင်း
ကိစ္စက ကျွန်တော့်ရင်ဝ ဆို့နေ
သလိုလို။

ပိုက်ဆံတောင်းမည့် စက်
ရုံမှူးကလည်း အဆင်သင့်။
မောင်မွေး ကျွန်တော့်ကို ရက်စက်
လေပြီ။ ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်လုံး
ပူထူနေပါ၏။ မောင်မွေးသာ
လစာ လာရောက်မထုတ်ပါက
ကျွန်တော့်လစာထဲမှ ထိုငွေငါး
သောင်း စိုက်ဆပ်ရမှာသေချာနေ
၏။ ကျွန်တော်စိုက်ဆပ်ရ၍ ထို
ငွေငါးသောင်း လျှော့ပါးသွား
လျှင် အိမ်ရောက်၍ လစာရှင်း
တမ်းကို စောင့်မျှော်နေသော အိမ်
သူနှင့် ပထမဆုံး ရင်ဆိုင်ရမည်။
ပြီးလျှင် တစ်လတာ အကြွေးယူ
စားထားသော အကြွေးရှင်များ။

ကျွန်တော် ရုံးခန်းမှလစာ
ထုတ်ပေးနေသော စာရေးမလေး
များအား မောင်မွေး၏နာမည်
နေရာကို ကြည့်ခိုင်းမိ၏။ စာရေး
မလေးတစ်ယောက်က

“မနေ့ကပဲ အလုပ်ထွက်
စာနဲ့အတူ လစာထုတ်သွားပြီ”
တဲ့ ရှင်းပါပြီ။ ကျွန်တော်ဟာလာ
ဟင်းလင်း ငြိမ်းသွားသော ရင်ကို
ဖိရင်း ကိုယ့်နားမည်အလှည့်
ရောက်ဖို့ စောင့်နေရတော့သည်။

ကျွန်တော့်လစာ ထုတ်ပြီး
သွားသောအခါ စက်ရုံမှူးအား
ပေးစရာရှိသော ငွေငါးသောင်း
ပြန်ဆပ်လိုက်သည်။ လျော့ပါး
သွားသော ငွေငါးသောင်းနေရာ
တွင် ကျွန်တော်မည်သို့ အစားထိုး
ရမည်ကို စဉ်းစားမရ။ ဘာလုပ်
၍ ဘာကိုင်ရမှန်းလည်းမသိ။

ညကအကြွေးစာရင်း စာ
အုပ်ချုပ်ကာ ထွက်ချေကိုက်ထား
သော အိမ်သူမျက်နှာ။ ကျွန်
တော်မည်သို့ ရင်ဆိုင်ရမည်ကို
လည်း မတွေးတတ်။ လောလော
ဆယ် ကျွန်တော့်ခြေထောက်တွေ
လေးလံနေသည်။

စေတနာသည် ကျွန်တော့်
ကို အကျိုးပေးနေသလား မပြော
နိုင်။ သနားငဲ့ညှာသောစိတ်၊
ကိုယ်ချင်းစာစိတ်က ခုတော့
ကျွန်တော့်ကို ညှင်းပန်းနေလေပြီ။
မစားရ မသောက်ရ ထွက်ခွာ
သွားသော ငွေငါးသောင်း ကိစ္စ

အိမ်သူကို နားလည်အောင်ရှင်းပြ
ဖို့က သိပ်မလွယ်။ ဘီလူးဆိုင်း
မတီးလျှင် ကံကောင်းဟု ထင်ပါ
သည်။ ကိုယ့်အိမ်သူအကြောင်း
ကိုယ်သိထားသူမို့ အတော့်ကို
စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းနေပါ၏။

ကျွန်တော် အိမ်အပြန်လမ်း
က လည်နင်နေသော ကြက်ကြီး
ပမာ။ အိမ်ရောက်လျှင်လည်း
ကျားရှေ့ရှောက်ရမည် သမင်
ငယ်ဖြစ်ရမည့် ကျွန်တော်။ ကိုယ့်
ဘက်က မှားနေသည်မဟုတ်ပါ
ဘူး။ စစ်ကုတ်သော အိမ်သူ
ဤအကြောင်းသိခဲ့ပါလျှင်...
လွန်စွာ နှမော့ခြင်းနှင့်အတူ...

အိမ်ခြံပေါက်ရောက်သော

အခါ ကျွန်တော့်ခြံဝတွင် ရပ်
ထားသော စက်ဘီးတစ်စီးကို
တွေ့ရသဖြင့် ဧည့်သည်ရောက်
နေပြီဟု တွေးရင်းအိမ်ပေါ်တက်
လိုက်စဉ် ဧည့်ခန်းကုလားထိုင်
ပေါ်တွင် ထိုင်နေသည့် မောင်
ဖွေးကို တွေ့လိုက်သည်။

မောင်ဖွေးနှင့်အတူ လစာ
ထုတ်ရက်ဖို့ ပြီးစွဲနေသည့် မျက်
နှာပိုင်ရှင် ကျွန်တော့်ဇနီးသည်။

စက်ရုံတွင် လစာထုတ်ပြီး
သွားခဲ့သော မောင်ဖွေး ကျွန်
တော်အား အကျိုးအကြောင်း
အဆိုးအကောင်း လာပြောဖော်မရ
သော ဒင်းကို ကျွန်တော်စိတ်ထဲ
မှာ တဒင်္ဂဒေါသ အနည်းငယ်
ဖြစ်မိသည်။

ကျွန်တော်၏ စေတနာကို
ဥပေက္ခာပြုရက်လေခြင်းဟု ထု
ဆကာ ပြောချင်နေသော်လည်း
မဟေသိသိမည်စိုး၍ ကြိတ်မှိတ်
ခါ။

“ဘယ်တုန်းကရောက်သ
ကွ။ အလုပ်လည်း မဆင်းဘူး
ဘာတွေလုပ်နေလဲကွ”

ကျွန်တော့်အမေးကို
ဖွေးမဖြေခင် ဇနီးသည်က

“ကိုတပည့်က ကိုကို

စောင့်နေတာတဲ့။ ဒီမှာစကားပြောကြဦး။ ကျွန်မထမင်းအိုးတည်ထားလို့” ဆိုကာ မီးဖိုဘက်ဝင်သွားသည်။ ကျွန်တော်မောင်ဖွေးရှေ့ဝင်ထိုင်လိုက်စဉ် မောင်ဖွေးက

“အလုပ်ပြန်ဆင်းချင်တာပေါ့ အစ်ကိုရာ။ ဒါပေမယ့်အိမ်ရဲ့ စားဝတ်နေရေးက လခစားလုပ်လို့ အခြေအနေ မပေးတော့ဘူး။ အမေ့ရဲ့ ကျန်းမာရေးကလည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုဆိုးလာတယ်။ အဲဒါကြောင့် နေ့စားအလုပ်တွေပဲလုပ်ပြီး အိမ်ရဲ့အခြေအနေကို ဖြေရှင်းနေရတယ် အစ်ကို”

ကျွန်တော်ပိုက်ဆံကိစ္စမေးဖို့ စကားဟမည်အပြု

“ဒီနေ့လစာထုတ်ရက်ဆိုတော့ အစ်ကို ကျွန်တော့်ကို ချွတ်နေလိမ့်မယ်ဆိုတာ သိတယ်။ အဲဒါကြောင့် ပေးစရာရှိတဲ့ ငွေငါးသောင်းရယ်၊ အတိုးရယ်လာပေးတာပါ။ ဒီမှာပါအစ်ကို” ဟုဆိုကာ သူ့အိတ်ထဲမှ ငွေတစ်ထပ် ကျွန်တော်ရှေ့ချပေးသည်။

မောင်ဖွေးကျွန်တော်ရှေ့ချပေးသော ငွေတစ်ထပ်ကို ငေး

အိမ်ရဲ့
စားဝတ်နေရေးက
လခစားလုပ်လို့
အခြေအနေ
မပေးတော့ဘူး။
အမေ့ရဲ့
ကျန်းမာရေးကလည်း
တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့
ပိုဆိုးလာတယ်။

ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်ရင်ဘတ်ထဲ တစ်ဆို့နေသော အလုံးကြီးကျသွားပါတော့သည်။

ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးလန်းဆန်းကာ ထခုန်မိမတတ် ပျော်ရွှင်မိသော်လည်း ရင်ထဲ၌ထားကာ ငွေငါးသောင်းထဲမှ ထောင်တန်ဆယ်ရွက်ထုတ်ယူကာ မောင်ဖွေးအိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ပေးတော့ မောင်ဖွေးငြင်းဆန်ပါသည်။

“မဟုတ်ဘူး ကိုယ့်ညီရာယူပါ။ ညီလေးရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို အစ်ကိုက ဂုဏ်ပြုတာ ညီလေးအသိတရားရှိရှိ ပြန်ပေးတယ်ဆိုတာကိုပဲ အစ်ကိုက ကျေးဇူးတင်မဆုံးပါဘူး။ အတိုးပေးစရာလည်း မလိုပါဘူးကွာ”

ကျွန်တော်မောင်ဖွေးကို သူပေးလာသော အတိုးငွေပါ ပြန်ပေးလိုက်သည်။ ဆုံးရှုံးသွားပြီထင်ရသောငွေတွေ ကျွန်တော့်ထံ ပြန်ရောက်လာခဲ့၍ ငွေတစ်သောင်း မုန့်ဖိုးပေးရသည်ကိုလည်း နှမြောမနေတော့ပါ။

“ဒါနဲ့ ကိုယ့်ညီ အဖေအခြေအနေကကော”

မောင်ဖွေးက စိတ်ပျက်

လက်ပျက်ဖြင့်

“ထောင် ခြောက်လကျ သွားတယ် အစ်ကို”

ကျွန်တော်မောင်ဖွေးအဖေ အကြောင်း ဆက်မမေးချင်တော့ ပါ။ သို့သော် မောင်ဖွေးက သူ ချေးငှားသွားသော ငွေငါးသောင်း သည် သူမိသားစု စားဝတ်နေ ရေးနှင့်ပင် မလောက်ငှနိုင်ဘဲ အဖေအတွက် သုံးစွဲခွင့်မရလိုက် ဆိုသောအခါ ကျွန်တော်စိတ် မကောင်း ဖြစ်ရပါသည်။

“ငါညီက စက်ရုံမှာ လည်း မဆင်းတော့ဘူး။ နေ့စား လုပ်နေတယ်လည်း ပြောတယ်။ ဒီငွေငါးသောင်းကကော”

“အစ်ကိုကို ဒီနေ့ပိုက်ဆံ ပေးရမှာဆိုတာ အမေကိုပြောပြမိ တယ်။ မပေးနိုင်မှာကို တွေးပူ ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး အမေ ပစ္စည်းတစ်ခု ပေးတယ်။ သွား ရောင်းပြီးပေးလိုက် သားတဲ့။ အဲ ဒါကတော့ အမေအိမ်ထောင် မကျခင်ကတည်းကအမြတ်တနိုး သိမ်းဆည်းထားတဲ့ ကျွန်တော့် အဖိုးလုပ်ပေးထားတဲ့ နားကပ် လေးတစ်ဖက်ပါ။ အဖေအချုပ်

ထဲ ရောက်နေတာတောင် အမေ ထုတ်မပေးခဲ့ဘူး။

တစ်ဖက်ကိုတော့ ကျွန် တော်ရှင်ပြုပေးတုန်းက ရောင်းခဲ့ တယ်တဲ့။ ခုကျန်တဲ့တစ်ဖက်ကို ရောင်းပြီး အစ်ကိုကို လာပေးတာ ပါ”

ကျွန်တော့် ရင်ထဲနှင့်သွားမိ ၏။

မရှိဆင်းရဲ ချို့တဲ့စွာနေရ သော အနေအထား ဖြစ်နေပါ လျက် တည်ကြည်သောဂတိ အတွက် မိခင်နားကပ်ကို နာကျင် စွာ ရောင်းချခဲ့လေသူ။ သူ့ရင် တွင်း ခံစားချက်ကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မြင်နိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း မတတ်နိုင် အောင် ဖြစ်ရပါ၏။

လူပင် ဆင်းရဲသော်ငြား စိတ်ဓာတ်မချို့တဲ့သော မောင်ဖွေး တို့ သားအမိကား ကျွန်တော့် အတွက် မှတ်ကျောက်တင်လူ သားများ ဖြစ်ခဲ့ရပါ၏။ မောင် ဖွေးအနေဖြင့် ဤငွေများလာ မပေးခဲ့သော် ကျွန်တော်ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါ။ မောင်ဖွေးနေသော နေရာလည်း ကျွန်တော်မစုံစမ်းမိ ခဲ့။ ခုတော့ အသိတရားရှိရှိတင်

မက ကျေးဇူး မဆပ်နိုင်သော် လည်း ကျေးဇူးမကန်းတတ်သော တပည့်ကလေး မောင်ဖွေးစကား တစ်ခွန်း။

“အစ်ကို ကျေးဇူးတွေ ကျွန်တော်မှာ အများကြီး ရှိပါ တယ် အစ်ကို။ ဒီကျေးဇူးတွေ မဆပ်နိုင်ရင်တောင် အစ်ကိုကို ကျေးဇူးကန်းသူ တစ်ယောက် တော့ မဖြစ်ချင်ဘူး အစ်ကို” အား ကျွန်တော်အမှတ်ရနေမိ၏။ ထို့အပြင် ကျွန်တော်ရင်တွင်း၌ မောင်ဖွေးကို ထာဝရထည့်ထား လိုက်ပါတော့သည်။

မောင်သက်ဆွေ
(မင်းလှစစ်ကွင်း)

နီလေးမောင် True မဂ္ဂဇင်း

လူကြီးပင်း လုပ်ငန်း၏ ကောင်းသတင်းများ ပိုမိုကျယ်ပြန့်ဖို့ ဖြစ်ရပ်ပုဒ်မဂ္ဂဇင်း တွင်ပါဝင်ကြော်ငြာပါ

၂၀၁၅ နှစ်သစ်အတွက် အထူးသက်သာသော ဈေးနှုန်းဖြင့် ကြော်ငြာများ လက်ခံနေပါပြီ ၊ နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်တစ်ပြည်လုံးသို့ ဖြန့်ချိ၍ ၊ အာဆီယံ နိုင်ငံများအထိပါ လစဉ်တင်ပို့သောမဂ္ဂဇင်းဖြစ်ပါသည် ၊ ကြော်ငြာကိုယ်စားလှယ်တော်များလည်း ဆက်သွယ်နိုင်ပါပြီ ၊

နောက်ကျောဖုံး	၄ ရောင်	၂၅၀,၀၀၀/-
နောက်ကျောဖုံး (အတွင်း)	၁ ရောင်	၁၀၀,၀၀၀/-
နောက်ကျောဖုံး (အတွင်း)	၄ ရောင်	၁၅၀,၀၀၀/-
ရှေ့မျက်နှာဖုံး (အတွင်း)	၁ ရောင်	၁၀၀,၀၀၀/-
ရှေ့မျက်နှာဖုံး (အတွင်း)	၄ ရောင်	၂၀၀,၀၀၀/-
အတွင်းတစ်မျက်နှာ	၁ ရောင်	၅၀,၀၀၀/-
အတွင်းမျက်နှာဝက်	၁ ရောင်	၃၀,၀၀၀/-

အမှတ် ၁၈၉ ၊ ဒုတိယထပ် (၃၄ လမ်းအထက်)

ကျောက်တံတားမြို့နယ် ၊

ဖုံး ၀၉၅၁ ၉၆၃၃၁ ၊

Email ; True.megazine@gmail.com

လူမှုရေးပေါက်ပြန်မိလသူ
အိမ်ထောင်ဘက်ကိုဆင်ခြင်တဲ့တရားလက်ကိုင်ပြုလျက်
ဆင်ခတ်းစာပေးဆုံးမနိုင်ခဲ့သောဖြစ်ရပ်ပါ

မင်းသားမင်း(မင်းကျော်)

မင်းသားထက်မှ ပျားရည်စက်ပျား

“မိန်းမဆိုသည် ထိုကုတ္တီ
သည် မရှိမကောင်း ရှိမကောင်း
မကောင်းလည်းခက် ပေါင်း
လည်းခက်၏” တဲ့။ ပညာရှင်
တွေ ဆိုမိန့်စကား ကြားဖူးနားဝ
မရှိခဲ့တာ ကြာလှပါပြီ။ သည်
စကားဟာ တခြားယောက်ျား
သားတွေအတွက် ရာနှုန်းပြည့်
မှန်ကန်မှာ ဖြစ်ပေမယ့် ကျုပ်
အတွက်ကတော့ တစ်ဝက်တစ်
ခြမ်းလောက်ပဲ မှန်လိမ့်မယ် ထင်
ပါတယ်။

ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်ဘဝဟာ
မိန်းမ မရခင်တုန်းက လွတ်လပ်
အေးချမ်းငြိမ်းသက်ခဲ့သလောက်
ဟော မိန်းမရပြီ ဘာကြာသေး
လို့လဲ။ တစ်နှစ်ခွဲလောက်ပဲ ရှိ
ဦးမယ် ထင်ပါရဲ့။ ဗျာပါဒ မီး
တောက်တွေ မျှထားရသလို
မျောက် ငါးပိကိုင်မိတဲ့အဖြစ်မျိုး
နဲ့ တိုးနေပါရောလား။ သည်လို

အပူဝေဒနာမျိုးကလည်း ကိုယ်
တစ်ယောက်ထဲ ကြိတ်မှိတ်ခံ
စားရုံကလွဲလို့ သူတကာ ဖွင့်
ပြောကောင်းတဲ့ ကိစ္စမှ မဟုတ်
တာ။

သက်သေသက်ကန် အ
ထောက်အထား ဘာတစ်ခုမှမပြ
နိုင်ဘဲ သူတကာ ဖွင့်ပြောလို့
ကတော့ ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်လှန်
ထောင်းရုံတင်မကသေး။ တစ်
ကိုယ်လုံးလှန်ပြီး လမ်းကြိုတ်
စက်အောက် မှောက်အိပ်လိုက်
တာနဲ့ ဆိုးဝါးသွားပါလိမ့်မယ်။
ရှိစုမဲ့စု သိက္ခာလေးတွေပါ မှုန့်
မှုန့်ညက်ကြေသွားမှာ သေချာနေ
တယ်လေ။

“မိန်းမနှစ်ဆယ် အုပ်ထိန်း
ကွယ်၊ ရှောင်ဖယ်မေထုန်မှု”
ဆိုတဲ့စကားလို့ အုပ်ထိန်းသူရှိတဲ့
မိန်းမအမျိုး နှစ်ဆယ်ထဲမှာ လင်
ယောက်ျားအုပ်ထိန်းတဲ့ မိန်းမနဲ့

ကျူးလွန်ရင် ကျူးလွန်သူရော
ကျူးလွန်ခံရသူပါ ကံထိုက်တယ်
တဲ့ဗျ။ ကဲ လင်သား ကျုပ်တစ်
ယောက်လုံး ငုတ်တုတ်ရှိနေရက်
နဲ့ မျောက်မွေး၊ နောက်မီးလင်းတဲ့
သည်မိန်းမ ကံထိုက်မှာကို
နည်းနည်းလေးမှ စိုးရိမ်စိတ်
မဖြစ်မိဘူးလား မသိ။

မျောက်မွေးနေတယ်၊ နောက်
မီးလင်းနေပါတယ်လို့ တပ်အပ်
သေချာစွပ်စွဲဖို့ ဆိုတာကလည်း
စောစောက ကျုပ်ပြောသလို
ကျုပ်ဘက်က ပြစ်ရာခိုင်လုံတဲ့
သက်သေအထောက် အထား
ဘာမှမရှိ။ သက်သေအထောက်
အထားမပြောနဲ့ ဘယ်လိုကောင်
ဘယ်လိုသတ္တဝါနဲ့ ဖောက်ပြား
ပါတယ်လို့တောင် ကျုပ်အ
မရသေးတာ ခက်တယ်။

သံသယရှိရုံလေးနဲ့ စွဲချက်
တင်လို့မဖြစ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်

နားလည်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ ဥပဒေမှာက သံသယအကျိုးခံ စားဖို့ တရားခံကိုပဲ ပေးထားတာ မဟုတ်လား။ ကျုပ်တစ်ယောက် ထဲ သိထားရတဲ့ မခိုင်လုံတဲ့ အထောက်အထား လေးတွေ လောက်နဲ့ ဟိုမရောက် သည် မရောက် စွဲချက်မျိုးနဲ့လည်း လုပ် ဖို့ မသင့်သေးဘူးလေ။ သည် ကိစ္စက ပေါ့ပေါ့တန်တန် ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ။ လူမှုရေးဖောက်ပြန် မှုကြီးထဲမှာမှ အကြီးဆုံးပြစ်မှု။ အဖတ်ဆယ်လို့မရအောင် ဘဝ ပျက်မယ့် ပြစ်မှု။

စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး အချိန် ယူရမှာပေါ့ဗျာ။ အိမ်ထောင်တစ် ခုရဲ့ စည်းဘောင်တွေကို ကျော် လွန်နေကြတဲ့ ကိစ္စကြီး။ တစ်နေ့ မဟုတ် တစ်နေ့တော့ အဖြူပေါ် အမည်းထင် လယ်ပြင်ပေါ်ဆင် ခြေးသလို အဝေးကမင် မြင်နိုင် သည်ဆိုရလောက်အောင် ကျုပ် ကြိုးစားပြပါ့မယ်။ လုပ်တာမှန် စဉ်၊ ပေါ်ရသလို ဟုတ်တာ မှန် စဉ်လည်း ကျော်လာရမှာပေါ့ လေ။ မယားလင်ငယ်နေတာကို ဩတ်မှိတ် ကြေကွဲနေကြတဲ့ ခပ် ညည်းယောက်ျားတွေထဲ ကျုပ်ပါ

ခေါ်ခေါ်တန်တန်
ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ။
လူမှုရေး ဖောက်ပြန်
မှုကြီး ထဲမှာမှ
အကြီးဆုံးပြစ်မှု။
အဖတ်ဆယ် လို့
မရအောင် ဘဝပျက်
မယ့် ပြစ်မှု။

နေတာမှ မဟုတ်ဘဲနော်။

လှအူလီတွန်ယဉ်မွေးနဲ့ ကျုပ် ဖူးစာလမ်းဆုံ ဇာတ်လမ်း ကလည်း သိပ်ဆန်းတယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ရုပ်ရှင်ဗီဒီယို တွေထဲကလို မတော်တဆ တိုက် မိလို့ ပြုတ်ကျသွားတဲ့ စာအုပ် တွေကောက်ပေးလိုက်၊ လက် ကိုင်ပဝါ ကောက်လိုက် ပေး လိုက်၊ လူရမ်းကားတွေ နောက် ယှက်တဲ့ ကြားက ကယ်တင် လိုက်၊ ပြီးတော့ မိတ်ဆွေဖြစ်၊ ခဏနေတော့ ချစ်ကြကွက်ကြ အဲသည်လို မည်းပြာပုဆိုးဖူးစာ တော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ကျုပ်က ဂန္ထာဂီရိရွာနဲ့ ငါးမိုင် ဝေးတဲ့ မြို့နယ်ဆေးရုံမှာ ည စောင့်ပါ။ စက်ဘီးတစ်စီးနဲ့ ညဆို ဆေးရုံသွား၊ နေ့ဘက် အိမ်ပြန် အိပ်နဲ့ ကျုပ်ဘဝလေး အေးချမ်း ပျော်ရွှင်နေတာ သုံးနှစ်တောင် ကျော်ပြီထင်ပါရဲ့။ အဲ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ခွဲလောက်က ဆိုပါ တော့။ တောင်အရှေ့ခြမ်းရွာ ကနေ ယဉ်မွေးအမေ ငှက်ဖျား ရောဂါနဲ့ ဆေးရုံလာတက်တာက

နေပြီးဇာတ်လမ်းစကြတာဗျ။
ယဉ်မွေးက သူ့အမေ လူနာစောင့်
ဖို့ပါခဲ့တာကိုး။ ဆေးရုံလည်း
တစ်ကြိမ် တစ်ခါမှ မတက်ဘူး။
မြို့ပေါ်လည်း အသိအကျွမ်း မရှိ
ဘဲနဲ့ ယဉ်မွေးတို့သားအမိ အခက်
အခဲတွေအားလုံး ကျုပ်ပဲ ဒိုင်ခံ
ဖြေရှင်းပေးနေရတော့ ကြာတော့
လည်း ရင်းနှီးသွားကြတာ ပေါ့
လေ။

ယဉ်မွေးကအပျိုကြီး ကျုပ်
ကလည်း အမေဆုံးပြီးတဲ့နောက်
ပိုင်း တစ်ကိုယ်တည်း မဟုတ်
လား။ ညားကြပေ သတည်း
ဆိုတဲ့ နေရာကြတော့ ဗီဒီယိုထဲ
နဲ့တောင် မြန်သေး။ ယဉ်မွေး
အမေ ဆေးရုံဆင်းပြီးလို့ တစ်
ပတ်ကျော်လေးမှာပဲ တရားရုံး
တက်ပြီး ကျုပ်နဲ့ယဉ်မွေး လက်
ထပ်လိုက်ကြတယ်လေ။ “သေ
ခြင်းတစ်မျိုး ကလွဲပြီး ဘယ်
အရာမှ အချိန်မဆွဲသင့်” စကား
ရှိတယ်မဟုတ်လား။

ညားကြပြီဆိုတော့လည်း
ဆင်ပြောင်ကြီးသွားရာ ဆင်မ
ယဉ်သာ လိုက်ပါရစမြဲပါဆို
သလိုပေါ့ဗျာ။ နေ့ဘက်ဆို အိမ်
မှာ ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြ၊

ညဆိုရင် ဆေးရုံမှာ အတူအိပ်။
တောမြို့ဆေးရုံလေး ဆိုတော့
ခုတင်လွှတ်တွေ၊ အခန်းအားတွေ
လည်းများ၊ မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီး
ကလည်း ခွင့်ပြုထား မဟုတ်
လား။ သည်လို နှစ်ကိုယ်တူ
စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် နေရလို့
ကတော့ လောကမှာ ဘာတွေ
လိုအပ်ဦးမှာလဲနော်။

ခုခေတ် မော်ဒယ်ဂဲလ်လို့

ပြောနေကြတဲ့ ကောင်းမလေးတွေ
ကိုယ်လုံးဟာ ယဉ်မွေးပေါင်
တစ်ဖက်စာလောက်ပဲ ရှိတယ်ဆို
ပေမယ့် ပုံပျက်ပန်းပျက်ဝတာ
တော့ မဟုတ်ဘူးနော်။ အရပ်
အမောင်း ကောင်းတော့ တောင့်
တယ်၊ ဖြောင့်တယ်ဆိုရမှာပေါ့။
အဲဒါ ကြော်ငြာမယ်လေးလို့
လည်း ဆပ်ကော့ လပ်ကော့
လုပ်တတ်တော့ လှအောင်လိတွန့်ဆို
ပြီး ကျုပ်ချစ်စနိုး နာမည်ပေး
ထားတာ။ လှအောင်လိတွန့်ကြီးကို

စက်ဘီး နောက်မှာ တင်ပြီး
ငါးမိုင်ခရီး နေ့တိုင်းနင်းနေရ
တာတောင် စိုင်းထီးဆိုင် စက်ဘီး
လေးလို မောတော့မောတာပေါ့။
ဒါပေမယ့် မောင်မမောဘူး
ပြောရလောက်အောင် ကျုပ်က
ချစ်တာဗျ။

မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီးက ယဉ်
မွေးဘယ်လိုမှ ကလေးမရနိုင်ဘူး
ဆိုပြီး အတတ်ဟောထားပါ
တယ်။ ကောင်းတယ် ကလေး
ငယ်ငယ် ဗာဟီရကိစ္စတွေ မရှိ
တော့ အားရင် ကိုယ်လုံးသ
အလှပြင်၊ ဝတ္ထုစာအုပ်ဖတ်၊ ဗီဒီ
ယိုကြည့်နဲ့ နှစ်ယောက်သား
လွတ်လပ်တဲ့ ကမ္ဘာလေးထဲမှာ
ပျော်မှပျော်။ ချစ်မှချစ်။

အဲသည်လို နှစ်ကိုယ်တူ
ကြည့်နူးလို့ နှစ်လွှားမှ တစ်ရွက်
ဖြစ်နေကြတဲ့ အချိန်မှာမူ •
ဖောက်လာတာ ယဉ်မွေးလို့ ဆိုရ
မှာပါပဲ။

“ဆေးရုံမှာ မအိပ်ချင်တော့
ဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ယဉ်မွေးနှလုံး
မသန့်ဘူး။ နောက်ပြီး တစ်ခါ
တလေ ညဘက်လူနာဆုံးတစ်
ဆုံရင် ယဉ်မွေးသိပ်ကြောက်
တယ်။ တော်ရုံနဲ့ အကြောက်

မပြောဘူး သိလား။
ယဉ်မွေးအိမ်မှာပဲ အိပ်ပါရစေ
အစ်ကိုရယ် နော်...နော်လို့”

ကြည့် တစ်နှစ်ကျော်
လောက်အောင် ဆေးရုံမှာ အတူ
အိပ်လာကြပြီးမှ သည်စကားမျိုး
သူမို့လို ပြောထွက်တာ။ ကျုပ်
ဘာတတ်နိုင်မှာလဲလေ။ သူ့
အကြောင်းပြချက်က ခိုင်လုံနေ
တာကိုး။ နွားရေကူးတဲ့ မျက်နှာ
မျိုးလေးနဲ့ အိမ်တံခါးတွေ ပြ
တင်းပေါက်တွေ လုံခြုံအောင်
ပြင်ဆင်ပြီး ယဉ်မွေးကိုအိမ်မှာပဲ
အိပ်ခွင့်ပြုခဲ့ရတာပေါ့။ ကျုပ်
ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ညသွား
နေပြန်အိပ်။

အစကတော့ ယဉ်မွေး
တောင်းဆိုချက်ဟာ သဘောရိုး
ပဲလို့ ကျုပ်ထင်ခဲ့တာ။ ခုမှ မှား
သွားမှန်း သိရတော့ လွန်နေကြပြီ
လေ။ ယဉ်မွေးမျောက်မွေး တဲ့
ဇာတ်လမ်း ကျုပ်သံသယ ဖြစ်ခဲ့
တာ ဘာကြာသေးလို့လဲ။ တစ်
ဆယ့်ငါးရက်လောက်ပဲ ရှိပြီး မယ်
ထင်ပါရဲ့။

သည်လိုဗျ တစ်ည
မှာ အရေးပေါ်လူနာ နှစ်ယောက်
ခွဲစိတ်ရတော့ ဆရာဝန်ကြီးနဲ့

နှင်းဆီရိုင်း ခြုံ
ပေါ်မှာ ကြောက်ခွံ
တွေ အများကြီး
ပါပဲ။ ကြောက်ခွံ
အဟောင်း တွေ
ကြားထဲမှာ လတ်
လတ် ဆတ်ဆတ်
ကြောက်ခွံ နှစ်ခုက
ကျပ်ကို ခြောင်ခြ
နေသလိုပါပဲ

ဆရာမတွေ ကူညီပေးရင်း မိုး
လင်းပေါက်အထိ ကျုပ်တစ်ယောက်
မှ မငိုက်ခဲ့ရပါဘူး။ မိုးလင်းလို့
တာဝန်ချိန်ကုန်တာနဲ့ အိမ်တန်း
ပြန်ပြီး အိပ်ရာထဝင်အိပ်တယ်
ဆိုပါတော့။ မီးဖိုထဲ ချက်ပြုတ်
နေတဲ့ ယဉ်မွေးကိုတောင် နှုတ်
မဆက်ဖြစ်ဘူး။

တစ်ညလုံး အိပ်ပျက်ခဲ့ပေ
မယ့် အိပ်ရာထဲ အတော်ကြာ
အောင် လှဲနေတာတောင် အိပ်လို့
ကိုမပျော်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။
ဘယ်အိပ်လို့ ရမှာလဲဗျာ။ ကျုပ်
စိတ်တွေ မြန်းဒိုင်းနဲ့ လှုပ်ရှား
လာသလို ဦးနှောက်ကလည်း
ကွန်ပျူတာလို တတိတနဲ့ အဖြေ
တစ်ခုရှာနေတယ် ထင်ပါရဲ့။
ခေါင်းတွေအုံ့၊ ရင်တွေတုန်နဲ့
နေရခက်လိုက်တာ။ စူးစူးပြင်း
ပြင်း ကိုယ်လိမ်းပေါင်ဒါအနံ့
ဟုတ်တယ်။ အိပ်ရာခင်းမှာရော
ခေါင်းအုံ့မှာပါ အနံ့က လတ်
လတ်ဆတ်ဆတ် စွဲနေတာ။ အိမ်
မှာ ယဉ်မွေးသုံးနေတဲ့ ကိုယ်
လိမ်းပေါင်ဒါက သည်လိုအနံ့
စူးစူး ပြင်းပြင်းမျိုးမဟုတ်ဘူး။
သင်းရုံလေးမွေးတဲ့ ပွန်းဒါ။ ဘာ
စိမ်းဆန်နေတဲ့ သည်ကိုယ်လိမ်း

ပေါင်ဒါနဲ့ ကျုပ်အိပ်ရာထဲ ဘယ်လို ကျူးကျော်ရောက် နေရတာလဲ။ ဒါဟာ ယဉ်မွေး အပေါ် ကျုပ်ရဲ့ သံသယ အစပဲ။

နေမထိ ထိုင်မသာနဲ့ အိပ်လို့ ကလည်းမရ။ လှုပ်ရှားနေတဲ့စိတ် တွေ ငြိမ်လို့ ငြိမ်ငြားဆိုပြီး ခေါင်းရင်းပြတင်းပေါက်မှာ ရပ်လို့ အပြင်ဘက် ကြည့်လိုက် တော့ ဟား ကြည့်စမ်းဗျာ။ ပြော ရမှာတောင် ရှက်စရာကောင်း လိုက်တာ။ ပြတင်းပေါက် တည့်တည့်အောက်မှာ နှင်းဆီ ရိုင်းခြုံကြီး ရှိတယ်ဗျ။ နှင်းဆီ ရိုင်း ခြုံပေါ်မှာ ကြက်ဥခွံတွေ အများကြီးပါပဲ။ ကြက်ဥခွံ အပေောင်းတွေ ကြားထဲမှာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ကြက်ဥခွံ နှစ်ခုက ကျုပ်ကိုပြောင်ပြနေသ လိုပါပဲလား။ ကြော်စားလို့ ပြတ် စားလို့ လွှာထားတဲ့ အခွံမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ထိပ်ဖျားလေး ဖောက်ပြီး အစိမ်းအတိုင်း မော့ သောက်ထားလို့ ကျန်တဲ့အခွံမျိုး။ ကဲ... ကြက်ဥအစိမ်း သောက် တတ်တာ ဘယ်လိုလူစားမျိုး ဖြစ်မှာလဲ။

စကားစပ်မိလို့ ကြက်ဥ

အကြောင်း ပြောရဦးမယ်။ ကျုပ် တို့ဆေးရုံက တောမြို့ဆိုတော့ ကြက်ဥပေါတယ်လေ။ လူနာခု တင်တိုင်းမှာ ကြက်ဥရှိတယ်။ သူတို့မစားနိုင်လည်း ဆရာဝန် ဆရာမတွေ ကျုပ်တို့လို့ဆေးရုံ စောင့် အလုပ်သမားတွေ ဝေငှ လက်ဆောင်ပေးကြတာပေါ့ လေ။ ကျုပ်အိမ်ပြန်တိုင်း လက် ဆောင် ကြက်ဥသုံးလေးလုံး ပါနေကျပဲဟာ။ ကြာလာတော့ စားချင်စိတ်တောင် မရှိလို့ ဘေး အိမ်တွေ ပေးပစ်လိုက်ရတာ ခဏခဏ ဆိုပါတော့။ ကြက်ဥ နဲ့ ပတ်သက်လို့ လျော့တာ၊ တိုး တာ တစ်ခါမှ ကျုပ်မစိစစ်ဖူးခဲ့ တာအမှန်ပါ။

ခုတော့ ကျုပ်ယူလာခဲ့တဲ့ လက်ဆောင် ကြက်ဥတွေ၊ ယဉ်မွေး အကောင်အတွက် အင် အားဖြည့် ရိက္ခာ ဖြစ်နေပြီကိုး တောက်။

xxxxxx

ရည်းစားလူလု၊ ဘာဥကြမ်း ညှပ်ဆိုတာလည်း မသိပါဘူး ဗျာ။ ယဉ်မွေးအပေါ် သံသယ ဝင်တဲ့နေ့စလို့ ကျုပ်မှာ အရူးမီး

ဝိုင်းခံရလို့ နေရထိုင်ရအင်မတန် ခက်တဲ့ကိစ္စကြီးလား။ ကိုယ် လိမ်းပေါင်ဒါနဲ့၊ ကြက်ဥခွံ အထောက်အထားတွေ လောက် နဲ့ ထပေါက်ကွဲပြီး စွပ်စွဲလို့ မဖြစ်သေး။ သည်ကိစ္စမျိုး က လက်ပူးလက်ကြပ် အထောက် အထားခိုင်ခိုင်နဲ့ စွပ်စွဲမှ အရာ မြောက်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်နား လည်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် လည်း အပူရုပ်ကိုဖုံးပြီး ကျုပ် ဣန္ဒြေမပျက် နေခဲ့တာပေါ့ဗျာ။ ပညာရှိ မဟုတ်ပေမယ့် အမျက် ဒေါသတွေ အပြင်မထွက်အောင် ကျုပ်ထိန်းနိုင်ပါတယ်။

အပိုင်မပစ်နိုင်သေးသရွေ့ သားကောင်ကို ခြောက်လှန့်ပစ် ဖို့ ကျုပ်ဘယ်တော့မှ လုပ်မှာ မဟုတ်တာ စိတ်ချပါ။ ခြောက် လှန့်လိုက်မှ သားကောင်တွေ ခြေရာပျောက် တောပြောင်း သွားကြရင်း ကျုပ်လိုက်လို့ ပို ခက်သွားမှာပေါ့။ အဓိက သိချင် တာက ယဉ်မွေး ဘယ်အ ကောင်နဲ့ ဖောက်ပြန်နေတာလဲ ဒါပါပဲ။

တစ်မနက်မှာ ကျုပ်တွက် ချက်ထားတဲ့ ဂဏန်းသုံးလုံး

တစ်ကွက်နှစ်ကွက်လောက်
ကံစမ်းကြည့်ဖို့ ဆေးရုံမသွား
သေးဘဲ ရွာထိပ်က ပြင်ဦးလွင်
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ဝင်ထိုင်
လိုက်ပါတယ်။ တခြား ထိ
ရောင်းသမားတွေ မတွေ့သေးပေ
မယ့် လှဘော်တစ်ယောက် ပျာ
ယီပျာယာနဲ့ ဆိုင်ရှေ့ရောက်လာ
တယ်ဗျ။ စက်ဘီးထောက်
ရင်းက သူ့မျက်လုံးတွေ ကျီး
ကန်းတစ်ကောင်လို လှုပ်ရှားပြီး
ကျုပ်ဘေးခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်
တာ မြန်မာ့မြန်။

“စိမ့်ချက်ဝင်မယ်ကြား ထား
လို့ အရောင်းသမားတွေ လှူနေ
ကြတာ ကိုစနေရ။ ချဲ့ခိုင်လုပ်
ရတာမလွယ်ပါဘူး။ ထောင်နဲ့
သင်းနေပြီလို့ ပြောရမလို့ပါပဲ”

လှဘော် ကျုပ်အနားကပ်
ထိုင်လိုက်မှ စောစောက ငြိမ်နေ
ပြီဖြစ်တဲ့ ကျုပ်စိတ်တွေ လှိုင်းထ
သွားသလို ချက်ချင်း လှုပ်ရှား
လာတော့တာ။ ဟုတ်ပြီ စူးစူး
ပြင်းပြင်း ကိုယ်လိမ်းပေါင်ဒါနဲ့။
ကျုပ်အိပ်ရာထဲ ရောက်အောင်
ကျူးကျော်လာတဲ့ ကိုယ်လိမ်း
ပေါင်ဒါနဲ့။ သည်အနံ့နဲ့အတူ
ကျုပ်လုံးဝမေ့နေတဲ့ လှဘော်ရဲ့

ထင်မိသလို ခြေထောက်
သည့် ကိစ္စမျိုး က
လက်လှမ်းမီအောင်
အထောက်အထား
ခိုင်ခိုင်နဲ့ ခြေထောက် အ
ရာခြောက်တယ်

အကောင်စိုက်တွေ ကျုပ်ခေါင်းထဲ
ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာပါရောလား။

မယားနှစ်ဆက် ကွဲပွားတဲ့ နှစ်
ခုလပ်၊ စပါးပွဲစားလိုလို ချဲ့ခိုင်
လိုလိုနဲ့ လက်ကြောမတင်း ဘော်
ကြော့အမြဲနေတတ်တာတွေ။
မိန်းမဆိုရင် ပျိုချင်ပျို၊ အိုချင်အို
ပရောပရည်လုပ်တတ်တဲ့ အ
ကောင်၊ တချို့က လှဘော်ဟာ
မကျမ်းကြေတယ်လို့တောင်
ပြောကြတာ။ ဖြစ်နိုင်တယ်။
ယဉ်မွေးနဲ့ ဖောက်ပြန်နေတာ
လှဘော်ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ
မဖြစ်နိုင်တာ သေချာပြီ။ ကိုယ်
လိမ်းပေါင်ဒါနဲ့ တစ်မျိုးတည်းနဲ့
ကျုပ်တပ်အပ်စွပ်စွဲတာတော့
မဟုတ်ပါဘူး။ သည့်ထက် ခိုင်
လုံတဲ့ အချက်တစ်ချက် ကျုပ်
ခေါင်းထဲ ဝင်လာပြီလေ။

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လောက်ကပါ
ပဲ။ တောင်အရှေ့ခြမ်းရွာက လူ
ကြုံနဲ့ ယဉ်မွေးအမေ နေမကောင်း
ဘူးလားပြောလို့ အဲသည်လူကြုံ
တွေနဲ့ပဲ ယဉ်မွေးလိုက်ပြန်သွား
ပါတယ်။ ဘာကြာလို့လဲ တစ်
ပိတ်တောင် ပြည့်မယ်မထင်ဘူး
ယဉ်မွေး ပြန်ရောက်လာပါရော။
ကျုပ်စိတ်ပူလို့ ဆူတာပေါ့လေ။

ဘယ်နှယ့်ဗျာ တောင်အ
ရှေ့ခြမ်းရွာနဲ့ ကျုပ်တို့ရွာဟာ
ခြောက် မိုင်ဝေးတဲ့ တောင်
ကြားတောလမ်းဗျ။ လူတ
အားပြတ်တာ ကျုပ် သိတာပေါ့။
“ဟင်း ဟင်း ကိုလှဘော်
ကြီး ရွာမှာချရောင်းသွားရင်း
အပြန်နဲ့ဆုံလို့ လိုက်ပြန်လာတာ
ပါ အစ်ကိုရဲ့။ ယဉ်မွေးတစ်
ယောက်ထဲ ဘယ်ပြန်ရဲပါ့မလဲ
ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

အဲသည်တုန်းက လှဘော်ကို
တောင် ကျုပ်ကျေးဇူးတင်မိ
သေး။ လက်စသပ်တော့ တောင်
ကြားတောစခန်းမှာ သူတို့နှစ်
ယောက် မြိုင်ထနှစ်ပါးသွားခဲ့ကြ
ပြီကိုး။

ကဲ ဆင်ခြေရာတင်မဟုတ်
ဘူး။ ဆင်ကောင်ကြီးပါ တွေ
နေပြီလေ။ ကျုပ်ဘာဆက်လုပ်ရ
မလဲ။ ဒေါသထွက်ဖို့ ပေါက်ကွဲ
ပစ်ဖို့ ကျုပ်လုံးဝမစဉ်းစားပါ
ဘူးဗျာ။ စိတ်ထဲကြိတ်ပြုံးရင်း
ပြင်ဦးလွင်ဆိုင်ထဲက ဣန္ဒြေ
မပျက် ထွက်ခဲ့တာအမှန်ပါ။

ယဉ်မွေးကို ကြည့်ကြည့်ပြီး

ကျုပ်ရီချင်နေသလိုပဲဗျာ။
အိမ်က နွားကြီးဘာမှ သိမှာ
မဟုတ်ဘူးထင်နေမှာပါ။ ကြည့်
လေ ခေါင်းရင်းက နှင်းဆီရိုင်း
ခြုံပေါ် ကြက်ဥခွံတွေ ပွားလာ
ဆဲဖြစ်သလို ကိုယ်လိမ်းပေါင်ဒါ
နဲ့ စူးစူးပြင်းပြင်းကလည်း အိပ်
ရာထဲ ကျူးကျော်နေဆဲပါပဲဗျာ။
တကယ်တော့ ငတုံး၊ ငအလို
ပိပိရီရီ ဟန်ဆောင်နေရတဲ့
ကျုပ်ရဲ့ဒုက္ခကို ယဉ်မွေးမှ မရိပ်
မိဘဲ။ ကျုပ်ပရိယာယ်တွေ
ဟာ ယဉ်မွေးနဲ့ သူ့အကောင်ကို
ထောင်ချောက်တစ်ခုထဲ ဖျား
ယောင်းဆွဲယူနေပါလားလို့ သင်း
တို့သိများ သိလိုက်ရင်။

ပထမတော့ ဆေးရုံကနေ
ညဉ့်နက်အချိန်မတော် ပြန်ပြီး
ချောင်းဖမ်းရကောင်းမလားလို့
ကျုပ်မိုက်မိုက်မဲမဲ စဉ်းစားမိ
လိုက်သေးတယ်။ ဘယ်လိုမှ
ဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စကြီးမှ မဟုတ်
တာ။ ကျုပ်အိမ်ကတံခါးတွေ
လုံတယ်။ အထဲကဖွင့်ပေးမှ
ရတယ်။ မင်းတုပ်အိုင်အမာ
လုပ်ထားတာ။ သည်လို စားနေ
ကြကြောင်ဖားတွေဟာ သူ့ဘက်
ကလုံခြုံမှုအတွက် ထွက်ပေါက်

တစ်ခုခု ကြိုတင်စီမံထားမှ သေ
ချာနေတယ်လေ။ ဝင်ဖမ်းလို့
တည့်တည့်ဝင်တိုးရင် ကိစ္စမရှိ
ဘူး။ ဘာမှမတွေ့လို့ကတော့
ဟဲဗီးမက်တယ် အသံမျိုးနဲ့ ယဉ်
မွေးတုံ့ပြန်လာမယ့်ဖြစ်ချင်။ ရွာ
ထဲမှာ ကျုပ်ပဲသိက္ခာအရေခွံ ကွာ
သွားမှာဗျာ။

ကျုပ်ဆန္ဒကတော့ လက်ပူး
လက်ကြပ်နဲ့ ထပ်ရက်ကို ဖမ်းပြ
ချင်နေတာ။ ဖောက်ပြားတဲ့
ဟတ္ထနီမနဲ့ ဒုဿနသောငနီတို့
ကို လှုပ်အလယ်ထဲ ဆွဲထုတ်ပြ
လိုက်ချင်တာ တကယ်။ ခုဆို
လူကောင်လည်း သိပြီ။ ဖောက်
ပြန်နေကြတာလည်း သေချာ
ပေါက်ဆိုတော့ ကျုပ်ရဲ့ အစီ
အမံတွေ ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးဖို့ပဲ ရှိ
တော့တာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား။

လက်ပူးလက်ကြပ် မိပါပြီ
တဲ့ ခင်ဗျား ဘာလုပ်မှာလဲ လို့
မေးချင်ကြသေးသလား။ မိန်းမ
ထိ ဓားကြည့်စကားရှိသားပဲ လှ
ဘော်ရာ ယဉ်မွေးကိုပါ လက်ထဲ
က ဓားနဲ့ အပိုင်းပိုင်းစင်း ရှင်း
ပစ်လိုက်မှာပေါ့လို့တော့ မလဲ
ကြပါနဲ့။ ဝေးသေး သူ့လှည်းပြစ်မှု
ကိုယ့်ပြစ်မှု အဖြစ်ပြီး ထောင်

ထမင်းမစားပါရစေနဲ့။

ဥပဒေလိုက်နာ
ဘေးကင်းကွာလေဗျာ။ ဒါဆို
ယဉ်မွေးကလည်း မျက်
ရည်ခံထိုး နောက်မမိုက်တော့ပါ
ဘူးဆိုပြီး လွမ်းပြ၊ နောင်တရပြ
လှဘော်ကလည် ခြေထောက်
ဖက်တောင်းပန် လုပ်လာကြရင်
ချစ်ခြင်းသည် ခွင့်လွှတ်ခြင်း
ဆိုတဲ့ အပျော်ဖတ်ဝတ္ထုတွေထဲ
က ဒဿနအားကိုးနဲ့ ယဉ်မွေးကို
ဆက်ပေါင်းဦးမှာလား။

ရှင်းရှင်းပြောရရင် ယဉ်မွေး
ကို ငုံထားမတတ် ချစ်ခဲ့ပါ
တယ်။ ကျုပ်နဲ့မညားခင် က
ဘာကြီးပဲ ဖြစ်လာပါစေ။ မြူ
တစ်စက်မတင် ကျုပ်ချစ်နိုင်
ပေမယ့် ကျုပ်လက်ထဲရောက်ပြီး
မှ ဖောက်ပြန်တာကတော့ ဘယ်
လိုမှ ခွင့်လွှတ်လို့မဖြစ်တဲ့ အမှား
ကြီး၊ သည်လိုဖောက်ပြန်တာ
ကျုပ်အသိက လက်ခံလိုက်တဲ့
နေ့ကစပြီး ယဉ်မွေးကို မုန်းတယ်၊
ရွံ့တယ်။ ဒါ ရှင်းရှင်းပြောတာ။
သည်ပြစ်မှုမျိုးကို ချစ်စိတ်၊ သံ
ယောဇဉ်စိတ်တွေနဲ့ ဘယ်လိုပဲ
ဖုံးချင်ဖုံး သေတဲ့အထိလုံမှာ

မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ယုံလိုက်ကြ
စမ်းပါ။

ဟုတ်တယ်လေ၊ အပြင်ပန်း
ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ဘယ်လောက်ပဲ
အညစ်အကြေးတွေနဲ့ ပေချင်ပေ
ရေဆေးတိုက်ချွတ်လိုက်ရင် စင်
သွားမှာ မှန်ပေမယ့် အတွင်းစိတ်
ဇီဇေရိုက် အညစ်အကြေးကို
တော့ ဘယ်လိုပိုးသတ်ဆေး
အမွှေးနံ့သာတွေနဲ့ ဆေးလို့မှ
စင်ကြယ်သွားမှာမှ မဟုတ်ဘဲ။
ခြံခန့်တဲ့နွား၊ အသားစားတဲ့
ကျား၊ အမှောင်ကြိုက်တဲ့
သူခိုး၊ သူ့အကြိုက်နဲ့ အခွင့်အရေး
ဆုံတာနဲ့ သူ့ဇီဇေရိုက်က အမြဲ
တမ်း လှုံ့ဆော်လာမှာ သေချာ
ပါတယ်။

ဖမ်းမမိခင်မှာသာ ကျုပ်စိတ်

တွေ လှုပ်ရှားပူလောင်တာပါ
ဗျာ။ လက်ပူးလက်ကြပ်မိလို့
ကတော့ ကံဆုံလို့ပေါင်းခဲ့ကြ
ပြီးပြီပဲဟာ။ ကံကုန်တော့
ညောင်းပေါ့ ရှင်းနေတာပဲ။
ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ထိခိုက်
အနာတရ မဖြစ်စေရသလို ရုံး
ရောက် ရဲတပ်ဖွဲ့စခန်းရောက်
တာမျိုးလည်း ကျုပ်မလိုလားပါ
ဘူး။

ကျုပ်ရဲ့အန္တိမမျက်ရည် က
‘လက်ပူးလက်ကြပ်’ ဆိုတဲ့
စကား အကောင်အထည်ပေါ်
လာဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်။ ဒါ
ကြောင့် ကျုပ်ခြေလှမ်း ရှေ့တစ်
ဆင့် တိုးလိုက်ပြီလေ။

xxxxxx

“ကြည့်လုပ်ပါဦး ကိုစနေရာ။ မသေမချာနဲ့ တော်ကြာ ခင်ဗျားမိန်းမရှက်ရမ်းရမ်းပြီး ဟိုတိုင်၊ ဒီတောလုပ်လာရင် ကျုပ် ပြတ်မှာဗျ။ သည်ကိစ္စမျိုးက ပတ်ဝန်းကျင် နားမဆန့်တော့မှ ကာယကံရှင်သိရတဲ့ ကိစ္စမျိုး မဟုတ်လား။ အားလုံး ဘယ်သူမှ မရိပ်မိကြဘူးဆိုတော့ ခင်ဗျား မိန်းမဖောက်ပြန်တာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ စဉ်းစားဦးလေ။ မိန်းမကလွဲ ကလေးကမရှိ၊ ညဘက်လည်း အတူမနေရတော့ ကြာတော့ ခင်ဗျားစိတ်တွေလေပြီး သံသယဝင်တာ ဖြစ်မှာပါ။ ဒါ ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘာဝပဲဟာ”

“ဟာ ဆရာကလည်း

မသေချာဘဲနဲ့ ဆရာဆီလာ အကူအညီတောင်းပါ့မလားလို့ တစ်ရွာလုံး မရိပ်မိတာကလည်း သူတို့က ဟိုချိန်တွေ ဒီချိန်တွေ ကြတာမဟုတ်။ ကျွန်တော်က ဆေးရုံမှာ ညဂျူတီဆိုတော့ အိမ်တစ်အိမ်လုံး သူတို့စိတ်ကြိုက်ချစ်ဗျူဟာတွေ ခင်းချင်သလို ခင်းလို့ရနေတာ ဘယ်သူရိပ်မိကြမှာလဲ။ ဒီညသေချာပေါက် မိမှာပါ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော် ပြောသလို ဖြစ်မလာရင် ဝတ္တရား နှောင့်ယှက်မှုနဲ့ ဆရာ ကျွန်တော့်ကို ချက်ချင်းအချုပ်ထဲသွင်း လိုက်စမ်းပါ”

မသေချာဘူးဆိုရင် ခြင်တောင်မရိုက်ဘူးဆိုတဲ့ ကျုပ်ကလည်း စခန်းမှူးကို ရဲရဲ တင်းတင်းပဲ အာမခံလိုက်မိပါတယ်။ ကျုပ်လုပ်ထားတဲ့ အစီအမံ ကျုပ်ဆင်ထားတဲ့ ပရိယာယ် ကျုပ်မသိဘဲ နေပါ့မလား။ ဒါပေမယ့် စခန်းမှူးကြီးကတော့ ကျုပ်အပေါ် မယုံမကြည်နဲ့ လိုက်လာရတယ် ထင်ပါရဲ့။ သိပ်ပြီးစိတ်လက်ပါပုံ မရပါဘူး။

စခန်းမှူးနဲ့ကျုပ်က နဂိုကတည်းက ရင်းနှီးနေကြတဲ့

အပြင် ဟိုတလောက သူကလေးဆေးရုံ တင်တော့ ချီးရောသေးပါ ကျုပ်ကလုပ် ပေးထားရတာတွေ ထောက်ပြီး လိုက်လာရသလိုမျိုး ထင်ပါရဲ့။ သူတပ်ဖွဲ့ဝင် နှစ်ယောက်ခေါ်ပြီး ကျုပ်တို့အားလုံး စက် ဘီးကိုယ်စီနဲ့ ထွက်လာကြတော့ ညတစ်ဆယ်တစ်နာရီ ကျော်နေပါပြီ။

ငါးမိုင်ခရီးကို ပုံမှန်နင်းလာကြတာဆိုပေမယ့် ရွာရောက်တော့ သန်းခေါင်ကျော်လို့ တစ်ချက်ထိုးခါနီးနေပြီလေ။ အရင်ဆုံး ရဝတဥက္ကဋ္ဌအိမ်ဝင်၊ စက်ဘီးတွေအပ်၊ ဥက္ကဋ္ဌကိုပါခေါ်ပြီး ကျုပ်အိမ်ကို ထွက်လာကြတာ။

“ကဲ ကျုပ်မပြောလား သေချာပါတယ်လို့။ ဒီဇယ်ဆီဈေးကြီးတယ်ဆိုပြီး တစ်ခါမှ မီးထွန်းမအိပ်တဲ့ အိမ်ထဲက မှန်အိမ်မီးရောင် တစ်လက်လက်က တံခါးမကြီး ပျဉ်ချပ်ကြားတွေကနေ အပြင်ကို အန်ထွက်နေတာကြည့်တော့။ လှဘော်ရောက်နေပြီဆိုတာ ကျုပ်စိတ်ချလက်ချ ယုံကြည်လိုက်ပြီ ဖြစ်ပါတယ်။

“ဟေ့ တံခါးဖွင့်ပါဦး မ

မယဉ်မွေး၊ ဧည့်စာရင်း စစ်မလို့ တံခါးဖွင့်စမ်း”

ရဝတဥက္ကဋ္ဌ အသံကြားတာ နဲ့ အထဲက မှန်အိမ်ရုတ်ခြည်းငြိမ်း သွားတာ တွေ့ရတယ်။ ပြီး တော့ ဝရန်းသုန်းကား လှုပ်ရှား သံတွေ တစ်ချက်ကြားရပြီး တိတ်သွားပြန်ရောဗျ။ အိမ် နောက်ဖေးဘက်မှာလည်း ရဲတပ် ဖွဲ့ဝင်နှစ်ယောက် ရှိနေတော့ လှ ဘော်ပြေးမှာ မပူရပါဘူး။ ပြေး နိုင်မယ်လို့လည်း မထင်ပါဘူး။ ကျုပ်အနေနဲ့ စိတ်ချပြီးသားပါ။

“မယဉ်မွေး တံခါးဖွင့်လေ စခန်းမှူးလည်း ပါလာတယ်ကွ၊ သန်းခေါင်စာရင်း စစ်ဖို့လိုတာ ဟေ့”

“ကို ကိုကိုစနေ မ...မရှိ ဘူး ဆေး...ဆေးရုံ”

“ကိုစနေမရှိလည်း စစ်ရမှာ ပဲ။ ဒို့က သတင်းအတိအကျ ရထားပြီးသား”

ဒီတစ်ကြိမ် ရဝတဥက္ကဋ္ဌ စကားမဆုံးခင်မှာ အိမ်ထဲက မင်းတုတ်ဖြုတ်သံ ကြားရပါ တယ်။ တံခါးလည်းပွင့်ရော၊ အားလုံးအေးအေး ဆေးဆေးပါပဲ ဗျာ။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်

ပြီး အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားတော့ မြင် ကွင်းက ရှင်းနေပြီလေ။ လက် ပူးလက်ကြပ် ဖမ်းတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကိုပြောတာ မဟုတ်လား။

ကုလားသေ ကုလားမော အိပ်ပျော်နေတဲ့ လှဘော် စခန်း မှူး ကိုယ်တိုင် ရင်ပတ်နေရာ အင်္ကျီ ဆွဲ နှိုးတာတောင် မနိုးတဲ့အပြင် ဟောက်သံတောင် ပေးနေသေးတယ်။ သောက်ထား ပြီးသား ကြက်ဥခွံနှစ်လုံးက သူတို့ခေါင်းရင်း စာအုပ်ပေါ် ကနေ ကျုပ်ကို မျက်စိပစ်ပြလို့ဗျ။ ကျုပ် ဘယ်လိုမှ မခံစားရပါဘူး ဗျာ။ ခုမှ ရင်ထဲက အပူတွေ ငြိမ်းပြီး အေးချမ်းလိုက်တာ တကယ်ပါ။

ရေနဲ့လောင်းနိုးမှ နိုးလာတဲ့ လှဘော်က ယဉ်မွေးကိုသား မှတ်မှတ် မယားမှတ်မှတ် ပေါင်း ပါ့မယ်တဲ့၊ ယဉ်မွေးကလည်း လှဘော်ကို မခွဲနိုင်ဘူးဆိုပဲ။

ရပါတယ်။ ကျုပ်ကလည်း အသာတကြည်ပါပဲ။ လူကြီး တွေရှေ့မှာ ယဉ်မွေးကို လှဘော် လက်ထဲအပ်ပေးလိုက်တာ ရှင်း ရောဟုတ်လား၊ ကျုပ်ခေတ် ဘစ်ဝေသန္တရာ မဟုတ်ပေမယ့်

မသန်မရှင်းတော့တဲ့ ပစ္စည်းကြီး ဘာလုပ်ဖို့ပွေ့ပိုက်ထားရမှာလဲ။ သူတော်ချင်းချင်း သတင်းလွှေ လွှေ ပေါင်းဖက်ပွေ့ကြပါစေ ပေါ့၊ ကုသိုလ်တောင် ရသေးဗျ။ သွားပေဦးတော့ လှအူလီ တွန့်ယဉ်မွေးရေ၊ တာ တာ ဘိုင် ဘိုင်။

ဪ ပြောရဦးမယ်။ ဇာတ် လမ်းက လှဘော်နဲ့ယဉ်မွေး ညားကြလေသတည်းနဲ့သိမ်းလို့ မရဘူးဗျ။ လှဘော်တစ်ယောက် မယားခိုးမှုနဲ့ ရဲစခန်းတို့ တရားရုံးတို့ မရောက်ပေမယ့် အချုပ်ထဲစာန်းဝင် သွားရတာက တော့ လက်တွေ့ဘဲ။

လှဘော်ဝတ်ထားတဲ့ ဂျာ ကင်အိတ်ထဲမှာ ချဲထိစာအုပ်တွေ ရယ်၊ ချဲရောင်းရတဲ့ ငွေတစ် သောင်း နှစ်ထောင်ရယ်လို့ကို

အဲသည်ညက တစ်ပါတည်း
မိ သွားတာကိုး။

* * * * *

ဗျာ ဇာတ်လမ်းမပြီးသေးဘူး
ဟုတ်လား။ ဪ ဟုတ်ဟုတ်
ပါရဲ့။ ကျုပ်က လက်ပူးလက်
ကြပ်မိဖို့ တစ်ခုထဲအာရုံ ရောက်
နေတော့ ဇာတ်လမ်းရဲ့ အဓိက
ကျတဲ့ အပိုင်းကို မေ့သွားတာ
ဖြစ်မှာပါ။ ပြောရမှာပေါ့ဗျာ
သည်အပိုင်းမှ ထည့်မပြောရင်
ဇာတ်မျောကြီး ဖြစ်ကားမှာပေါ့။
ဒါ အရေးကြီးဆုံး အပိုင်းပဲဟာ
နော်။
လှဘော်ဆိုတဲ့ လူလည်ကို

ကြက်ကလေး ငှက်ကလေး
ဖမ်းသလို ဘာဖြစ်လို့ လွယ်
လွယ်ကူကူ ဖမ်းမိသလဲဆိုတာ
မဟုတ်လား။ ကျုပ်က ဆေးရုံ
အမှုထမ်းလေ။ သိတယ်မဟုတ်
လား။ စားဆေးသောက်ဆေး
အတိုင်းအတာနဲ့အာနိသင်တွေ
သိတန်သလောက် သိထားတာ
မဆန်းပါဘူး။ လွတ်လွယ်လေး
ပါ။ အိပ်ဆေးပြား အရည်ဖျော်၊
ဆေးထိုးပိုက်နဲ့စုတ်ပြီး ပြီးတာနဲ့
ကြက်ဥနှစ်လုံးထဲ ထိုးသွင်းလိုက်
တာပေါ့ဗျာ။ အပ်ရာအပေါက်
ကို ကော်လေးနဲ့ ပိတ်လိုက်ရင်
လက်စလက်နုပျောက်ရော။ မနေ့
ကတည်းက လက်ဆောင်ရလာ
တဲ့ ကြက်ဥဆိုပြီး ကြောင်အိမ်

ထဲ ခါတိုင်းလိုပဲ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့
ထည့်ထားလိုက်တာပါ။

ဓမ္မသံပါပါ ပြောရရင် ကိ
လေသာတဏှာရာကဆိုတာ ပျား
ရည်စက်တွေလို ချိုမြိန်တပ်မက်
စရာကောင်းတာ မှန်ပေမယ့် ဓား
သွားထက်ပေါ်က ပျားရည်စက်
တွေကိုတော့ မမေ့မလျော့ သတိ
ထားဆင်ခြင်ကြဖို့ လိုတာပေါ့
ဗျာနော်။

(ရယ်မောစရာအဖြစ် ကျန်
ရစ်ခဲ့သော ပူပူနွေးနွေးဖြစ်ရပ်
ဆန်းတစ်ခုအား ရသပုံသဏ္ဌာန်
မျှဝေပေးခြင်းမျှသာ...)

မင်းရွှေသိန်း(ဇင်းကျိုက်)

မိန်းမ နှင့် ယောက်ျား

မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်းအရ ယောက်ျားတစ်ဦးသည် မိန်းမတစ်ယောက်ထက် ပိုယူခွင့်ရှိသည်
ကို နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် အသိအမှတ်ပြုခဲ့ပြီး စီရင်ထုံးများကလည်း အတည်ပြုထားသည်။

သို့သော် မိန်းမတစ်ယောက်သည် ယောက်ျားတစ်ယောက်ထက် ပိုယူခွင့်မရှိပေ။ တရားဝင်
လင် ယောက်ျားရှိပါလျက် အခြားယောက်ျားနှင့် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခြင်းကို ဓလေ့ထုံးတမ်း
ဥပဒေကသော်လည်း ကောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေအရသော်လည်းကောင်း ခွင့်မပြုပေ။ မိမိ
လင်ယောက်ျားနှင့် တရားဝင်ကွာရှင်း ခြင်းမပြုဘဲ တခြားယောက်ျားနှင့် ပေါင်းသင်းနေထိုင်လျှင်
ထိုယောက်ျားသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇ (မယားခိုးမှု)အရ အပြစ်ပေးခံရမည်။

‘မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေ’

- (၁) ဖြစ်ရပ်မှန်သည် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ စာဖတ်သူတို့ ၏ ဆန္ဒနှင့်ကိုက်ညီမည့် ကဏ္ဍသစ်နှင့် အစီအစဉ်များ ကို တိုးချဲ့ဖော်ပြလျက်ရှိပါသည်။
- (၂) တိုးချဲ့ကဏ္ဍသစ်အဖြစ် ဖြစ်ရပ်မှန်မဂ္ဂဇင်းတွင်ရေးသား ဖော်ပြ လူကြိုက်များခဲ့ဖူးသည့် စာရေးဆရာကလောင် ရှင်တို့၏ စာမူများကို ပြန်လည်ဆန်းသစ်မှုအဖြစ် ရံဖန်ရံခါ ဖော်ပြထားပါသည်။
- (၃) ဤသို့ ပြန်လည်ဆန်းသစ်မှုကဏ္ဍတွင် ဖော်ပြထားသော စာမူများအတွက် ဉာဏ်ပူဇော်ခကို အိမ်တိုင်ရာရောက် ပို့ပေးမည် ဖြစ်သော်လည်း လက်လှမ်းမမီ သော ဆရာများအတွက် ဉာဏ်ပူဇော်ခကို ကိုယ်တိုင်သော် လည်းကောင်း သက်ဆိုင်သူမှသော် လည်းကောင်း၊ ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာဖြင့်သော် လည်းကောင်း မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွင် ထုတ်ယူနိုင်ပါသည်။
- (၄) နယ်မှ စာရေးဆရာ ကလောင်ရှင်များအနေနှင့် ဉာဏ်ပူဇော်ခကို ကိုယ်တိုင် မထုတ်နိုင်ပါက ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာဖြင့် ထုတ်ယူစေလိုပါသည်။
- (၅) ဖြစ်ရပ်မှန်သို့ စာမူများပို့ပေးနေသော အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ စာရေးဆရာ ကလောင်ရှင်များကို ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း ပြန်ကြားရင်း ဖြစ်ရပ်မှန် မဂ္ဂဇင်းအတွက် ပို့ထားသော စာမူများကို အခြားတိုက်များသို့ မိတ္တူပြား၍ မပို့ရန် မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်။

အယ်ဒီတာ

မြန်မာ့
လူပုဂ္ဂိုလ်

အာယုသျှာ ရေခွေးကြမ်း တခွက်

သန်းမြင့်နိုင်(ထားဝယ်)

သရဏဂုံတည်သော လူတစ်
ယောက်

ကျွန်တော့် နာမည်က
ထူးအောင်ပါ။ ကျွန်တော့်ထက်
အသက်အရွယ်ကြီးတဲ့ လူတွေ
ကတော့ မောင်ထူးအောင်လို့
ခေါ်ကြပြီး ကျွန်တော့်ထက်
အသက်ငယ်တဲ့လူတွေက ကို
ထူးအောင်၊ ဦးထူးအောင်လို့
ခေါ်ကြတာပေါ့။ ကျွန်တော်နေ
တာက တနင်္သာရီတိုင်း ထား
ဝယ်ခရိုင်၊ လောင်းလုံမြို့နယ်
ထဲက မင်းရပ်ရွာမှာပါ။ ကျွန်
တော့်အသက်လား ၃၂ နှစ်ရှိပြီ။
အဖေတော့ မရှိတော့ဘူး။ အမေ
အိုကြီးနဲ့ ကျွန်တော် နှစ်ယောက်

အာယုသျှာ သန်းမြင့်နိုင်(ထားဝယ်)

ရေရွေးကြမ်းတခွက်

တည်း နေတာပါ။

ကျွန်တော်က မြင်းလည်း
မောင်းတယ်လေ။ မြင်းလည်း
မောင်းလို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံလေးနဲ့
အမေ့ကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်
နေတာပါ။ အမေကတော့ ဘာ
လုပ်နိုင်မှာလဲ။ ထမင်းဟင်း
ချက်ပြုတ် စားသောက်ပြီးတာနဲ့
ပုတီးစိပ်၊ ဘုရားရှိခိုး၊ တရား
ထိုင်တဲ့အလုပ်တွေကို လုပ်တော့
တာပဲ။ မနက်စောစော အိပ်ရာ
ထပြီးတာနဲ့ မျက်နှာသစ်၊ ဘုရား
ရှိခိုး၊ အမေ့ကိုကန်တော့ပြီးမှ
မြင်းလည်း ထွက်နေကြပါ။

ပြီးတော့ ကျွန်တော့် ၁၄ နှစ်
သား အရွယ်ကတည်းက ဘုန်း
ဘုန်းဘုရား သင်ပေးထားတဲ့
အတိုင်း ဗုဒ္ဓသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မ
သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံဃသရဏံ
ဂစ္ဆာမိဆိုပြီး သရဏဂုံတည်ခဲ့

တာ အခုချိန်ထိပါပဲ။ ဘာပဲ
လုပ်လုပ် ဘယ်ကိုပဲသွားသွား
ဘာပဲ စားစား သရဏဂုံကို
တော့ အမြဲတည်ပြီးမှ လုပ်နေကြ
ပါ။

ခင်ဗျားတို့ကတော့ ထင်မှာ
ပါလေ။ မောင်ထူးအောင်တစ်
ယောက် လေရှည်လိုက်တာ။
လိုရင်းကို မရောက်နိုင်ဘူးလို့။
တကယ်တော့ ကျွန်တော်လေ
ရှည်နေတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။
ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ မိဘ၊
ဆရာဆိုတဲ့ အနန္တဂိုဏ်းဝင်တွေ
ကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ကိုး
ကွယ်ဆည်းကပ်ခဲ့လို့ အန္တရာယ်
တွေကြားက လွတ်မြောက်လာ
ရတယ်ဆိုတော့ ပြောပြချင်လို့
နိဒါန်းဖို့နေရတာပါ။ ကြာတော့
ကြာခဲ့ပါပြီလေ။

xxxxxx

မဆီဘဲလာသူ

ကျွန်တော့်အသက် ၃၂ နှစ်
အရွယ်မှာပေါ့။ ကဆုန်လရဲ့
တစ်နေ့ မနက်ပိုင်းမှာ ထုံးစံ
အတိုင်း ကျွန်တော်လည်း ဘုရား
ရှိခိုး၊ မေတ္တာပို့၊ သရဏဂုံ
တည်ပြီး မြင်းလည်းစထွက်ခဲ့တာ
ပေါ့။ ကဆုန်လဆိုတော့မိုးက
တစ်ပြိုက်ပြိုက်၊ နေကပူလိုက်နဲ့
မြင်းလည်းမောင်းရတာသိပ်ပြီး
အဆင်မပြေဘူး။ မနက် ၁၀
နာရီသာထိုး သွားတယ်။ ခရီးတို
ပါစင်ဂျာခရီး သည်နှစ်ယောက်ပဲ
ပို့ပေးရလို့ နေ့တွက်မ ကိုက်
သေးတာနဲ့ခင်းရပ် ကူးတို့ဆိပ်ကို
ဆင်းပြီး ပါစင်ဂျာခရီးသည် ရလို့
ရင်းဆိုပြီး စောင့်နေလိုက်တာ။
အဲဒီ မင်းရပ်ကူးတို့ဆိပ်
နောက်ဘက်ကမ်းမှာ ကျွန်တော့်
လိုပဲ ပါစင်ဂျာခရီးသည်တွေကို

ပေးကြဖို့ စောင့်နေကြတဲ့ မြင်းလည်း ၅စီးကလည်း ရှိသေးတယ်။ ၁၁ နာရီလောက်ရှိပြီ အဲဒီအချိန်မှာ ခရီးသည်တွေရော ကုန်ပစ္စည်းတွေပါ တင်လာတဲ့ ကူးတို့ သမ္ဗန်တစ်စီး မင်းရပ် ကူးတို့ဆိပ် အနောက်ဘက်ကမ်း ကို ထိုးဆိုက်လိုက်တယ်။ ခရီး သည်တွေလည်း မြင်းလည်းငှား စီးသူစီး၊ ခြေလျင်လျှောက်တဲ့သူ က လျှောက်ပေါ့။ ကျွန်တော့် မြင်းလည်းနဲ့ အခြားမြင်းလည်း နှစ်စီးကတော့ ငှားစီးမည့်သူ မရှိ သေးလို့ ဒီအတိုင်းပဲ ရပ်ထား လိုက်တယ်။

ကူးတို့ဆိပ်နားနေဆောင်ထဲ မှာတော့ ပစ္စည်းတွေ တစ်ပုံ တ ခေါင်နဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ကတော့ ထိုင်နေတုန်းပဲ။ ခရီး ပန်းလာလို့ အမောဖြေနေတာ လားတော့ မပြောတတ်ပါဘူး။ အဲဒီအမျိုးသမီးကို ကြည့်ရတာ ဥစ္စာပေါရပ်ချောထဲပဲ။ ချောဆို အတော့်ကိုချောတာ၊ အသက်ကို ခန့်မှန်းရတာက ၂၅ နှစ်လောက် ပဲ ရှိဦးမယ်။ ကျွန်တော်တို့ မြင်း လည်းသမားသုံးယောက်က လည်း ဘယ်သူ့မြင်းလည်း ငှား

နှီးနှီးနဲ့ အဲဒီအမျိုးသမီးကို အကဲ ခတ်နေကြတယ်လေ။ ၁၅ မိနစ် လောက်နားပြီးတာနဲ့ အဲဒီအမျိုး သမီးက နားနေဆောင်ထဲက ထွက်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ မြင်း လည်း ၃ စီးရပ်ထားတဲ့နေရာ ကို လျှောက်လာတယ်။

“ညီမလေး ဘယ်သွားမှာ လဲ။ ဒီမှာမြင်းလည်းအားတယ်။ လာပါ ဘယ်နေရာကို လိုက်ဖို့ ပေးရမလဲ”

“တူမကြီး မြင်းလည်းငှား မလို့လား။ ဘယ်ကိုသွားမှာတုန်း ဦးလေး မြင်းလည်းကိုစီးပါ လား။ ညိမ့်ညိမ့်လေး စီးရမှာ နော်”

မြင်းလည်းမောင်းသမား ကို ကျော်ဝင်းနှင့် ဦးတင်မြင့်က အဲဒီ အမျိုးသမီးကို သူ့ထက်ငါ ခေါ် နေတာပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ မခေါ်ပါဘူး။ ဟုတ်တယ်လေ ကျွန်တော် မောင်းနေတာက မြင်း ရောလည်းပါ အပိုင်ကို။ ကို ကျော်ဝင်းနဲ့ ဦးတင်မြင့်က မြင်းလည်းပိုင်ရှင်ဆီ မှ တစ်ဆင့် ငှားပြီး ကော်မရှင်စား မောင်းနေ ကြတယ်ဆိုတော့ကော နေ့တွက် ကိုက်အောင်ဆိုပြီး တစ်ယောက် နဲ့တစ်ယောက် အပြိုင်အဆိုင်ခ ရီးကိုခေါ်နေကြတာ မဆန်း တော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ မြင်းလည်း အပိုင် ရှိထားတော့

နေ့တွက် မကိုက်လည်း အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ဟင်းရံ ဖိုးနဲ့ မြင်းစာဖုံးရရင် လုံလောက် တယ်လေ။ ဒါကြောင့်လည်း အဲဒီအမျိုးသမီးကို ကျွန်တော့် မြင်း လှည်းငှားစီးပါလို့ မခေါ်ဘဲ မြင်းလှည်းပေါ်မှာပဲ ထိုင်ရင်း ဆေးလိပ်သောက်နေလိုက် တယ်။

ကိုကျော်ဝင်းနဲ့ ဦးတင်မြင့် က တတွတ်တွတ် ခေါ်နေပေမယ့် အဲဒီအမျိုးသမီးက ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ ကျွန်တော့် မြင်း လှည်းရပ်ထားတဲ့ နေရာကို လျှောက်လာတော့တာပဲ။ ကျွန် တော်ကတော့ ဆေးလိပ်သောက် နေတုန်းပဲ။

“ဒီက အစ်ကိုကြီး မြင်း လှည်းအားတယ်မှတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အားပါတယ်”

“ဒါဆို ဟောဟိုက ကျွန်မ ပစ္စည်းတွေ မြင်းလှည်းပေါ် တင် ချင်တယ် အဲဒါ”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ် ရပါတယ်။ ကျွန်တော် တင်ပေး ပါ့မယ်”

ကျွန်တော်လည်း မြင်းလှည်း ကို ကူးတို့ဆိပ် နားနေဆောင်

နားအထိ မောင်းသွားလိုက်ပြီး အဲဒီအမျိုးသမီး ပစ္စည်းတွေကို မြင်းလှည်းပေါ် သေသေသပ် သပ် တင်လိုက်ပြီးတာနဲ့ အဲဒီ အမျိုးသမီးကို မြင်းလှည်းပေါ် တက်ထိုင်ခိုင်းတာပေါ့။

“ကဲ ညီမလေး ပစ္စည်းတွေ လည်း တင်ပြီးနေပြီ။ ညီမလေး လည်း မြင်းလှည်းပေါ်တက်ပြီး ရှေ့မှာလာထိုင်ပါ”

“ဟင့်အင်း ကျွန်မရှေ့မှာ မထိုင်ဘူး နောက်မှာပဲထိုင်မယ်”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ ညီမ လေး၊ ပစ္စည်းတွေက နောက်မှာ တင်ထားတော့ ညီမလေးကပါ နောက်မှာ တက်ထိုင်လိုက်ရင် မြင်းလှည်းက ဦးပေါ်နေတော့ မြင်းလှည်းဆွဲရတာ အခက်အခဲ ဖြစ်လို့ပါ”

“အဲလိုဆိုရင်လည်း ပစ္စည်း တွေ မြင်းလှည်းဦးပိုင်းကို ရွှေ လိုက်ပေါ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့”

အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အဲဒီအမျိုးသမီး ကို ကျွန်တော်နဲ့ နီးနီးကပ်ကပ် ထိုင်စေချင်လို့ အခုလို အချိန်အချိန် ပြောရတာပါ။ ဟုတ်တယ်လေ ကျွန်တော်က လူပျိုကြီးစာရင်း

ဝင် ဂေါ်မစွဲဖြစ်နေတော့လည်း အမျိုးသမီး ချောချောလှလှလေး ကို မြင်ရတော့လည်း ပိုးချင် ပန်းချင်သေးတယ်လေဗျာ။ ဒါ ပေမယ့် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ခရီး သည် စိတ်ချမ်းသာဖို့က ကျွန် တော်တို့ မြင်းလှည်းသမားတွေ ကလိုက်လျောရတယ်လေ။ ဒါ ကြောင့် မြင်းလှည်းပေါ်မှာ တင် ထားတဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေကို ဦး ပိုင်းကို ရွှေပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီ အမျိုးသမီးလည်း မြင်းလှည်း နောက်က တက်ထိုင်ပြီး နေရာ ယူလိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော် လည်း မြင်းလှည်းကို မောင်းထွက်ခဲ့ ရတာပေါ့။

ပဟေဠိဆန်သော

မိန်းမချော

ကျွန်တော့်အနေနဲ့ မြင်းလှည်း ကိုမောင်းသာ လာခဲ့ရတယ်။ အဲဒီ အမျိုးသမီးကို ဘယ်နေရာ ကို လိုက်ပို့ပေးရမလဲဆိုတာ မမေးမိသေးဘူး။ အဲဒီအမျိုးသမီး ကလည်း ဣန္ဒြေကြီး တစ်ခွဲသာ နဲ့ ခပ်တည်တည်ပဲ။ ဘယ်အရာ ကိုသွားမယ် ဘယ်လောက် ပေးရ မလဲလို့လည်း ကျွန်တော်

ကိုမမေးဘူးဗျ။ ဒီအမျိုးသမီး
ကို ဒီနေရာ ဒီဒေသမှာ ကျွန်
တော် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး။
ဘယ်ရွာကလာပြီး ဘယ်ရွာကို
သွားမှာလဲပေါ့။ မြင်းလှည်းပေါ်
မှာ တင်လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေက
လည်း ဈေးဆိုင်တစ်ဆိုင်စာ
လောက်ရှိတာ။ ရေနံဆီပုံးလိုက်၊
ဆီပုံးလိုက်၊ ကြက်သွန်အိတ်
လိုက်၊ ငရုပ်သီးအခြောက်အိတ်
လိုက်၊ ကြာဇံ အထုပ်လိုက်၊ နို့
ဆီ၊ သကြားစတဲ့ အမယ်တွေက
အများကြီး။

ကျွန်တော်လည်း မငမ်းဘဲ
နေပါ့မလား။ ဒီလောက်ချော ဒီ
လောက်လှတဲ့ အမျိုးသမီးကို
ပြောရရင်တောင် ရှက်စရာပေါ့။
ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မရှက်နိုင်
တော့ပါဘူး။ မြင်းလှည်းမောင်း
ရင်းက မကြာမကြာ နောက်ပြန်
လှည့်ကြည့်ရလွန်းလို့ လည်ပင်း
တောင် လည်သွားမလား အောင်
မေ့ရတယ်။ တကယ်ပြောတာ
ပါ။ အုံးခွဲရောင်မြင်းထီးကြီးက
တော့ ဟန်ချက်ညီညီနဲ့ မြင်း
လှည်းကိုဆွဲပြီး လမ်းမပေါ်မှာ
ပြေးနေတာပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ပဲ မြင်းလှည်းဟာ

အမျိုးသမီးက
လည်းကူးနေကြီး
တစ်ခွဲလားနဲ့
ခပ်တည့်တည့်ပဲ။
ဘယ်နေရာကို
သွားမယ်
ဘယ်လောက်
ပေးရ
မလဲလို့လည်း
ကျွန်တော့်ကို
မမေးဘူး

လောင်းလုံမြို့ထဲကို ရောက်လာ
ပြီ။ ကျွန်တော့် အထင်တော့ ဒီ
အမျိုးသမီးဟာ လောင်းလုံမြို့ကို
ပြောင်းလာပြီး ကုန်ခြောက်ဆိုင်
ရောင်းနေတဲ့ အမျိုးသမီးပဲဖြစ်
ရမယ်ပေါ့။ ဒါကြောင့် အဲဒီ
အမျိုးသမီးကို မေးလိုက်တယ်။

“ညီမလေး မြို့ထဲကို
ရောက်နေပြီ ဘယ်နေရာကို ပို့
ပေးရမှာလဲ”

“အဲဒီလမ်းမကြီးအတိုင်း ရှေ့
တည့်တည့်ကိုသာ မောင်းပါအစ်
ကိုကြီး ပစ္စည်းချမယ့်နေရာ
ရောက်ရင် ကျွန်မ ပြောပါမယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကဲ ဖေ
သားကြီး ဒီမှာမနားရသေးဘူး။
ရှေ့ဆက်ပြီး ရုန်းလိုက်ပါဦး”

ကျွန်တော်လည်း အဲဒီအမျိုး
သမီးပြောသလို ရှေ့ဆက်သွား
နိုင်အောင် အုံးခွဲရောင်မြင်းထီး
ကြီးကို နှင်တံနဲ့တို့ရင်း ပြော
လိုက်တော့ သခင်စကား နား
ထောင်နေကြ အုံးခွဲရောင် မြင်း
ထီးကြီးလည်း ပေါ့ပါးသွက်
လက်စွာနဲ့ပဲ မြင်းလှည်းကိုဆွဲပြီး
ခရီးဆက်ရပြန်တာပေါ့။ ဒီလို
နဲ့ပဲ လောင်းလုံမြို့က ထွက်ခဲ့
ပြီးမြင်းလှည်းကို မရပ်ခိုင်းသေး

ဘူး။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်
စိတ်ထဲ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာ
ရပြီ။ ဒီအမျိုးသမီးဟာ ကုန်
ရောင်းကုန်ဝယ်ယူတာ မဖြစ်
နိုင်ဘူး။ နိုင်ငံဝန်ထမ်း အရာရှိ
တစ်ဦးဦးရဲ့ ဇနီးမဟာ ဖြစ်နေ
ရောလား။ ဒါမှမဟုတ် အကြမ်း
ဖက်သောင်းကျန်းသူ တစ်ဦးဦး
ရဲ့ ဇနီးမယားများ ဖြစ်နေရော
သလားပေါ့။ ဟုတ်တယ်လေ
သူ့ဆီမှာပါလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေ
က သာမန်အိမ်ထောင်စု တစ်စုရဲ့
မိသားစုစားသောက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်
ဘူးလေ။ ပြီးတော့ မြို့ထဲမှာ
လည်း ပစ္စည်းတွေကို ချခိုင်း
တာမဟုတ် မြို့ပြင်ကို ရောက်နေ
ပြီဆိုတော့ ကျွန်တော် ဒီလိုပဲ
တွေးမိတယ်။

အဲဒီလိုတွေးမိတာနဲ့ ကျွန်
တော့်စိတ်တွေက တည်ငြိမ်မှု
မရှိတော့ဘူး။ ဘာကြောင့်ဆို အဲဒီ
အချိန်တုန်းက အဲဒီနယ်တစ်ဝိုက်
မှာ တောတွင်းလက်နက်ကိုင်
ရောင်စုံသောင်းကျန်း သူတွေက
ပြောက်ကြား၊ ပြောက်ကြား
ကြီးစိုးမင်းမူနေတဲ့ အချိန်လေ။
တကယ်လို့ မြင်းလှည်းပေါ်က
ကုန်ပစ္စည်းတွေ ကို သက်ဆိုင်

ရာက မသင်္ကာလို့ စစ်ဆေး မေး
မြန်းလို့ တိတိကျကျ မပြောနိုင်
ရင် အကြမ်းဖက် သောင်းကျန်း
သူတွေအတွက် ရိက္ခာပို့ပေးတယ်
ဆိုပြီး ဥပဒေအရ အရေးယူ
ခံရမှာ ကြောက် တာကတစ်မျိုး၊
ကျွန်တော့်ဆီက ရှိသမျှပစ္စည်း
တွေကို အတင်း အဓမ္မ လုယူခံရ
မှာ ကြောက်တာတစ်မျိုးနဲ့
ကျွန်တော်လည်း ဘုရားစာတွေ
ကို ဆို၊ သရဏဂုံ ကိုလည်း
တည်၊ အန္တရာယ်ကင်း ဂါထာ
တွေကိုလည်း ရွတ်လိုက်ရတာ
အမောပဲ။

ဒီလိုနဲ့ပဲ လောင်းလုံမြို့က
ထွက်ပြီး ကဗျာကျေးရွာ မ
ရောက်ခင် တောစပ်ချုံပုတ်
တွေနားက ကွင်းပြင်လေးတစ်ခု
ကို ရောက်တဲ့အခါ မြင်းလှည်း
နောက်ပိုင်းမှာ ထိုင်လိုက်လာ တဲ့
အမျိုးသမီးက ကျွန်တော့်ကို
လှမ်းပြောတယ်။

“အစ်ကိုကြီး မြင်းလှည်း
ဟောဟိုတောစပ်နားက ကျောက်
လုံးကြီးနဘေးမှာ ရပ်ပေးပါ။
ကျွန်မ ပစ္စည်းတွေ အဲဒီမှာပဲ
ချမယ်”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်

ကဲ့”

အမျိုးသမီးပြောတဲ့ နေရာကို
လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကွင်းစပ်
နားက သစ်ပင်ချုံနွယ်တွေနဲ့ ရော
နေပြီး ထီးထီးမားမား ပေါ်လွင်
နေတဲ့ ကျောက်လုံးကြီးဟာ အိမ်
ခေါင်မိုးနီးပါးလောက် မြင့်ပြီး
ပြောင်ချောနေတာပဲ။ ဧကန္တ ဒီ
အမျိုးသမီးဟာ ပစ္စည်းတွေကို
လုယူမနီးတဲ့ တောစပ်မှာ ချခိုင်း
ပုံထောက်ရင် သောင်းကျန်းသူ
တွေရဲ့ အဆက်အနွယ် ထဲကပဲ
ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော် ကောက်
ချက်ချလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်
လည်း လိုက်လာမိပြီးမှ မထူး
တော့ဘူးဆိုပြီး အမျိုးသမီးပြော
တဲ့ အတိုင်း ကျောက်လုံးကြီး
နားမှာ မြင်းလှည်းကို ရပ်
ပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်
ထဲမှာတော့ ရတနာသုံးပါးကို
ဦးထိပ်မှာထားပြီး သရဏဂုံ ကို
ထပ်ခါတလဲလဲ တည်နေလိုက်
တယ်။ မြင်းလှည်းရပ်တာနဲ့
အမျိုးသမီးက အောက်ကို အရင်
ဆင်းလိုက်တယ်။

“အစ်ကိုကြီး အောက်ကို
မဆင်းတော့ဘူးလား။ ကျွန်
ပစ္စည်းတွေကို ကူညီသယ်ချင်

ဦးလေ”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့
သယ်ပေးရမှာပေါ့”

ဒေါ်မမကလေးလား

မိုးတင်

ကျွန်တော်လည်း မြင်း
လှည်းပေါ်က ဆင်းပြီး

ကြီး မအံ့သြပါနဲ့ ဒီနေရာဟာ
ညီမတို့ရဲ့ ဘူမိနက်သန် နေရာ
မှန်ပါပဲရှင်။ ဟောဟိုက ခန်းမ
ထဲကို လိုက်ခဲ့ပါဦး မောင်ကြီးကို
ဧည့်ဝတ်ပြုချင်လို့ပါ”

“ဟာ ကျွန်တော် လိုက်လို့
မဖြစ်ဘူး ပြန်ပါရစေတော့”
မျက်စိတစ်မှိတ်မှာပဲ မြင်ကွင်း

တွေ ပြောင်းလဲသွားတဲ့အတွက်
သူမဟာ မအံ့သြပါနဲ့လို့ ပြော
ပေမယ့် ကျွန်တော် အံ့သြ
နေရပြီ။ အမျိုးသမီးကလည်း
ကနဦး ကျွန်တော့် မြင်းလှည်း
ကို ငှားစဉ်ခါက ဝတ်ဆင်
ထားတဲ့ သာမန်အရပ်သူအ
ဝတ်အစား တွေ မဟုတ်တော့

ပစ္စည်းတွေကို သယ်မချပြီး
ကျောက်လုံးကြီး နဘေးမှာ
စုပုံပြီးထားပေး လိုက်တယ်။
ကျွန်တော်လည်း

မောမောရှိတာနဲ့ သက်
ပြင်းမော တစ်ခုကိုချလိုက်ပြီး
မျက်စိမှိတ်ထား လိုက်တယ်။
သိပ်မကြာပါဘူး။ မျက်
တောင်တစ်ချက် ခတ်ရုံ လေးပါ။
အံ့သြဖို့ ကောင်း တာက
မျက်လုံးဖွင့် လိုက် တာ နဲ့
အတော့်ကိုကြီး ကျယ် ခမ်းနားတဲ့
အဆောက် အဦကြီး တစ်ခုရဲ့
အဝင်ဝ စင်္ကြံ လမ်းတစ်ခုပေါ်ကို
ရောက်နေ တော့တာပဲ။

“အံ့သြသွားသလား မောင်

ဘူး။ နန်းတွင်းသူတွေ
ဝတ်သလို ဆင်ယင်ထုံးစံ
ထားလိုက်တာ အလှတွင်
ယဉ်ဆင့်ဆိုသလိုပဲ။ နဂိုကမှ
အရမ်းချော အရမ်းလှတဲ့
အမျိုးသမီးဟာ လှထိပ်ခေါင်
တင် နတ်မိမယ် အလား
အောင် မေ့ရတယ်။ ဒီလို
ခဏချင်းမှာ ရုပ်ပြောင်း
ရုပ်လွှဲလုပ်နိုင်တာဟာ သာမန်
လူသား မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ
ကျွန်တော် သိလိုက်ပြီ။ သိုက်
နန်းရှင် ဥစ္စာစောင့်ပဲ ဖြစ်ရ
မယ်လေ။ ဒါကြောင့်လည်း သူ
မခေါ်ရာ မလိုက်ဘဲ ကျွန်တော်
ငြင်းခဲ့တာပေါ့။

မောင်ကြီးရယ် ခဏလေး
ဖြစ်ဖြစ် လိုက်ခဲ့ပါ။ မောင်ကြီး
ကို မြင်းလည်းခန့် လှစ်အားခ
လည်း ပေးရဦးမယ်လေ။ ထိုက်
ခဲ့ပါနော် ညီမနဲ့ လိုက်ခဲ့လို့ မောင်
ကြီးဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး။ စိတ်
ချပြီးသာ လိုက်ခဲ့ပါရှင်။

အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ စကား
ပြောလည်း ချီသာပျော့ပြောင်း
ပြီး ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တဲ့အခါ
မှာလည်း အစက အစ်ကိုကြီးလို့
ခေါ်ခဲ့ပေမယ့် ခုချိန်မှာ တော
မောင်ကြီး ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော်
လည်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဆိုပြီး သတိ
ကို လက်မလွှတ်စေဘဲ သရဏ
ရိုတည်ပြီး အမျိုးသမီးနောက်က
လိုက်သွားတာပေါ့။ စကြိုလမ်း
ဆုံးတော့ နန်းတော်ကြီးနဲ့တူတဲ့

အဆောက်အဦးကြီးနဲ့ အဝင်ဝ
ကို ရောက်သွားတယ်။ ကျွန်
တော် လန့်သွားတယ်။ အိပ်မက်
လား။ တကယ့်အဖြစ်အပျက်
လား။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ နောက်
ထပ် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
ဟာ နန်းတော်နန်းစားနဲ့ပဲ ရွှေ
ကြိုးနဲ့ ချည်ထားတဲ့ သင်္ဘောခွေး
အဖြူလေးတစ်ကောင် ခွဲပြီး
အဲဒီ အဆောက်အဦးထဲက ထွက်
လာပြီး ကျွန်တော်တို့ နှစ်
ယောက်ကို လာကြိုတော့တာပဲ။
အဲဒီခွေးလည်ပင်းမှာလည်း ရွှေ
လည်ပတ်ကို ပတ်ပေးထား ပြီး
ရွှေချိုလေး တစ်လုံးလည်း ဆွဲ
ထားလိုက်သေးတယ်။ အဲဒီ ခွေး
လေးဟာ ကျွန်တော့်ကိုလည်း
အဆက်မပြတ် တောင့်တော့
တာပဲ။ ကျွန်တော့်က ခွေး
ကြောက်စိတ်တော့ ရွှေဆက်
မသွားဘဲ ရပ်နေလိုက်တယ်။ ဒီ
တော့မှ ကျွန်တော်နဲ့ ဘေးချင်း
ယှဉ်ပြီး လျှောက်နေတဲ့ ပထမ
အမျိုးသမီးက ပြောတယ်။

“မကြောက်ပါနဲ့ မောင်ကြီး
ရယ်။ သူလေးက ရန်ပြုချင်လို့
ဟောင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ခရီး
ဦးကြို ဖိတ်ခေါ်တဲ့ အနေနဲ့ မောင်

ကြီးကို ဟောင်တာပါ။ ရန်ရှိသာ
လိုက်ခဲ့ပါ။”

ပထမအမျိုးသမီးက အဲလို
ပြောပြီး ခေါ်နေတော့လည်း ကျွန်
တော်လည်း လိုက်သွားတယ်။
ဧည့်ခန်းမကြီးထဲကို ရောက်တဲ့
အခါ တကယ်ပဲ နင်းရုတ်စရာ
မရှိအောင် ခင်းထားတဲ့ အမွှေး
ပွကော်ခန်း အစိမ်းရောင်တွေ က
ခန်းလုံးကို ဖြည့်နေတာပဲ။ နံရံ
တစ်ဖက်စီမှာလည်း ဆိုဖာလို
မာမျိုး ထိုင်ခုံအရှည်တွေ စီ
တန်းပြီး ချထားသေးတယ်။ ခန်း
မအလယ်ကိုရောက်တော့ ပထမ
အမျိုးသမီးက စားပွဲဝိုင်းမှာ ပတ်
လည်ချထားတဲ့ ဆိုဖာဆက်တီခုံ
မှာ ခင်ထိုင်ခိုင်းလို့ ကျွန်တော်
လည်း ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။ သူမ
ကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး
ဒုတိယ အမျိုးသမီးတော့ ရတဲ့
အမျိုးသမီးကို ခေါ်လိုက်တယ်။
“ညီမထေရေ ဟောဒီက
မောင်ကြီး အမောင်ပြေသောက်
ရအောင် ရေခွေးကြမ်းယူခဲ့ပါ
ကွယ်” လို့ ပြောလိုက်တာနဲ့
ဒုတိယ အမျိုးသမီးဖမ်းလည်း
သင်္ဘောခွေးအဖြူလေးကို ဆွဲပြီး

www.burmeseclassic.com

အခန်းလွတ် တစ်ခုထပ်
 သွားတော့တာပဲ။ ပြန်ထွက်
 သာတော့ ရွေးဖြူလေး ခုပါ
 မလာတော့ဘူး။ ရေခဲနွေးပန်း
 လေးကို ငါ့ပြုံး ကျွန်တော်တို့
 ထိုင်နေတဲ့ အနား ကိုလျှောက်
 လာပြီး စားပွဲပေါ် ညင်ညင်သာ
 သာလေး လာချပေးလိုက်တယ်။
 ပြီးတော့လွတ် နေတဲ့ဆိုမာဆက်
 တီရဲ့ပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်
 တယ်။ အဲဒီ ဒုတိယ အမျိုးသ
 မီးငယ်လာချ ပေးတဲ့ လင်ပန်း
 ရယ်၊ ရေခဲကရားရယ်၊ ယ့်ကန်
 လုံးတွေ ရောပေါ့။ ရွှေသား
 စစ်စစ်တွေ ချည်းဝဲ။ အိပ်မက်
 တော့ မဟုတ် တာ သေချာပြီ။
 ကြားဖူးနေတဲ့ သိုက်နန်း
 ရှင်တွေလား။ ကျွန် တော်တာ
 ဥစ္စာစောင့် သိုက်ထဲရောက်
 နေပြီလား အတွေးက မဆုံး။
 ပထမအမျိုးသမီးက ရွှေ
 ကရားထဲက ရေခဲကြမ်းကို
 ရွှေပန်းကန်လုံးထဲ လောင်းထည့်
 လိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်နဲ့ အသာ
 ထူပြီး ကျွန်တော်တို့ လှမ်းပေး
 လိုက်တယ်။
 အမောပြေ ရေခဲကြမ်း
 လေး သောက်လိုက်ပါဦး မောင်

ရေခဲကြမ်း
 သောက်ပါပျောက်
 သွားမှပြန်တယ်
 လိုလှမ်းမသိ။ အသိ
 တရားကကျန်
 တေ့ကိုအခြေလှူ
 ဆော်သက်ပေးနေ
 ကာကြောင့်အမျိုး
 သမီးကမ်းပေးတဲ့
 ရေခဲနွေးပန်းကန်ကို
 လှမ်းမလှူဘဲနေ
 လို့ထိတယ်။

ကြီးရယ်တဲ့။
 ကျွန်တော် ဘယ်သောက်ရဲ့
 မှာလဲ။ ဟုတ်တယ်လေ။ ဆော်
 ကြာရေခဲကြမ်းသောက်မိလို့
 အသက်ပါ။ ပျောက်သွားမှပြန်
 ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ အထိတရား
 က ကျွန်တော်ကို အပြေ လှူတော်
 သတိပေးနေတာကြောင့် အမျိုး
 သမီးကမ်းပေးတဲ့ ရေခဲနွေးပန်း
 ကန်ကို လှမ်းမယူဘဲ နေလိုက်
 တယ်။
 ကျွန်တော် မသောက်တော့ပါ
 ဘူး။ အခုလို ဖော်ရွေစွာနဲ့ အညံ့
 ဝတ်ပြုတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရှာ
 မိပြီ။
 ကျွန်တော်က အဲသလို ဖြော
 လိုက်တော့ ပထမအမျိုးသမီး
 ဟာ အလှဆုံး အပြုံးတစ်ဖွင့်
 ကို ပြုံးလိုက်တယ်။
 မောင်ကြီး စကားက
 ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေပြီ။ တကယ်
 တမ်းတော့ ကျေးဇူးတင်ရလို့
 ကုသိမပါ။ မောင်ကြီးရယ်။ မောင်
 ကြီးဝမ်းစားကြည့်လေ။ ကို
 အဆေးကြီး မင်းရပ်ကူးတို့ဆိပ်
 ကနေပြီး ဒီနေရာအထိ ညီမ
 မစွန်း တွေကို လွှတ်ပို့ ပေးခဲ့

တယ်မဟုတ်လား။ ဒီအတွက်ကျေးဇူး တင်ရမှာက ညီမပါရှင်။ အဲဒီတော့ အခု ညီမတိုက်မယ့် ရေခွေးကြမ်းကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့သာ သောက်လိုက်ပါ။ မောင်ကြီး ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး။ ပြီးတော့ မောင်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်တဲ့ အနေနဲ့ မြင်းလှည်းခရော အခြား ပစ္စည်းလက်ဆောင် တွေပါပေးလိုက်ဦးမှာပါ။ အခု တိုက်မယ့် ရေခွေးဟာလည်း အာယု သုခလို့ ခေါ်တဲ့ အသက်ရှည် ကျွန်းမာတဲ့ ဆေးလက်ဖက် ခြောက် အရှည်ပါမောင်ကြီး။ ယုံကြည်စိတ်ချပြီးသာ သောက်လိုက်ပါ ရှင်တဲ့”

ပထမအမျိုးသမီးက တိုက်တွန်းလွန်းတာနဲ့ ကျွန်တော် လည်း ရတနာသုံးပါးကို ဦးထိပ်မှာ ပန်ဆင်ပြီး စိတ်ထဲကလည်း သရဏဝံ့တည်ထား လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ ပထမ အမျိုးသမီးကမ်းပေးတဲ့ ရေခွေး ပန်းကန်ကို လှမ်းယူပြီး ဗုဒ္ဓသရဏံ ဂစ္ဆာမိလို့ ဆိုပြီး စာစီသောက်လိုက်တယ်။ နောက် ဓမ္မသရဏံ ဂစ္ဆာမိလို့ဆိုပြီး တစ်ငုံ

သောက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သံဃာသရဏံဂစ္ဆာမိလို့ဆိုပြီး ပန်းကန်လုံးထဲမှာရှိတဲ့ ရေခွေးကြမ်းအားလုံးကို မော့သောက်လိုက်တယ်။ ရေခွေးကြမ်း အရသာဟာ ဘယ်လိုကောင်းတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မပြောတတ်တော့ဘူး။ အတော့်ကို ကောင်းတယ်လို့ပဲ ပြောရတော့မယ်။ ပန်းကန်လုံးကိုလည်း ရွှေလင်ဗန်းပေါ် ပြန်ချထားလိုက်တာပါတယ်။

ထူးဆန်း၊ ထွေလာ

သိုက်နန်းမှာ

ရေခွေးကြမ်း သောက်ပြီးတာနဲ့ အဲဒီအမျိုးသမီး နှစ်ယောက်စလုံး မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြပြီး “မောင်ကြီးကို ပြစရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်” လိုက်ခဲ့ပါလို့ ခေါ်တာနဲ့ ကျွန်တော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက် နောက်ကနေ လိုက်သွားတယ်။ ညှော်ခန်းမကြီးရဲ့ နဘေးက နောက်ထပ် အခန်းကျယ်ပြီး တစ်ခုဆီ ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီ အခန်းရဲ့ နံရံလေးဘက်လေးတန် အောက်ပိုင်းမှာတော့ ပြ

တိုက်လိုမျိုး မှန်ချပ်ကြီးတွေ ကာထားပြီး အထဲထဲမှာတော့ ရွှေငွေစိန် ကျောက်ပုလဲ စတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေဆိုတာ နည်းတာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်စိတ်ထင်လှည်း ၅ စီးတိုက် လောက်ကို ရှိမယ်ဗျ။ အဲဒီအမျိုးသမီး နှစ်ယောက်စလုံးက ပစ္စည်းတွေထာတဲ့ နေရာတွေကို ဦးဆောင်ပြီး လိုက်ပြပေးတဲ့အတွက် ကျွန်တော်လည်း ဗဟုသုတရအောင် ဆိုပြီး နဲ့နဲ့စပ်စပ်ကို လိုက်ကြည့်တယ်။

“ဒီရတနာ ပစ္စည်းတွေ အားလုံးဟာ ညီမတို့ ဝိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေပါ မောင်ကြီး။ အဲဒီ ပစ္စည်းတွေထဲက မောင်ကြီးလို ချင်သလောက် ယူသွားပါ”

ပထမအမျိုးသမီးက အဲလိုလည်း ပြောရော ကျွန်တော် ကျောထဲ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားမိတယ်။

“မလိုချင်ပါဘူး ညီမရယ် ကျွန်တော် ပြန်ပါရစေတော့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲမောင်ကြီး ဒီရတနာ ပစ္စည်းတွေကို ယူလို့ မောင်ကြီး ဘာမှ မဖြစ်စေရပါဘူး။ ရဲရဲဝံ့ဝံ့သာ ယူပါ။ ညီမတို့

ဆောင်အဖြစ်ပေးလိုက်မှာပါ”

ဒုတိယအမျိုးသမီးငယ်က
အဲလို ပြောပြန်ရော။

ကျွန်တော်လား ဘယ်ယူရဲ မလဲ။ လောဘလည်း မရှိဘူးလေ။ ပြီးတော့ လူကြီးသူမတွေ ပြောတဲ့စကားက အသိအာရုံထဲ ဝင်လာတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ဥစ္စာစောင့်ဆိုတာ သူတို့ပစ္စည်းနဲ့ လူသားတွေရဲ့ အသက် ဝိညာဉ်ကို အလဲအလှယ် လုပ်တတ်ကြတယ် ဆိုတာလေ။ အဲဒါ ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်က တွင်တွင် ငြင်းလိုက်တာပေါ့။ အဲဒီလို သူတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်က ရတနာပစ္စည်းတွေကို ယူသွားဖို့ ပြောလိုက် ကျွန်တော်က ငြင်းလိုက်နဲ့ အချိန် တော်တော် ကြာသွားတယ်။ အဲ ရတနာပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော် မယူမှန်းသိတော့ ပထမအမျိုးသမီးက နံရံပေါ်မှာ လွှားထားတဲ့ အစိမ်းရောင် ကတ္တီပါစတစ်ခု ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး အဲဒီ ရတနာပစ္စည်း အချို့ကို ၂ တောင်ပတ်လည် လောက်ရှိတဲ့ ကတ္တီပါ အစထဲကိုထည့်ပြီး သေသေသပ်သပ် ထုပ်လိုက်တယ်။

**ဥစ္စာစောင့်ဆိုတာ
သူတို့ပစ္စည်း နဲ့
လူသားတွေရဲ့
အသက်
ဝိညာဉ်ကို
အလဲအလှယ်
လုပ်တတ်
ကြတယ်**

“မောင်ကြီးက စိတ်ရင်း
ကောင်းပြီး သဘောထား ဖြူ
စင်တယ်။ လောဘလည်း မရှိ
ဘူး။ အဲဒီတော့ ဟောဒီအထုပ်
ထဲမှာပါတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေ
ကိုတော့ မောင်ကြီးလက်ခံပြီး
ယူသွားပါရှင်”

ပထမအမျိုးသမီးက အဲလို
ပြောပြီး ရတနာထုပ်ကို ကျွန်
တော့်ရှေ့မှာ ချပေးလိုက်တယ်။
ကျွန်တော်လား ယူဖို့နေနေသာ
သာ လိုချင်တဲ့စိတ်လုံးဝကို မရှိ
ဘူး။ ကြောက်စိတ်ကို မနည်း
ထိန်းနေရတယ်။

“မမက မောင်ကြီးကို စေ
တနာရှိလို့ ပေးလိုက်တာပဲ။
မောင်ကြီးက ယူရမှာဝန်လေး
နေလို့လား။ ယူပါမောင်ကြီးရယ်
မမစိတ်ချမ်းသာမှုရအောင် မောင်
ကြီး ဒီရတနာထုပ်ကို ယူသွား
ပါနော် ရော့ မောင်ကြီး”

ဒုတိယအမျိုးသမီးက အဲလို
ပြောပြီး ကျွန်တော့်လက်ထဲကို
ရတနာထုပ် လာထည့်ပေးလိုက်
တယ်။ ကျွန်တော်က ရတနာ
ထုပ်ရဲ့ အပေါ်က ကတ္တီပါ အစ
ကိုတော့ ကိုင်ထားလိုက်တယ်။
အထုပ်က ကြီးပြီး လေးနေလို့

ကြမ်းခင်း ကော်ဇောပေါ်မှာ
ဒီ အတိုင်းပဲ ရှိနေတာပေါ့၊ ကျွန်
တော်လည်း အထုပ်ကို မလည်း
မကြည့်ဘူး၊ ဆွဲလည်း မကြည့်
ဘူး၊ ဟုတ်တယ်လေ။ ကျွန်
တော်မှ မလိုချင်တာ၊ သူတို့
က ကျွန်တော်လက်ထဲ အစင်း
ထိုးထည့်လို့သာ အပေါ်က အစ
လေးကို ကိုင်ထားရတာမျိုး။ အဲဒီ
မှာ ပထမအမျိုးသမီးက ညှိုးနွမ်း
တဲ့ မျက်နှာလေးနဲ့ ကျွန်တော်
ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်
တယ်။

ဒီရတနာပစ္စည်းတွေ ကို
ယူသွားလိုက်ပါ မောင်ကြီးရယ်၊
ဘာမှ စဉ်းစားမနေနဲ့၊ အဲဒီ
ရတနာတွေကို မောင်ကြီး ပူ
သွားပြီးရင် လိုအပ်သလောက်
ကို ထုခွဲရောင်းချပါ။ ရလာတဲ့
အသပြာငွေတွေနဲ့ ညီမတို့
အတွက် ဒါနပြုပေးပါ။ အလှူ
အတန်းလုပ်ပေးပါ။ ပြီးတော့

မောင်ကြီးတို့ရွာက ရွာဦးဆရာ
တော်ကျောင်းမှာ မောင်ကြီးကိုယ်
တိုင် (၉) ရက်အိမ်ဌာနီစင် ပြီး
ရဟန်းတော်ပေးပါ။ အသလို
အလှူဒါနတွေလုပ်ပြီးရင် ညီမတို့
ကို အမျှအတန်း ပေးဝေပါ။
မေတ္တာဖြန့်ဝေပေးပါ။ ညီမတို့က
ဆရာတော်ကျောင်းရဲ့ အုတ်တံ
တိုင်း အပြင်ဘက်နေပြီး သာဓု
လာခေါ်ပါမယ်ရှင်”

ပထမအမျိုးသမီးက အဲလို
ပြောပြတော့ ကျွန်တော် မငြင်း
သာတော့ ဘူးလေ။ သူတို့ နှစ်
ယောက်ရဲ့ ဆန္ဒတွေကို ဖြည့်
ဆည်းပေးတော့မယ်ဆိုပြီး သူတို့
ပေးတဲ့ ရတနာတွေကို ယူသွား
မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။
ဟုတ်တယ်လေ။ ဥစ္စာစောင့် ပရ
လောကသားတွေဟာ သူတို့ဆီ
မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာရတနာ ရွှေငွေ
ဘယ်လောက်ပဲ ရှိရှိ သူတို့ကို
ကိုယ်တိုင်က ဒါနဆိုတဲ့ အလှူ

အတန်းတွေ မလုပ်နိုင်တဲ့အတွက်
အခုလို ကျွန်တော်တို့လူသား
တွေကို အကူအညီတောင်းခံ ပြီး
လူတွေက တစ်ဆင့် ဒါနပြုပေးမှ
သာ ကျွတ်သင့်ကျွတ်ထိုက်တဲ့
သူတွေ ကျွတ်တန်းဝင်နိုင်ကြ
တယ်ဆိုတာ ကြားဖူးနားဝ ခံ
ထားတော့လည်း သူတို့ ညီအစ်
မနှစ်ယောက်ရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း လုပ်
ပေးမယ်လို့ စိတ်ကို ခုံးခုံးချ
လိုက်တယ်။

သစ္စာအိမ်ဌာနီ

ကျွန်တော်လား သစ္စာအိမ်
ဌာနီ ပြုလိုက်သေးတယ်။ ဒီလို
လေမျှ။ ဒီရတနာပစ္စည်းထုပ်
ကို ကျွန်တော်အနေနဲ့ လေအာ
ရဏ္ဍက်တက်ပြီး ယူတာ မဟုတ်
ဘူး။ ဒီအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်
က ကျွတ်တန်းဝင်ချိန်တန်ဖိုး
သာသနာ ပြုပေးရန်အတွက်
ကျွန်တော်ကို ပေးအပ်ခြင်း
ဖြစ်ပါတယ်။ ဤမှန်ကန်
သစ္စာစကားကြောင့် ကျွန်တော်
လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ ရတနာ
ပစ္စည်းထုပ်ဟာ ကျွန်တော်
အတွက် ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ်
တစ်စုံတရာကို မကျရောက်

ဆိုရင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ ကျွန်တော့်လက်ထဲကို ပါလာပါစေ ဆိုပြီး သစ္စာအိမ်ရှင်ပြုလိုက် ပြီး ဗုဒ္ဓသရဏ်ရစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မသရဏ် ရစ္ဆာမိ၊ သံဝံသရဏ် ရစ္ဆာမိ ဆိုပြီးတော့ သရဏဂုဏ်တည် လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဗုဒ္ဓ ကြည့်လိုက်တယ်။ ပေါ့ပေါ့ လေးနဲ့ ပါလာတယ်။ ရတနာ ပစ္စည်းထုပ်လည်း ကျွန်တော့် လက်ထဲ ရောက်တာနဲ့ ဓထမ မျိုးသမီးရော ခုတ်ယူအမျိုးသမီး ပါ အပြုံးမျက်နှာကိုယ်နဲ့ ဝမ်းသာနေကြတယ်။

မောင်ကြီးပြန်ချင်ရင် ပြန် နိုင်ပါပြီ။ ညီမတို့ နှစ်ယောက် မောင်ကြီး မြင်းလှည်းရပ်ထားတဲ့ နေရာအထိ လိုက်ဖို့ပေးပါမယ်။ ဓထမအမျိုးသမီးက အလို ပြောပြီး ကျွန်တော်ညာဘက်က လျှောက်သွားတယ်။ ခုတ်ယူ အမျိုးသမီးက ဘယ်ဘက်က လျှောက်နေတယ်။ ကျွန်တော် ကတော့ ရတနာပစ္စည်းထုပ်ကို တိုင်ပြီး အလယ်က လျှောက် ရတာပေါ့။ ရတနာခန်းက ထွက် ပြီး ဧည့်ခန်းမကို ကျော်ကာ မကြံ လမ်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြတာ

မောင်ကြီး မြင်းလှည်းရပ်ထားတဲ့ နေရာအထိ လိုက်ဖို့ပေးပါမယ်။ ဓထမအမျိုးသမီးက အလို ပြောပြီး ကျွန်တော်ညာဘက်က လျှောက်သွားတယ်။ ခုတ်ယူ အမျိုးသမီးက ဘယ်ဘက်က လျှောက်နေတယ်။ ကျွန်တော် ကတော့ ရတနာပစ္စည်းထုပ်ကို တိုင်ပြီး အလယ်က လျှောက် ရတာပေါ့။ ရတနာခန်းက ထွက် ပြီး ဧည့်ခန်းမကို ကျော်ကာ မကြံ လမ်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြတာ

ကျွန်တော် မြင်းလှည်းရပ်ထားတဲ့ နေရာအထိ လိုက်ဖို့ပေးပါမယ်။ ဓထမအမျိုးသမီးက အလို ပြောပြီး ကျွန်တော်ညာဘက်က လျှောက်သွားတယ်။ ခုတ်ယူ အမျိုးသမီးက ဘယ်ဘက်က လျှောက်နေတယ်။ ကျွန်တော် ကတော့ ရတနာပစ္စည်းထုပ်ကို တိုင်ပြီး အလယ်က လျှောက် ရတာပေါ့။ ရတနာခန်းက ထွက် ပြီး ဧည့်ခန်းမကို ကျော်ကာ မကြံ လမ်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြတာ

ကျွန်တော် မြင်းလှည်းရပ်ထားတဲ့ နေရာအထိ လိုက်ဖို့ပေးပါမယ်။ ဓထမအမျိုးသမီးက အလို ပြောပြီး ကျွန်တော်ညာဘက်က လျှောက်သွားတယ်။ ခုတ်ယူ အမျိုးသမီးက ဘယ်ဘက်က လျှောက်နေတယ်။ ကျွန်တော် ကတော့ ရတနာပစ္စည်းထုပ်ကို တိုင်ပြီး အလယ်က လျှောက် ရတာပေါ့။ ရတနာခန်းက ထွက် ပြီး ဧည့်ခန်းမကို ကျော်ကာ မကြံ လမ်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြတာ

ကျွန်တော် မြင်းလှည်းရပ်ထားတဲ့ နေရာအထိ လိုက်ဖို့ပေးပါမယ်။ ဓထမအမျိုးသမီးက အလို ပြောပြီး ကျွန်တော်ညာဘက်က လျှောက်သွားတယ်။ ခုတ်ယူ အမျိုးသမီးက ဘယ်ဘက်က လျှောက်နေတယ်။ ကျွန်တော် ကတော့ ရတနာပစ္စည်းထုပ်ကို တိုင်ပြီး အလယ်က လျှောက် ရတာပေါ့။ ရတနာခန်းက ထွက် ပြီး ဧည့်ခန်းမကို ကျော်ကာ မကြံ လမ်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြတာ

ပစ္စည်းတွေကို လုံခြုံစိတ် ချရတဲ့ နေရာမှာ သိမ်းထားလိုက် တယ်လေ။

နောက်ကျော တစ်ခုခြင်း နှစ်ခုခြင်း ဆိုတာမျိုးလို ထားဝယ် မြို့ပေါ်က ရွှေဆိုင်တွေမှာ သွား ရောင်းပြီး ရတဲ့ငွေကို စုထား တယ်။ အလှူလုပ်နိုင်တဲ့ ငွေ လုံလောက်အောင် ရတဲ့အခါ ပရလောကသား အမျိုးသမီး ညီ အစ်မနှစ်ယောက်ပြောတဲ့ အတိုင်း ရွာဦးက ဆရာတော်ကျောင်းမှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဒုလ္လဘ ရဟန်း (၉) ရက်ဝတ်ပြီး အလှူ ဒါနတွေ လုပ်ပေးတယ်။ သူတို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ကိုလည်း အမျှအတန်းပေးဝေတယ်။ အဲဒီ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို ပြော တာလား...အလှူဒါနပြုလုပ် တဲ့နေ့က ကျွန်တော်လည်း သင်္ကန်းဝတ်ကြီးနဲ့ ကျောင်း အောက်ကို ဆင်းသွားတော့ ကျောင်းကြီးရဲ့ အုတ်တံတိုင်း အပြင်ဘက်က ပိန္နဲပင်ကြီးကို မှီ ပြီး ကျွန်တော် အမျှပေးစေ မှာကို စောင့် နေကြတဲ့ ဥစ္စာစောင့် ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကိုတွေ့ ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း

အဲဒီအုတ်တံတိုင်းနားကို လျှောက် သွားလိုက်ပြီး ယနေ့ယခု လှူ ဒါန်းရတဲ့ ဒါနကုသိုလ် အစုစု တို့ကို ဦးစွာပထမ ဒီက ညီအစ်မ နှစ်ယောက်ကို အမျှပေးဝေ တယ်ပေါ့။ ပြီးမှ ၃၁ ဘုံမှာရှိတဲ့ ဝေနေယျများစွာတို့ကို အမျှပေး ဝေလိုက်တဲ့အခါ အဲဒီ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်စလုံး သာဓု ၃ ကြိမ် စီခေါ်ပြီး ပြန်သွားတော့တာပဲ။

ထူးဆန်းသော ပျက်စွပ်သက်သေ

ကျွန်တော်ဝတ်ထားတဲ့ လက် စွပ်ကို ပြောတာလား။ ဒီလက် စွပ်ကလည်း ဟိုအမျိုးသမီး နှစ် ယောက်ပေးလိုက်တဲ့ ရတနာ ပစ္စည်းတွေထဲက လက်စွပ်ပဲ။ အရည်အသွေးရော လက်ရာပါ ကောင်းလွန်းလို့ အမှတ်တရ အနေနဲ့ ကျွန်တော်အမြဲတမ်း

ဝတ်ထားတာပါ။ ကျန်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကတော့ အဲလိုပဲ တစ် ခုချင်း ရောင်းလိုက်၊ နှစ်ခုချင်း ရောင်းလိုက်နဲ့ စားသောက်နေ ထိုင်လာခဲ့တာ နှစ်တွေလည်း မနည်းတော့ဘူးလေ။ ကျွန်တော် ၃၂ နှစ်သားအရွယ်က ဒီရတနာ ပစ္စည်းတွေကို ရခဲ့တာဆိုတော့ အခုဆိုရင် ကျွန်တော့် အသက် ၇၀ ထဲ ရောက်နေပြီဆိုတော့ ကာ နှစ်ပေါင်း ၃၈ နှစ်လောက် ရှိသွားပြီပေါ့။ ဪ ပြောရ ဦး မယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက သိုက် နန်းရှင် ညီအစ်မနှစ်ယောက်က ရတနာပစ္စည်းတွေ ထုတ်ပေး လိုက်တဲ့ ကတ္တီပါအစလေး ဟာ အခုချိန်ထိ ကျွန်တော့် ဆီမှာ ရှိပါသေးတယ်။ အရင်တုန်းက တော့ ကျွန်တော့်ကို မောင်ထူး အောင်လို့ ခေါ်ရာကနေ ကို ထူးအောင် ဖြစ်လာတယ်။ အဲ ကိုထူးအောင် လို့ ခေါ်ရာက ဦးထူးအောင်ဖြစ်သွားပြန်ရော။ ဟော အခုဆိုရင် အဘိုးထူး အောင်လို့ ခေါ်နေကြပြီလေ။
မမြတ် သင်္ခါရသဘာကို မလွန်ဆန်နိုင်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါတိုင်းဟာ အဝိဇ္ဇာဆိုတဲ့

အမှောင်ထုတွေ ပိတ်ဆို့
ခံနေရတဲ့ ကာလပတ်လုံးမှာ
တော့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ
မာန်မာန တွေ ထောင်လွှားနေ
ကြပြီး အမှားနဲ့အမှန်ကို
ခွဲခြားဝေဖန်မှု မပြုလုပ်နိုင်ကြ
သေးသမျှတော့ ငြိမ်းအေး
ချမ်းသာမှု ရလာဒ်ဆိုတာဝေး
သထက်ဝေး နေဦးမှာပါ။ ကျွန်
တော်ရရှိခဲ့ဖူးသလို အခြား
လူတွေလည်း ရကောင်းရ
ကြမှာပါ။ ရလာတဲ့အခါ ကတိ
ကိုတည်ရတယ်။ သစ္စာရှိရ
တယ်။ ကျွန်တော်က လောဘ
လည်း မကြီးဘူး။ ဒေါသ လည်း
ချုပ်နိုင်တယ်။ အခုဆိုရင်
အသက် ၇၀ ရှိပြီ အသက်ရှည်

ပြီး ပြောရလောက်အောင်
ဘာအရာရောဂါမှ ဖြစ်ခဲ့ခြင်း
မရှိတာကိုကျွန်တော် စဉ်းစားမိ
တာကတော့ ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ ၃၂
နှစ်သားအရွယ်က ပရလောက
မှ ညီအစ်မနှစ်ယောက် တိုက်ခဲ့
တဲ့ (အာယုသုခဆေး လက်ဖက်
ခြောက်)ခတ်ထားတဲ့ ရွှေရားထဲ
က ရေခွေးကြမ်းသောက်ခဲ့မိလို့
အသက်ရှည်တာ ဖြစ်မယ်။ ကျွန်
တော် ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာကတော့
ဒီလောက်ပါပဲ။
(ဥစ္စာသိုက်ထဲ ရောက်ဖူး
ကာ သိုက်စောင့် ညီအစ်မနှစ်
ယောက်နဲ့ တွေ့ခဲ့ပါသည်ဆို
သော ဦးထူးအောင်၏ ပြောပြ
ချက်များဟာ ထူးဆန်းထွေလာ

ရှိလှသော်လည်း တကယ်ဟုတ်
မဟုတ်ကိုတော့ ကျွန်တော်က
စဉ်းစားရသည်။
သူ၏ ပြောပြချက်ကို
အထောက်အကူပြုသောထူး
ဆန်းသော လက်စွပ်နှင့်
ကတ္တီပါစကိုတော့ ကျွန်တော်
မြင်ခဲ့ရပါသည်။ကျန်းမာစွာအ
သက်ရှည်နေသောဦးထူးအောင်
ကိုလည်းသတိပြုနိုင်သည်နောက်
ဆုံး ပရ လောက ၏ ဆန်းကြယ်
မှုကိုလည်းကျွန်တော် လိုက်မီသ
လိုအသက် ကြီးသူ တစ်ယောက်
ကလည်းလိမ်လည်ပြောလိမ့်မည်
မဟုတ်ဟု ယုံကြည်သဖြင့် ဤ
ဖြစ်စဉ်ကို တင်ပြပါသည်။

သန်းမြင့်နိုင်(ထားဝယ်)

ဂျပန်ဂျပန်ဂျပန်ဂျပန်ဂျပန် ဘရေဗီ ဟန်နိုက်ဖျား

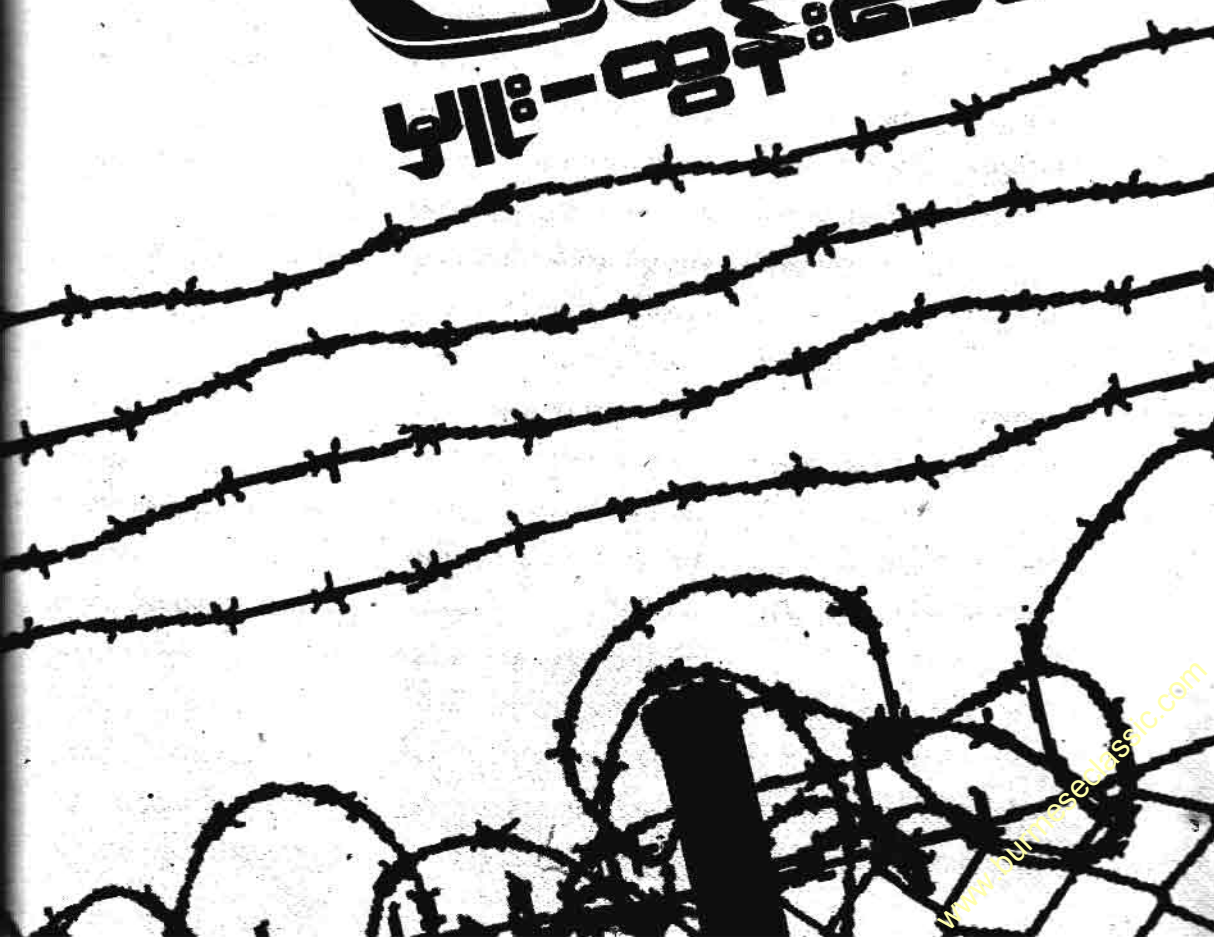
(က) နေပြည်တော်	၀၆၇-၄၁၂၅၅၅၊ ၀၆၇-၄၁၂၆၆၆
(ခ) မူဆယ်	၀၉၄၉-၅၅၅၆၆၆
(ဂ) မန္တလေး	၀၉၄၉-၅၅၅၇၇၇
(ဃ) ရန်ကုန်	၀၉၄၉-၅၅၅၈၈၈၊ ၀၉၄၉-၅၅၅၉၉၉

ပြည်သူ့

မင်း-ဝန်-အောင်

(၁)

ရန်ကုန်ဗဟိုထောင်ကြီးမှ ထောင်မှူးကြီး၏ ရုံးခန်းသို့ ကျွန်တော်ရောက်သောအခါ စားပွဲပေါ်တွင် စာအိတ်နီတစ်ခု တွေ့ရပါသည်။ သို့အတွက် ကျွန်တော့်အား ထောင်မှူးကြီး ခေါ်သည့်ကိစ္စမှာလည်း ဤစာအိတ်နီအတွက်ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ကို ရိပ်စားမိပြီး ချက်ခြင်းပင်စိတ်ထဲမှ ထိတ်သွားပါ၏။

သို့ဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာ အခြားမဟုတ်ပေ။ ထောင်ထဲမှ တစ်ဦးတစ်ယောက် ကြိုးစင်တွင် ကြိုးပေးခဲ့ရမည်ဖြစ်ကြောင်း သိ၍ဖြစ်ပါသည်။

အကျဉ်းသားများ ကြိုးပေးခံရလျှင် အနီရောင် စာအိတ်ကို အသုံးပြုပါသည်။ သေဒဏ်အကျဉ်းသားများအတွက် အယူ

ခံတင်သွင်းရာတွင် ဖြစ်စေ၊ အသနားခံစာ တင်သွင်းရာတွင် ဖြစ်စေ၊ အခြားကိစ္စအဝဝ ဆောင်ရွက်ရာ၌ဖြစ်စေ၊ စာအိတ်နီဖြင့်သာ အသုံးပြုကြရသည်။ ယခုလည်း ထောင်မှူးကြီးစာအိတ်ပေါ်တွင် စာအိတ်နီတစ်ခုတွေ့ရသဖြင့် မည်သည့်ကြိုးသမားအတွက် ဖြစ်သည်ဟူ၍ စိတ်ထဲမှ တွေးတော၍ နေမိပါသည်။

ရန်ကုန်ထောင်ကြီးတွင် သေဒဏ်ပေးထားသော အကျဉ်းသားဦးရေမှာ ၆ ဦးရှိ၍ နောက်ဆုံးအဆင့်သို့ ရောက်ရှိနေသော ကြိုးသမားများမှာ နဝပ်အလီနှင့် မာမက်တို့နှစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ နောက်ဆုံးအဆင့် ဆိုသည်မှာလည်း နိုင်ငံတော် သမ္မတကြီးထံမှ အသနားခံစာ ပယ်

သော အဆင့်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

သေဒဏ်အကျဉ်းသားတစ်ဦးတစ်ယောက်အား နိုင်ငံတော် သမ္မတကြီးက အသနားခံစာ ပယ်လိုက်ပါက ၎င်းအတွက် လုံးဝမျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ဘဲ လည်ပင်းကြိုးကွင်းတပ်၍ သေပွဲဝင်ရန်သာ ရှိတော့သည်။

(၂)

သေဒဏ် ပေးခံရသော အကျဉ်းသား တစ်ယောက်အား ကြိုးပေး သတ်မှတ်ခြင်းကို အစိုးရ အနေဖြင့် အလွယ်တကူ ၆ လုပ်သည် မဟုတ်ပါ။ အသတ်ခံရမည့် လူသည် ပြည်သူ့ထုအတွက်လည်းကောင်း၊ တိုင်းပြည် အတွက် လည်းကောင်း

အကျိုးပြုနိုင်စရာ အကြောင်း မမြင်မှသာ ကြိုးပေးသတ်ဖြတ် ခြင်း ပြုလုပ်သည်သာ ဖြစ်ပါ သည်။

သေဒဏ်ပေး ခံရသောအ ကျဉ်းသား တစ်ယောက်သည် အမိန့်အား မကျေနပ်လျှင်ပထမ ဦးစွာ တရားလွှတ်တော်သို့အ ယူခံဝင်နိုင်ပါသည်။ တရားလွှတ် တော်ကပယ်ပါက တရားလွှတ် တော်ချုပ်သို့ တစ်ဆင့်အယူခံ ဝင်ခွင့်ရှိပါသည်။ တရားလွှတ် တော်ချုပ်မှ တစ်ဆင့် အယူခံ ပယ်လိုက်မှသာ အယူခံ အခွင့် အရေး ကုန်ဆုံးခြင်းတို့ ရောက် ပါသည်။

အယူခံခွင့် ကုန်ဆုံးပါက နိုင်ငံတော်သမ္မတကြီးထံ အသ နားခံစာ တင်သွင်းရန်သာ ရှိပါ သည်။ နိုင်ငံတော်သမ္မတကြီး ကအသနားခံစာ ပယ်လိုက်လျှင် ကား အကျဉ်းသားအဖို့ မျှော် လင့်ချက် ကုန်ဆုံးပြီ ဖြစ်ပါ သည်။

နဝပ်အလီနှင့် မာမက်တို့ နှစ်ယောက်မှာ သမ္မတကြီးထံ အသနားခံစာ တင်ထားသူများ ဖြစ်ရကား စာအိတ်နီမှာ ၎င်းတို့

အတွက် မဖြစ်ပါစေနင့်ဟု စိတ် ထဲကြိတ်၍ ဆုတောင်းမိပါ သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ဆု တောင်းကား မပြည့်ဝခဲ့ပါချေ။ ထောင်မှူးကြီး စားပွဲပေါ်ရှိ စာ အိတ်နီမှာ သေဒဏ်အကျဉ်းသား နဝပ်အလီနှင့် မာမက်တို့အား နိုင် ငံတော်သမ္မတကြီးထံမှ အသနား ခံစာ ပယ်လိုက်သော စာအိတ် ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းတို့အတွက် လမ်းဆုံးသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၍ ထုံးစံအတိုင်း ကြိုးပေးသတ်ရန် အတွက် သတ်မည့်နေ့ သတ် မှတ်ရန် အစီအစဉ်များ ပြုလုပ် ရန် ထောင်မှူးကြီးက ပြော ကြားပါသည်။ ပြီးတော့ နိုင်ငံ တော်သမ္မတကြီးက အသနားခံ စာဝယ်သော အမိန့်စာ စာအိတ် နီကို ကျွန်တော့်အား ပေးခဲ့ပါ သည်။

သေဒဏ်ပေးခံ ရသောအ ကျဉ်းသားများအား ကြိုးပေး သတ်မည့်ကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရာ တွင် ကျွန်တော်အဖို့ အခြားကိစ္စ များ ဆောင်ရွက်ရသကဲ့သို့ တက် တက်ကြွကြွမရှိလှပါ။ နဝပ်အလီ နှင့်မာမက်တို့သည်ယခင်ကမည် မျှပင်ဆိုးမိုက်၍ လူတွေကို သတ်ခဲ့စေကာမူ ယခုကဲ့သို့ ကြိုးပေး သတ်ရတော့မည်ဖြစ် သောအခါ စိတ်မကောင်းမိပါ။

ကျွန်တော်လုပ်ဆောင်ရမည့် တာဝန်များမှာ များပြားလှပါ သည်။ပထမ ၎င်းတို့နှစ်ယောက် အား နိုင်ငံတော်သမ္မတ ကြီးထံမှ အသနားခံစာပယ်လိုက် ပြီဖြစ်၍ ကြိုးပေး သတ်ရတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြား အသိ ပေးရန်ဖြစ်ပြီး ဒုတိယအနေဖြင့် ၎င်းတို့လက်ရှိနေသော အခန်းမှ

အခြားအခန်း သို့ပြောင်းရွှေ့ ကာကိုယ်အလေးချိန် ယူခြင်း၊ လည်ပင်းအကျယ် တိုင်းထွာခြင်း များပြုလုပ်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။

၎င်းတို့အား ကြိုးပေးသတ်ရ မည့်အကြောင်း ပြောကြားရမည့် အချိန်ကို စိတ်မကောင်းဆုံးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကြိုးပေး သတ်တော့မည် အကြောင်းကြားရသော နဝပ် အလီ မျက်နှာညှိုးငယ်သွားပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြစ်ကာ အနည်း ငယ် ဟန်ဆောင်နိုင်စွမ်း ရှိသော် လည်း မာမက်မှာမူ လုံးဝဟန် ဆောင်နိုင်စွမ်း မရှိဘဲ ကြောက် လွန်း၍ တုန်ယင်နေပါသည်။

(၃)

ကြိုးသမားတစ်ဦး၏ ကိုယ် အလေးချိန်အား တွက်ချက်၍ ကြိုးများ ဖြတ်တောက်ကြသည်။ ကြိုးသမားတစ်ယောက်လျှင် ကြိုးပေးမည့် ကြိုးတစ်ချောင်း အပြင် အနံကြိုးတစ်ချောင်း ထား ရှိရသဖြင့် ကြိုးသမားနှစ် ယောက်အတွက် ကြိုးလေး ချောင်း ဖြတ်တောက်ပါသည်။ ကြိုးများကို တိုင်းထွာ ဖြတ်

တောက်ပြီးနောက် နေပူတွင် ဆန့်တန်း ထားရပြန်ပါသည်။

ကြိုးစင်ကိုလည်း ပြန်လည် စစ်ဆေး၍ ခေါင်းခလုတ်များ ဆီ ထည့်ကာ သွက်လက်မှု ရှိမရှိ စစ်ဆေးရပါသေးသည်။

ယင်းကိစ္စများ ပြုလုပ် ဆောင် ရွက်ရာတွင် ဒေါက်အုံးမောင် သည် ရန်ကုန်ထောင်တွင် အား အကိုးရဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါက် အုံးမောင်ဟု ခေါ်ခြင်းမှာ လည်း ကြိုးပေးရာတွင် ဒေါက်ဖြုတ် သောအလုပ်ကို လုပ်သော ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါက်ဆို သည်မှာ မောင်းခလုတ်ကို ခေါ် ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒေါက်အုံး မောင်သည် ထောင်သို့ မကြာ ခဏပင် ရောက်လေ့ရှိပါသည်။ ၎င်းရောက်တိုင်း သေဒဏ်ပေးခံ ရသော အကျဉ်းသား၏ နောက် ဆုံးကြိုး ပေးသည့်အခါနှင့် ကြုံကြုံကြိုက်တတ်သည်။ သို့အ တွက် ဒေါက်အုံးမောင်ထောင် သို့ရောက်လာပြီဆိုလျှင်ကြိုး သမားများအဖို့ နမိတ်မ ကောင်းဟုဆိုကာ များစွာ ထိတ်လန့်စိုးရိမ် တတ်ကြ ပါသည်။

(၄)

ကြိုးပေးရမည့် နေ့ရက်၊ နာရီ အချိန်များ သတ်မှတ်ပြီး ခရိုင် ရာဇဝတ် တရားသူကြီးထံ အကြောင်းကြားလိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ ကြိုးပေးခံရမည့် လူ များကိုလည်း ထိုအတိုင်း အသိ ပေးရပါသည်။ ကြိုးပေးရသော အချိန်မှာ နံနက် ၅ နာရီ မိုးမ လင်းမီ ဝေလီဝေလင်း အချိန် ဖြစ်ပါသည်။

မည်သည့်ကြိုးသမား မဆို ကြိုးမပေးမီ အရင် တစ်နေ့၌ မိမိ ကိုးကွယ်ရာ ဘာသာအရ တရား ဓမ္မကြားနာရခြင်း၊ ဘုရားရှိခိုး ဆုတောင်းခြင်းများ ပြုလုပ်နိုင်ခွင့် ရှိပါသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုး များအဖို့ ဘုန်းကြီးပင့်၍ တရားနာခြင်း၊ သရဏဂုဏ် တင်ခြင်းများ ပြုလုပ်နိုင်သလို အခြားဘာသာဝင်များ အနေ နှင့်လည်း သက်ဆိုင်ရာ ဘာသာ အလိုက် လုပ်နိုင်ခွင့် ရှိကြပါ သည်။ နဝပ်အလီနှင့် မာမက်တို့ နှစ်ယောက်မှာ အစ္စလာမ် ဘာ သာကိုးကွယ်သူများ ဖြစ်သဖြင့် ၎င်းတို့ ဘာသာရေး ဆိုင်ရာ

ပုဂ္ဂိုလ်များ နှင့်တရား
ဓမ္မကြားနာ နိုင်ရန်စီစဉ်
ပေးရပါသည်။

မနက်ဖြန်တွင် ကြိုးပေး
သတ်ရမည်ဖြစ်၍ ယနေ့ ကိစ္စ
အဝဝအပြီးသပ် ဆောင်ရွက်ရ
ပါသည်။

၎င်းတို့ နှစ်ယောက်အား
တရားဓမ္မ ကြားနာရန် ဘာသာ
ရေးဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များအား
အကြောင်းကြား၍ ကြားနာခြင်း
များ ပြုလုပ်စေပါသည်။ ထိုနေ့
အဖို့ ၎င်းတို့စားလိုသော အစား
အစာများကိုလည်း ဝယ်ယူကျွေး
မွေးရပါသည်။ ညဘက်တွင်
လည်း အစောင့်တာဝန်ကျ
ထောင်ကြပ်များကို ၎င်းတို့အား
စိတ်သက်သာစေရန် စကားများ
ပြောကြားစေခြင်း ပြုလုပ်ရပါ
သည်။

(၅)

ကျွန်တော်သည် ကြိုးစင်၏
အနေအထား မောင်းခလုတ်များ
ပါ စစ်ဆေးပြီးနောက် ကြိုးများ
ကို တပ်ဆင်ပါသည်။ ကြိုး
သမားနှစ်ယောက်အား တစ်ပြိုင်
တည်း ကြိုးပေးရမည်ဖြစ်၍

ယခင်ကြိုးစင်
အဟောင်းကြိုးမှာ
ဂျပန်
စစ်ရာဇဝတ်ကောင်
များနှင့်
နိုင်ငံတော်
လုပ်ကြံမှုကြီး မှ
ဦးစော၏
အမှုတွဲများ
ဖြစ်ကြသော
သက်တင် နှင့်
မိန့်ကြီးတို့အား
ကြိုးပေးပြီးနောက်
အသုံးပြု
မရတော့ပါ။

ကြိုးပေးမည့်အပြင် အရံအပို တစ်
ချောင်းစီ တပ်ဆင်ပါသည်။

ယခု အသုံးပြုမည့် ကြိုး
စင်မှာလည်း အသစ်ဖြစ်ပါ
သည်။ ယခင်က ဂုဏ်ထူးရှိသူ
သာ ကြိုးပေးသတ်ရပါသေး
သည်။ ယခင်ကြိုးစင် အဟောင်း
ကြိုးမှာ ဂျပန်စစ်ရာဇဝတ်ကောင်
များနှင့် နိုင်ငံတော်လုပ်ကြံမှုကြီး
မှဦးစော၏ အမှုတွဲများဖြစ်ကြ
သော သက်တင်နှင့် မိန့်ကြီးတို့
အား ကြိုးပေးပြီးနောက် အသုံး
ပြုမရတော့ပါ။ ၁၉၅၃ ခုနှစ်
လောက်တွင် ယခုကြိုးစင်အသစ်
ကို ဆောက်လုပ်ခြင်း ဖြစ်ပါ
သည်။

ကြိုးစင်အသစ် တည်
ဆောက်ပုံမှာ သေသပ်မှု၊ ခိုင်ခန့်
မှုရှိပြီး အနေအထားမှာလည်း
အချိုးကျမှု ရှိလှပါသည်။ အုတ်
လှေကားမှအစ မောင်းခလုတ်
တပ်ဆင်ပုံ၊ ကြိုးတပ်ဆင်ရန်
ကွင်းများနှင့် အမိုးထားရှိပုံအထိ
အချိုးကျလှပါသည်။

အကယ်၍သာ ကြိုးပေး
သတ်သည့် ကြိုးစင်မဟုတ်ဘဲ
အခြားအသုံးပြုသည့် အဆောက်
အအုံသာ ဆိုပါက လုပ်သော

မည်ဖြစ်ပါသည်။ ယခုတွင်မူ လူသတ်သည့် ကြိုးစင်ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ လူမြင်တိုင်းစိုးရိမ်ကြောက်လန့်ခြင်းများ ဖြစ်ကြရသည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ယခင်က ကြိုးစင်အဟောင်းသည် ကြိုးပေးသည့်အခါ အစမှအဆုံးထိ မြင်နိုင်သော်လည်း ယခု ကြိုးစင်တွင်မူ ဤသို့မဟုတ်။ ကြိုးပေးရန်လည်း လည်ပင်းကြိုးကွင်းတပ်သည့်အချိန်နှင့် မောင်းခလုတ် ဒေါက်ဖြတ်သည့် အချိန်သာ မြင်နိုင်ပြီး ခြေထောက်ရပ်သည့် နေရာ၏ အောက်ပိုင်းရောက်သည့် တစ်ပြိုင်နက်ကြိုးမှလွဲ၍ အခြား ဘာမျှမမြင်ရတော့ပါ။ မြေတိုက်

အတွင်းသို့ ရောက်သွားခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကြိုးပေးပြီး ချက်ခြင်းပင် အောက်သို့ ဆင်း၍ ကြိုးစင်ဘေးရှိ အောက်ပေါက်မှ တံခါးကိုဖွင့်ပြီး ဝင်ကြရပါသည်။ အုတ်လှေကား ၄-၅ ထပ်မျှ ဆင်းပြီးနောက် အလောင်းကို မြင်တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ညနေ ၅နာရီအချိန်ခန့်တွင် ကြိုးပေးမည့် ကြိုးအပြင် အရံကြိုးတစ်ချောင်းပါ တပ်ဆင်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ကြိုးစင်၏ အစိုး ပတ်လည်နှင့် ဘေးနားတွင်လည်း မီးသီးများတပ်ဆင်ကြရ ပါသည်။

အားလုံးပြီးစီးသည့်နောက်တွင် ကြိုးစင်၏အနီးပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက် မည်သူမျှ မလာနိုင်ရန် အထူးအစောင့်အကြပ်များ ချထားလိုက်ပါသည်။

အထူးသဖြင့် ကြိုး၏အနေအထားကို မပျက်စေရန် စောင့်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကြိုးပေးရာ၌ ကြိုးသည် အရေးကြီးသော အရာဖြစ်ကြောင်း၊ ရှေးအခါအင်္ဂလိပ်အစိုးရလက်ထက်က သေဒဏ်

အမိန့်ချ၍ ကြိုးပေး သတ်သော်လည်း မသေသဖြင့် လွတ်မြောက်သူများရှိကြောင်း ကြားသိခဲ့ရဖူးပါသည်။

မည်သို့မည်ပုံ မသေခဲ့ခြင်းအကြောင်းအရာများကိုလည်း သေချာစွာ စုံစမ်းသောအခါ မည်သူမျှ တိတိကျကျ ပြောနိုင်စွမ်းမရှိကြပါ။

ရှေးယခင် အင်္ဂလိပ်များ အစိုးရလက်ထက်က ယခုကဲ့သို့ မသေမချင်း လည်ပင်းကြိုးကွင်းတပ်၍ သတ်စေဟူသော အမိန့်မျိုး ချမှတ်ခြင်းမရှိကြောင်း၊ တစ်ကြိုး နှစ်ကြိုးဟူ၍သာ ချမှတ် လေ့ရှိကြောင်း၊ တစ်ကြိုးနှင့် မသေက လွတ်မြောက်နိုင်ကြောင်း စသည်ဖြင့် တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နား ဆိုသလို ရှေးအင်္ဂလိပ် ခေတ်မီသောဝါရင့်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး များထံမှကြားသိခဲ့ရဖူးပါသည်။

ဟုတ်သည် မဟုတ်သည်ကို မည်သူမျှ အငတ်မပြောနိုင်ပါ။ ထိုအချိန်က ထောင်မှူးထောင်ပိုင်များမှာလည်း အင်္ဂလိပ်များနှင့် အင်္ဂလိပ်သွေး မကင်းသူများသာ ဖြစ်၍ ထောင်အမှုလမ်းများမှာ

လည်း ကုလားလူ မျိုး
များသာ ဖြစ်လေသည်။

(၆)

ရှေးအင်္ဂလိပ်မင်း အုပ်ချုပ်စဉ်
နှစ်ပေါင်းများစွာက မြန်မာများ၊
မျက်စိ၊ နား မပွင့်ချိန် ငွေရှင်၊
အရင်းရှင်၊ ပဒေသရာဇ် များ
ကြီးစိုးချိန်များ၌ ငွေသည် အစစ
အရာရာ အောင်မြင်နိုင်စွမ်း ရှိရုံ
မျှမက ငွေပေးလျှင် ဘာမဆို
ဖြစ်နိုင်သောခေတ်တွင် ဤကဲ့သို့
ကြိုးပေးတတ်သော်လည်း မသေ
သောသူ မရှိနိုင်ဟုဆို၍မရချေ။
ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည်
ကြိုးကို မျက်ခြေမပြတ်စေရန်
အစောင့်များ ချထား၍ မီးလုံး
များ ထိန်ထိန်လင်းအောင် ထွန်း
ထားရခြင်း မဟုတ်ပါလော။

ငွေရှင်အရင်း ရှင်ပဒေသ
ရာဇ်များ ဥပဒေကျူးလွန်၍ ပြစ်မှု
ထင်ရှားလွန်းမက ထင်ရှားသော
အခါမျိုးတွင် အပြစ်မပေးလျှင်
မဖြစ်နိုင်မှသာ သေဒဏ်ချမှတ်
ခြင်း ခံရသော်လည်း နောက်
ဆုံး၌ သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်
များထံကပ်၍ ငွေဖြင့် သေဒဏ်

မှ လွတ်မြောက်ရန် ကြံဆောင်
ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်
များကလည်း ကြိုးပေးသော်
လည်း မသေစေသော နည်း ကို
အသုံးပြုကြလေသည်။

၎င်းနည်းများမှာ ကြိုးစင်
တွင် တပ်ဆင်ထားသော ကြိုး၏
အတွင်းသို့ ငရဲမီးကို ညအခါ
တိတ်တဆိတ် ထည့်သွင်းခြင်း
အားဖြင့် ငရဲမီးသည် ကြိုး
အတွင်း၌ လှိုက်စားကာ ဆွေး
မြေသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အတွင်း၌ ဆွေးမြေနေသော်
လည်းအပြင်မှ ကြည့်လျှင်မူ
အကောင်းပကတိကဲ့သို့ ထင်
မှတ်ရပါသည်။ ဤကဲ့သို့ အခြေ
အနေမျိုး၌ ကြိုးပေးသတ်ပါက
ကြိုးပေးခံရသူသည် အမြင့်မှ
အောက်သို့ ကြိုးကိုလည်ပင်း
စွပ်ပြီး ခုန်ချရာ ကြိုးသည် လည်
ပင်း တင်းကြပ်မည့် ဆဲဆဲအချိန်
၌ ကြိုးပြတ်သွားသကဲ့သို့
ဖြစ်ကာအောက်သို့ ဒလိမ့်ခေါက်
ကွေးကျပြီး ခူးမေ့ရုံမှတစ်ပါး
သေနိုင်စရာအကြောင်းမရှိ ပေ။

ဤသို့သော နည်းမျိုးစုံဖြင့်
ရှေးအခါ ကြိုးပေးသတ်ရာတွင်

မသေအောင် လုပ်တတ်ကြ
ကြောင်း တစ်ဆင့်စကားတစ်
ဆင့်နား အကြောင်းသိခဲ့ရဖူး
လေသည်။

ယခုခေတ်အနေနှင့်ဆိုလျှင်
ယုံတမ်းစကားမျှသာ ဆိုဖွယ်ရာ
ရှိပါသည်။ သို့သော် ရှေးပဝေ
သဏီငွေရှင် အရင်းရှင်ခေတ်၌
မူ ဤကိစ္စမျိုးမရှိဟု မည်သူမျှ
မပြောနိုင်ချေ။

ထိုအကြောင်းများကြောင့် ပင်
ယခုခေတ်အထိ အရိပ်မာ
ခြောက်လှန့်ခြင်းအတွက် စိုးရိမ်
မကင်းဖြစ်ကာ ကြိုးပေးမည့်
ကြိုးအပြင် အရံတစ်ချောင်း ထား
ရှိခြင်း၊ ကြပ်မတ်စွာ စောင့်ကြပ်
ရခြင်းသည် ထိုအကြောင်းများ

ကြောင့်ပင် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ကြိုးတစ်ချောင်းတည်းနှင့် တစ်ယောက်မက ဆယ်ယောက်အထိ ကြိုးပေးသတ်စေကာမူ မသေနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိချေ။

ကြိုးပေးပြီးသော ကြိုးကိုလည်း ဓာဟုဗေဒဌာနသို့ အမှန်တကယ် ကြိုးပေးသည့် ကြိုးဟုတ်မဟုတ် စမ်းသပ်စစ်ဆေးရန် ပို့ရလေသည်။

တစ်ခါတရံ ကြိုးပေးပြီး ကြိုးနှင့် အရံကြိုးမှားယွင်း ပေးပို့မိသဖြင့် အခက်ကြုံရသည့် အခါမှာလည်း ရှိတတ်ကြလေသည်။

ကြိုးပေးပြီး ကြိုးများ ပြန်လည်ရုတ်သိမ်းသောအခါ ထိုကိစ္စများ မဖြစ်ပွားနိုင်ရန် အထူးဂရုပြု၍ အမှတ်အသားလုပ်ရပါသည်။

(၇)

နဝပ်အလီနှင့် မာမက်တို့ နှစ်ယောက်အား ကြိုးပေးသတ်ရမည့်နေ့က နံနက် ၄နာရီအချိန်ကပင် ကျွန်တော်သည် ထောင်

**ကြိုးတစ်ချောင်း
တည်းနှင့်
တစ်ယောက်မက
ဆယ်ယောက်
အထိ ကြိုးပေး
သတ်စေကာမူ
မသေနိုင်စရာ
အကြောင်းမရှိ**

ဘူးဝသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်ရောက်ပြီး မကြာမီပင် ထောင်ပိုင်ဝန်၊ ဒု ထောင်ပိုင်ဝန်နှင့် ထောင်မှူးကြီး၊ ထောင်ဆရာဝန်ကြီးနှင့် ဆေးအဖွဲ့တို့ ရောက်ရှိလာ ကြပါသည်။ အပြင်ဘက်တွင်လည်း အမှုထမ်းများအား တန်းစီးခရာမှတ်သံကိုလည်း ကြားရပါသည်။

အရာခပ်သိမ်း လှုပ်ရှားမှု မရှိဟု ထင်မှတ်ရလောက်အောင် ငြိမ်သက်လျက် ရှိကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်း စကားပြောရာတွင်လည်း ကျယ်ကျယ်လောင် လောင် မရှိလှ။ ငြင်သာစွာနှင့် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောကြပါသည်။

ကြိုးပေးရမည့်ကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရာတွင် စိတ်၌ ထိုင်းထိုင်း မှိုင်းမှိုင်းရှိလှ၏။ စိတ်တက်ကြွမှု မရှိလှပါ။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့၏ တာဝန်မှာ ဤကိစ္စမပြီးမချင်း ကြီးလေးလျက် ရှိလှသည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ ကျွန်တော်တို့သည် ဤကိစ္စပြီးမှသာ ဝန်ထမ်းဝန်ပိုးကြီး ကျသွားမည် ဖြစ်သည်။

ကြိုးသမားအား ကြိုးတိုက်
အတွင်း၌ ဝင်၍လက်ပြန်ကြိုး
အတုပ်ခံက အကြောင်းမထူး
သော်လည်း ကြိုးတုပ်မည့်
သူအား ခုခံရန်မူခြင်းပြုလုပ်ပါ
က အဆင်သင့်ကာကွယ်ရန် လို
အပ်သော သံချိတ်များနှင့်
အခြားလိုအပ်သော ကိရိယာများ
အသင့်ထားရှိပါသည်။

အချိန်အနည်းငယ် အတွင်းမှာ
အပြင်ဘက်မှ အမှုထမ်းများ
တန်းစီစစ်ဆေးခြင်းများ ပြုလုပ်
ပြီးနောက်ထောင်တွင်းသို့ ဝင်
ရောက်လာကြသည်။

၎င်းတို့အား နှစ်သုတ်ခွဲ၍
ပထမအသုတ်အား ကြိုးတိုက်
၏ လက်ဝဲဘက် သွားစေ၍
ဒုတိယအသုတ်ကိုလည်း ကြိုး
တိုက်၏ လက်ယာဘက်သွား
စေကာ ကြိုးစင်ကိုဝိုင်းထားစေ
သည်။

ကြိုးစင်၏အနီးသို့လည်း
မည်သူမျှ မသွားစေရ။ တိတ်
ဆိတ်ငြိမ်သက်လှသော အရက်
ဦးအချိန်တွင် အမှုထမ်းများ၏
ဖိနပ်သံများသာ လွှမ်းမိုးလျက်
ရှိပါသည်။ ကြိုးပေးခံရမည့်
နဝင်အလီတို့ နှစ်ယောက်စိတ်ထဲ

တွင် မည်သို့ရှိမည်မသိသော်
လည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှု
တော့ ရှိမည်အမှန် ဖြစ်ပါသည်။

(၈)

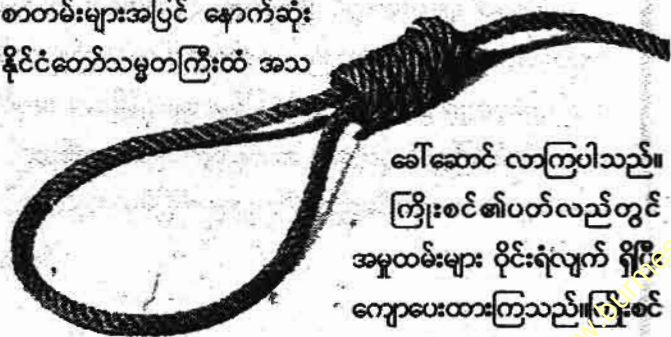
မကြာမီပင် ကားရပ်သံ
ကြားပြီး အရှေ့ပိုင်း ရာဇဝတ်
တရားသူကြီး ရောက်ရှိလာသည်
ကို တွေ့ရသည်။ ကြိုးပေး
သည့်အခါတိုင်း ခရိုင်ရာဇဝတ်
တရားသူကြီးမှ တရားသူကြီး
တစ်ဦးဦး လာရောက်ရသည်။

ကျွန်တော်သည် ကြိုးသမား
နှစ်ယောက်တို့နှင့် ပတ်သက်
သော စာရွက်စာတမ်းယူဆောင်
၍ ထောင်ပိုင်ဝန်ရုံးသို့ သွား
ရောက်ကာ ထောင်ပိုင်ဝန်နှင့်
တရားသူကြီးတို့အား ကြိုးသမား
များ ကြိုးမိန့်ကျပြီးနောက်အဆင့်
ဆင့် အယူခံသည့်စာ၊ အယူခံ
ပယ်သည့်စာ စသော စာရွက်
စာတမ်းများအပြင် နောက်ဆုံး
နိုင်ငံတော်သမ္မတကြီးထံ အသ

နားခံစာတင်ကာ အသနားခံစာ
ပယ်သည့်စာများကို တစ်ခုပြီး
တစ်ခု ရှင်းလင်းပြရသည်။ စာ
ရွက်စာတမ်းများ စစ်ဆေးပြီး
နောက် အထဲသို့ ငွေကြေးလေ
သည်။

တိုက်ကြီးအတွင်း၌ တာဝန်
ကျအမှုထမ်းက သော့ဖွင့်ပေး
သဖြင့် နဝင်အလီ၏ အခန်းတွင်း
သို့ ပထမဝင်ကြသည်။

ဒုတောင်ပိုင်ဝန် တရားသူ
ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့သည် မှတ်ပုံ
တင်စာအုပ်နှင့်အတူ စစ်ဆေးပြီး
နောက် တရားသူကြီးက
“နောက်ဆုံးဘာပြောချင်သလဲ”
ဟု မေးမြန်းသောအခါ နဝင်
အလီက ဘာမျှမပြောလိုတော့
ကြောင်း ပြောသည်။ ထို့ နောက်
မာမက်ကိုလည်း ထိုနည်းအတိုင်း
စစ်ဆေးမေးမြန်းပြီး လက်ပြန်
ကြိုးတုပ်၍ ကြိုးစင်ရှိရာသို့

ခေါ်ဆောင် လာကြပါသည်။
ကြိုးစင်၏ပတ်လည်တွင်
အမှုထမ်းများ ဝိုင်းရံလျက် ရှိပြီး
ကျောပေးထားကြသည်။ကြိုးစင်

၏ရှေ့တွင်တရားသူကြီး
ထောင်ပိုင်ဝန်၊ နှင့် ထောင်မှူး
ကြီး၊ ထောင် ဆရာဝန်ကြီးနှင့်
ဆေးအဖွဲ့အပြင် ထောင်အရာ
ရှိများစုံညီစွာရှိ နေလေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ကြိုးစင်
၏ အနေအထားနှင့် ကြိုးများ
ကွင်းများကိုပါ ထပ်မံစစ်ဆေး
ပြီးနောက် နဝပ်အလီနှင့် မာမက်
တို့ နှစ်ယောက်စလုံးအား ကြိုး
စင်ပေါ်တွင် ရပ်စေ၏။ ချက်
ခြင်းဆိုသလို ၎င်းတို့၏မျက်နှာ
များပေါ်သို့ ပိတ်ဖြူစများ ဖုံးအုပ်
ပြီး ကြိုးနှင့်လည်ပင်းများကို စွပ်
ထားလိုက်ပါသည်။ ကြိုးစွပ်ပြီး
နောက် ကွင်းကိုလည်ပင်းနှင့်
ထိရုံမျှမတင်းမကြပ် အနေအ
ထား၌ အသင့်ထားရှိသည်။

ထိုအချိန်သည် ကြိုးပေးခံရ
မည့်သူများအဖို့ အဆိုးဝါးဆုံး နှင့်
စိတ်သောကအရောက်ရဆုံး အ
ချိန်ဟု ဆိုနိုင်လေသည်။ သူတို့
သာမကဘေးမှ တာဝန်အရ
ဆောင်ရွက်ရသူများပင် လျှင်
စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ကြရလေ
၏။

လက်ဖြင့် အချက်ပြလိုက်
သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မောင်း
ခလုတ်ဒေါက်ကို ဖြုတ်လိုက်ရာ
လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာ ၎င်းတို့
နှစ်ဦးစလုံး ကြိုးကွင်း၏ မြေ
တိုက် အတွင်းဝယ် ကြိုးတန်း
လန်းနှင့် သေပွဲရရှာတော့သည်

စိတ်ထားခြင်း၊ အနိုင်ယူလို
ခြင်းများသည် မှားယွင်းတတ်
သော အရာများဖြစ်ပါသည်။

နဝပ်အလီနှင့် မာမက်တို့မှာ
တစ်ဖက်လူအား ရက်စက်စွာ
သတ်၍ အနိုင်ယူခဲ့သည်မှာ မှန်
ပါသည်။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး
မတော့ အရှုံးနှင့် နိဂုံးချုပ်ရ
လေသည်။

ထို့ကြောင့် နိုင်လည်းရှုံး၊
ရှုံးလည်းရှုံးဖြစ်၍ ဘယ်အရာ
မဆို သည်းခံခြင်းဖြင့် အနိုင်ယူ
ခြင်းသာလျှင် အကောင်းဆုံး
ဖြစ်ကြောင်း ဆင်ခြင်ဖွယ်ရာပင်
ဖြစ်ပါသတည်း။

(၉)

မှူး-ထွန်းအောင်

မည်သည့်အရာမဆို ဒေါသ

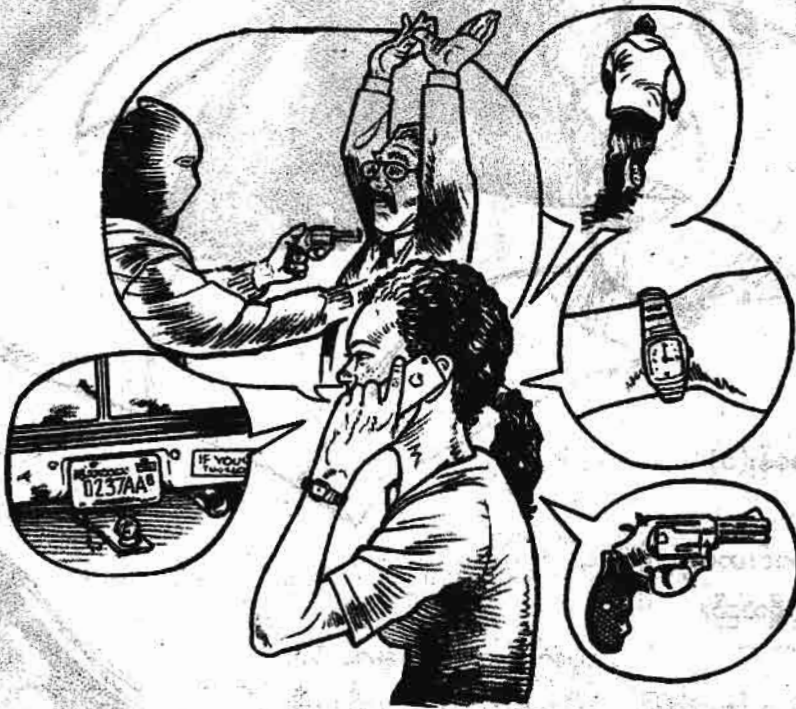
ပြစ်ဒဏ်

ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ရာတွင် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူအပေါ် ကလဲ့စားချေသည့် သဘောမဟုတ်ဘဲ
ပညာပေးသည့် သဘောလည်း သက်ရောက်စေရမည်။ တစ်ဖက်တွင်လည်း ထိုအပြစ်ဒဏ်
သည် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူအား ထပ်မံပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်းမှ နောင်ကြဉ်စေရန်နှင့် အလားတူ ပြစ်မှု
ကျူးလွန်ရန် ကြံရွယ်သူတို့အား အဟန့်အတားဖြစ်စေသင့်သည်။ သို့မှသာ ပြည်သူ၏ အကျိုးကို
စောင့်ရှောက်ရာ ရောက်မည်ဖြစ်ပြီး ရာဇဝတ်ပြစ်မှု ကျူးလွန်ခြင်းမှ ကာကွယ်ရာ ရောက်သည်။

မစ္စချန္ဒရာမာယာနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ

၁၉၆၆ ခု၊ တရုတ်လပြည့်ကျော်

လုယက်ခံရချိန်၌ပြုလုပ်စွယ်စုများ

- ☐ ငြိမ်သက်စွာနေပြီး အခြေအနေကို လေ့လာပါ။
- ☐ အန္တရာယ်ပြုနိုင်သည့် လက်နက်ပါရှိပါက အလျင်စလိုမတုန်ပြန်ပါနှင့်။
- ☐ ဒုစရိုက်သမား၏ ပုံသဏ္ဌာန်ကိုစွဲမြဲစွာမှတ်သားနိုင်သည့်အထိ ထူးခြားချက်ကိုရှာကြံမှတ်သားပါ။
- ☐ ဒုစရိုက်သမား၏ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်နှင့် ထွက်ပြေးရာလမ်းကို မှတ်သားပါ။
- ☐ အခြေအနေပေးပါက ပတ်ဝန်းကျင်သို့ အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းခံပါ။
- ☐ ဒုစရိုက်သမား၏ပျော့ကွက်ကိုတန်ပြန်ခုခံမှုပြုလုပ်နိုင်ပါကပြုလုပ်ပါ။
- ☐ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်းခံရပါက အချိန်နှောင့်နှေးမှုမရှိစေဘဲ နီးစပ်ရာ ရဲစခန်းသို့ဆက်သွယ်ပါ။

အခန်း(၁)

ယာဉ်မောင်းတစ်ဦး
အလိုရှိသည်။

ရန်ကုန်မြို့ လမ်းမတော်မြို့နယ် အနော်ရထာလမ်း (မြေညီခန်း)နေ ဦးသာဝနှင့် ဇနီးဒေါ်သူဇာတို့၏ နေအိမ်တိုက်ခန်းရှေ့တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော အလုပ်ခေါ်စာဆိုင်းဘုတ်ကလေး ဖြစ်၏။ ဦးသာဝနှင့် ဒေါ်သူဇာတို့က ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်များ ဖြစ်၏။ နေအိမ်တွင် ကိုယ်ပိုင် ကားနှစ်စီးရှိသည်။ တစ်စီးကို ဦးသာဝကိုယ်ပိုင် မောင်းနှင်အသုံးပြု၍ ကျန်တစ်စီးကို ဇနီး ဒေါ်

သူဇာနှင့် သားငယ်မောင်သီဟတို့အတွက် ထားရှိသည်။ ဇနီးသည်၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း နှင့် သားငယ်၏ ကျောင်းပို့ ကျောင်းကြိုအတွက်ယာဉ်မောင်း တစ်ယောက်လို၏။ ဒေါ်သူဇာမှာ ကိုယ်တိုင်ကားမောင်းတတ်သော်လည်း မိန်းမသားဖြစ်ပြီး သားငယ်နှင့်စိတ်မချ၍ အထက်ပါ ကြော်ငြာဖြင့် ခေါ်စာချိတ်ဆွဲထားလိုက်သည်။

မကြာမီရက်ပိုင်း အတွင်း နေအိမ်ရှေ့ သံပန်းတံခါးအပြင်

ဘက်သို့ အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်ရှိ လူရွယ်တစ်ယောက် ရောက်လာ၏။ ထိုလူရွယ်ကိုမြင်၍ ဦးသာဝက နေအိမ်ဧည့်ခန်းမှ သံပန်းတံခါးဆီသို့ လျှောက်လှမ်းသွားသည်။ သံပန်းတံခါးအနီး အရောက်တွင် ဦးသာဝက “ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ...”

ကျေးဇာလက်ကို ငြိန်တိုက်သူ

ခုံထောက်မောင်ရေခဲ

DR
2012

ဦးသာဝ၏ အမေးကိုလူ
ရွယ်က-

“ကျွန်တော် ယာဉ်မောင်း
အလုပ်လျှောက်ချင်လို့ပါ”

“မင်းမှာ ခိုင်လုံတဲ့ အ
ထောက်အထားတွေပါသလား”

“ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်ပဲ
ပါပါတယ်”

ထိုလူရွယ်က အင်္ကျီအိတ်
ကပ်အတွင်းမှ ယာဉ်မောင်းလိုင်
စင်ကိုထုတ်၍ ဦးသာဝထံသို့
ကမ်းပေး၏။ ဦးသာဝက ထိုလူ
ရွယ်ပေးသော လိုင်စင်သံပန်းတံ
ခါးအတွင်းမှ လှမ်းယူ၍ ကြည့်
ရှုရင်း...

“လိုင်စင်တစ်ခုထဲနဲ့တော့
မင်းကိုယာဉ်မောင်းခန့်လို့ မဖြစ်
သေးဘူးကွ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်တာ
အထောက်အထားတွေ ပြဖို့လိုပါ
သလဲ”

ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်နဲ့အတူ
နိုင်ငံသားစိစစ်ရေးကတ်ပြား၊ ရပ်
ကွက်အတွင်း နေထိုင်ကြောင်း
ရယူက ထောက်ခံချက်၊ အိမ်
ထောင်စုစာရင်း၊ အလုပ်သမား
မှတ်ပုံတင်နှင့် ယာဉ်မောင်းသူ၏
လျှောက်လွှာတို့ကိုပါ ယူဆောင်

လာရန် ဦးသာဝကရှင်းပြသည်။
ဦးသာဝစကားအဆုံးတွင် ထိုလူ

ရွယ်က-

“ဒါဆို ဦးလိုအပ်တဲ့ အ
ထောက်အထားတွေ ယူပြီး
ကျွန်တော်ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီလေ”

နောက်သုံးလေးရက်ခန့်
အကြာ ထိုလူရွယ်မှာ ဦးသာဝ
နေအိမ်ရှေ့ သံပန်းတံခါးဆီသို့
ရောက်လာသည်။ မျက်မှန်းတန်း
မိနေပြီဖြစ်သော ဦးသာဝက နေ
အိမ်ဧည့်ခန်းမှ သံပန်းတံခါးဆီ
လျှောက်သွားပြီး စာရွက်စာတမ်း
အထောက်အထားများကို မေး၏
ထိုလူရွယ်ကလည်း မှာလိုက်
သော စာရွက်စာတမ်းများ အား
လုံးပါကြောင်း ပြောသည်။ ထို
နောက် ဦးသာဝက နေအိမ်အဝင်
သံပန်းတံခါးကို ဖွင့်၍လူရွယ်
အား ဧည့်ခန်းတွင် အထိုင်ခိုင်း
သည်။ သံပန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်
၍ ဦးသာဝလည်း ဧည့်ခန်းထိုင်
ခုံတွင် နေရာယူလိုက်သည်။ လူ
ရွယ်ထံမှ စာရွက်စာတမ်းများကို
တောင်းယူ၍ မီးဖိုခန်းတွင် ချက်
ပြုတ်နေသော ဇနီးသည်ကို
လည်း လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ဦး

သာဝနှင့် ဒေါ်သူဇာတို့က ယာဉ်
မောင်း လျှောက်ထားသော
လူရွယ်ကို တွေ့ဆုံမေးမြန်းမှုများ
ပြုကြ၏။ လူရွယ်၏ ကိုယ်ရေး
ရာဇဝင်ကို မေးကြ၏။ မိမိတို့
မိသားစုအခြေအနေကိုလည်း ထို
လူရွယ်အား သိသင့်သလောက်
အသိပေးထား၏။ နေအိမ်ရှိမော်
တော်ယာဉ်(၂)စီးစလုံး အတွက်
ကြံ့ခိုင်ရေးကိုလည်း ထိုလူရွယ်
ကို တာဝန်ပေး၏။ အဓိကတာ
ဝန်မှာ ဇနီးသည်၏သွားလာရေး
နှင့် သားငယ်၏ ကျောင်းပို့
ကျောင်းကြိုပင် ဖြစ်ကြောင်းဇနီး
မောင်နှံနှစ်ဦးက ယာဉ်မောင်း
လျှောက်ထားသူ လူရွယ်ကိုရှင်း
ပြကြ၏။ ဦးသာဝနှင့်ဒေါ်သူဇာ
တို့၏ စကားအဆုံးတွင် ထိုလူ
ရွယ်က-

“ကျွန်တော်အလုပ်ဆင်း
ရမယ့်အချိန်နဲ့ ကျွန်တော်အတွက်
လစာလေး သိပါရစေ”

“အလုပ်ချိန်ကတော့
မနက်(၆)နာရီက ညနေ(၅)နာရီ
အထိပေါ့။ လစာအနေနဲ့က
ပထမဦးဆုံးလမှာခြောက်သောင်း
ပေးမယ်”

နောက်လများတွင် ယာဉ်

မောင်းသူ၏ လုပ်ရည် ကိုင်ရည်ကိုကြည့်၍ လစာတိုး ပေးမည် ဆို၏။ သို့သော် အကြောင်းမဲ့ အလုပ်ပျက်ကွက် လျှင် လစာငွေမှ ဖြတ်တောက် မည်ဖြစ်ပြီး နေထိုင် မကောင်းက ကြိုတင်ခွင့်ပန် ရန်ကိုလည်း အထပ်ထပ်မှာကြား၏ ယာဉ် မောင်းလျှောက်ထားသူ လူ ရွယ်၏ လျှောက်လွှာ၊ အလုပ် သမားမှတ်ပုံတင်၊ လိုင်စင်မိတ္တူ များကိုပါ ရယူထားလိုက်သည်။ ယာဉ်မောင်းလျှောက်ထားသူ လူ ရွယ်မှာ-

အောင်မျိုးမင်း

(၂၈)နှစ်

၁၂/အစန(နိုင်)၁၅၁၉၅၀

အမှတ်(၁၁၁)၊ အောင်ဇေ

ယုလမ်း၊ ဈေးကုန်းအနောက်၊ အင်းစိန်နှင့်ရိုးခွကျေးရွာ၊ ထန်း တပင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းတွင် နေထိုင်သူ ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ဇူ လိုင်လ(၁)ရက်နေ့မှစ၍ အောင် မျိုးမင်းသည် ဦးသာဝ၊ ဒေါ်သူ ဇာတို့၏ ယာဉ်မောင်းအဖြစ် အလုပ်ခန့်ထားခြင်းကို ခံရလေ တော့သည်။

အခန်း(၂)

နေ့စဉ်မနက်(၆)နာရီအချိန် တွင် ယာဉ်မောင်းအောင်မျိုးမင်း သည် ဦးသာဝ ဒေါ်သူဇာတို့၏ နေအိမ်သို့ အချိန်မှန်စွာ ရောက် ၏။ နေအိမ်ရှိ ကားနှစ်စီးစလုံး၏ ဆီ၊ ရေ၊ လေ၊ ဝိုင်တို့ကို စစ်ဆေး ခြင်းနှင့် ကားများကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်ခြင်းတို့က အောင်မျိုးမင်း၏ နိစ္စဓူဝအလုပ်။ နံနက်(၇)နာရီ အချိန်တွင် ဒေါ်သူဇာသည် အောင်မျိုးမင်း မောင်းနှင်သော ဆလွန်းကားဖြင့် သားဖြစ်သူ မောင်သီဟကို သယံဇာတကျွန်းရှိ Yangon International School (Y.I.S) ကျောင်းသို့ နေ့စဉ်ပို့ ဆောင်နေကျဖြစ်၏။ သားဖြစ်သူကို ကျောင်းပို့ပြီး မှ သာ ဒေါ်သူဇာက သူမ၏ လုပ်

ငန်းအတွက် ယာဉ်မောင်း အောင် မျိုးမင်းဖြင့် သွားလာလုပ်ရှား ရ၏။ တစ်နေ့ မနက် ကလေး ကျောင်းပို့ပြီးချိန်တွင် ဒေါ်သူဇာ က-

“ဒီကအပြန် ယူနေပလာ တာကို ခဏဝင်မယ်ဟ့”

“ဟုတ်ကဲ့...အန်တီ”

ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေး လုပ် ငန်းရှိသူဖြစ်၍ အရောင်းအဝယ် သမားများနှင့်လည်း ဆက်သွယ် ထားရ၏။မိမိလိုအပ်သောပစ္စည်း ကိုဝယ်၍ သူတစ်ပါး လိုအပ် သော ပစ္စည်းကိုလည်း ဆက် သွယ်မှာယူပေး၏။ ဒေါ်သူဇာ၏ စီးပွားရေးနှင့် သွားလာမှုအလုပ် က ဗိုလ်ချုပ်ဈေး၊ မင်္ဂလာဈေး နှင့် ပလာဇာများပင်ဖြစ်၏။ နဂို မူလကပင် ပြည့်စုံသူဖြစ်၍ ကိုယ်

ပိုင်စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင် တစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် ဒေါ်သူဇာ၏ လက် ဝတ်ရတနာဝတ်ဆင်မှုနှင့် ငွေကြေးသုံးစွဲမှု တန်ဖိုးမှာ ရှိသင့် သလောက်ရှိသည်ကို အနီးအပါး မှ အဆီးအတားမရှိ မြင်တွေ့နေရ သူက ယာဉ်မောင်းအောင်မျိုးမင်း ပင်ဖြစ်၏။

“ရွှီ..ရွှီ..ရွှီ”

စူးရှလှသော ယာဉ်ထိန်းရဲ ၏ ခရာမှတ်သံက ယာဉ်မောင်း အောင်မျိုးမင်း၏ နားထဲသို့ တိုး ဝင်ခဲ့သည်။ ဘစ်နေ့(စနေနေ့) မနက်ပိုင်း ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် အောင်မျိုးမင်းက မောင်သီဟကို ဟံသာဝတီဂေါက်ရိုက် လှေကျင့် ရေးကွင်းသို့ လိုက်ပို့၏။ ပြည် လမ်း ပြည်သူ့ဥယျာဉ်ရှေ့ အ ရောက်တွင် ယာဉ်ကိုသတ်မှတ် နှုန်းထက် (Over Speed) ပို မောင်း၍ အထက်ပါအတိုင်း ခရာမှတ်ပြီး ယာဉ်ကိုရပ်ခိုင်း၏။ အောင်မျိုးမင်းက ယာဉ်ကိုလမ်း နံဘေးသို့ ရပ်ပေး၏။ မော်တော် ယာဉ်အနီးသို့ ရောက်လာသူ ယာဉ်ထိန်းရဲက-

“ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်နဲ့ ဝိုးတက်ကလေးပြပါ”

ယာဉ်ထိန်းရဲ၏ တောင်းခံ ချက်ကို နားမလည်နိုင်သူ အောင် မျိုးမင်းက-

“သတ်မှတ်မိုင်နှုန်းထက် ပိုမောင်းတာကို စစ်ဆေးတွေ့ရလို့ ပါ”

အဝေးပြေးလမ်းမကြီး (Hight Way) များပေါ်တွင် သတ်မှတ်မိုင်နှုန်းထက် ပိုမောင်း သော ယာဉ်များကို ယာဉ်ထိန်းရဲ က စက်ကိရိယာဖြင့် တိုင်းတာ အရေးယူ ဖမ်းဆီးခြင်းကို အောင် မျိုးမင်း သတိမထားမိ၊ အရေးယူ ခံရမည်ကို စိုးရိမ်ပူပန်နေသူ အောင်မျိုးမင်းက-

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ နောက် တစ်ခါဒါမျိုးမဖြစ်အောင် ကျွန် တော်ဆင်ခြင်ပါ့မယ်”

“စက်ကိရိယာနဲ့လုပ်ရတာ ဆိုတော့ ကိုယ့်ညီလေးကို မကူ ညီနိုင်တာ ဝမ်းနည်းပါတယ်။ လိုင်စင်နဲ့ဝိုးတက်သာ ကျေးဇူးပြု ပါ”

မည်သို့မျှပြောဆိုမရသဖြင့် ယာဉ်မောင်းလိုင်စင်နှင့် ဝိုးတက် ကို ယာဉ်ထိန်းရဲလက်သို့ အပ် ပေးရင်း အောင်မျိုးမင်းက-

“ဒဏ်ငွေဘယ်လောက်

ဆောင်ရမှာလဲ”

အခန်း(၃)

“သုံးသောင်းတစ်ထောင် ငါးရာလို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော့် လစာတော့ ကုန်ပါပြီ အန်တီ ရယ်”

နေအိမ်သို့ ပြန်အရောက် တွင် အောင်မျိုးမင်းက ဒေါ်သူ ဇာကို ယာဉ်လိုင်စင်အဖမ်းခံရ ကြောင်း ပြော၏။ ယာဉ်ထိန်းရဲ ထုတ်ပေးသော ချလံကိုပါပြ သည်။ ဒဏ်ငွေမည်မျှပေးဆောင် ရကြောင်း ဒေါ်သူဇာကမေးရာ အောင်မျိုးမင်းက အထက်ပါ အတိုင်းပြော၏။

မိမိလက်အောက်အလုပ် သမားအပေါ် စာနာစိတ်ရှိသော ဒေါ်သူဇာက ယာဉ်မောင်းအောင် မျိုးမင်းကို ငွေ ၃၂၀၀၀/ ထုတ် ပေး၏။ ထိုငွေထဲမှ ၁၅၀၀၀/ ထို့ ဒေါ်သူဇာကကျခံ၍ ကျန်ငွေမှာ အောင်မျိုးမင်း၏ လစာမှအရစ် ကျ ဖြတ်တောက်မည့်အကြောင်း သတင်းကောင်းပါး၏။ အလုပ် ရှင် ဒေါ်သူဇာ၏ စီရင်ဆုံးဖြတ် ချက်ကို အောင်မျိုးမင်းက ကျေနပ်နပ်ဖြင့်ပင်-

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီရယ်”

အောင်မျိုးမင်း၏ ယာဉ်မောင်းအလုပ်က ပထမတစ်လမှ ဒုတိယလသို့ပင် ကူးပြောင်းလာခဲ့လေပြီ။ ဒုတိယလ(၂၀၀၇ ဩဂုတ်လ) အကုန်တွင် အလုပ်ရှင်၏ ပေးထားသည့် ကတိအတိုင်း ဒေါ်သူဇာက အောင်မျိုးမင်းကို လစာငွေတစ်သောင်းထပ်တိုးပေး၏။

“မင်းဘက်က တာဝန်ကျေရင် တို့ဘက်က ဝတ္တရားမပျက်ရပါဘူး”

အလုပ်ရှင်ဦးသာဝ၏စကားကလည်း တရားနည်းလမ်းကျပါ၏။ ကိုယ့်တူ၊ ကိုယ့်သားအရွယ်လက်အောက်အလုပ်သမားကို ဦးသာဝနှင့်ဒေါ်သူဇာတို့က မိသားစုလို သဘောထား၏။

တစ်နေ့ ၁၇-၉-၂၀၀၇ မနက်ပိုင်းတွင်ဖြစ်သည်။ နေ့စဉ်မပျက်ဆောင်ရွက်နေရသော ဒေါ်သူဇာ၏အလုပ်က တစ်ဦးတည်းသော သားမောင်သီဟကို ကျောင်းပို့ရန်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့မနက်(၇)နာရီခန့်တွင် ဒေါ်သူဇာသည် အောင်မျိုးမင်း မောင်းပို့

သော ကိုယ်ပိုင်ဆလွန်းကားဖြင့် သယ်နံးကျွန်းရုံ (Y.I.S) ကျောင်းသို့ လိုက်ပို့၏။ သားအမိနှစ်ဦးက ကားနောက်ခန်းတွင် လိုက်ပါလာသည်။ မိခင်ဖြစ်သူက သားငယ်အတွက် မှာကြားစရာ စကားအဖြာဖြာကို မှာကြားနေ၏။ ကျောင်းဥပစာသို့ အရောက်တွင် ယာဉ်မောင်းအောင်မျိုးမင်းက ကားကို ရပ်ပေး၏။ မောင်သီဟ က နောက်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ ကားပေါ်မှ ဆင်း၏။ ကားတံခါးကို ညင်သာစွာပြန်ပိတ်၍ မိခင်အား လက်ဝှေ့ယမ်းကာ မောင်သီဟက-

“မာမား...တကတ...”

ကားနောက်ခန်းရှိ ဒေါ်သူဇာကလည်း သားငယ်ကို လဲက်ဝှေ့ယမ်းနှုတ်ဆက်၏။ ထို့နောက်

ယာဉ်မောင်းအောင်မျိုးမင်းနှင့် ဒေါ်သူဇာတို့သည် (Y.I.S) ကျောင်းဝင်းမှ နေအိမ်အပြန်လမ်းဆီသို့ ကျောင်းပေါက်ဝအထွက်တွင်ကားအရှိန်မှာ ရပ်တန့်သွား၏။ ထွက်ပေါက်မှလမ်းသို့ အထွက်တွင် ယာဉ်ကြောရှင်း မရှင်းစောင့်ကြည့်ရ၏။ ဤ သဘောသဘာဝကို ဒေါ်သူဇာ နားလည်ပြီးဖြစ်၏။ ကားနောက်ခန်းမှ နေ၍လမ်း၏ ဝဲယာသို့ ကြည့်၏။ လမ်းပေါ်တွင် ကားအသွားအလာကျနေ၏။ မောင်းထွက်လျှင် ရနိုင်ပါလျက် မထွက်ဘဲရှိစဉ် ကားရှေ့ခန်းတံခါးကို လူတစ်ယောက်က ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။ ထိုသူသည် ကားရှေ့ခန်းတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး တံခါးကိုဆွဲပိတ်လိုက်၏။ ထိုသူ၏ တံခါးပိတ်သံနှင့် အတူ အောင်မျိုးမင်း မောင်းနှင့်

သောကားလည်း လမ်းပေါ်သို့ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် သင်္ဃန်းကျွန်းလေးထောင့်ကန် လမ်းမကြီးသို့ မောင်းထွက်လာ၏။ ကားရှေ့ခန်းသို့ တက်လာသူမှာ အသား ညိုညို ပိန်ပိန်၊ အသက်(၄၅)နှစ်ခန့်ရှိသူ ဖြစ်ကြောင်း ဒေါ်သူဇာက သတိထားမိသည်။ ထိုသူမှာ ယာဉ်မောင်းအောင်မျိုးမင်းနှင့် တစ်ခွန်း စနစ်ခွန်းစဆိုသလို စကားစမြည် ပြောနေသည်ကိုလည်း တွေ့၏။ မကြာလိုက်ပါ။ ထိုသူမှာ ကားရှေ့ခန်းထိုင်ရုံ နှစ်လုံးကြားမှ ရုတ်တရက် ကားနောက်ခန်းသို့ ကူးပြောင်းလာ၏။ ယာဉ်မောင်း အောင်မျိုးမင်းကလည်း ကားကို လမ်းမကြီးမှ လမ်းကြိုလမ်းကြားသို့

ချိုးကွေ့မောင်းနှင်လိုက်သည်။ “ရှင်...ရှင်တို့ ဘာလုပ်တာလဲ”

ဒေါ်သူဇာက သူမ၏ နံဘေးသို့ ရောက်လာသော ထိုသူကို စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာဖြင့် မေးမြန်းလိုက်၏။ ထိုသူက အသင့်ပါလာသော အသွားနှစ်ဖက်ရှိ ဓားဦးချွန်ကို ထုတ်၍ ဒေါ်သူဇာ၏ ဝမ်းဗိုက်သို့ ထောက်ထားပြီး-

“ခင်ဗျား အော်မယ် မကြံနဲ့နော်၊ အသက်ပျောက်သွားမယ်၊ ခြိမ်းခြောက် စကားက ကြောက်ခမန်းလိလိပင်။ သို့သော်ဒေါ်သူဇာက လွယ်လွယ်နှင့် အလျှော့မပေးပေ။ ထိုသူ၏ လက်ထဲမှ ဓားကို လုယူရင်း ပြန်လည်သတ်ပုတ်လေ၏။ ထိုသူ

ကလည်း လက်ထဲမှ ဓားကို အလွတ်မပေး ပြန်လည်ဆွဲယူ၏။ အားနည်းသူနှင့် အားသာသူ ဓားရိုးဘက်နှင့်ဓားသွားဘက် ခြားနားချက်များကြောင့်-

“အား...”

ဟူသော အသံဖြင့် ဒေါ်သူဇာ၏ လက်ဝဲဘက်လက်မှသွေးများပြာစီးလာ၏။ ရုတ်တရက်မို့ ဒေါ်သူဇာလည်း ထိတ်လန့်သွား၏။ ယာဉ်မောင်းနေသူ အောင်မျိုးမင်းက-

“အန်တီအော်ဖို့ဟစ်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ အေးအေးဆေးဆေးပြောပါ”

“နင်တို့က ဘာဖြစ်စေချင်လို့လဲ”

“အန်တီလက်ဝတ်လက်စားတွေ ချွတ်ပေးပါ”

“ကောင်းပြီလေ...နင်တို့လိုချင်တာ ငါပေးမယ်”

ဒေါ်သူဇာက လက်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော စိန်လက်ကောက်ကို ဓားကိုင်ထားသူသို့ ချွတ်ပေး၏။ ထိုသူကလက်ကောက်ကိုယူ၍ ယာဉ်မောင်းအောင်မျိုးမင်းသို့ ကမ်းလေး၏ ထို့နောက်နားနှစ်ဖက်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော စိန်လက်ကောက်

ကိုလည်း ဒေါ်သူဇာက ကိုယ်တိုင်ချွတ်၍ပေး၏။ ထိုနား ကပ်များကိုလည်း ဓားကိုင် ထားသူက အောင်မျိုးမင်းသို့ လှမ်းပေး၏။ ထို့နောက် ဓားကိုင်ထားသူက-

“ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ငွေ တွေပါထုတ်”

ဒေါ်သူဇာသည်လက်ကိုင် အိတ်အတွင်းမှ ပါလာသော ငွေ များကိုလည်း ထုတ်ပေး၏။ လက်တွင်ရှိထားသော ဓားဒဏ် ရာမှ သွေးစက်များကလည်း ဝတ်ဆင်လာသော ဘောင်းဘီ ရှည်၊ ကားကူရှင်နှင့်ကားအောက် ကြမ်းခင်းများသို့ စီးကျစွန်းထင်း လျက်။ ပါသမျှကိုအကုန်ပေးပြီး နောက် ဒေါ်သူဇာက ပတ်ဝန်း ကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်၏။ မည်သည့်အရပ်ကို ရောက်နေ သည်ကို သူမ မသိ။ ဒါကြောင့် ဒေါ်သူဇာက-

“မင်းတို့လိုချင်တာရပြီ မဟုတ်လား။ ငါ့ကို ပြန်တတ်တဲ့ နေရာအထိ မောင်းပို့ပေး”

“ပို့ပေးပါ့မယ်။ ကားရပ် လို့ အော်လားဟစ်လား လုပ်ရင် တော့...”

“မအော်ပါဘူး...စိတ်ချပါ”

အောင်မျိုးမင်းက ကားကို မရမ်းကုန်းမြို့နယ်ဘက်သို့မောင်း နှင်ခဲ့သည်။ လူသူပြတ်လတ် သော မရမ်းကုန်းမြို့နယ် ကျောက်ရေတွင်း လမ်းမပေါ်ရှိ “ဟန်” ဂေါက်သီးရိုက် လေ့ ကျင့်ရေးကွင်းအနီးတွင် ကားကို ရပ်ပေး၏။ ထို့နောက်ယာဉ်မောင်း အောင်မျိုးမင်းနှင့် အမည်မသိသူ တို့မှာ ဒေါ်သူဇာနှင့်ကားကို ထို နေရာတွင် ထားရစ်၍အဝေး... အဝေးဆီသို့...။

အခန်း(၄)

“အောင်မျိုးမင်းနေတဲ့နေရာ ကို အစ်မကြီး သိပါသလား”

“အင်း...သူ့အိမ်ကိုတော့ ကျွန်မမရောက်ဖူးပါဘူး။ အလုပ် လျှောက်စဉ်က သူပေးထားတဲ့ လိပ်စာတွေ ကျွန်မမှာ ရှိပါ တယ်”

သစ်နန်းကျွန်းမြို့နယ် ရဲ တပ်ဖွဲ့စခန်းတွင် ဖြစ်သည်။ ဒေါ် သူဇာသည် ကျောက်ရေတွင်း လမ်းမှနေအိမ်သို့ ကိုယ်တိုင်ကား မောင်း၍ ပြန်လာခဲ့သည်။ အခင်း ဖြစ်ပွားမှုကို ခင်ပွန်းသည် ဦးသာ

ဝ အား ဇာတ်စုံခင်းပြ၏။ ထို့ နောက် ခင်ပွန်းသည် ဦးသာဝ နှင့် အတူ သစ်နန်းကျွန်းရဲစခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ရဲစခန်းတွင် အမှုဖြစ်စဉ်ကို ပြောပြသည်။ ရဲ စခန်းမှ ဒေါ်သူဇာတွင် ရရှိခဲ့ သော ဒဏ်ရာကို ဆေးစာဖြင့် ဆေးရုံသို့ ပို့ပေး၏။ ဆေးကုသမှု ခံယူပြီးနောက် ရဲစခန်းသို့ ပြန် ရောက်လာ၏။ ထို့နောက်ဦးသာဝ ဒေါ်သူဇာတို့၏ တိုင်ကြားချက် ကို သစ်နန်းကျွန်းရဲစခန်းမှ ပထမ သတင်းပေးတိုင်ကြားချက်အမှတ် ၆၁၅/၂၀၀၇ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၉၄ဖြင့် အမှုဖွင့်၏။ အမှု စစ် ရဲအုပ်(စခန်းမှူး)စိုးလွင်က တရားခံအောင်မျိုးမင်း၏ နေရပ် ကိုမေးရာ ဒေါ်သူဇာက အထက် ပါအတိုင်းဖြေ၏။ ဒေါ်သူဇာ၏ အဖြေစကားကို ရဲအုပ်စိုးလွင်က- “အဲဒါဆို အောင်မျိုးမင်းရဲ့ လိပ်စာကို သိပါရစေ”

ဒေါ်သူဇာသည်လက်ကိုင် အိတ်ကိုဖွင့်၍ စာရွက်ခေါက်တစ် ခုကို ရဲအုပ်စိုးလွင်သို့ ထုတ်ပေး ၏။ ထိုစာရွက်မှာအောင်မျိုးမင်း ယာဉ်မောင်းလျှောက်ထားစဉ်က ရယူထားသော လျှောက်လွှာနှင့်

အထောက်အထားများ ဖြစ်၏။ လျှောက်လွှာနှင့် အထောက်အထား ပေါ်ပေါက် အောင်မျိုးမင်း၏ ထန်းတပင် မြို့နယ်၊ ရိုးခွကျေးရွာနှင့် အင်းစိန် မြို့နယ်၊ ဈေးကုန်း အနောက် လိပ်စာတို့ကို ရဲအုပ်စိုးလွင် က မှတ်ယူထား၏။ စာရွက်စာ တမ်းများကို ဒေါ်သူဇာသို့ ပြန် ပေးရင်း ရဲအုပ်စိုးလွင်က-

“ပါသွားတဲ့ လက်ဝတ် လက်စားရဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်၊ တန်ဖိုးနဲ့ ငွေဘယ်လောက်ဆိုတာ သိပါရ စေ”

“စိန်(၅၉)ပွင့် လက် ကောက်တစ်ကွင်းနဲ့ စိန်တစ်ပွင့် ပါ နားကပ်တစ်ရန်က သိန်း (၂၀၀)လောက် တန်ပါတယ်။ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ပါသွားတဲ့ငွေ က ငါးသောင်းနဲ့ ရှစ်သောင်း ကြားလောက် ရှိပါမယ်ထင်ပါ တယ်”

“ကားပေါ်တက်လာတဲ့သူ ကို ဒေါ်သူဇာအနေနဲ့ အရင်က တွေ့ဖူးမြင်ဖူးသလား”

“ကျွန်မတစ်ခါမှ မတွေ့ ဖူးပါဘူး”

“သူပုံသဏ္ဌာန်ကိုရော

ဒေါ်သူဇာမြင်ရင်မှတ်မိပါ့မလား”

“ကောင်းကောင်းမှတ်မိပါ တယ်”

အမှုစစ်ရဲအုပ်စိုးလွင်၏ အမေးစကားများကို ဒေါ်သူဇာ က တိတိပပပြောဆို၏။ စိတ် ကျေနပ်အောင် မေးမြန်းခဲ့ပြီး နောက် ရဲအုပ်စိုးလွင်က-

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျ။ အမှုအတွက် သိချင်တာ ကလေးတွေရှိရင် ဆက်သွယ်ပါ ရစေ”

“အော် ရပါတယ်။ ရပါ တယ် အချိန်မရွေး ဆက်သွယ် ပါ”

ဦးသာဝနှင့်ဒေါ်သူဇာတို့က နေအိမ်သို့ ပြန်သွားကြ၏။ အမှု စစ်အရာရှိရဲအုပ် စိုးလွင်က မိမိ နှင့် လိုက်ပါမည့် တပ်ဖွဲ့ဝင်များ ကို ရွေးထုတ်လိုက်သည်။ ရွေး ထုတ်ပြီးသော တပ်ဖွဲ့ဝင်များကို ရဲအုပ်စိုးလွင်က ဦးဆောင်၍ ယာဉ်မောင်းအောင်မျိုးမင်းနေထိုင် ရာ အင်းစိန်မြို့နယ်သို့ ဦးတည်ခဲ့ ကြသည်။ ဒီအမှုက ခဲရာခဲဆစ် မဟုတ်။ ယာဉ်မောင်းအောင်မျိုး မင်းကို ရမိလျှင် အမှုပေါ်ချေပြီ။ ဒါကြောင့် အောင်မျိုးမင်းနေထိုင်

ရာသို့ အသော့နှင့်ခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ် ၏။ အင်းစိန်ဈေးကုန်းအနောက် အောင်ဇေယျလမ်းရှိ အောင်မျိုး မင်းနေအိမ်သို့ ရောက်၏။ နေအိမ် တွင် အောင်မျိုးမင်းက မရှိ။ နေ အိမ်ကို အကဲခတ်လေ့လာရင်း ရဲ အုပ်စိုးလွင်မှ-

“ဦးက အောင်မျိုးမင်းရဲ့ ဖခင်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါက ကျွန်တော့်ဇနီး အောင်မျိုးမင်းရဲ့ မိခင်ဒေါ်သန်းသန်းဌေးပါ”

အောင်မျိုးမင်း၏ ဖခင်ဦး မျိုးမြင့်က ရဲအုပ်စိုးလွင်၏အမေး ကို ဖြေကြား၏။ ဇနီးဒေါ်သန်း သန်းဌေးနှင့်ပါ မိတ်ဆက်ပေး၏။ အောင်မျိုးမင်းကို နေအိမ်တွင် မတွေ့ရှိ၍ ရဲအုပ်စိုးလွင်က-

“အောင်မျိုးမင်း ဘယ် သွားသလဲ”

“အင်း!...မနေ့ညနေက အလုပ်ကပြန်လာပြီး သူ့မိန်းမနဲ့ ရွာခဏပြန်ဦးမယ် ပြောတာပဲ”

“ဘယ်ရွာသွားမယ်လို့ ပြောသွားသလဲ”

“သူ့မိန်းမရွာဆိုရင်တော့ ကွမ်းခြံကုန်း ကော့ဒွန်းကျေးရွာ ပါ”

“သူ့ဒိန်းမနာမည်က”

“သက်သက်မွန်ပါ”

“သက်သက်မွန်ရဲ့ မိဘ
တွေကရော”

“ကျွန်တော်သိသလောက်
သူ့အဖေက သေဆုံးသွားပါပြီ”
သူ့အမေ ဒေါ်ခွဲမိက အဲဒီ
ရွာမှာ ဈေးရောင်းပါတယ်”

အမှုစစ်အရာရှိ ရဲအုပ်စိုး
လွင်က အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့် သိ
လိုသမျှကို မေး၏။ အတူပါလာ
သူ နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင် အဖွဲ့
ကိုလည်း ကွမ်းခြံကုန်း ကော့ဒွန်း
ကျေးရွာသို့ ချက်ချင်းစေလွှတ်၏။
နေအိမ်တွင်ရှိနေသူ အောင်မျိုးမင်း
၏ ဖခင်ဦးမျိုးမြင့်နှင့် မိခင်ဒေါ်
သန်းသန်းဌေးတို့ကို ရဲစခန်းသို့
ခေါ်လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်၏။ ဦးမျိုး
မြင့်နှင့် ဒေါ်သန်းသန်းဌေးတို့က
အဝတ်အထည်လဲရန် အိပ်ခန်း
အတွင်းသို့ ဝင်သွား၏။ အိပ်ခန်း
တွင်းအရောက် အဝတ်အစားလဲ
နေစဉ် ဒေါ်သန်းသန်းဌေးက တီး
တိုးလေသံဖြင့်-

“ကိုမျိုးမြင့်ရဲစခန်းရောက်
လို့ စစ်လားဆေးလား မေးလား
မြန်းလား လုပ်လာရင် တောင်
တောင်မြောက်မြောက်တွေလျှောက်

အဲဒီစကားက
ခင်ဗျား
တို့ရပ်ထဲရွာထဲမှာ
ဪရမယ့်စကား
ကျုပ်တို့
စီခိုင်ဒီမှာ
ဒီစကားမျိုး
လာဪရမယ့်
လုံးဝလက်မခံဘူး။

ပြောမနေနဲ့ ရှင်သားက ဘာတွေ
လုပ်လို့ ဘာတွေဖြစ်လာမှန်းမသိ
ဘဲ။ ကျုပ်တို့ကြောင့် သားက
လေး ဒုက္ခရောက်နေပါမယ်။ သိ
လည်းမသိဘူးလို့ ပြောရမှာပေါ့
တော်”

အခန်း(၅)

စုံထောက်စံထူးနှင့်ကျေး

သောလက်ကိုပြန်ကိုက်သူ

အဲဒီလိုပြောလို့ ဘယ်ရ မ
လဲဗျာ။ အဲဒီစကားက ခင်ဗျား
တို့ရပ်ထဲရွာထဲမှာ ပြောရမယ့်
စကား။ ကျုပ်တို့စီခိုင်ဒီမှာ ဒီ
စကားမျိုး လာပြောလို့ကလုံးဝ
လက်မခံဘူး။ ခင်ဗျားတို့သား
ဘယ်မှာရှိနေတယ် ဘယ်ကိုသွား
နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ အသိ
ဆုံးပဲ”

အင်းစိန်မှခင်းတပ်ဖွဲ့ (စီ
ခိုင်ဒီ)ရှိ စစ်ကြောရေးအခန်း
အတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာသော စုံ
ထောက်စံထူး၏ စကားသံစဉ်ပင်
ဖြစ်၏။

အခင်းဖြစ်ပွားပြီး နောက်
စာစုနေ့ ၁၈-၉-၂၀၀၇ တွင်
အဆိုပါ အမှုကို လွှဲပြောင်းသက်
ခံစစ်ဆေးရန် အထူးစစ်ရုံးမှ

မူခင်းတပ်ဖွဲ့ (စီအိုင်ဒီ) သို့ တာဝန် ပေး၏။ ဤတာဝန်ကို ထမ်းရွက် ဖို့က စစ်ဆင်ရေးနှင့် သိပ္ပံစစ် ဆေးရေးဌာနခွဲမှ စုံထောက်စံထူး ၏ ပခုံးပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။ တာဝန်ပေးလွှာ ရလျှင်ရချင်း စုံထောက်စံထူးက သင်္ဃန်းကျွန်း ရဲစခန်းသို့ ပြေး ၏။ အမှုစစ်အရာရှိ ရဲအုပ်စိုးလွင် ထံ ချဉ်းကပ်၏။ အမှုအသွား အလာ အကျိုးအကြောင်းကို မေး၏။ ယာဉ်မောင်းအောင်မျိုး မင်းကိုရမိလျှင် အမှုက မိမိဘက် သို့ (၉၀)ရာခိုင်နှုန်း သေချာနေပြီ။ သို့သော်အောင်မျိုးမင်း မိဘများ က ဘူးကွယ်နေကြကြောင်း ရဲအုပ်စိုးလွင်က စုံထောက်စံထူး သို့ အမှုအခြေအနေကို ဆွေးနွေး ညှိနှိုင်းပြသည်။ စံထူးကိုယ်တိုင် အမှုတွဲကို စနစ်တကျ လက်ခံ

၍စီအိုင်ဒီသို့ ပြန် လှည့်ခဲ့သည်။

“မောင်မောင်ထွန်း...”

“ဗျာ...”

“မင်း...ဈေးကုန်း အ နောက်ကို သွားကွာ။ အခင်းဖြစ် တဲ့ မနက်က အောင်မျိုးမင်းအိမ် နဲ့ သူတို့မိသားစုရဲသတင်းစကား ကို စုံစမ်းကွာ။ ရတဲ့သတင်းကို ငါ့ဆီချက်ချင်းပို့”

“ဟုတ်ကဲ့ အာစရီ”

ရုံးသို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့် စုံထောက်စံထူးက တပည့်ဖြစ်သူ စုံထောက်တပ်ကြပ်ကြီး မောင် မောင်ထွန်းကို ဆင့်ခေါ်၏။ အမှု အခြေအနေကို ရှင်းပြပြီးနောက် စုံထောက်မောင်မောင်ထွန်းကို ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ အောင်မျိုးမင်း နေအိမ်ပတ်ဝန်းကျင်သို့ စေလွှတ် ၏။ မောင်မောင်ထွန်းကလည်း တပ်ကြပ်ကြီးဖြစ်သော်လည်း အရည်အချင်းက သေးလှသူ မ ဟုတ်။ အင်းစိန်ဇာတိသားဖြစ် သည်။ အင်းစိန်မြို့နယ်အတွင်း အပ်ကျသည်ကအစ သတင်းရ သူတစ်ဦး။ သူ့နေရာနှင့်သူ အသုံး တည့်သည်ဖြစ်၍ စုံထောက်စံထူး က မောင်မောင်ထွန်းကို တာဝန် ပေးရခြင်း ဖြစ်၏။

မောင်မောင်ထွန်း တစ် ယောက် ဈေးကုန်းအနောက်ရပ် သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ အောင်မျိုး မင်း၏ နေအိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာသည်။ ထိုနေအိမ်တွင် ဦးမျိုးမြင့်၊ ဒေါ်သန်းသန်းဌေးနှင့် သားအငယ်ဆုံး အောင်မျိုးမင်းတို့ (၃)ဦးသာ ရှိသည်။ မေးပါများ စကားရ ဆိုသလို ဟိုဟိုဒီဒီကို ခပ်ပေါ့ပေါ့လေး မေးမြန်းစုံစမ်း ကြည့်သည်။ အောင်မျိုးမင်းနေ ထိုင်ရာ အောင်ဇေယျလမ်းထိပ်ရှိ အခပေးကိုယ်ပိုင်ဖုန်း ၇၂၃...မှ မိတ်ဆွေတစ်ဦးနှင့် တွေ့၏။ ထို သူက-

“မနေ့ကနေ့လည်လောက် မှာ အောင်မျိုးမင်းကိုယ်တိုင် ကျွန်တော်အိမ်ကို ဖုန်းဆက်လာ တယ်ဗျ။ သူ့အမေနဲ့ ပြောချင် တယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်သွားခေါ် ပေးလိုက်တယ်”

“သူတို့သားအိမ် ဘာတွေ ပြောတယ်ဆိုတာရော ကြားလိုက် ရလား”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော် လည်း သတိမထားမိဘူးဗျာ။ ဒါ ပေမယ့် တယ်လီဖုန်းပြောပြီး မကြာဘူး သူတို့လင်မယားနှစ်

အလုပ်ထက် ပိုမိုပင်ပန်းလှပါသည်။

ကျွန်တော့်နှင့် ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသော ဝန်ထမ်းအချို့မှာ နှစ်တွေကြာလာသည်နှင့်အမျှ တချို့က စက်ရုံပြောင်းခြင်း၊ တချို့က အပြင်လောကတွင် ဆရာတစ်ဆူကဲ့သို့ ခြေဆန့်နိုင်ခြင်းတွေပင် ရှိနေခဲ့၏။

ကျွန်တော်ကတော့ လက်ရှိစက်ရုံထဲမှ မပျံ့သန်းနိုင်သေး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်ထံရောက်လာသော ဝန်ထမ်းလူငယ်များအား အလုပ်သမားခြင်းစာနာထောက်ထားစွာ အမြဲဆက်ဆံပါ၏။ စေတနာအရင်းခံဖြင့် လုပ်ကိုင်မှုကို ပြသည်။ ခိုင်းသည်။

ကျွန်တော်နှင့်အချိန်ကာလကြာမြင့်စွာ ဆက်ဆံဖူးခဲ့သူတိုင်း သိကြပါသည်။ တချို့လူငယ်ဝန်ထမ်း ကလေးများမှာ ကားအကြောင်းကောင်းစွာ မသိသေးသော်လည်း ကျွန်တော်နှင့်ထိတွေ့လာတိုင် ကျွန်တော်တတ်သလောက်၊ သိသလောက်ကို ဆရာစားဟူသည် မခြင်းကုန်ဘဲ ပေးပါ၏။

ထိုသူများ စက်ရုံအပြင်လောကတွင် ကောင်းစားနေသည်ဟူသော သတင်းများကြားရတော့ ကျွန်တော်ကွမ်းတစ်ရာ၊ ဆေးလိပ်တစ်လိပ် မသောက်ခဲ့ရဖူးပါဘဲ ပီတိတွေပြာခဲ့ရပါသည်။

သို့သော်ကျွန်တော် အစကတည်းအချိန်တုန်းမှာလည်း ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ ထားခဲ့သူတစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်ကျေနပ်နေဆဲပါ။

ယခုလည်း ကျွန်တော့်အလုပ်တွင် ဝန်ထမ်းလေးငါးယောက်ဖြင့် တာဝန်ကျေအောင် ဆောင်ရွက်နေဆဲ။ ကျွန်တော့်နှင့်အတူ လုပ်ကိုင်နေသော လူငယ်

ဝန်ထမ်းကလေးများထဲ၌ တချို့မှာ လများစွာကြာမြင့်နေကြပြီ။ တချို့က အသစ်လေးများ။

ထိုတပည့်လေးများထဲတွင် မောင်ဖွေးသည် အားလုံးထက် နားလည်လွယ်၏။ အကင်းပါး၏။ အရိပ်အခြေ သိတတ်၏။ ခပ်ရိုးရိုးအေးအေး နေတတ်ပြီး အပြောအဆိုနည်းသည်။ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့မှု ပြည့်ဝပါသည်။

အရိပ်ပြလျှင် အကောင်မြင်တတ်သော မောင်ဖွေးကို ကျွန်တော် သဘောကျသည်။ အလုပ်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မည်သို့သောအခါမှ လေးပင်ခြင်းမရှိ။ ထုံထိုင်းမှုမတွေ့ရ။ အမြဲသွက်လက်ပါသည်။

ကျွန်တော်ခိုင်းသောအလုပ်မှန်သမျှ မည်သည့်အခါမှ မှားယွင်းတာ မတွေ့ရ။ အခြားဝန်ထမ်းများ အကြိမ်ကြိမ် ပြသရလျှင် မောင်ဖွေးက တစ်ခါတည်းနှင့် 'သဘောပေါက်၏။ ခက်ခဲနက်နဲမှသာ နှစ်ခါပြန်သင်ပေးရသည်။

အခြားဝန်ထမ်းများနှင့်မတူ မောင်ဖွေး၏ တမူ ထူးခြားမှုကြောင့် ကျွန်တော်သော်လည်းကောင်း

ခင်မင်သည်။ အားကိုးသည်။ ယုံကြည်သည်။ မောင်မွေးကလည်း ကျွန်တော့်ကို ဆရာတစ်ယောက်လို အစ်ကိုတစ်ယောက်လို အားကိုးတွယ်တာသည်။ ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်အောင်လုပ်သော ကိစ္စတစ်ခုမှ မဖန်တီးခဲ့။

ဆောင်းတွင်း တစ်မနက်တွင် မျက်နှာကလေးညှိုးငယ်စွာဖြင့် အလုပ်လာရှာသော မောင်မွေးကို ကျွန်တော်ရွေးချယ်လိုက်မိခြင်းအတွက် ခုမှကျွန်တော်ရွေးချယ်မှု မှန်ကန်ကြောင်း သိရပါသည်။

ယခုအချိန်တွင် မောင်မွေးနှင့် ကျွန်တော်လက်တွဲကာ စက်ရုံမှ ကျွန်တော်အား ပေးအပ်သော အလုပ်တာဝန်မှန်သမျှ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရာ အောင်မြင်မှု အမြဲရနေ၏။

အခန်း(၂)

စက်ရုံထဲရောက်ကတည်းက ကျွန်တော်မရအောင် အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့သည်။ ကားလာဝယ်သူများ စိတ်တိုင်းကျဖြစ်အောင် ကျွန်တော်တာဝန်ယူရသော ကား

များကို စစ်ဆေးခြင်း၊ မောင်းနှင်ခြင်း လိုအပ်သည်များ တပ်ဆင်ခြင်းစသော အလုပ်များဖြင့် လက်မလည်း။

ယနေ့မှ လက်မလည်းအောင် ကားတွေကလည်းရောင်းကောင်းနေ၏။ စက်ရုံ ရုံးခန်းရှေ့တွင် ကားဝယ်သူ customer များစွာလည်း တွေ့နေရသည်။ မောင်မွေးမှာလည်း သူ့အလုပ်သူ လုပ်နေ၏။ အခြား ဝန်ထမ်းကလေးများမှာလည်း မအားနိုင်။

နေ့လယ် ထမင်းစားချိန်ရောက်၍ အတူပိုင်းဖွဲ့ကြစဉ် မောင်မွေး ကျွန်တော့်နား ကပ်ခါ “အစ်ကို ညနေပြန်ရင်

ကျွန်တော့်ကို ငွေငါးသောင်းလောက် ချေးပေးပါ။ နောက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ခွင့်သုံးရက်လောက်လည်း တိုင်ပေးပါ။ စက်ရုံမှူးကို အစ်ကိုပိုင်ပါတယ် အစ်ကိုပြောရင် ရပါတယ်”

ကျွန်တော်မောင်မွေးကို အံ့သြစွာကြည့်မိသည်။ ကျွန်တော်နှင့် လက်တွဲလာသည့် ကာလတစ်လျှောက် စက်ရုံပိတ်ရက်မှလွဲ၍ မောင်မွေးအလုပ်တစ်ခါမှ ခွင့်မယူဘူး။ ယခုမှ ထူးထူးခြားခြား ခွင့်တိုင်ခိုင်းနေ၍

“ဟာ မောင်မွေးမင်းဟာ အထူးအဆန်းပါလားကွ။ ဘာလဲ မိန်းမခိုးတော့ မလို့လား။ မင်္ဂလာဆောင်မယ်ဆိုရင်လည်း ကြိုတင်ဖိတ်စာပို့နော်”

ကျွန်တော့်၏ ပေါ့ပျက်ပျက်စကား မောင်မွေးက ခပ်ရဲရဲ ပြုံးရင်း

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရာ။ ညက ကျွန်တော့်အဖေ အဖမ်းခံရတယ်။ အဲဒါကြောင့်ပါ” မောင်မွေးစကားကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်မသက်မသာဖြင့် ရရုံမက ပေါ့ပျက်သောကျွန်တော့်စကားကိုလည်း အားနာသလို

ခံစားရပါသည်။

ခုမှကျွန်တော် သတိထား
မိသည်မှ မောင်ဖွေးမျက်နှာမနက်
အလုပ်ဝင်စဉ်ကတည်းက ကြည်
လင်ရွှင်ပျမှု ကင်းမဲ့နေခြင်းပင်။

အရယ်အပြုံးနုတ္တိဖြင့် တ
ကုတ်ကုတ် လုပ်နေသော ကျွန်
တော်ခိုင်းထားသည့် အလုပ်များ။

ကျွန်တော့်နှင့်အတူ ထမင်း
အတူဝိုင်းစားနေကြသော အခြား
ဝန်ထမ်းကောင်လေးများကလည်း
မောင်ဖွေးကို ဝိုင်းကြည့်လို့။ သူ
တို့၏ မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း
စိတ်မကောင်းသည့် လက္ခဏာ
များ ကိုယ်စီ။

“ငါ့ညီ အဖေက ဘာမှု
မို့လို့လဲကွ”

မောင်ဖွေးက ကျွန်တော်တို့
အားလုံးကို ဇာတ်ကြောင်းကုန်စင်
ဖွင့်ပြပါသည်။

သူ၏ မျက်နှာပေါ်တွင်
စိတ်မကောင်းခြင်း များစွာ တည်
ရှိနေပါသည်။

အခန်း(၃)

ဦးထွန်းနိုင် အသိတစ်
ယောက်ဖြင့် ချိန်းထားသဖြင့်
လမ်းထိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်

ဒီညပဲ
ကျွန်တော်ဖမ်းမှာ
အကောင်က
နှစ်ချို၊ ကြီးမျ
ငါးဆယ်သားလောက်
ရှိမယ် ၊
အော်တကောင်
အတော်အသံကြီးတယ်
နောက်ပြီး
အာနီမျိုးဖြစ်ဖို့
များတယ် ၊

တွင် ထိုင်စောင့်နေမိ၏။ ကိုး
နာရီခွဲလောက်တွင် ဦးထွန်းနိုင်
စောင့်မျှော်နေသော သူမိတ်ဆွေ
ကိုလင်းထွန်း ရောက်လာသည်။
ရောက်ရောက်ခြင်း

“စောင့်နေတာကြာပြီလား
ထွန်းနိုင်။ အေးဗျာ ကျွန်တော်
နည်းနည်းရောက်ကျသွားတယ်။
ဟိုမှာကလည်း ဝယ်လက်နဲ့
စကား ပြောနေရသေးတယ်။
ကျွန်တော်ဘက်ကတော့ အသေ
အချာပဲ။ ထွန်းနိုင်ဘက်ကပိုင်ပြီ
ဆိုတာနဲ့ တစ်ခါတည်း ဖုန်း
ဆက်လိုက်ရုံပဲ”

လင်းထွန်းက သူ့ဘက်မှ
အခြေအနေကို ပြောသည်။

ထွန်းနိုင်ကလည်း

“သေချာတယ် ကိုလင်း
ထွန်း။ ဒီညပဲ ကျွန်တော်ဖမ်းမှာ။
အကောင်က နှစ်ချိုကြီးဗျ ငါး
ဆယ်သားလောက် ရှိမယ်။ အော်
တာတောင် အတော်အသံကြီး
တယ်။ နောက်ပြီး အာနီမျိုးဖြစ်ဖို့
များတယ်”

ကိုလင်းထွန်း စားပွဲထိုး
လေးအား လက်ဖက်ရည်မှာပြီး
တစ်ခဏအတွင်း လာချလေး
သော လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို

မှတ်သောက်ကာ။

“အေးဗျာ တောက်တဲ့
ဈေးတွေက တအားကောင်းနေ
တော့ တောက်တဲ့လိုချင်သူတွေ
ကလည်း အလစ်ကို မပေးဘူး။
ရတဲ့အကောင်ကို ရတဲ့ဈေးနဲ့
ရောင်းနေကြတာ။ ခင်ဗျာပြောတဲ့
အကောင်ကြီးသာ တကယ်ငါး
ဆယ်သားကျော်ရင် ခင်ဗျားတော့
ထောပြီ”

ကိုလင်းထွန်းက တောက်
တဲ့တစ်ကောင်၏ အချိန်အဆ
အလိုက်ရနိုင်သော ဈေးနှုန်းများ
ကို ပြောပြသည်။

ဦးထွန်းနိုင် သူတွေ့ရှိထား
သော တောက်တဲ့ကြီးနှင့် သူရ
နိုင်မည့် ငွေကြေးပမာဏကို
တွက်ချက်ပြီး ပျော်ရွှင်ပီတိဖြစ်နေ
၏။

ကိုလင်းထွန်းနှင့် ရောင်း
ဝယ်ရမည့်နေရာ အချိန်များ ဆွေး

နွေးကြသည်။ “ဦးထွန်းနိုင် ခင်
ဗျား ဘယ်တော့လောက် ဆက်
သွယ်မှာလဲ”

“ကျွန်တော် ဒီညပဲသွား
ဖမ်းမယ်ဗျာ။ ရတာနဲ့ တစ်ခါ
တည်း ဖုန်းဆက်မယ်။ ဒါမှ
မဟုတ် မနက်ဖြန် ကျွန်တော့်အိမ်
လာခဲ့ဗျာ”

ကိုလင်းထွန်း အနည်းငယ်
စဉ်းစားနေပြီး

“ဒါနဲ့ ဦးထွန်းနိုင်ကဘယ်
မှာသွားဖမ်းရမှာလဲဗျ”

ဦးထွန်းနိုင် မဆိုင်မတွပြန်
ဖြေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်ထဲ
မှာပါပဲ။ အဲဒါစိတ်မပူပါနဲ့ ကျွန်
တော့်တာဝန်ထားပါ။ မနက်ဖြန်
သာ ကျွန်တော်ဖုန်းမဆက်ဖြစ်ရင်
အိမ်ကိုလာခဲ့ပါ။ ဝယ်သူလည်း
တစ်ခါတည်း ခေါ်လာခဲ့ပါ”

ဦးထွန်းနိုင် သူ့ဘက်က
ကိစ္စအား အပိုင်တွက်ပြီး ကိုလင်း
ထွန်းအား ပြန်ပြောရာ ကိုလင်း
ထွန်းကလည်း

“အေးဗျာ ဒါဆို ကျွန်
တော်ပြန်မယ်။ စိတ်ချမယ့်နော်
ဦးထွန်းနိုင်” လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
ထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဦးထွန်း

နိုင် ထွက်ခွာသွားသည် ကိုလင်း
ထွန်း ကျောပြင်အား ငေးကြည့်
ရင်း သူ့ရမည့်ငွေများနှင့် သူ့အိမ်
အခြေအနေကို စဉ်းစားနေမိသည်
သားဖြစ်သူ လုပ်စာကိုထိုင်
စားနေရသော သူတို့မိသားစု။
အသက်ရလာ၍ အလုပ်ကို ဥပေ
က္ခာပြုထားရသည့် သူ့အနေ
အထား။ တစ်ခါတစ်ခါဆိုးဝါး
စွာ ဝင်ရောက်လာသည့် ရင်
ကြပ်ပန်နားရောဂါ။ သားဖြစ်သူ
စက်ရုံမှ လစာထုတ်ချိန်တွင်သာ
ဆေးဝယ်သောက်နိုင်သည့်အခါ
မနက်အလုပ်သွား ညနေမှပြန်
ရောက်လာသော သားလေးမျက်
နှာ။ ပင်ပန်းစွာ အလုပ်ဆင်းနေရ
သူ သားလေး စားနေသော
ထမင်းပိုင်းတွင်းရှိ ဟင်းလျာမဲ့
ထမင်းစားပွဲ။

သူကကျန်းမာရေးကြောင့်
အလုပ်မရှိ ဝင်ငွေမရှာနိုင်သည့်
အပြင် ဇနီးဖြစ်သူကလည်း အိပ်
ရာထဲတုံးလုံး။ သွေးဆုံးကိုင်
အမျိုးသမီးရောဂါသည်။ ကျန်
သော သမီးလေးမှာလည်း
အသက်ပင်ဆယ်နှစ်မပြည့်သေး
၍ အလုပ်လုပ်လို့ မဖြစ်သေး။
ဤအခြေအနေ ဤချိန်တွင်

သော ဘဝကိုတွေးရင်း ဦးထွန်း
နိုင် ခါးသီးမိ၏။ သားဖြစ်သူကို
လည်းကြည့်ရင် သနားမိ၏။ သူ
ခင်ဗျာ တစ်နေ့မှ မညည်းရှာ။
ဒါတွေကို ဦးထွန်းနိုင် ရင်နာခဲ့
၏။

ထို့ကြောင့် တွေ့လာသမျှ
အလုပ်ကို လုပ်နိုင်လျှင် လုပ်ပြီး
ဝင်ငွေရှာသည်။ သက်သက်သာ
သာဖြင့် လုပ်နိုင်ပါက သူမငြင်း။
ပိုက်ဆံရဖို့ သူလက်မနှေး။ အိမ်
စရိတ်အတွက် သူအမြဲစဉ်းစား
ရင်း တောက်တဲ့အော်သံနှင့် သူ
ကြုံခဲ့ရာ။

ထိုအိမ်ကြီးတွင် လူမနေ။
အိမ်အိုဟောင်းကြီး ဖြစ်နေသည်။
သစ်ပင်ခြံနွယ်များလည်း ထူထပ်
စွာ ပေါက်ရောက်နေသည်။ သူ
ထိုအိမ်ကြီးကို အချိန်ပေးလေ့လာ
ရင် သူတွေ့ချင်နေသော တောက်
တဲ့ကြီးကို ဖမ်းဆီးရောင်းဖို့ စီစဉ်
ထားလိုက်သည်။

ရောင်းချဖို့ လေ့လာရင်း
ကိုလင်းထွန်းနှင့် တွေ့သည်။ ကို
လင်းထွန်းက ရနိုင်မည့် ဈေးနှင့်
အချိန်အဆအလိုက် မှန်ဆပြော
ထားခဲ့ရာ ဦးထွန်းနိုင် စိတ်ထဲ
သူမိသားစုအတွက် ဝင်ငွေရှာပေး

နိုင်တော့မည်မို့ တွေးရင်းကြည်နူး
နေမိသည်။

အကယ်၍ သူ့လုပ်ငန်း
အဆင်ပြေပါက သားကိုပင်လိုင်း
ကားဖြင့် အလုပ်မသွားစေတော့
ဘဲ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေး ထူ
ထောင်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား၏။

သို့ကြောင့် ဦးထွန်းနိုင် သူ
အတွေးနှင့်သူ စီမံကိန်းချကာ
အိမ်ပြန်လာသည်။ အိမ်ရောက်ပါ
က တောက်တဲ့ဖမ်းဖို့အတွက် လို
အပ်သည်များ စီစဉ်ရပေဦးမည်။
ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ဦးထွန်းနိုင်ပေါ့
ပါးလန်းဆန်းနေတော့၏။

အခန်း(၄)

“အဲဒါဘာပဲ အစ်ကိုရာ။
ညရောက်တော့ အဖေအဲဒီခြံထဲ
ဓာတ်မီးတစ်လက်နဲ့ ဝင်သွားပြီး
တောက်တဲ့ ဖမ်းတယ်တဲ့။ ဖြစ်
ချင်တော့ အဲဒီအိမ်ပိုင်ရှင်တွေက
အဲဒီနေ့မှ မြို့ထဲကနေ အဲဒီအိမ်
ရောင်းဖို့အတွက် လာကြည့်ကြ
တယ်။ သူတို့တွေကလည်း ဒီ
အိမ်ကြီးကို တစ်နှစ်နေလို့ တစ်
ခေါက်တောင် မရောက်ကြပါ
ဘူး။ သူတို့လာတုန်း အိမ်ခြံထဲမှာ

ဓာတ်မီးရောင် မှန်မှားမှားတွေ
ရော ပတ်ဝန်းကျင်အကူအညီ
တောင်းပြီး အဖေ့ကို ဝိုင်းဖမ်း
တော့တာပါပဲ”

မောင်ဖွေး မျက်ဝန်းတွင်
မျက်ရည်များ ဝိုင်းဝန်းနေ၏။
ကျွန်တော် မောင်ဖွေးကို
ကြည့်ရင်း ရင်ထဲအောင့်သက်
သက် ခံစားရသည်။

မောင်ဖွေးက ဆက်ပြောပြ
နေ၏။

“နဂိုကတည်းက အမော
မခံနိုင်တဲ့အဖေ အဲဒီခြံထဲမှာ
အဖမ်းခံရတယ်။ အကျိုးအ
ကြောင်း ရှင်းပြပေမယ့် သူတို့က
လက်မခံကြဘူး အစ်ကို။ နောက်
ဆုံးတော့ အချုပ်ထဲရောက်တာ
ပါပဲ အစ်ကိုရာ”

မောင်ဖွေးစကားစ ပြတ်
တောက်သွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ အားလုံး

မောင်ဖွေးကို သနားစရာ လူတစ်ယောက်အဖြစ် ကြည့်ကာ တောက်တဲ့ဟူသော သတ္တဝါအကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စ စဉ်းစားမိပြန်သည်။ တောက်တဲ့နှင့် ပတ်သက်သမျှ အမျိုးမျိုးကြားနေရသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ တောက်တဲ့အော်သံသာ ကြားဖူးပြီး အကောင်ကို သေချာစွာ မမြင်ဖူး။

တောက်တဲ့ကို ဖမ်းဖို့ဝေးစွာ။ အော်သံကြားရရုံဖြင့် ကြက်သီးထမိသည်။ အိမ်နီးခြင်းနိုင်ငံများက တောက်တဲ့ကို ဈေးကောင်း ပေးဝယ်နေသောအခါ ဝိသမလောဘရှိသူတွေ တောက်တဲ့ ဖမ်းရောင်းကြတာ သိပ်တော့မဆန်းကြယ်။

ယခုလည်း မောင်ဖွေးအဖေ တောက်တဲ့ ဖမ်းရောင်းဖို့ လုပ်စဉ် ကံမကောင်းအကြောင်း မလှ ဖြစ်ခဲ့ရာဝယ် သားဖြစ်သူ မောင်ဖွေးက အပူမီးတွေ ယူဆောင်လာခဲ့လေပြီ။ မောင်ဖွေးအပူက ကျွန်တော်ကို ကူးစက်လာပါတော့သည်။

“အစ်ကို ကျွန်တော့်ကို ပိုက်ဆံငါးသောင်းလောက် ရ

အောင် ရှာပေးပါဗျာ။ ဒီပိုက်ဆံငါးသောင်းမရရင် ကျွန်တော်အဖေအတွက် ရင်အေးရမှာမဟုတ်ဘူးအစ်ကို”

ကျွန်တော်ကို သူလိုချင်သောငွေ ဒုတိယအကြိမ်ထပ်မံ အကူအညီ တောင်းနေပြန်သည်။ ကျွန်တော်မောင်ဖွေး အကူအညီ တောင်းနေသောငွေငါးသောင်း စက်ရုံရှိ မည်သူထံတွင်ချေးငှားရမည်ကို စဉ်းစားရတော့သည်။ ကျွန်တော့်လက်ထဲတွင် ထိုငွေပမာဏမရှိ။ မရှိ၍ မကူညီလျှင် ကျွန်တော် စိတ်ကောင်းနိုင်မည်မဟုတ်။ ကျွန်တော့်အပေါ် အလိုက်သိ နားလည်သောမောင်ဖွေး၏ စိတ်ဆင်းရဲမှုကိုလည်း လက်ပိုက်ကြည့်မနေလို။ ငွေပမာဏကလည်း များနေပြန်သည်။

ကျွန်တော်ဘာလုပ်လို့တာ ကိုင်ရမန်းမသိ ဖြစ်နေပြီး”ကိုယ်ညီခွင့်ယူဖို့ ကိစ္စကတော့ ဘာမှ

မပူနဲ့။ ဒါပေမယ့် ပိုက်ဆံကိစ္စကို တော့ကိုလည်း စက်ရုံမှာ ရှာကြည့်ဦးမယ် ရမရတော့ မသေချာဘူး။ ညနေပြန်ခါနီးမှ သိရမယ်”

မောင်ဖွေးက သက်ပြင်းကို လေးတွဲစွာချသည်။

ကျွန်တော်လည်း ထိုနည်းတူစွာပင်။

ထိုနေ့ထမင်းစားပြီးအလုပ်တက်ချိန် ရောက်ခဲ့သည့်တိုင် ကျွန်တော်မောင်ဖွေးကို ငွေငါးသောင်း အကူအညီပေးသင့် မပေးသင့် အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားပါသည်။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ဤငွေငါးသောင်း ဆိုသည်မှာ စက်ရုံမှူး အပါအဝင် နီးစပ်ခင်မင်ရာ အပေါင်းအသင်းတို့ထံတွင် လွယ်ကူစွာ ရယူနိုင်ပါသည်။

သို့သော်ငွေငါးသောင်း ဆိုသည်မှာ ကျွန်တော့်လစာ၏ သုံးပုံပုံ တစ်ပုံဖြစ်နေသဖြင့် မောင်ဖွေး အဆင်မပြေ၍ ပြန်မပေးနိုင်ခဲ့ပါလျှင်။ ဤကာ ကျွန်တော်အတွေး နယ်ချဲ့နေခြင်းသား နောက်ဆုံး မောင်ဖွေးလုပ်ငန်းလည်း ရှိနေတာပဲဟု ကွေးကာ ထုတ်ချေးရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချ

လိုက်မိသည်။ ထိုငွေကို စက်ရုံ
မှူးထံက ချေးယူပြီး မောင်ဖွေး
လက်ထဲထည့်ခဲ့ရာ ကျေးဇူးတင်
မဆုံးကြည့်နေရှာသော မောင်ဖွေး
မျက်နှာကို ကျွန်တော်ဆုယ် မမေ့
သေး။

အခက်အခဲ ကြုံတွေ့နေရ
သော မောင်ဖွေးကို ကူညီလိုက်
ရ၍ ကျွန်တော်အနည်းငယ်တော့
စိတ်သက်သာရာရမိပါသည်။

မောင်ဖွေး အခက်အခဲတွေ
ပြေလည်စေဖို့လည်း ဆုတောင်း
ပေးမိ၏။

အခန်း(၅)

ယနေ့လစာထုတ်ရက်ဖြစ်
သည်။

မောင်ဖွေး ခွင့်ယူသည်မှာ
သုံးရက်ဖြစ်သော်လည်း တကယ်
တမ်း အလုပ်မလာသည်မှာ လ
ဝက်နီးပါးခန့် ရှိနေသည်။

လစာထုတ်ခါနီးတစ်ရက်၊
နှစ်ရက်အလိုကတည်းက ကျွန်
တော် လည်ရှည်နေရသည်။
မောင်ဖွေးမရှိခိုက် ကျွန်တော်
အလုပ်တာဝန် ဝတ္တရားတွေက
မျိုးများလာတာလည်း ပါသည်။

ကျွန်တော်စက်ရုံပြင်ဘက်

ပိုက်ဆံတောင်းမည့်
စက်ရုံမှူးကလည်း
အဆင်သင့်။
မောင်ဖွေး
ကျွန်တော်ကို
ရက်စက်လေပြီ။

တွင် ရှာဖွေမိသည်။

မောင်ဖွေး၏အိမ်အသောင်း
ပင်မတွေ့။ လစာထုတ်ခါနီး ပျော်
ရွှင်နေသော ဝန်ထမ်းများကြား
ကျွန်တော်က ကိုယ့်အပူနှင့်ကိုယ်
မို့ ပြီးပင်မပြီးနိုင်။ ငွေငါးသောင်း
ကိစ္စက ကျွန်တော့်ရင်ဝ ဆို့နေ
သလိုလို။

ပိုက်ဆံတောင်းမည့် စက်
ရုံမှူးကလည်း အဆင်သင့်။
မောင်ဖွေး ကျွန်တော့်ကို ရက်စက်
လေပြီ။ ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်လုံး
ပူထူနေပါ၏။ မောင်ဖွေးသာ
လစာ လာရောက်မထုတ်ပါက
ကျွန်တော့်လစာထဲမှ ထိုငွေငါး
သောင်း စိုက်ဆပ်ရမှသာချာနေ
၏။ ကျွန်တော်စိုက်ဆပ်ရ၍ ထို
ငွေငါးသောင်း လျော့ပါးသွား
လျှင် အိမ်ရောက်၍ လစာရှင်း
တမ်းကို စောင့်မျှော်နေသော အိမ်
သူနှင့် ပထမဆုံး ရင်ဆိုင်ရမည်။
ပြီးလျှင် တစ်လတာ အကြွေးယူ
စားထားသော အကြွေးရှင်များ။

ကျွန်တော် ရုံးခန်းမှလစာ
ထုတ်ပေးနေသော စာရေးမလေး
များအား မောင်ဖွေး၏နာမည်
နေရာကို ကြည့်ခိုင်းမိ၏။ စာရေး
မလေးတစ်ယောက်က

“မနေ့ကပဲ အလုပ်ထွက်
စာနဲ့အတူ လစာထုတ်သွားပြီ”
တဲ့ ရှင်းပါပြီ။ ကျွန်တော်ဟာလာ
ဟင်းလင်း ငြိမ်းသွားသော ရင်ကို
ဖိရင်း ကိုယ့်နာမည်အလှည့်
ရောက်ဖို့ စောင့်နေရတော့သည်။

ကျွန်တော့်လစာ ထုတ်ပြီး
သွားသောအခါ စက်ရုံမှူးအား
ပေးစရာရှိသော ငွေငါးသောင်း
ပြန်ဆပ်လိုက်သည်။ လျော့ပါး
သွားသော ငွေငါးသောင်းနေရာ
တွင် ကျွန်တော်မည်သို့ အစားထိုး
ရမည်ကို စဉ်းစားမရ။ ဘာလုပ်
၍ ဘာကိုင်ရမှန်းလည်းမသိ။

ညကအကြွေးစာရင်း စာ
အုပ်ချုပ်ကာ ထွက်ချေကိုက်ထား
သော အိမ်သူမျက်နှာ။ ကျွန်
တော်မည်သို့ ရင်ဆိုင်ရမည်ကို
လည်း မတွေးတတ်။ လောလော
ဆယ် ကျွန်တော့်ခြေထောက်တွေ
လေးလံနေသည်။

စေတနာသည် ကျွန်တော့်
ကို အကျိုးပေးနေသလား မပြော
နိုင်။ သနားတဲ့ညာသောစိတ်၊
ကိုယ်ချင်းစာစိတ်က ခုတော့
ကျွန်တော့်ကို ညှင်းပန်းနေလေပြီ။
မစားရ မသောက်ရ ထွက်ခွာ
သွားသော ငွေငါးသောင်း ကိစ္စ

အိမ်သူကို နားလည်အောင်ရှင်းပြ
ဖို့က သိပ်မလွယ်။ ဘီလူးဆိုင်း
မတီးလျှင် ကံကောင်းဟု ထင်ပါ
သည်။ ကိုယ့်အိမ်သူအကြောင်း
ကိုယ်သိထားသူမို့ အတော့်ကို
စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းနေပါ၏။

ကျွန်တော် အိမ်အပြန်လမ်း
က လည်နင်နေသော ကြက်ကြီး
ပမာ။ အိမ်ရောက်လျှင်လည်း
ကျားရှေ့ရှောက်ရမည် သမင်
ငယ်ဖြစ်ရမည့် ကျွန်တော်။ ကိုယ့်
ဘက်က မှားနေသည်မဟုတ်ပါ
ဘူး။ စစ်ကုတ်သော အိမ်သူ
ဤအကြောင်းသိခဲ့ပါလျှင်...
လွန်စွာ နှမော့ခြင်းနှင့်အတူ...

အိမ်ခြံပေါက်ရောက်သော

အခါ ကျွန်တော့်ခြံတွင် ရပ်
ထားသော စက်ဘီးတစ်စီးကို
တွေ့ရသဖြင့် ဧည့်သည်ရောက်
နေပြီဟု တွေးရင်းအိမ်ပေါ်တက်
လိုက်စဉ် ဧည့်ခန်းကုလားထိုင်
ပေါ်တွင် ထိုင်နေသည့် မောင်
ဖွေးကို တွေ့လိုက်သည်။

မောင်ဖွေးနှင့်အတူ လစာ
ထုတ်ရက်မို့ ပြီးရွှင်နေသည့် မျက်
နှာပိုင်ရှင် ကျွန်တော့်ဇနီးသည်။

စက်ရုံတွင် လစာထုတ်ပြီး
သွားခဲ့သော မောင်ဖွေး ကျွန်
တော်အား အကျိုးအကြောင်း
အဆိုးအကောင်း လာပြောဖော်မရ
သော ဒင်းကို ကျွန်တော်စိတ်ထဲ
မှာ တဒင်္ဂဒေါသ အနည်းငယ်
ဖြစ်မိသည်။

ကျွန်တော်၏ စေတနာကို
ဥပေက္ခာပြုရက်လေခြင်းဟု ယူ
ဆကာ ပြောချင်နေသော်လည်း
မဟေသိသိမည်စိုး၍ ကြိတ်မှိတ်
ခါ။

“ဘယ်တုန်းကရောက်ထဲ
ကွ။ အလုပ်လည်း မဆင်းဘူး
ဘာတွေလုပ်နေလဲကွ”

ကျွန်တော့်အမေးကို အော်
ဖွေးမဖြေခင် ဇနီးသည်က

“ကိုတပည့်က ကို့ကို

လုပ်ငန်းတာဝန်များကို စဉ်းစားနေ၏။ မည်မျှကြာ အောင်စဉ်းစား လိုက်သည်မသိ။ စံထူး၏ မျက်လုံးအစုံမှ မျက်ခွဲများက အိတွဲလေး ကျလာ၏။ မကြာလိုက်ပါ။ စံထူးတစ်ယောက် ထိုင်ခုံနောက်မှီတွင် ခေါင်းတင်လျက် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

မနက် ၆ နာရီခန့်တွင် ခရီးစဉ်ထက်ဝက်ဖြစ်သော လက်ပံတန်းမြို့သို့ရောက်၏။ လူသူရှင်းသော စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ကားကိုရပ်သည်။ စုံထောက်အရာရှိ နှစ်ဦးနှင့်တရားခံလင်မယားကို ကားနောက်ခန်းတွင်ထား၍ သူတို့အားလုံးအတွက် နံနက်စာကို ဖြည့်ဆည်းပေး၏။ စုံထောက်စံထူးနှင့် ကျန်လူများက စားသောက်ဆိုင်အတွင်းဝင်၍ ဗိုက်ဖြည့်ကြသည်။ အလေးအခင်းသွားရန် အတွက်တရားခံ လင်မယားကိုလည်း ဥပဒေနှင့်အညီ စီစဉ်ပေး၏။ တစ်နာရီခန့် အချိန်ဖြုန်းပြီးနောက် စုံထောက်စံထူးနှင့် အဖွဲ့သည် လက်ပံတန်းမြို့မှ အင်းစိန်မှခင်းတပ်ဖွဲ့ (စီအိုင်ဒီ) သို့...။

အခန်း(၁၀)

၂၀၀၇ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀ ရက်နေ့ မနက် ၉ နာရီခန့်တွင် စုံထောက်စံထူးနှင့် အဖွဲ့သည် မူခင်းတပ်ဖွဲ့(စီအိုင်ဒီ) ပင်မဂိုတံကို ဖြတ်သန်း၍ စစ်ဆင်ရေးဌာနခွဲသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ တရားခံအောင်မျိုးမင်းနှင့် ဇနီးတို့အား သီးခြားစီခွဲ၍ ချုပ်ထားရန် လုံခြုံရေးတာဝန်ကျတပ်ဖွဲ့ဝင်များကို မှာကြားအပ်နှံ၏။ သဲကုန်းမြို့သို့ အတူလိုက်ပါခဲ့ကြသော စုံထောက်အရာရှိများကိုလည်း ကိုယ်လက်သန့်စင်ချိန် တစ်နာရီခွဲပေး၍ မနက် ၁၀ နာရီတွင် စစ်ကြောရေးခန်းမ၌ စုစည်းရန် မှာကြား၏။ စုံထောက်စံထူးကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ်လက်သန့်စင်ရန် လူပျိုဆောင် (ဘားတိုက်)သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

“ခင်ဗျား နာမည်က...”

“မြင့်သိန်းပါ...”

အချိန်တစ်နာရီပြည့်မြောက်

၍ စံထူးတစ်ယောက် တရားခံမြင့်သိန်း၏ စစ်ကြောရေးခန်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့၏။ ကိုလက်သန့်စင်ပြီး၍ သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော စုံထောက်စံထူး အသွင်အပြင်က မြင်ရသူအတွက်

လေးစားဖွယ်ရာ ရှိလှ၏။

စစ် မေးခဲနေသူ မြင့်သိန်းကို ငြိမ်ညောင်းသော လေသံဖြင့်အထက်ပါအတိုင်း အမေးပစ္စုပ္ပန်ထုတ်၏။ မသိသလို အမေးမျိုးဖြင့် စုံထောက်စံထူးက-

“ခင်ဗျားက ဒီကိုဘာဖြစ်လို့ ရောက်လာတာလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်ပါဘူးဗျာ။ လူယက်မှုနဲ့ မသင်္ကာလို့ဆိုပြီး ခေါ်လာတာပဲ”

“ခင်ဗျားက ဘာတွေလူယက်ခဲ့လို့လဲ”

“ကျွန်တော်ဘာမှ

အောင်မြင်ပွားကတွင် အသုံးပြုသည့် သက်သေပစိ

အလွတ်
လွတ်နေသော
အလွတ်ရှင်
ထံမှ
လက်ဝတ်လက်စား
ဝစ္စည်းများနှင့်
ငွေများလူလူရန်
တိုင်းဝင်၏။

မလုမယက်ခဲ့ရပါဘူး”

မြင့်သိန်း၏ အဖြေစကားက ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ (တရားခံ) ဝိသလုပါ၏။ အထောက်အထား မရှိဘဲ ပါးစပ်ဖြင့် စွပ်စွဲခြင်းကို မြင့်သိန်းက ဘူးကွယ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကို အမှုစစ်အရာရှိတစ်ဦးအနေဖြင့် စံထူးက မသိ၍ မဟုတ်။ သိသည်မှ နောက်ကျနေအောင်သိသည်။ တရားခံမြင့်သိန်းကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ကြည့်ရင်း စုံထောက်စံထူးက-

“ခင်ဗျားမဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့ ပြန်လွှတ်ပေးရမှာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ဘာအထောက်အထား ပြနိုင်သလဲ”

“ကျွန်တော်မှ မဟုတ်တာကို... ကျွန်တော်က ဘယ်လို အကြောင်းပြပေးရမှာလဲ”

“ကောင်းပြီလေ ခင်ဗျားဟုတ်တယ်... မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ကျွန်တော်ကပဲ အထောက်အထား ပြပေးပါ့မယ်”

စုံထောက်စံထူးက မြင့်သိန်း၏ စစ်ကြောရေးခန်းမှ တရားခံ အောင်မျိုးမင်းရှိရာ အခန်းဘက်သို့ ထွက်လာ၏။

အောင်မျိုးမင်းကို ထုတ်ယူ၍ မြင့်သိန်း၏ စစ်ကြောရေးခန်း အတွင်းထားရှိသည်။ ထို့နောက် စံထူးမှ...

“ကိုမြင့်သိန်း... ခင်ဗျားသူကိုသိသလား”

စစ်ကြောရေးခန်းမှ မြင့်သိန်းက အပေါက်ဝတွင် လက်ထိပ်ခတ်လျက် ရပ်နေသူအောင်မျိုးမင်းကို လှမ်းကြည့်၏။ အောင်မျိုးမင်း၏ အပြစ်ကိုဖြောင့်တင်းသော မြင့်သိန်းမျက်နှာကား သွေးမရှိတော့ပေ။ အခြေအနေကို ရိပ်စားမိသူ စံထူးက တရားခံအောင်မျိုးမင်းကို ခြုံရေးတာဝန်ကျ အရာရှိတစ်ယောက်အပ်၍ စစ်ကြောရေးခန်းပြန်ထည့်ခိုင်း၏။ ထို့နောက်စံထူးက မြင့်သိန်း၏ စစ်ကြောရေးခန်းသို့ဝင်၍ နေရာယူလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား... ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူး။ အပြစ်ရှိတယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား အသိဆုံး”

စုံထောက်စံထူးက အသိဆုံးဆိုသော်လည်း တရားခံမြင့်သိန်းက အင်းအားအသံပင်မထုတ်ဘဲ ခေါင်းလှိုင့်၍ ဆိတ်ငြိမ်နေသည်။

နေခဲ့၏။

“က ကိုမြင့်သိန်း ကျွန်တော့်ဖက်က ခင်ဗျားကို အထောက်အထားနဲ့ ပြပြီးပြီ။ ခင်ဗျား ဆက်ငြင်းဦးမှာလား”

“မငြင်းတော့ပါဘူးဆရာကျွန်တော်အမှန်အတိုင်း ပြောပြပါ့မယ်”

အခန်း(၁၁)

“ပြောပြမနေပါနဲ့ဗျ။ ခင်ဗျားမိသားစုရဲ့ စားဝတ်နေရေး ဒုက္ခကို ကျွန်တော်ကမျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပဲ”

တစ်နေ့ ညနေပိုင်းတွင်ဖြစ်၏။ အောင်မျိုးမင်းသည် မြင့်သိန်း၏ နေအိမ်သို့အလည်အပတ် ရောက်ရှိသွား၏။ အောင်မျိုးမင်းနှင့် မြင့်သိန်းက ယခုမှ တွေ့ကြသူတွေမဟုတ်။ အောင်မျိုးမင်း၏ ဖခင်ဦးမျိုးမြင့်နှင့် မြင့်သိန်းတို့မှာ လွန်ခဲ့သော (၁၀)နှစ်ခန့်ကစ၍ လက်သမားအလုပ်ကို အတူတကွ လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်မှာ ယနေ့အထိဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် အောင်မျိုးမင်းနှင့် မြင့်သိန်းမှာ လူစိမ်းသူစိမ်း မဟုတ်ကြပါ။ မြင့်သိန်းနေအိမ်သို့ ရောက်စဉ်မြင့်

သိန်းက မိသားစုစားဝတ်နေရေးနှင့် အလုပ်အကိုင် အဆင်မပြေမှုတို့ကို အောင်မျိုးမင်းအား ခင်းပြ၏။ မြင့်သိန်း၏ စကားကို အောင်မျိုးမင်းက အထက်ပါအတိုင်း ပြန်ကြားပြောဆို၏။ ထို့နောက်အောင်မျိုးမင်းက မြင့်သိန်း၏ လက်သို့ငွေ ၅၀၀၀/ထည့်ပေးပြီး...

“ခင်ဗျားမှာ အလုပ်မရှိရင် ကျွန်တော်နဲ့ခင်ဗျား အလုပ်တစ်ခု လုပ်ဖို့ရှိတယ်”

“ဘာအလုပ်လဲကွ”

“နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြမယ်ဗျာ”

စကားအဆုံးတွင် အောင်မျိုးမင်းလည်း မြင့်သိန်းအိမ်မှ ပြန်ထွက်သွား၏။ နောက်တစ်ရက်တွင် အောင်မျိုးမင်းသည် မြင့်သိန်းအိမ်သို့ ရောက်လာပြန်၏။

အောင်မျိုးမင်းကမြင့်သိန်းအတွက် စားဝတ်နေရေး ပြေလည်စေရန် သူအလုပ်လုပ်နေသော အလုပ်ရှင်(သူဌေး)ထံမှ လက်ဝတ်လက်စားပစ္စည်းများနှင့် ငွေများလှူရန် တိုင်ပင်၏။ မြင့်သိန်းကလည်း ကျပ်တည်းနေသူဖြစ်၍ အောင်မျိုးမင်း၏ စကားကိုလက်ညှိုးထောင် ခေါင်းညိတ်ခဲ့သည်။ ထိုနေ့က အောင်မျိုးမင်းသည် မိမိ၏ လုပ်ငန်းကို သဘောတူလက်ခံခဲ့သူ မြင့်သိန်းအား ကရုဏာကြေးငွေ ၄၀၀၀/ကို ချီးမြှင့်ခဲ့သေး၏။

နောက်တစ်နေ့ ၁၃-၉-၂၀၀၇ ညနေပိုင်းတွင် အောင်မျိုးမင်းနှင့်မြင့်သိန်းတို့သည် အင်းစိန်မှ သယ်ယူကုန်သွယ်ရေး YLS ကျောင်းသို့ လိုင်းကားစီး၍ ထွက်လာကြ၏။ YLSကျောင်းရှေ့အလျှောက်

တွင်အောင်မျိုးမင်းကားဖြင့် ထွက်လာမည့်နေရာ မြင့်သိန်း စောင့်နေရမည့်နေရာတို့ကို ကြို တင်ပြသ၍ မကောင်းမှုဒုစရိုက် အတွက် ကြိုတင်ဇာတ်တိုက်ခဲ့ကြ သည်။ အကုသိုလ်တရားပွားများ ဖို့အတွက် ကြိုတင်စီစဉ်မှုအပြီး တွင် အောင်မျိုးမင်းက-

“ခင်ဗျားမှာ ဓားရှိ သလား”

“ငါ့မှာ ဓားကောင်း ကောင်း တစ်လက်ရှိပါတယ်။ အဲဒါဘာ လုပ်ရမှာလဲ”

“အော်လားဟစ်လား လုပ်ရင် ခြိမ်းခြောက်ဖို့ပေါ့ဗျာ”

“အေးအေး ငါသဘော ပေါက်ပြီ။ ဓားပါယူခဲ့မယ်”

“ဒါဆိုမနက်ဖြန်မနက် ၇ နာရီခွဲကို ကျွန်တော်ပြောတဲ့နေရာ က စောင့်နော်”

နောက်တစ်နေ့ ၁၄-၉-၂၀၀၇ မနက် ၇ နာရီခွဲခန့်တွင် ဖြစ်၏။ အောင်မျိုးမင်းမောင်းနှင့် သော ကားသည် ဒေါ်သူဇာနှင့် သား မောင်သီဟတို့နှင့်အတူ Y.I.S ကျောင်းဝင်ပေါက်မှ ကျောင်းဥပစာသို့ ဝင်ရောက်လာ သည်။ မောင်သီဟကားပေါ်မှ

ဆင်းပြီးနောက် အောင်မျိုးမင်း မောင်းနှင့်သောကားမှ ဒေါ်သူဇာ နှင့်အတူ Y.I.S ကျောင်းအတွက် ပေါက်မှထွက်လာ၏။ ကျောင်း အတွက်ပေါက်တွင် အသင့်စောင့် နေရန် မှာကြားချိန်းဆိုထားသူ မြင့်သိန်းက မရှိ။ မြင့်သိန်းစောင့် နေသောနေရာမှာ ကျောင်းအဝင် ပေါက်ဖြစ်နေ၍ ထိုနေ့က ငမိုက် သားနှစ်ယောက် ဇာတ်တိုက် ထားမှုက တလွဲစီ ဖြစ်သွားခဲ့ သည်။

ဒါကိုမကျေနပ်၍ အောင် မျိုးမင်းက ၁၆-၉-၂၀၀၇ ရက် နေ့ ညနေတွင်မြင့်သိန်းနေအိမ်သို့ ရောက်လာ၏။ လွဲချော်သွားခြင်း အတွက် တစ်ဦးနှင့်တစ်ယောက် ပြန်လည် ဆွေးနွေးပြီးနောက် အောင်မျိုးမင်းက-

“မနက်ဖြန် မနက် ၇နာ ရီခွဲနော်။ ကျောင်းရဲ့ အတွက် ပေါက်မှာစောင့်”

“အေးပါကွာ...စိတ်ချပါ။ ဒီတစ်ခါတော့မလွဲတော့ပါဘူး”

ဤသို့ဖြင့် တရားခံအောင် မျိုးမင်းနှင့် တရားခံမြင့်သိန်းတို့ သည် ၁၇-၉-၂၀၀၇ ရက်နေ့ မနက်တွင် ဒေါ်သူဇာထံမှ လက်

ဝတ်ရတနာပစ္စည်းနှင့် ငွေများကို ခြိမ်းခြောက်လုယူခဲ့ကြောင်း မြင့် သိန်းမှ ဝန်ခံထွက်ဆိုခဲ့၏။

“မင်းကိုင်တဲ့ဓားကော အခုဘယ်မှာလဲ”

စုံထောက်စံထူးက မသိသ လို အနေဖြင့်မေးရာ မြင့်သိန်းက

“ရွှေပြည်သာမြို့အဝင်က ချုံတစ်ခုထဲမှာ ဖွက်ထားခဲ့ပါ တယ်”

တရားခံအောင်မျိုးမင်းနှင့် တရားခံမြင့်သိန်းတို့ကိုယ်တိုင်၎င်း တို့ဝှက်ထားခဲ့သော သက်သေခံ ဓားရှိရာသို့ လိုက်ပြ၏။ ရွှေပြည် သာမြို့ အမှတ်(၁)ရပ်ကွက်၊ ရယကရုံးအလွန် ယိုင်နေသော ဓာတ်တိုင်အနီး ချုံပုတ်ထဲမှ အရိုး အသွား(၁၀)လက်မခန့်ရှိ ဓားဦး ချွန်တစ်ချောင်းကို တရားခံနှစ်ဦး စလုံးက ရှာဖွေထုတ်ဖော်ပေးအပ် ကြသည်။ အဆိုပါသက်သေခံ ဓားကို ဥပဒေနှင့်အညီ သိမ်းယူ ကြ၏။

ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ တရားခံ သက်သေခံဓား လုယူသွားသော ငွေနှင့် ရတနာပစ္စည်းတို့က အသွင်သဏ္ဌာန်မပျက်ဘဲ အစု စစ် အရာရှိစုံလောက်စံထူးလက်

ဝယ်သို့ ရရှိထားပြီးဖြစ်၏။ သို့သော် သက်သေခံ စိန်နားကပ် တစ်ဖက်၏ နောက်ပိတ်မှာ...

အခန်း(၁၂)

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်မ ဒရိုင်ဘာ ကားနောက်ခန်းက သွေးတွေကို ဆေးကြောတော့ ကားရဲ့ကြမ်းပြင်ပေါ်က နားကပ် နောက်ပိတ်တစ်ခု ပြန်တွေ့ပါ တယ် ရှင့်”

ပျောက်ဆုံးနေသော နား ကပ်နောက်ပိတ်တစ်ဖက်ကို အခင်းဖြစ် ကားပေါ်တွင်ရှိမရှိစုံ ထောက်စံထူးက တရားလို ဒေါ် သူဇာထံ ဖုန်းဆက်သွယ်၍ သတင်းထောက်၏ တရားလို ဒေါ်သူဇာက နားကပ်နောက်ပိတ် ကို ကားပေါ်မှ ပြန်တွေ့ကြောင်း အထက်ပါအတိုင်း အဖြေပေး၏ ထိုနားကပ်နောက်ပိတ်ကို ရုံးသို့ လာရောက်ပေးအပ်ရန် စံထူးက မှာကြား၏။ ပြန်လည်တွေ့ရှိခဲ့ သော နားကပ်နောက်ပိတ်ကို သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် လာ အပ်၍ ဥပဒေနှင့်အညီ သိမ်းယူ ရပြန်၏။

တရားလိုဒေါ်သူဇာတိုင်

ကြားခဲ့သော လုယက်မှု(ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉၄)ကို အင်းစိန်မူခင်းတပ်ဖွဲ့ (စီအိုင်ဒီ) မှ အမှုစစ်အရာရှိ စုံထောက်စံထူး နှင့် အဖွဲ့က ၁၉-၉-၂၀၀၇ ရက် နေ့ နေ့လည် ၁ နာရီခွဲအချိန်တွင် စတင်စစ်မေးခဲ့ကြ၏။ အမှုစစ် အဖွဲ့၏ လုံလပ်ရိယစိုက်ထုတ်မှု၊ လုပ်ငန်းစွမ်းရည် ကျွမ်းကျင်မှုတို့ ကြောင့် ထိုနေ့ ညသန်းခေါင်ကို ကျော်လွန်၍ နောက်တစ်နေ့ ၂၀- ၉-၂၀၀၇ ရက်နေ့အကူး မနက် ၁ နာရီခွဲတွင် အဓိကတရားခံနှင့် သက်သေခံ ရတနာပစ္စည်းတို့ကို အချိန်အတိုင်းအတာ ၁၂ နာရီ အတွင်း အောင်မြင်စွာ စုံစမ်းဖော် ထုတ် ရရှိခဲ့သည်။

ဤမျှဖြင့် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်

နေ၍ မပြီးသေးပါ။ ပြီးပြည့်စုံ၍ ခိုင်လုံသော အမှုတွဲတစ်ခုအဖြစ် ဖန်တီးဆောက်တည်ဖို့က လိုပါ သေး၏။ သို့အတွက် ပြစ်မှုကျူး လွန်သူ တရားခံနှင့် သိမ်းဆည်း ရမိသော သက်သေခံရတနာ ပစ္စည်းများကို စိတန်းပြသခြင်း၊ အခင်းဖြစ်စဉ်က တရားလို ဒေါ် သူဇာဝတ်ဆင်သော သွေးများ စွန်းပေနေသည့် သက်သေခံ ဘောင်းဘီနှင့် သက်သေခံဓားတို့ တွင် လူသွေးရှိမရှိ သွေးအမျိုး အစားတူမတူတို့ကို ဥပဒေနှင့်အ ညီ ကျွမ်းကျင်သူထံသို့ ပေးပို့ခဲ့ သည်။ တရားခံအောင်မျိုးမင်း ကိုယ်တိုင် ဖြောင့်ချက်ပေးလို ကြောင်း ပြောလာ၍ ဥပဒေနှင့် အညီ အင်းစိန်မြို့နယ်တရားရုံး

အခင်းဖြစ်ပွားစဉ်က တရားခံ အောင်မျိုးမင်း မောင်းနှင်သော ဦးသာဝ၊ ဒေါ်သူဇာ ပိုင်ယာဉ်

သို့ ပို့အပ်ပေးကြ၏။
 ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ တရားခံ
 အောင်မျိုးမင်း (၂၈)နှစ်နှင့်
 တရားခံမြင့်သိန်း(ခ) မင်းသိန်း
 (၄၉)နှစ်တို့ကို သက်သေခံ အ
 ထောက်အထားများနှင့် အတူ
 စုံထောက်စံထူးကိုယ်တိုင် ရန်ကုန်
 အရှေ့ပိုင်းခရိုင် တရားရုံးသို့
 တရားစွဲတင်ပို့၏။ တရားရုံးမှ
 ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၁၀၂/၂၀၀၇
 ဖြင့် လက်ခံကြားနာခဲ့ကြောင်း နိ
 ဂုံးချုပ်၍ အဆုံးသတ်မည်ပြုစဉ်
 “ဆရာနေကောင်းတယ်
 နော်”

ရုံးခန်းအဝင်ဝမှ နှုတ်ဆက်
 သံကြောင့် အဆုံးသတ်မည့်စာကို
 ရပ်တန့်လိုက်၏။ အသံလာရာသို့
 ခေါင်းမောကြည့်ရာ ရုံးခန်းအဝ
 တွင် အပြုံးဖြင့် ရပ်လျက်ရှိသော
 စုံထောက်စံထူးကို တွေ့ရ၏။

“ဟာ...ကိုစံထူးလာဗျာ
 ထိုင်”

စဉ်ခန်းဆက်တီတွင် ထိုင်
 ရန် ကျွန်ုပ်က ဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။
 ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း စာရေး
 စားပွဲမှ ဆက်တီထိုင်ခဲ့ရှိရာသို့
 ပြောင်းရွှေ့နေရာယူလိုက်၏။

“ကဲ...ဘာသောက်မလဲ

ကိုစံထူး။ အပူလားအအေးလား”

“မသောက်တော့ဘူး
 ဆရာ။ ကျွန်တော်အခုပဲ စား
 သောက်ခဲ့ပြီးပါပြီ”

“ဒါဆို ကျွန်တော်ဘာ
 လုပ်ပေးရမလဲ”

“ဘာမှ လုပ်ပေးစရာ
 မလိုပါဘူး ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်
 ဆရာကို ကြွေးပေးစရာရှိလို့ပါ”

“ဗျာ...”

ကိုစံထူး၏ ကြွေးပေးစရာ
 ရှိလို့ဆိုသော စကားက ကျွန်ုပ်
 ကို တွေ့ဝေသွား၏။ စုံထောက်
 အရာရှိတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်ထံ
 မှ ချေးငှားဖူးသောအကြောင်း
 အရာဟူ၍ ဘာမျှမရှိ။ ယခုမှ
 ကြွေးပေးစရာရှိဟူသော စကား
 ကြောင့် ကျွန်ုပ်က-

“ဘာကြွေးများလဲဗျ။
 ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားကို ဘာ
 မှ ချေးငှားဖူးတာမရှိပါလား”

“အလုပ်ကြွေးလေ ဆရာ
 ရဲ့။ ဆရာရေးမယ့် တရားခံ
 အောင်မျိုးမင်းနဲ့ မြင့်သိန်းတို့အမှု
 အတွက် ကျွန်တော်ကပေးဖို့ ကျန်
 သေးတဲ့ အလုပ်ကြွေးကို ပြော
 တာပါ”

ကိုစံထူး၏ စကားကို

ကျွန်ုပ်သဘောပေါက်မိ၍ ကြည်
 နူးစွာဖြင့် ရယ်မောမိ၏။ ကျွန်ုပ်
 ရယ်တော့ ကိုစံထူးကလည်း
 အပြုံးဖြင့် ပေးဆပ်၏။ စုံထောက်
 နှင့် စာရေးဆရာတို့၏ နှစ်သက်
 ကြည်နူးခြင်း အဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်
 က-

“အဲဒါဆိုလည်း မြန်မြန်
 ဆပ်ဗျာ။ ကျွန်တော်ကအလုပ်ဆို
 ရင် အကြွေးမထားတတ်တာ
 ခင်ဗျားအသိပဲ”

ကျွန်ုပ်၏ စကားအဆုံး
 တွင် အမှုစစ်အရာရှိ စုံထောက်စံ
 ထူးက တရားခံအောင်မျိုးမင်းနှင့်
 တရားခံမြင့်သိန်းတို့ကို ယနေ့
 ၂၉-၁၁-၂၀၀၇ တွင် ရန်ကုန်
 အရှေ့ပိုင်းခရိုင် တရားရုံးမှ ပြစ်
 ဒဏ်ချမှတ်ကြောင်း ဆို၏။ ပြစ်
 မှုကျူးလွန်သူ တရားခံနှစ်ဦးစလုံး
 ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ
 ၃၉၂(လုယက်မှု) အတွက်အလုပ်
 နှင့်ထောင်ဒဏ် ၇နှစ်စီ (ခုနစ်နှစ်
 စီ)နှင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ
 ၃၉၄ (လုယက်မှုကျူးလွန်ရာ
 တွင် မိမိအလိုအလျောက်နာကျင်
 စေမှု) အတွက် အလုပ်နှင့်ထောင်
 ဒဏ် ၇ နှစ်စီ (ခုနစ်နှစ်စီ) ချ
 မှတ်ခဲ့သည်။ ပြစ်ဒဏ်နှစ်ရပ်စ

လုံးကို တစ်ပေါင်းတည်း
ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့

ကြောင်းကို ကိုစံထူးက
ပြည့်စုံစွာရှင်းပြပြီး သူ့ထံတွင်
ကျန်ရှိနေသောအလုပ် ကြွေးကို
ကျွန်ုပ်အား ပေးဆပ်၏။

“အေးပေါ့ဗျာ။ သူ့အကု
သိုလ်နဲ့သူ ဖြစ်ကြတာပဲ။ ခင်ဗျား
တို့ ကျွန်တော်တို့ ပယောဂါတစ်ခု
မှ မပါပါဘူး။”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ။ ကျွန်တော်တို့တက်ကတော့ ဥပေ
က္ခာတရားနဲ့ပဲ ရှုပ္ပားရမှာပေါ့။”

“ဟုတ်တာပေါ့ ကိုစံထူး
ရယ်။ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့။”

“ဒါဆို ဆရာနဲ့ကျွန်တော်
အလုပ်ကြွေးကင်းသွားပြီ။ ကျွန်

တော့်ကို ခွင့်ပြုဦး။”

“ကောင်းပါပြီဗျာ...
ကောင်းပါပြီ”

စုံထောက်စံထူးက ထိုင်ရာ
မှထ၍ ကျွန်ုပ်အား အရိုအသေ
ပေး (အလေးပြု)ပြီး လာရာလမ်း
သို့ ပြန်ထွက်သွား၏။ ဧည့်ခန်း
ဆက်တီတွင် ထိုင်လျက်ကျန်ရှိခဲ့
သူ ကျွန်ုပ်က ကိုစံထူးထွက်သွား
သော ဘံခါးပေါက်ကိုငေးလျက်
အတွေးတစ်ခုက ခေါင်းထဲပြေး
ဝင်လာ၏။ တရားလိုဒေါ်သူဇာ
သည် တရားခံအောင်မျိုးမင်း၏
ကျေးဇူးရှင်တစ်ဦး ဖြစ်၏။
အောင်မျိုးမင်းနှင့် မိသားစု အ
တွက် ဒေါ်သူဇာကပေးသော
လက်၊ ကျွေးသောလက်တစ်ဖက်

ဖြစ်၏။ လူကိုမဆိုထားနှင့် ယဉ်
ကျေးသော သတ္တဝါပင် ကျွေး
သောလက်ကိုလျှာဖြင့် ယက်၍
ကျေးဇူးတုံ့ပြန်တတ်၏။ ရိုင်းယု
သော သတ္တဝါကမူ ကျွေးသော
လက်ကို ပြန်ကိုက်၍ ကျေးဇူး
ကန်း၏။

ဤသာဓကကို ပမာပြု၍
ယခုဖြစ်ရပ်မှန် မှုခင်းဇာတ်လမ်း
ကိုလည်း...

“စုံထောက်စံထူးနှင့်
ကျွေးသောလက်ကို ပြန်ကိုက်
သူ”

ဟူ၍ အမည်ရွေးပြီး
အသိပေးရခြင်းသာ...။

စုံထောက် မောင်ရေခဲ

အန္တရာယ်ကိုမိတ်ခေါ်ခြင်း

ငယ်ရွယ်သုတလေးသူငယ်များကို
အမိုးတန်လတ်ဝတ်လတ်စားများ ဆင်ပေးထားခြင်းသည်
ရှုခင်ခြစ်ငှားနှင့် အန္တရာယ်ကိုမိတ်ခေါ်နေကြောင်းလေ့လာပါ။